



AraiRasiat

# எல்லாமொளியட்

“ஸாப்ரயக்ஷோ” ஜின் னாஹ் ஷரிபுத்தீன்



*Moving Day*

300  
100  
100  
100

# எல்லாள காவியம்

(வரலாற்றுக் காவியம்)

## ஆசிரியரின் பிற நூல்கள்

1.	முத்துநகை (கவிதைத் தொகுப்பு)	1989
2.	பாலையில் வசந்தம் (கவிதைத் தொகுப்பு)	1989
3.	மஹ்ஜபீன் காவியம்	1991
4.	புனித பூமியிலே காவியம்	1998
5.	பனிமலையின் பூபாளம் (கவிதைத் தொகுப்பு)	1995
6.	கருகாத பசுமை (புதினாம்)	2000
7.	ஜின்னாஹ்வின் இரு குறுங் காவியங்கள்	2001
8.	(பிரளையம் கண்ட பிதா) “தாய்க்கென வாழ்ந்த தனயன்”	
9.	கடவில் மிதக்கும் மாடவீடு (சிறுவர் பாடல்)	2002
10.	அகப்பட்ட கள்வன் (சிறுவர் படக்கதை)	2003
11.	பெற்றமனாம் (சிறுக்கதைத் தொகுப்பு)	2003
12.	எங்கள் உலகம் (சிறுவர் பாடல்கள்)	2003
13.	பண்டார வன்னியன் காவியம்	2005
14.	திருநபி காவியம்	2006
15.	திருமறையும் நபிவழியும்(கவிதைத் தொகுப்பு)	2007
16.	வேற்றுந்தநாட்கள் (சிறுக்கதைத் தொகுப்பு)	2008
17.	ராகுலுக்கு ஒரு புதுவண்டி (சிறுவர்படக்கதை)	2008
18.	சிறுமியும் மந்திரக் கோலும்	2008
19.	தீரன் திப்பு சல்தான் காவியம்	2010
20.	அன்பின் கருணையின் பேரூற்று (மொழிமாற்றக் கவிதைகள்)	2010
21.	வாத்தியார் மாப்பிள்ளை காவியம்	2011
22.	முறையீடும் பதிலும் (மகாகவி இக்பாலின் ஷிக்வா ஜவாபே ஷிக்வா கவிதைகள்)	2011
23.	வல்லுவம் (கவிதைத் தொகுதி)	
24.	எல்லாள காவியம்	2013

அச்சில் : நாயனாடு வசனித்த நந்நபி காவியம் (மூஸா நபி காவியம்)

# எல்லாள காவியம்

(வரலாற்றுக் காவியம்)

புலவர்மணி, காப்பீயக்கோ  
ஜின்னாவுற் ஷரிபுத்தீன்



அன்னை வெளியீட்டுக்கம்  
மருதமுனை

Title of the book	: Ellala Kaviyam
Author	: Dr. Ahamed Jinnah Sherifudeen
Copy right	: Hamziya Fareeda Sherifudeen
Published by	: Annai velyetakam, Maruthaunai.
First Published in	: 01.12.2013
Cover Art	: Asai Rasiah
Pages	: xviii + 310
ISBN No.	: 978-955-54039-4-8
Bar code No.	: 9 789555 403948
Price	: 600/-
நூலின் பெயர்	: எல்லாள காவியம்
ஆசிரியர்	: டாக்டர் அகமது ஜினாவுர் ஷரிபுத்தீன்
பதிப்புரிமை	: ஹம்சியா பரீதா ஷரிபுத்தீன்
வெளியீடு	: அன்னை வெளியீட்டகம், மருதமுனை.
முதற் பதிப்பு	: 01.12.2013
முகப்பு ஒவியம்	: ஓவியர் ஆசை இராசையா
பக்கங்கள்	: xviii + 310
விலை	: 600 ரூபா



## எல்லாள காவியம்

### சமர்ப்பணம்

உன்றியென்றன் படைப்புகளை ஓர்ந்து கற்றே  
ஒப்பற் னுய்வொன்றைப் படைத்த வித்தார்  
சான்றாண்மை மிகக்கிரு அகளங்கள்மேல்  
சொல்லில்லாங் காதகடன் பட்டவன்நான்.

அன்னாருக்கும்

தூதர்நபி பெயரிலாரு காவியத்தைச்  
செய்திட்டேன் தூயனாருள் பெறுதற்கென்று  
ஏதுவான குணநாதன் தனக்கும் என்றன்  
இதயத்தில் உயர்ந்தபதி உள்ள தாகும்

அன்னாருக்கும்

நீதிமன்னன் எல்லாள காவியத்தை  
நன்றியோடு சமர்ப்பணஞ்செய் கிண்றேன் அன்னார்  
கோதறுநல் வாழ்வியற்றிப் பேறு கொள்ளக்  
காப்போனை வேண்டுகின்றேன் நீடு வாழி.

## வெளியீட்டுரை

எல்லாள காவியம் புலவர்மணி, காப்பியக்கோ ஜின்னாவுர் ஷரிபுத்தீன் அவர்களது பத்தாவது காவியமாகும். ஏற்கனவே அவர் படைத்தளித்தலை மஹ்ஜபீன் காவியம், புனித பூமியிலே காவியம், பிரளயம் கண்ட பிதா, தாய்க்கென வாழுந்த தனயன், பண்டார வன்னியன் காவியம், திருநபி காவியம், திப்பு சல்தான் காவியம், வாத்தியார் மாப்பிள்ளை காவியம், நாயனாடு வசனித்த நந்நபி காவியம் என்பனவாகும். அவை அனைத்தையும் நாமே வெளியீடு செய்துள்ளோம். இவரது கவிதைத் தொகுப்புக்களும், சிறுகதைத் தொகுப்புக்களும், புதினம், சிறுவர் திலக்கியாங்கள் அனைத்தும் எமது அன்னை வெளியீட்டகம் சார்பாகவே வெளிவந்துள்ளன. இதுகாலவரை எமது வெளியீடுகளுக்கு ஆதரவளித்த வாசகர்கள் இந்நூலுக்கும் ஆதரவளிக்கும்படி வேண்டி இதனை வெளியிடுவதில் மகிழ்வடைகின் ரோம்.

ஹம்சியா பர்தா ஷரிபுத்தின்  
அன்னை வெளியீட்டகம்  
மருத்முனை



நெஞ்சிருந்து நெகிழுவன்...

“தன் இறந்தகால வரலாற்றையும். நிகழ்கால வரலாற்றையும் அறியாத சமூகத்திற்கு எதிர்காலமே கிடையாது” வரலாற்று மேதை இப்னு கல்தூன்

ஒரு சமூகம் தனது கடந்தகால வரலாற்றைக் கற்கும்போது அதுதன் பழங்காலப் பெருமைகளையுணர்ந்து புதுணர்வும் எழுச்சியும் பெறமுடியும் என்பது மட்டுமன்றி. நிகழ்காலப் பிரச்சினைகளுக்குத் தேவையான படிப்பினைகளையும் காண முடியும் என்பது என் கருத்து. வரலாற்றைச் சிதைத்துப் தத்தமக்கு ஏற்றபடி அவற்றைப் புரட்டி எழுதுவதன் மூலம் உண்மையை மறைக்கப் பிரயத்தனம் எடுக்கும் இக் காலகட்டத்தில். ஈழமண்ணின் வரலாற்று நாயகர்களை எதிர்காலச் சந்ததியினருக்கும் அறியத்தரும் ஆவணப்படுத்தல் வேண்டி. இலங்கை வரலாற்றில் நாற்பத்து நான்கு வருடங்கள் நீதி தவறாது சௌகோலோச்சிய நீதி மன்னன் எல்லாளனின் வரலாற்றை பிரபல நாவலாசிரியர் சௌகை ஆழியான் அவர்களின் ஈழராஜா எல்லாளன் என்னும் புதினத்தை அடியொற்றிக் காவியமாகத் தந்துள்ளேன். அந்த அம்சம் வாசகர்களுக்கு நன்கு புலப்படுவதோடு மட்டுமல்லாமல் அவர்களைச் சிந்திக்க வைக்குமானால் என் நோக்கம் வெற்றிபெற்றதாகக் கருதமுடியும்.

மன்னரும் இதே நோக்கில் கலைஞர் மு.கருணாநிதி அவர்களின் “பண்டாரக வன்னியன்” புதினத்தை அடியொற்றி பண்டார வன்னியன் காவியத்தைப் பாடினேன். இக்காவியம் இலங்கை தேசிய நூலக ஆவணவாக்கல் சபையின் அனுசரணையுடன் வெளியிடப்பெற்றது. அரசு சாகித்ய விருது, யாழ்ப்பாணம் தமிழ் இலக்கியப் பேரவைப் பரிசில், கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கப் பரிசில் என்பவற்றையும் பெற்றது. தவிரவும் தமிழகத்தில் ஒரு பேராசிரியர் தனது முனைவர் பட்டப் படிப்புக்காக இக் காவியத்தை ஆய்வு செய்கின்றார்.

1991ல் வெளிவந்த எனது முதற் காவியம் மஹி ஜபீன் காவியங்களுக்கே உரைநடை எழுதப்பெற்று வந்தது. உரைநடைக்குக் காவியம் படைக்கப் பெற்ற முதன்மை என்காவியங்களால் நான் பெற்றிருப்பது ஒரு வரலாற்றுப் பதிவாகும். என்பது எனக்கு மகிழ்வைத் தருவதாகும். இதனை தமிழிலக்கிய ஆய்வுச் சான்றோர்களாகிய பேரரிஞர் டாக்டர் சிலம்பொலி செல்லப்பனார் அவர்களும். பேராசிரியர் டாக்டர் எம்.எம்.உவைஸ் அவர்களும் எழுத்துமூலம் நிருபணம் செய்துள்ளனர். இதுவரை வரலாற்றில் பதிவுண்ட சான்றோரின் வரலாறுகளை உள்ளடக்கியதாய்ப் பல்வேறு விகற்பங்களுடன் கூடிய பத்தாயிரத்துக்கும் அதிகமான செய்யுள்களைக் கொண்ட பத்துக் காவியங்களைப் படைத்துத் தமிழனரைக்குச் சமர்ப்பணம் செய்துள்ளேன்.

வரலாற்று நூல்கள் சத்தியத்தை மட்டும் விளம்புவன். அவற்றுள் கற்பனைக்கு இடமிருப்பதில்லை. இருக்கவும் ஆகா. இக்காவியம் வரலாற்றை உள்வாங்கி கடைக்கு ஏற்ப ஓரளவு புனைவுகளுடன் கூடி எழுதப்பெற்ற ஒரு புதினத்தை அடியாற்றி எழுதப்பெற்றதாகும். காவிய மரபுக்கேற்ப இக் காவியத்தில் நிறையவே பாக்களில் எனது சொந்தக் கற்பனைகளை வர்ணனைகளில் சேர்த்துப் பாடியுள்ளேன்.. காவியத்தைப் படித்து. வேண்டிய மாற்றங்கள் செய்ததோடு. சிறப்புப் பாயிரத்தினையும் நாட்டின் முத்த கவிஞர் பண்மொழிப் புலவர் தோ.பத்மநாதன் ((தோ.ப)) அவர்கள் பாடியளித்துள்ளார். பிரபல ஓவியர் ஆசை கிராசையா அவர்கள் நூலின் பக்க வழவுமைப்பைச் செய்ததோடு காவியத்தின் உயிரோட்டந் துலங்கும் பாங்காய் அட்டைப்பட ஓவியத்தையும் அழகுற வரைந்தளித் துள்ளார். வழக்கம்போல் இக் காவியமும் தமிழ்மாமணி அல்-இஸ்மத் அவர்களாலும். கலாநிதி அகளங்கள் அவர்களாலும் மேற்பார்வை செய்யப்பெற்று. திரு. தயாபரன் திருமதி வசந்தி தயாபரன். ஆகியோரால் பிரதி ஓயிடும் செய்யப்பெற்றது. இவர்கள் அனைவரோடு உசாத்துணை நூல் தந்துதவிய சைவப்புலவர் செல்லத்துரை அவர்களுக்கும் இந்நூலை நேர்த்தியாய் அச்சிட்டு உதவிய நோபிள் அச்சக்ததாருக்கும் எனது நெஞ் சார்ந்த நன்றிகள் உரித்தாட்டும்.

ஜின்னாவும் ஷரிபுத்தீன்

தந்தையார் புலவர்மணி  
ஷ.மு.ஷரிபுத்தீன் அவர்களின்

ஆசிப்பா



நேரிசை வெண்பா

பாரம் பரியம் பழுதாகா தென்மக்கள்  
பேரர் முதலோர் தமிழ்க்கவிதை - சீராக  
ஆக்குந் திறம்பெற் றமைகின்றா ரத்திறமை  
பூக்க விறையே துணை.

செந்தமிழிற் சீர்கவிதை செப்பழுடன் செய்துநலம்  
சொந்தமெனப் பல்பரிசைத் தொட்டுவெரும் - என்தனயன்  
வைதயக் கலாந்தி ஜின்னாஹ் ஷரிபுத்தீன்  
சித்தம் மலரக சிறந்து.

வெண்பா வகவல் விருத்தம் பலவகையும்  
பண்பாகப் பாடும் திறம்படைத்து - நன்றாக  
நாட்டிற் பெயரும் புகழுஞ் சிறந்தமைக  
ஏட்டிற் குலப்பேர் வரைந்து.



முதலமைச்சர் செயலகம் - வடமாகாணம்

பூரிதங்களை கீர்யாலை - உழூர் பலூத

Office of the Chief Minister – Northern Province



வடமாகாணசபையின் கௌரவ முதலமைச்சர் அவர்களின் ஆசிச்செய்தி

நன்பர் ஜின்னா ஷெபிதுதீன் அவர்களின் மற்றொரு படைப்பான “எல்லாள காவியம்” என்ற நூலுக்கு ஆசியுரை வழங்குவதில் பெரு மகிழ்ச்சி அடைகின்றேன்.

அதுவும் சீங்கள், தமிழ் மக்கள் மனதில் வெவ்வேறு விதமான உணர்வுகளை ஏற்படுத்தியிருக்கும் ஒரு சரித்திர சம்பவம் பற்றியே அவரின் கவிதை நூல் எடுத்தியம்புகின்றது.

நான் சிறுவனாக அநுராதபுரத்தில் இருந்தபோது நாங்கள் குழியிருந்த அரசாங்க வதிவிடத்தின் அண்மையிலேயே “எல்லாள சொகுண” என்று அழைக்கப்பட்ட எல்லாளன் சமாதி இருந்தது. சிற்றம்பலம் டாக்கீஸ் என்ற ஒரு சினிமா மண்டபம் அப்பொழுது இருந்தது. அதற்குச் சற்றுத் தூரத்தில் ஈசுறுமுனிய செல்லுந் தெருவில் இந்தச் சமாதி இருந்தது. அப்பொழுது, அதாவது 1945ம் ஆண்டளவில், மோட்டார் வண்டிகள் மிகக்குறைவு சைக்கிளில் போவோர், வருவோர் அச்சமாதியின் முன்பதாக இறங்கி, தொப்பியைக் கழற்றி, மரியாதை செய்துவிட்டுப் போவதை நான் கண்ணுற்றுள்ளேன்.

ஒரு இளம் சீங்கள் அரசன் தன்னிலும் பார்க்கக் கிட்டத்தட்ட மூன்று மடங்கு வயது கூடிய ஒரு தமிழ் அரசனை வென்றான் என்பதை உலகுக்கு எடுத்துக்காட்டவே இந்தச் சமாதியைக் கட்டினான் என்பதிலும் பார்க்க அந்தத் தமிழ் அரசனின் பெருமையை வெளிச் சொல்வதற்கே மேற்படி நினைவாலயத்தைத்தத் துட்டகைமுனு கட்டுவித்தான் என்றே சிலர் கூறு வார்கள்.

எல்லாளன் பற்றி மூன்று முக்கிய விடயங்கள் கவனத்திற்கு எடுத்தற்பாலது

**இன்று-** நாற்பது வருடங்களுக்கு மேலாக இலங்கை முழுவதையும் கட்டியாண்டு செங்கோல் ஒச்சிய மன்னன் எல்லாளன். துட்டகைமனுவடன் போர் புரிந்தபோது அவனுக்கு வயது 77. கைமுனுவுக்கு வயது 28.

**இரண்டு -** மக்கள் கொலைக்கு இடமளிக்கக்கூடாது என்ற காரணத்தால் தனது தள்ளாத வயதிலும் இளைஞருடன் தனிச் சமருக்கு ஒத்துக்கொண்டு போராடனான் எல்லாளன்.

**மூன்று-** போர் மூன்று நாட்கள் நீடித்தும் வெற்றி. தோல்வியினரிகிடக்கவே கந்துல என்ற தனது இளம் யானையைக் கொண்டு வஞ்சகமாக எல்லாளனின் முதிர்ந்த யானையான பருவத்தின்மீது தாக்கக்கூடாத இடத்தில்ததாககி தந்தத்தினால் கிழிக்கச் செய்து பர்வதம் நிலம் பார்த்துச் சரியும்போது எல்லாளன்மீது ஈட்டியை ஏறிந்தே அவன் அவரைக் கொன்றான் என்றாலும் ஒரு உயர்ந்த மனிதரை வஞ்சகமாகக் கொன்று விட்டோமே என்ற எண்ணத்தில் தான் எல்லாளன் ஞாபகமாக அவன் சமாதி ஒன்றைக் கட்டுவித்தான் என்று கூறுவாரும் உள்ளனர்.

எது எவ்வாறிருப்பினும் லைங்கையின் ஆதிசரித்திரத்தில் இடம் பெற்றதாகக் கூறப்படும் சுவையான சம்பவத்தைத் தனது நூலின் கருவு லமாக ஆக்கிக் கவிதைக் காவியம் இயற்றியுள்ளார் நண்பர் ஜின்னா அவர்கள். தமிழ் அன்னைக்கு அவர் அளிக்கும் மற்றுமாரு அன்புக் காஸி கை இந்நூல். இறையருளால் மக்கள் மனதிலும் அவர்தம் நூலக அலுமாரி களிலும் இந்நூல் தனியிடத்தைப் பெறவேண்டும் என்று பிரார்த்திக் கின்றேன்.

நன்றி

அன்புடன் *குவிம்பேஸ்ஷன்*  
கெளரவ நீதியரசர் க.வி.விக்னேஸ்வரன்  
முதலமைச்சர்  
வடமாகாணசபை  
யாழ்ப்பாணம்

நீதியரசர் க.வி.விக்னேஸ்வரன்  
முதலமைச்சர்  
வடமாகாணசபை  
யாழ்ப்பாணம்

## நன்றிக்குரிய நால்வர்



கட்டளைக் கலித்துறை  
தக்காருள் தக்காரும் தக்காவரன் ரேததிடத்  
தக்கபுகழ்  
மிக்காராய் யாழின் முதல்மகன் நீதித்  
துறைமுதல்வன்  
தக்கதோர் வாழ்த்துரை தந்தெனை வாழ்த்தினான்  
ஐயாசீவி  
விக்னேஸ் வரணாயர் சான்றோனுக் கென்நன்றி  
சாற்றுவனே



எழுமா மன்னனாம் எல்லாளன் வாழ்வினைக்  
காதைசெய்து  
தோழுமை யோடெனைக் காவியம் பாடிடத்  
தூண்டியவன்  
யாழ்ப்பதி யீன்ற இணையிலான் நாவல்செய்  
சிற்பிசொங்கை  
ஆழியான் தன்றனுக் கென்கடப் பாடோ  
அளவிலதே



கன்னற் றமிழ்க்கவி யோடுற வாடும்  
கலைவலவன்  
பன்மொழி ஞானம் உடையவன் சோ.ப.தன்  
பார்வையிலே  
என்சிறு காவியம் வைத்தேன் மகிழ்வோ  
டிசைந்தவனும்  
உன்னிப் படித்தே உதவினன் நன்றிக்  
குரியவனே



நாட்டின் பிரபல ஓவிய நாயகன்  
காவியத்தின்  
மேட்டிமை ஓங்க வரைந்தனன் அட்டை  
முகப்பினிலே  
மாட்சிமை மன்னன்ஸ் வாளனைக் கல்லெண்திர  
காண்பதுபோல்  
தீட்டினான் ஆசை இராகசையா நன்றிக்  
குரியவனே



நான்த் தந்தை  
எஸ்.ஏ. சிவநாயகம் அவர்களின்

பொதுப் பாயிரம்

எண்சீர் கழிநெடுஞ் சூசிரிய விருத்தம்

நான்பார்த்த கவிஞரிலே நல்லதோரு கவிஞரன்  
நான்தேரந்த நண்பரிலே நல்லதோரு பண்பன்  
தேன்வார்த்த சொற்களினால் தெவிட்டாத கருத்தைத்  
தன்றலென வீசியுளம் சீலிரத்திலிடுஞ் சித்தன  
கூன்றிமிர்ந்த தண்மதியம் பொழுநிலைவைப் போல  
குளிர்பாயுங் கற்பனையால் உலகாஞ்சும் புலவோன்  
மானதோற்ற கண்ணுடையாள் என்தங்கை பர்தா  
மனம்நிறைறந்த மன்னவன்நற் குடும்பத்தின் தலைவன்

ஒருநாளில் ஏழுபத்துக் கவியெழுத வல்லான்  
ஒருநாறு எழுதுவதும் இவனுக்கு இலகாம்!  
வருநாளில் “ஜின்னாஹு”வின் பெயர்கவிதை வானில்  
வரகவியென் நேரபொளிரும் அடியதற் கிலலை  
அருட்கவியாயப் பரிணமிக்கும் கவி. கா.மு. ஷர்பும்  
அன்பொழுக ஈங்கிவனை மணிக்கவிஞ என்றார்  
ஒருகாலும் மறையாதே உள்ளத்தே உறையும்  
ஒன்கவிதை இவன்கவிதை திண்ணமிது என்பேன்

ஜின்னாஹு ஷரிபுத்தீன் சிந்தை கவர்ந்தவாரு  
மன்னாதி மன்னான் கவிக்கலையில் - அன்னான்  
பெயரும் புகழும் பெருநிதியும் பெற்றே  
உயருகநல் வூள்ளத் தளவு.

## பன்மொழிப் புலவர் சோ.பத்மநாதன் அவர்கள் வழங்கிய

சிறப்புப் பாயிரம்

கல்லாது கைவரும் பாதியென் னும்-நற்  
கவிதையிலோர்  
சொல்லாடல்: அந்தத் துறையின் நெளிவு  
சூழிவுகளை  
வல்லாளன் ஜின்னாஹு ஷரிபுத்தீன் வாரி  
வழங்குகின்றான்  
எல்லாளன் காவியம் வாசகர்க் கெல்லாம்  
இதுவிருந்தே!

வன்ன மருதநிலம் நெயத்லோடு  
மயங்குகின்ற  
தொன்மை யுடைய மருத முனைப்பதி  
தோன்று கவி  
மன்னன் பலகா வியங்கள் தமிழுன்னை  
பாதத்திலே  
முன்னம் அணிந்தவன் கற்றறிந் தோருள்  
முடிமணியே

யாப்பு மரபை வழுவாது பேணும்  
கவிஞரிந்தக்  
காப்பியக் கோவென் றுலகறி யும்நவ  
கற்பனைகள்

கோப்பதில் வல்லவன் நாலபல செய்து  
கொழந்ட்டவன்  
மூப்பறி யாதவன் ஜின்னாஹ் அழகு  
முறுவலனே

செஞ்சொற் கவிகொண்டு)எல் லாளமா மன்னன்  
திருக்கதையில்  
கொஞ்சம் அகத்துறை சேர்த்தொரு காவியம்  
செய்தளித்தான்  
பஞ்சப் படாத கவிவளம் வாய்த்தவன்  
பாவலரால்  
விஞ்சப் படாத புலவர் மணிபெற்ற  
வித்தகனே

அளவில் அருட்கடல் அன்பில் நிகிலி  
யாமிறையைத்  
தொழுதல் அவன்புகழ் ஒன்றே நினைந்து  
நினைந்துருகி  
அழுதல் தமிழுக்கவி பாடுதல் ஆன்ற  
புலவரோடு  
பழகல் தவிரப் பிறிதொன் றறியாத  
பாவலனே

வெண்பா அகவல் கலிப்பான் தாதியாம்  
வித்தகங்கள்  
கண்பார்த் திடவும் கிடையாது வற்றிய  
காலத்திலே  
பண்பாடு பேணிச் சுவையொன் பதும்கூட்டிப்  
பாடுகின்றாய்  
நண்பா நினைது புலமைக்கு நானென்ன  
நாயகமே?

எழுநியான் எல்லாளர் மூல நாவலாசிரியர் சாகித்யரத்னா “செங்கை ஆழியான்”

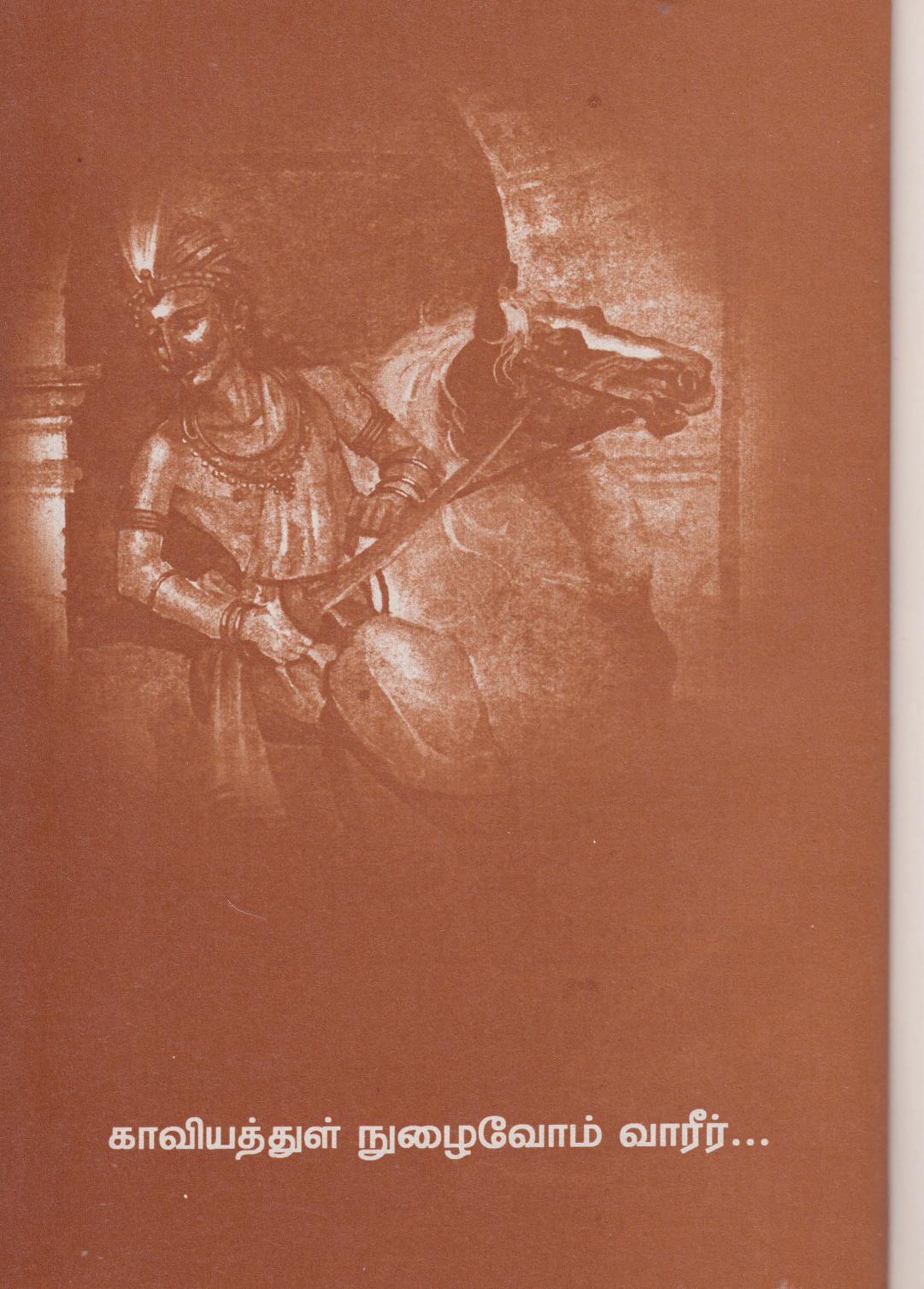
டாக்டர்.கே.குணராசா அவர்கள் வழங்கிய ஆசியுரை

இலங்கை வரலாற்றில் நாற்பத்து நான்கு ஆண்டுகள் ஆட்சிசெய்த தமிழ் மன்னானின் வரலாற்றை யாவரும் அறியவேண்டும் என்ற நோக்கில் உருவானது எழுநியாசா எல்லாளர் என்ற நாவல். எல்லாளானின் ஆட்சி ஒரு பெளர்ணாயிக் காலமாகும். இலக்கிய ஆக்கங்களில் வரலாற்று நவீனத்துக்குரிய தகுதிநிலை என்னவென்பது எனக்குத் தெரியாததல்ல. தொல்பொருளியல், வரலாறு, சமூகவியல், புவியியல் முதலானவற்றில் ஆய்வுப் பயிற்சியுள்ள படைப்பாளிகள் இத்துறையில் ஈடுபடம்போது அது வரலாற்றுச் சாவலாக இல்லாது நாவலுடான வரலாறாக மாறிவிடுகின்றது. எவ்வாறாயினும் வரலாறு கற்பிக்கப்பட வேண்டும் இலக்கியம் வாசிக்கப்பட வேண்டும். இந்த இரு பணிகளையும் வரலாற்று நாவர்கள் ஒருங்கே செய்யக் கூடியவை. அதேவேளை கவிதை வாசிக்கும் வாசகர்களும் பலர் உள்ளனர். காவியத்தினாடாக வரலாற்றை வாசகர் சுடவத்து மகிழுவேண்டும் வரலாற்றை அறிய வேண்டும் என்பது எனது நீண்டகால ஆவல். ஆதாரத் தற்று ஒருவரைத் தேழினேன். என்னிடம் நேரில் வந்தவர் ஜனாப். ஜின்னாஹ் ஷரிபுத்தீன். அவரிடம் நாவலைக் கொடுத்து காப்பியம் ஆக்கும்படி வேண்டுகோள் விடுத்தேன். அதை அவர் ஒரு கட்டளையாக ஏற்று மிகச்சிறப்பாக இயற்றியுள்ளார். இவ்வளவு கணதியாக அமையுமென நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. அவரது இந்த ஆக்கம் எனக்கு மிக மகிழ்ச்சியைத் தந்தள்ளது. இவர் மேலும் மேலும் பல நாவல்களை காவிய உருவில் வழிக்க வேண்டுமென ஆண்டவனை வேண்டி வாழ்த் துகின் ரேன். இதனைக் காப்பியமாக்கியமைக்காக எனது மனப்பூர்வமான நன்றியையும் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

சாகித்யரத்னா “செங்கை ஆழியான்”

## படலங்களின் அட்டவணை

1. நாட்டுப் படலம்
2. நகர்ப் படலம்
3. சூரத்தீசன் வெற்றிகாள் படலம்
4. எல்லாளன் வருகைப் படலம்
5. திமிலைத் தேவர் சந்திப்புப் படலம்
6. சேத்திய நாகர் திருப்பணிப் படலம்
7. கந்தவுடையார்வேள் வருகைப் படலம்
8. தேவன்பிடித் தலைவன் சந்திப்புப் படலம்
9. தாயும் மகனும் சந்தித்தபடலம்
10. வேங்கைகள் மோதிய படலம்
11. ஆளுங்கணத்தாருடன் ஆலோசனைப் படலம்
12. விருந்துண்ட படலம்
13. காதலர் கூடிய படலம்
14. ஓற்றனின் வருகைப் படலம்
15. மறவர்குறிச்சிப் பாசறைப் படலம்
16. தட்சிணாயனப் படலம்
17. படைபூற்பட்ட படலம்
18. வெற்றிமேல் வெற்றி கொண்ட படலம்
19. அசேலன் கொலையுண்ட படலம்
20. காசிப் தேரர் கரந்தந்த படலம்
21. எல்லாளன் திருமணப் படலம்
22. திக்விஜயம் செய்த படலம்
23. மகாதேவி மங்கைப் படலம்
24. காதல் வயப்பட்ட படலம்
25. கல்யாணித் துயர்ப் படலம்
26. கன்ஸி தானப் படலம்
27. புந்மசைத்தியப் படலம்
28. காமினி கவல் கொண்ட படலம்
29. போர்த்திர்கொள் படலம்
30. திக்காபயன் வருகைப் படலம்
31. துட்டகாமினி தந்தைக்குப் - பெண்டிருடை அனுப்பிய படலம்
32. கதியைக் கைப்பிடித்த படலம்
33. திக்காபயன் கோரிக்கை விட்ட படலம்
34. அரண்கள் சரிந்த படலம்
35. விஜிதபுர வீழ்ச்சி
36. விஜிதபுர இறுதி யுத்தப் படலம்
37. காசபர்வதத் தோல்விப் படலம்
38. ஆட்சி அஸ்தமனப் படலம்



காவியத்துள் நுழைவோம் வாரீர்...



எவ்வளவுமிட

## எங்கள் காவியம்

நால்

காப்பு

தமிழரியேன் செந்தமிழின் சீரியேன் என்றன்  
இமைசூடா தெக்கண்மும் உன்னை - நிமல  
நினதாசி வேண்டிநான் நாடுனேன் இந்நால்  
தனையியற்ற நின்னருளே காப்பு.

அவையடக்கம்

தண்டலையில் தாமரைசெந் தாழகற்ற வவ்வழகைக்  
கண்டதொரு ஆம்பல் கரம்விரித்துக்-கொண்டபூழிலைக்  
காட்டத் துணிந்ததொக்கும் காவியங்கள் செய்தோர்முன்  
பாட்டெழுத நான்முயன்ற பண்.

ஷ்வரனாவற் ஷபுத்தின்

## நான்முகம்

அறுசீர் விருத்தம்

கண்ராசா என்னுஞ் சொங்கை ஆழியான் என்னி தத்தே  
அணிசெய்ந் தமிழுக் கிண்ணோர் அணிதமிழுக் காப்பி யத்தால்  
எனவுறைத் தன்னார் செய்த எல்லாளன் புதினாந் தந்தார்  
பணியெனக் கொண்டே எஃதைப் பாடவும் துணிவு கொண்டேன். 2

ஒன்பது காவி யங்கள் உண்டான தாகும் முன்னால்  
என்கைகள் இழைத்த தூய லிலக்கியக் கருவு ளங்கள்  
இன்றோடு தாகும் பத்தாம் இன்னுஞ்செய் என்பா ருண்டு  
கன்னலைக் கவியென் றாக்குங் காரியம் எளிதெ னக்கே.

3

உரைதனைக் கவிதை யாக்கும் உத்தியில் முதன்மை நானாய்  
இருப்பதா யுரைப்பர் சான்றோர்: இத்தோடு நான்கவ் வாறாம்  
பெருமைகாண் டிலைநான் செய்யும் பணியினில் காத னுற்றேன்  
கருவினில் திருவுண் டான காரணத் தாலு மாகும்.

4

எல்லாளன் என்னும் மன்னன் ஈரிருபத் திரண்டாண் டொன்ற  
நல்லாட்சி செய்தா வொங்கள் நாட்டினைப் புகழ்மிக் கோணாய்  
எல்லோரும் ஒன்றா மென்னும் உயரெண்ணாஸ் கொண்டி ருந்தான்  
சொல்லில்லை உவமை கூற தமிழனாம் பிறப்பில் மேலோன். 5

காலத்தால் அழியா தன்னான் காதையைக் கவிக எாக்கி  
ஞாலத்தோர்க் கோத வென்ப நன்றெனும் உணர்வும் உந்த  
ஏலாத சுமையென் றாலும் இணங்கினேன் எதிர்கா வத்தோர்  
சீலத்தைக் கோல்கொண் டாண்ட தமிழனை அறிதல் நோக்கே. 6

இனமத பேதங் கொண்டே டெரப்பட்டு வேறு வேறாய்  
மனங்களில் துவேஷந்ச்சு முற்றுமே உள்ளிப் போகப்  
பிணங்கியே வாழுங் கீழ்மைப் பண்புமே லோங்கிற் ரென்றே  
உணர்ந்ததால் நெஞ்சுஞ் சோர இக்காதை உரைக்க லானேன். 7

பாமரர் கூடக் கற்கும் பாங்கினில் எளிமை கொஞ்சத்  
தாபிதன் பாக்கள் ஆக்கம் செய்தனன் கவிதை யாப்பை  
மேவிய தாகும் சற்று மீறியும் உள்ளேன் கற்போர்  
தேவையை உணர்ந்தேன் அன்னைத் தமிழெழன்னைப் பொறுக்க  
வேண்டும். 8



## நாட்டுப் படம்

எண்சீர் விருத்தம்

பன்னாறு வருடங்கள் பழைமை மிக்க  
வரலாறு கொண்டதெங்கள் ஈழ நாடு  
முன்னரிதைப் பலவாறாய்ப் பெயர்கள் கொண்டு  
மொழிந்தார்கள் இலங்காபுரி ளங்கா தீபம்  
சொன்னார்கள் அரேபியர்கள் செரண்டிழ் என்றே  
தர்மதீபம் தம்மபண்ணி தப்ர பேனாம்  
இன்னுமதை நாகதீபம் சேலான் என்றார்  
இன்றுரைப்பர் ஸ்ரீலங்கா என்று தானே.

9

கலிங்கத்தின் இளவரசன் விஜயன் வந்த  
காலத்தின் வரலாறு ராயிரத்தைச்  
சாலுமின்னோர் ஜந்நாறும் வருடத் தொன்மை  
தமிழூரசர் அதன்முன்னும் இலங்கை ஆண்டார்  
எல்லாள கமுனுயத்தும் தொடங்க முன்னும்  
ஏரினமும் மாறிமாறி அரசோக் சிற்றாம்  
நிலம்பிரிந்தே பலபேர்கள் ஆட்சி செய்தார்  
நாடுகொண்ட வரலாறும் இதுவே யாகும்.

10

இந்துமகா சமுத்திரத்தின் இடையில் தோன்றும்  
இலங்கைமண்ணின் கரையேரும் தாழ்ந்த பூமி  
சொந்தமுறும் சமவெளியாம் உட்புறத்தும்  
தாங்கும்மலை நாடுநோப்பண் சொற்க்கம் போன்றாம்

• உந்திப்பெ ருக்கெடுத்தே பாடும் ஆறும்

உருண்டுவிழும் அருவிகளும் பலம் தத்தார்  
வந்துதொழும் பாதமலை வானை எட்டும்  
பீதுறுதா ககாலம் வைகள் வேறாம்.

11

காவியத்தில் வருகின்ற மகாகங் கையும்

கொள்ளுகின்ற தொடக்கமிம் மனைகள் மீதே  
தாவியோடும் வட்டப்பத்தைத் தாண்டிப் பின்னே  
திசைதிரும்பும் வடக்குமிக்காய்ச் செந்நெல் வாழுச்  
சேவகஞ்செய் பணிதொடர்ந்தே தொடரும் ஆழித்  
தாயனைக்கத் திரிகோண மனைப்ப திக்கே  
காவலனின் பெருங்கொடையாம் கங்கை பல்லும்  
கழுனிகளைச் செழிப்புட்டக் காலந் தொட்டே.

12

வயலோடு வயல்சார்ந்த மருதம் ஆழி

விரவியதோ டருகமைந்த நிலமாம் நெய்தல்  
உயர்ந்தமராஸ் கொண்டவைத் தோடு கூடும்  
ஓப்பில்லா நிலம் முல்லை நாட்டின் நாப்பன்  
வயமாகும் பெருமலைகள் குன்றுஞ் சேர்ந்த  
வற்றாத எழில்கொஞ்சம் குறிஞ்சி நான்கும்  
அயலயலாய் உள்ளனவாம் நிலங்கள் தெய்வ  
அருளன்றோ ஈழமண்ணுக் கணிக ளாமே.

13

ஓரிரண்டு மணித்துளிக்குள் உணர லாகும்

உட்டணமும் சீதளமும் ஒருங்க தாக  
மாரிபெய்யும் முப்போகம் விளையும் பாங்காய்  
மின்னலிழி கூடியதாய்ப் பொய்ப்ப தீல்லை  
தேராரே மாந்தரிது போலாம் நாடு  
தரணியிலே கோடைவெயில் கூட வெய்யோன்  
சீராகக் காய்வதனால் பாலை போன்று  
சுடுவதில்லை தனியனருள் கொண்ட தாலே.

14



நகர்ப் படலம்

எண்சீர் விருத்தம்

வரலாற்றுப் புகழ்கொண்டே இலங்கை நாட்டின்  
வடமத்திப் புலத்திலிலே பதின்னூறாண்டாய்  
அரசோச்சுந் தலைநகராய் இருந்த தாகும்  
அனுராத புரமென்னும் அகன்ற புமி  
உருவான பெயரதற்கு வரலா றுண்டாம்  
உடன்வந்தான் “அனுராத” விஜய னோடு  
பெருநிலத்தில் குழேயேற்றம் ஒன்று செய்தான்  
பொருத்தினனே தன்பெயரை “புர”வி னோடே.

15

அசோகமன்னன் புத்திரியாம் சங்க மித்ரை  
அதிபுனித வெள்ளரசின் கிளையைத் தானே  
வசமாகக் கொண்டுவேந்து நட்ட தாக  
விளம்புகின்ற விருட்சமாகும் ஸ்ரீமா போது  
விசுவாசாங் கொண்டவர்கள் பெளத்தம் தன்னை  
வணாங்குகின்ற அரசமரம் ஓங்கே யுண்டாம்  
இசைவாகும் பெருங்குளாங்கள் விவசா யத்தை  
ஏற்றமுறச் செய்வதற்காங் காங்கே தொட்டார்

16

இன்னாவும் வரிபுத்தின்

அரசகுழி வாழ்வதற்காம் அரண்ம ணைகள்  
அழகுறவே உரப்பெற்று வாணை முட்டும்  
வரித்தனவாம் தடாகங்கள் புனலாடற்காய்  
வாகாகப் படித்தலங்கள் வழவாங் கொண்டே  
சிரந்தாழ்த்தி வணங்குகின்ற சைத்தி யங்கள்  
திசைநான்கும் பற்பலவாய்த் தோன்றிக் காணும்  
குருமார்கள் தாங்குமிடம் வைத்ய சாலை  
குளிர்காவும் சத்திரங்கள் வேறு முண்டாம்.

17

புகழ்பெற்ற “ஞவன்வெலி” “தூப ராம”  
பிறிததனோடு “அபயகிரி” “ஜேத வன்ன”  
மிகைத்தின்னும் பெருங்கோபு ராங்கள் எல்லா  
மன்னர்களும் கட்டியுள்ளார் வரலா ஹோதும்  
வகைந்திருந்த தாகும்பல மலர்வ னங்கள்  
வற்றாத புனலூற்றுப் பொய்கை யோடே  
பகையின்றி வாழ்ந்தார்கள் பெளத்தர் இந்துப்  
பெருமக்கள் காதையற்ற காலந் தன்னில்.

18

கானகங்கள் ஒருபுறத்தே காணுங் கூடக்  
கதிர்கொழிக்கும் வயல்நிலங்கள் வேறு வேறாம்  
ஊனுடனே உணவாகத் தானியங்கள்  
ஒருபோதுங் குறையாத வளங்கொள் பூமி  
ஆநிரைகள் மேய்ப்புலமும் தனித்த தாகும்  
அமுதளிக்கும் அவைகொள்ளை கொள்ளை யாகும்  
தேனோடு பழவகைகள் தெவிட்டாச் செல்வம்  
தனியவனின் அநுட்காட்டயாம் மக்க ஞக்கே.

19



தோற்றுவாய்  
சூரத்தீசன் வெற்றிகொள் படம்

எண்சீர் விருத்தம்

வரலாற்று வரிகளிலே வரைவுண் டான்  
விவரமொன்றை விவரித்தல் வேண்டும் அஃதோ  
உருவாகும் காவியத்தின் உயிரென் றாகும்  
ஓப்புவித்தல் நன்றென்றே உரைசெய் கிண்றேன்.  
பெருவீரன் எல்லாளான் பரம்ப ரையைய்  
பேசுவது சரித்திரத்தைப் புறந்த விரப்போர்  
கருத்தினிலே புகுத்துவதாய்க் கொள்ள லாகும்  
கற்றறிந்தோர் கவனத்தில் கொள்ளு வாரே.

20

கிறித்துவுக்கு முன்னாற்று எழுபத் தெட்டில்  
காலையில்செம் பரிதிவான் காடு முன்னர்  
பரந்துகவிந் திருந்ததுவெண் புகார்நீ ரேரிப்  
பரப்பொகும் திங்கள்மார் கழியின் போழ்தில்  
இருளகற்றிக் கீழைவான் இலங்க வின்னும்  
இருந்ததுவாம் நாழிகைகள் எண்ணெல் மூன்று  
பொருந்துமந்த வேளையிற்றான் புயப லத்துப்  
பெருவீர் இருவரொன்றிப் பரியில் வந்தார்.

21

ஒன்னாவற் வரபுத்தின்

அரபுநாட்டின் அசுவங்கள் ஓடி வந்த  
அறிகுறியும் இல்லாதே அடக்க நின்று  
புறக்கமுத்து மயிர்சிலிரத்துத் தலையு யர்த்திப்  
பேரொலியில் கணைத்தனவே பக்கம் பக்கம்  
இருவருடன் இன்னும்பன் னிருவீர்கள்  
இணைந்திருந்தார் இளைஞர்கள் ஓன்று வெள்ளை  
எரித்தமரச் சாம்பல்போல் இன்னு மொன்றாம்  
இமைப்பொழிவார் ஆண்களுமே இவரைக் காணின்.

22

நீண்டவெர் கேசம்நல் நெய்பட் டொன்றி  
நிலைத்திருக்கக் கொண்டைபோல் நீவிக் கட்டி  
காண்பதற்குக் கண்ணாறு வேண்டு மாப்போற்  
காட்சியராய்க் குதிரைகளில் காணப் பட்டார்.  
தோன்றினதோன் பருவதங்கள் தோற்றுப் போகும்  
திரண்டிருந்த மார்பகங்கள் திண்மை செப்பும்  
பூண்டிருந்த வாளவரின் வீரங் கூறும்  
பகையெதிர்க்க வந்தவர்போல் பார்வை பட்டார்.

23

கண்பட்டார் கடலேரிக் கரையி னோரம்  
குதிரைகளுங் காலாறக் காலந் தாரான்  
வெண்குதிரை தாங்கிநின்ற வீரன் கேட்பான்  
“வரும்படைக்காய்க் காப்பதுவோ வருமுன் நாங்கள்  
சென்றுமறு கரைசேர்வ தாமோ” என்றே  
துணைநின்றோன் பதிலுவரைத்தான் “போவோம் நாங்கள்  
உன்றனில்லம் தரித்திருப்போம் வருவா ரன்னார்  
ஒன்றிடலாம் அரசவெளி” என்ப தாக்.

24

ஈழவூர் நாகதீபம் இரண்டும் ஓன்றும்  
இறுக்கமுற்ற சலசந்திக் கரையி னோரம்  
தோழர்கள் இருவருமே சேர்ந்து நின்றார்  
தொடர்ந்திருந்த பாதைமுற்றுந் தலை தாகும்

நீளத்தொடர் பெருங்காடு நெடுகி இும்தான்  
 நீர்நிறைந்த சஸந்தி கடந்திட் டாலோ  
 நீஞ்மொரு நெடும்பாதை காட்டி னூடே  
 நோக்கியதாம் அரசவெளி நிறுத்தங் காணும்.

25

இறக்கிவிட்டான் அசுவத்தை ஈழ சேனன்  
 இப்ரப்படாது தயக்கமின்றி இறங்கி நீரைக்  
 குறுக்கறுத்து முன்னேறும் கூட வந்தோன்  
 காவலனைப் பின்தொடர்ந்தான் நாக குத்தன்  
 தரையோடு நீரொன்றும் தலத்திற் சற்றுத்  
 தயங்கியதே அவன்குதிரை தலைய சைக்கப்  
 பெருகுகின்ற நீர்தாண்டிப் போகு மஃது  
 பின்தொடர்ந்தார் மற்றவர்கள் ஒன்று சேர்ந்தார்.

26

இருவரிசை யாகவவர் இறங்கிச் சௌல்  
 இருபுறமும் மீன்பிழத்தோர் மட்டி சேர்த்தோர்  
 வருவதுதம் தலைவரென விவரங் கொண்டு  
 விண்டுசெல்ல வாகாக ஒதுங்கி நின்றார்.  
 மருவிடத்தம் அருகினிலே ஒவ்வோர் பேரும்  
 முகம்மலர் உடல்வளைத்தே முகமன் சொல்லிப்  
 பிரிந்தார்கள் இடத்தைவிட்டுப் போன பின்னர்  
 பெருமைகொண்டார் ஈழசேனன் புகழு ரைப்பார்.

27

வானத்தைத் தலையுயர்த்திப் பார்த்தான் சேனன்  
 விரவினவாம் ஓளிக்கரங்கள் விண்டு லாக்கச்  
 சைனியங்கள் மோதியவோர் செருக் களம்போல்  
 சிவந்திருந்த தழிவானம் தொலைதூரத்து  
 வான்பறவைக் கூட்டங்கள் விட்டில் போல  
 விளங்கினவே கண்ணெட்டா எல்லை தாண்டி  
 தோன்றிடுங்கால் பகலவனும் தரையை நோக்கித்  
 தாழ்ந்துவரும் மீணுண்ணத் தொகையோ கொள்ளள.

28

கிள்ளாவற் கீபுத்தின்

தொலைதூர் நாடுகளில் சீவிக் கிள்ள  
சீவன்கள் பறவையினம் சீறக டுத்துப்  
பலகாத தூரத்தைத் தாண்டி வந்தே  
பழியுமிந்த ஏரிகளில் புலாலை உண்ணும்  
சிலகாலம் இங்கிருக்கும் இனம்பெருக்கும்  
திசையறிந்தே வருமாவைகள் சேர்ந்தே வாழும்  
நிலைகாள்ளா திங்கேயே வந்த தேசம்  
நாடுவிடும் பருவமாற்றம் நிகழும் போத்தே.

29

சுற்றுச்சுலலில் தன்னைத் தனிப்ப டுத்திச்  
சிந்தனையில் பலவற்றை மீட்டை டுத்துக்  
கற்பனையில் ஆழ்ந்திருந்தான் ஈழ சேனன்  
குத்தன்மூவன் சிந்தனையைக் கலைக்க லானான்  
“உற்றுதென்ன சேனாயேன் அமைதி” யென்ன  
உள்ளத்தில் தாரதத்தன் உருவாங் கொண்டான்  
“முற்கால நினைவுகளில் மூழ்கிப் போனோன்”  
முகந்திரும்பிப் பதிலுறைப்பான் மனந்தி றந்தான்.

30

உத்தரத்தே சத்தினிலே நாகர் வாழு  
ஒருபுறத்தே தக்கிணைத்தில் தார தத்தன்  
வித்துடையார் தம்மோடு வாழ்ந்தி ருந்தான்  
வழிவந்தான் அவர்பாலே ஈழ சேனன்  
எத்தகைய இடையூறும் இலாது வாழ்ந்தார்  
எவருக்கும் இடையூறு செய்தா ரல்யர்  
நத்தியது காலத்தால் நினையாத் தீமை  
நாடற்றுப் போனோரால் பின்னை நாளோ.

31

நண்பனது கேள்விக்கு “நடந்தொ பூந்த  
நிகழ்வுகளை நினைவுகொண்டேன்” என்று ஏற்றதான்.  
முன்னோர்கால் நடைபெற்ற வரலாற் றுண்மை  
முற்றுமது காவியத்தின் மூல மாகும்

பன்னெடுநாள் ஈழமண்ணைப் பாலித் தோரின்  
பாற்பட்ட சேதியது புகலல் வேண்டும்  
பின்தொடருங் காதைக்குப் பொருந்தும் அஃதைப்  
பேசுவது பரம்பரையை ஓர்த லாகும்.

32

தாமிரப ரணியின்கள் தார தத்தர  
தம்மினத்தார் தம்மோடு வாழுங் காலை  
சேமுடன் கரையொதுங்கும் தப்பி வந்த  
திசையறியாக் கப்பலொன்று குவேனி என்பாள்  
தாமந்த மக்களுக்குத் தலைவி யாவாள்  
தப்பிவந்தோன் விஜயன்றன் தந்தை யாலே  
தீமைசெய்யும் கேடகற்றத் துறைக டத்தோன்  
தொடங்கியதோர் புதுச்சுறிதம் அந்நாள் போழ்தே.

33

தரையொதுங்கி வந்தவர்க்குத் தங்கி வாழுத்  
தந்தார்கள் இல்லிடமும் தன்னைத் தானே  
பொருந்தினோ மனையாக விஜய னுக்குப்  
பிறப்பிலவன் அரசுகுலப் பின்னை யாவாள்  
இருந்தவிடம் வந்தவர்க்குச் சொந்த மாக  
இடம்மாறித் தாரதத்தன் நாக தீபம்  
விருப்பின்றிச் சென்றுறைந்தான் வந்தோ ராலே  
வினைந்ததந்த நிலைமையவர் வரவி லாகும்.

34

வீடுவொசல் துறந்தவர்கள் வந்தார் வேண்டும்  
வசதியேது மில்லாத மிருகம் வாழும்  
காட்டைந்த பிரதேசம் குடியிருப்பாய்க்  
கொள்ளுநிலைக் கானதவர்க் கன்றாம்: மன்னின்  
சாடைபொன் வண்ணத்தில் இருந்த தாலே  
சார்ந்தபொருள் ஈழமென்றே புகல்வார் பின்னர்  
கூடியதாம் ஈழவூரன் நாமம் இந்தக்  
காவியமு மப்பேரால் இயன்ற தாகும்.

35

இன்னாவற் கூபுத்தின்

தொடர்ந்துவரத்தான் ஈழசேனன் நண்ப னுக்குத்  
தொடர்ந்துவந்து மீஞமிந்தச் சீவன் கள்மேல்  
நெநூநாளாய் என்றனுக்கு நேச முன்டு  
நாடுவிட்டு நாடுவர நாடி னாலும்  
தொடர்ந்துகுடி கொள்ளுகின்ற திடங்கொள் ளாதே  
துங்கவிட்டுச் சென்றுவிடும் சொந்தங் கொள்ளா  
உடன்பட்டோம் வந்தவர்க்கென் றுதவ நாமும்  
உருமாறிப் போனதங்கள் வாழ்வும் என்றான்.

36

எண்ணுகின்றார் எமைக்குறைத்தே இங்கு வந்தோர்  
இயக்கர்கள் நாகர்கள் இராட்ச தர்கள்  
என்றாகும் நீயறிவாய் இதற்கு முன்னர்  
அனுராத புரத்தரசன் சூரத் தீசன்  
முன்றிலிலே நாமிக்ருக்க முறைகே டாக  
மொழிந்தவற்றை என்றதுமே நாக குத்தன்  
இன்றுசொன்ன வார்த்தைகள்போல் இருக்கும் பேச்சை  
எப்பழநான் மற்பபதென இணாங்கும் வாரே.

37

கதம்பநுதிக் கரையோர மாக அன்னார்  
கடந்துவந்தார் நெநூந்தாரம்: மகாவில் ளாச்சி  
அதைத்தொடர்ந்தே அனுராத புரத்துக் கோட்டை  
அடைந்தார்கள் தென்புறத்து வாயி வண்டை  
எதற்கான காரணம்தாம் வந்த தென்றே  
எடுத்துவரத்தார் காவலர்கள் ஏக விட்டார்.  
வதிபுலத்தில் அரசரினை வணாங்கி நின்றார்  
“வந்ததென்ன” வினவினனே சூரத் தீசன்.

38

“பரிவிற்கும் வணிகர்யாம் பார தத்தோர்  
பேரரசர் சமுகத்தில் பேரம் பேசிப்  
பரிகளுக்காம் ஒப்பந்தம் புரிய வந்தோம்  
பற்றுண்டேல் புகலுங்கள்: வாடைக் காலம்

பரிகொண்ட மரக்கலங்கள் புறப்பட் டிங்கே  
 பதிகொள்ளும்: மன்னாருக்குப் பொருந்தும் வாறு  
 விரும்பியதைப் பெற்றிடலாம் விருப்பம் சொல்ல  
 விழைகின்றோம்” என்பனிந்தான் ஈழ சேனன்.

39

சட்டென்று பதிலுரைத்தான் சூரத் தீசன்  
 “தேவையெமக்கு ஆயிரமாம்” சொல்லக் கேட்டுப்  
 பட்டான்பே ரதிர்ச்சிகுத்தன் “ஆயி ரம்மா”  
 பாராள் வோன் “ஆமாமாம் வேண்டும் எங்கள்  
 திட்டம்பரிப் படைதன்னைப் பலப்ப டுத்தல்  
 சக்தியிக்க கரிப்படையும் காலாட் சேனை  
 இட்டம்போல் எமக்குண்டாம் இல்லா தொன்றாய்  
 இருப்பததே எதிரிகளை ஓழிக்க” வென்றான்.

40

“எதிரிகளா?” என்றனனே ஈழ சேனன்  
 யாரவர்கள் என்பதுபோல்: மன்னான் சொல்வான்  
 “எதிரிகள்தான் தமிழர்கள் எமக்காம் என்றும்  
 இடையறாது துன்பங்கள் இழைக்கும் பேர்கள்  
 மதிகொண்டார் இந்நாடும் அவர்க்காம் சொந்தும்  
 முன்னாருகால் ஆட்சிசெய்த கார ணத்தால்  
 திதுநமக்குள் இடைப்பட்ட சேதி உங்கள்  
 எண்ணமென்ன குதிரைபற்றி” எனவுங் கேட்டான்.

41

“தரலாகும் இருந்தாலும் தங்கள் நாட்டின்  
 செல்வத்தில் பெரும்பகுதி தாரை வார்க்க  
 வருங்கிரயம் மிகப்பெரிதே” விளக்கம் செய்ய  
 வெகுண்டனனே சூரதீசன் விழிக னற்றும்  
 பிரச்சினையை தொங்களுக்கே பிறருக் கல்ல  
 பட்டினியால் எம்மவர்கள் பிணைமா னாலும்  
 கரங்கொள்ள வேண்டும்நாம் அவருக் கான  
 குழிலத்தை: என்றனனே கோபம் ஓங்க

42

ஈன்வாற் வருபத்தின்

• எல்லைப்புறந் தனிலெல்லாம் என்றுந் தொல்லை  
    எதிரிகளால் எந்நானும் எவ்க ஞக்காம்  
இல்லாதே ஒழித்திட்தான் எமது திட்டம்  
    என்றனனே இடைமறித்தே ஈழ சேனன்  
“எல்லையெனில் யாரெல்லை” என்றே கேட்க  
    என்னினை “இவர்கள்தாம் மகாவில் லாச்சி  
எல்லையிருந் தொங்களுக்கே இடைஞ்சல் செய்வோர்  
    ஏற்கின்ற தண்டனைக்குள் ஞரியோ” ரென்றே.

43

“ஆறுதிங்க ளாகுமுனனே நான்கு நாறின்  
    அசுவாங்கள் வந்தடையும் அவைகள் மிக்க  
வீறுகாண்ட உயரினத்து வகையைச் சாரும்  
    வேண்டுமைவு ஓட்டிவர வல்ல பல்லோர்”  
கூறினனே ஈழசேனன் கேட்ட மன்னன்  
    “கவலையில்லை என்னிக்கை கூட்டி வாரீர்”  
என்றதுமே விடைபெற்றார் ஏற்ற வேலை  
    எளிதாக இறுதிபெற இடம்பெயர்ந்தார்.

44

�ழவூர் வந்தடைந்தார் இருவ ரான்றி  
    இனங்கண்டார் நானுரூ குதிரை யோடு  
தோள்வளிமை கொண்டவீர் தொகையுஞ் சேர்த்தார்  
    தண்டாடுக அனுராத புரத்தின் மீதே  
�ழவூரில் முந்நாறு பேருங் குத்தன்  
    ஏற்றரசு செய்நாக தீப நாட்டில்  
வேலைபார்த்து எஞ்சியவர் கூட்டுச் சேர்ந்தார்  
    வகுத்ததிட்டம் வலுவாக அனைத்தாங் கூடும்.

45

அனுராத புரக்கோட்டை வாயில் நான்கும்  
    அடையுண்ணா திறந்திருக்க அவற்றி னூடே  
சினங்காண்ட வேங்கைகள்போல் வாள்வேல் தாங்கித்  
    தாவிற்றோர் பரிப்படையும் தேரா வாறே

சனத்திரரோ நெறுதுளிப்பட்ட டோடும் வீரர்  
செத்தழிந்தார் வந்தவரும் எதிர்த்த பேரும்  
கனவுகண்டு விழிந்ததொக்குங் காட்சி ஓலம்  
காதுகொள்ள மாட்டாதே கூறற் பாலோ.

46

“அரண்மனையைத் தாக்குங்கள் அடலர் கூட்டம்  
அழியட்டும் வாளேந்தி எதிர்ப்போர் தம்மில்  
ஒருவரையும் உயிரோடு விடவும் வேண்டாம்  
ஒருநீங்கும் மக்கள்பால் ஒன்ற வேண்டாம்  
அரசனைநீர் தப்பியோட இடங்கொடாதீர்  
உயிரோடே கரம்பற்ற வேண்டும்” என்றே  
உரத்ததொனி கூட்டினானே ஈழ சேனன்  
ஒன்றியதாம் வாகையவன் கரங்கள் மீதே.

47

நாழிகைகள் மூன்றேதான் தாக்கு தல்கள்  
நடந்ததாங்கு கோட்டைடிடன் அரண்ம னையும்  
தாள்பணிந்த தவனாடியில்: சூரத் தீசன்  
தப்பியோடி விட்டசெய்தி செவியி னிக்கும்  
வீழ்ந்ததர சென்றறிந்த வாழ்பு லத்தோர்  
வந்தவரைக் கூழமகிழ் வடைந்தார்: தீசன்  
ஆஞ்கையை விரும்பாதோர் அவர்க ளன்றே  
அறியவைத்த தாங்காட்சி அற்றை நாளே.

48

இராசரட்டை மன்னாக ஈழ சேனன்  
ஏற்றரச பாலித்தான் ஏற்றார் மக்கள்  
ஒருபேதம் இல்லைமக்கள் அனைத்துப் பேரும்  
ஒருசேர வாழ்ந்திருப்போம் பகையொ ழிப்போம்  
சரிசமமே உரிமைகள் சமயப் பாகு  
தாழ்வுயர்வு என்றில்லை இந்த மண்ணில்  
ஒருநாளும் பசிக்கொடுமை ஒன்றா வாறே  
ஒன்றுபட்டே உழைப்போம்நாம் என்ப ணித்தே.

49

இன்னாவற் வெபுத்தின்

பிராமணர்கள் குருமார்கள் வாழ்த்து ஏரத்தார்  
பெளத்துபிக்குச் சங்கத்தார் ஆசித் தார்கள்.  
வரங்கொண்டான் நாககுத்தன் மன்னா னாக  
வடக்கினிலே ஈழவூர்க்காம் விடைகொள் போழ்தில்  
“பெருங்கவனாஸ் கொள்சேனா சூரத் தீசன்  
பற்றியவன் பின்னவரோ(டு) ஆட்சி மீட்க  
வரல்கூடும்” எனவாகச் சொன்ன வாரே  
வந்தார்கள் ஈரபத்தீர் வருடம் பின்னே.

50

கிறித்துவின்முன் ஒருநூற்றி ஐம்பத் தைந்தில்  
கூழியதாம் தைமாதங் காலை யோர்நாள்  
அரியணையில் வீற்றிருந்தான் ஈழ சேனன்  
ஆட்சிகொண்ட காலம்ஸர் பத்தி ரண்டாம்.  
இரகசிய மாகத்தன் படைக ணோடே  
இளவல்சீஸ் களத்துதித்தோன் அசேலன் என்பான்  
அரண்மனையைச் சூழ்ந்திருந்தான் உரோக ணத்தில்  
அடியொற்றி நகர்ந்ததவன் சேனை யாங்கே.

51

நீண்டகால ஆட்சிநாட்டில் நிலைத்த மைதி  
நீடித்த நிலைகண்டு படைப்ப லத்தை  
வேண்டியவா றதிகரிக்கும் விருப்ப மற்றே  
வாளாதி ருந்துவிட்டான்: மக்கள் மீது  
பூண்டிருந்த நம்பிக்கை பிற்தோ ராட்சி  
பெறவிரும்பார் என்றெண்ணப் பூரிப் பாலே.  
வேண்டாத தொன்றன்று வினையாய் மாற  
வருந்தினனே தப்பையெண்ணி வினைமுற் றிற்றே.

52

முன்னேற்றங் கருதிநாட்டை வளப்ப டுத்தி  
மதநோக்கில் சமச்சீர்மை கடைப்பிடித்த  
நன்னோக்கை விரும்புவரே மக்க ளன்றும்  
நாடார்கள் எதிர்க்கவென நம்பி னாலும்

தன்னோடே இருந்தவர்கள் தவப்பு லத்தோர்

சேர்ந்திருந்தார் தமைச்சார்ந்த அசேலன் பக்கல்  
முன்னறியான் சேனன்றன் மட்டமை யோர்ந்தான்  
முற்றும்விதி மாறியபின் மனாங்கு மைந்தான்.

53

உத்தரதே சத்தினிலே நாக குத்தன்

உறைந்ததனால் தூதனுப்ப இயலா தாக  
மொத்தத்தில் உள்ளபடை முதன்மை யாக்கி  
மோதுவதைத் தவிரமார்க்கம் வழங்காப் போழ்து  
சொந்தமுற்ற படையணியின் சிங்க ளர்கள்  
சேர்ந்தார்கள் மறுபழுத்தே தவிரக்க வொண்ணா  
வந்தநிலை கண்டுமென்னன் வாழ்வு முற்றும்  
வகையுணர்ந்தான் வேற்றுவழி தேடலானான்.

54

வேளக்கா ரர்வீர் தம்மைக் கூட்டி

வாதித்தான் மன்னனினி வரிப்ப தென்ன  
ஆளதிகம் அவர்பழுத்தே ஆயி ரம்பேர்  
இருப்பதுவோ நம்புத்தே நானூறேதான்  
வேளக்கா ரர்தலைவன் விவரங் கூற  
வீரமொடு நோக்கியவன் வார்த்தை மீறி  
கோழைகள்போல் நாடனித்துத் தப்பி யோடல்  
குத்திழிவு போரிட்டே மழவோ மென்றான்.

55

மன்னனது வார்த்தைக்கு வீர சொல்வார்

“மழவதற்கு நாமஞ்சோம் மன்னர் வம்சம்  
என்னவாவ தவர்தம்மை ஈழ வூர்பால்  
இப்போதே அனுப்பவழி இயற்றல் வேண்டும்  
நன்றியுள்ள நம்பிக்கை கொண்ட ஜவர்  
நமைவிட்டாங் கவர்களினை அழைத்துச் செல்ல  
மன்னருடன் சேர்ந்தேநாம் பகையை திர்ப்போம்  
மாற்றாரை இயன்றமட்டும் அழிப்போ” மென்றார்.

56

வீணாவும் யரிபுத்தின்

பொருந்துகின்ற முழவதுதான் என்றே யெண்ணி

பட்டத்து மகிழியிடம் விபராங் கூற

“இருந்தாலும் அழிந்தாலும் சேர்ந்து நாங்கள்

கிங்கிருப்ப தொன்றேதான் ஏற்ற” தென்றார்  
பருவத்தில் பத்தேதான் குமார னுக்குப்

பின்பிறந்தான் புரியாத வயதுப் பிள்ளை

சிறுவயதே என்றிழனும் எல்லா ஓன்றன்

சம்மதத்தைத் தரமறுத்தான் தந்தை பாலே.

57

கட்டியணைத் தான்மன்னன் மக்கள் தம்மைக்

கண்கலங்க வேண்டாம்நீர் தாயா ரோடு

விட்டகல வேண்டுமது வம்சங் காக்க

விரைவீர்கள் என்றுமவர் மறுத்து ரைத்தார்.

“கட்டளையீ” தென்றனனே கடுமை சேர

காவலனுக் கடிபணிதல் கடமை யோர்

இட்டமின்றிப் புறப்பட்டார் ஏவல் காத்தார்

என்றுமினிக் காணாத இறுதி நாளே.

58

பெரும்பிரயத் தனத்தின்பின் அருவி ஆற்றின்

புறமாக வனாஞ்செரிந்த பாதை யூடே

ஒருங்கிணைந்து வவ்வாலை கடக்கும் வேளை

உள்நுழைமுந்த தரண்மனைக்குள் அசேலன் சேனை

ஒருவருமே எஞ்சவில்லை. ஈழ சேனன்

உடல்முழுமதும் வடுக்கொண்டே சரிந்த போது

“பிரித்திவனின் சிரசினையோர் கழியி லேற்றிப்

பார்வைக்கு வைக்க”வென்றான் அசேலன் செய்தார்.

59

அரசனிட்ட ஆணையினை அடலர் வீரர்

அடியொற்றி அடுத்தகணம் ஈழ சேனன்

சிரசினைவாள் கொண்டுடைலத் தனிக்க விட்டுத்

தவிர்த்தரிந்தார் சிறிதேனும் தர்மம் நோக்கார்

அரசாண்ட கோனென்னும் அஞக தைக்கும்  
 ஆகவில்லை அவனுடலம் அனுவத் தேனும்  
 பொருந்தாத செயற்பாடு பாராண் டோனின்  
 பரிதாப நிறையதுவோ புகலற் போமோ.

60

கூரான ஈட்டியொன்றில் சீரசைக் குத்திக்  
 காண்பவர்தம் கண்படவே பெருவா யிற்கண்  
 போரொடுங்கிப் போனபின்னே பதித்து வைத்தார்  
 பெற்றவெற்றி பறைசாற்றும் பாங்கி ணோராய்  
 வேரறுந்த தத்தோடு சேனன் ஆட்சி  
 வரலாற்றில் மற்றுமொரு அத்தி யாயம்  
 வேரோடத் தொடங்கியது தமிழர் நீங்க  
 வகைகொண்டார் சிங்களத்தோர் வழிவந் தோரே.

61

ஈன்னாவற் கெபுத்தின்



எல்லாளன் வருகைப் படலம்

எழுசீர் விருத்தம்

அரேபியப் புத்தினிரு அசவங்கள் வேகமாய்

அருகரு காக ஒன்றி

மருவின ஆற்றி மணற்றிடற் படுக்கையை

மீதினில் வலிமை மிக்க

இருவீர மறவர்கள் கிணனந்துமே வந்தனர்

இளமையின் செழுமை கொஞ்சம்

கருவினில் குலத்துயர் கோன்வழிப் புத்திரர்

கூறாத உண்மை கூறும்.

62

குன்றனைய புயத்தொடும் கடலனைய மார்பொடும்

கரியபொன் உறுதி மிக்க

துண்டங்க ளாமெனத் தாளிருந் திடைவரை

திடமான கால்க ளோடும்

அண்டாதே அடலரை அழித்தொழித் திடேமிரு

ஆற்றல்கொள் கரங்க ளோடும்

கண்டிலர் எவருமிவர் போலுமா மென்னுமால்

காளையர் தோற்ற முற்றார்.

63

தோள்வலுக் கொண்டவத் தமிழீழ மறவர்கள்  
 தாள்பதித் தார்கள் மன்னில்  
 வாளிடைக் கச்சத்தில் வரிந்துமே திகழ்ந்தன  
 வீரத்தின் ஓர்மை செப்பும்  
 ஈழவூர்ப் பதியது என்னிலா வீரவர்  
 ஹாறுகள் ஏந்து பூமி  
 நீள்ளெந்துங் காலமாய் நற்றமிழ்ப் புத்திரர்  
 நீதிவழி ஆண்ட நிலமாம். 64

புரவியிருந் திருவரும் பாய்ந்துநிலங் குதித்ததால்  
 பருக்கைமண் சிதறி யகல  
 உருவான ஒலியாங்கு ஒன்றிக்கு லாவிய  
 உர்க்கொக்கு நாரை பலவும்  
 ஒருமுக மாகவே உணர்ந்ததால் அதிர்ந்தன  
 உடலுந்தி மேலை முந்தே  
 சிறகழ்த் தகன்றன திக்கறி யாதுமே  
 தறிகெட்டு வான்மி தக்கும். 65

இருவரில் ஒருவீரன் எல்லாளன் மற்றவன்  
 இணையான திக்க ஜன்பேர்  
 பெருவீரப் பரம்பரைப் பிள்ளைகள் என்பதைப்  
 பறைசாற்றுந் தேக வாகு  
 உருவத்தில் ஒருவனை ஒருவன்றிக்க கொண்டபோல்  
 ஒளிவீச பார்வை ஞானத்  
 திருமிகு வானவர் தாமென மனங்கொளச்  
 செய்தன தெய்வப் பேறே. 66

பாலியா நொன்றிய படர்கிளைக் கழிமுகம்  
 பொன்மணற் பரப்பில் நின்றே  
 நீலவான் நேக்கினான் நாடாளு வரங்கொண்ட  
 எல்லாளன் உயர்ந்து மேலே

தீணாவும் விபுத்தின்

\* வேல்முனை நிகர்த்ததாம் வாகினில் பறந்தன  
நீர்க்காகத் திரட்சி யொன்று

சாலவே தலைவனைத் தொடரணி போலுமாம்

தெளிவான புரித லோடே.

67

மாரியில் பொங்கியே மடையொழித் தோழமண்  
வளம்பெறச் செய்யும் ஒரு

நீர்வற்றி முழங்காலை நனைக்குமள வேராடுமே  
நகர்ந்ததன் றமைதி கொண்டாம்

நீர்க்காளப் புரவிகளை நட்டாற்றில் அவிழ்த்தனர்  
நண்பனும் அவைகள் மாந்த  
பார்வையைச் செலுத்தினான் பேராற்றின் பாலது  
பிரிந்திரண் டாதல் கண்டான்.

68

கிளையிரண் டாகிஞுழ் கடல்தொடத் தொடங்குமிடம்  
குன்றெனச் சமைந்தி ருக்கும்

கழிமுக மேட்டினில் கால்பதித் தேறினான்  
காளைளவ் லாள இளவல்

அழியாத இயற்கையின் அற்புதக் காட்சிகள்  
அகன்றன விழித்தி ஏரமேல்

உளமொன்றி மகிழ்ந்ததே உண்டகண் வாங்கிட  
ஒண்ணாத நிலையு ணர்ந்தான். 69

பகலைலாம் காய்ந்தொளி பங்கிட்ட பகலவன்  
பணிதனை முடித்து மேற்கே

புகலிடங் கரங்களைப் புகுத்தினான் உடலினுட்  
பந்தெனத் திரண்டு: கங்குற்

பகைவனைக் கண்ணுற்றுப் பயந்தவன் போலுமே  
பதங்கினன் நாளை வரவே

செகமெலாம் இருட்போர்வை சுற்றிடத் தொடங்கிடும்  
செம்மைவான் கொண்ட தழுகே. 70

பார்வைமுன் இந்துமாப் பெருங்கடல் நெடுஞ்சொலை  
பரந்தலை எழுப்பி மகிழு  
நீரிடைப் புள்ளினம் நேர்குத்த லாகமீன்  
நுகர்ந்திட வீழ்ந்து மீளா  
உர்ந்ததோர் படகுபாய் உயர்த்தியே வடபுலம்  
ஒன்றிடும் போலு மாக  
சாருமது மீண்பிழத் தோணியென வாகலாம்  
தேவபிட்டி நோக்கல் கண்டான். 71

திக்கஜன் அரேபியக் குதிரைரநான் கைபற்றிக  
கொண்டருகில் வந்து நின்றான்  
அக்கணம் எல்லாளன் அவன்புறம் நோக்கியே  
அமைதியாய்ப் பேச லானான்  
“திக்கஜா பாரெந்தன் சீர்வள நாட்டழைக  
செகத்திது போலு முண்டோ  
உக்கிவரள் பூமியுயிர் உண்டான வனப்பினை  
ஒதிட வார்த்தை யுளதோ”. 72

“காடுகொள் மூல்லைமண் கிழுக்கினில் மேற்காழி  
நெய்தலும் மருத மொன்றும்  
நீண்டகல் வயல்வெளி நிறைந்துள தெங்கணும்  
நித்தியன் கொடையை னும்மால்  
வாடாத பசுமையின் வாய்ப்படு செழுமையை  
வரித்துள பாங்கி ணெப்பார்  
கூடாத தெதுவுண்டு கூறுநீ” என்றனன்  
திக்கஜன் பதிலு ரைத்தான். 73

“சொல்லுவ போலெலாம் தாங்கியும் சுதந்திரம்  
தானிலை அறிகி லாயோ  
வல்லதாம் அனுரத புரத்தினுக் கடங்கிநாம்  
வாழுதல் தெரிகி லாயோ”

ஷண்ணாவற் வரிபுத்தின்

சொல்லினில் வலுவேற்றிச் செப்பினான் வேல்காண்டு  
செவிப்பறை பிளந்த பாங்கே  
எல்லாளன் ஒருகணம் எந்திரம் போலவே  
இமைப்பொழிந் ததிரந்து நின்றான். 74

இளமையின் எழில்காண்ட இளையவன் உடலெல்லாம்  
இறுகியே சிலிர்த்து விழிகள்  
பழிகாள ஏங்கிடும் பாவனை காட்டுமாம்  
பற்றிக்க ணத்த தீபோல்  
அழகாளிர் வதனமும் அதன்சுயம் மாறியே  
ஆற்றாத வெறிகாள் பாங்கில்  
முழுமையும் மாறிய மாற்றத்தைக் கண்ணுயின்  
மாற்றானும் அஞ்ச வானே.

75

வீரனின் உடலொரு வினாடியுள் வெறியிண்ட  
வோங்கையின் போலுமாகிப்  
போர்வெறி கொண்டது பகைவெல்லு நெஞ்சுரம்  
பரவிட இடைக ணக்கும்  
கூர்மிகு வாளினில் கரம்பதித் திறுக்கினான்  
கோபத்தின் வேக மூன்ற  
ஓர்ந்தனன் நிலைமையை உடன்நின்ற திக்கஜன்  
உடன்புயம் தினவெடு.

76

சுதந்திரம் இலையெனச் செப்பிய சொற்களே  
சினாங்கொள வைத்த தென்று  
மதிகாண்ட நண்பனும் மன்னிக்க வேலன்மனான்  
மறுத்துறை பகன்றி டாதே  
குதிரையில் பாய்ந்தேறி கால்களால் உதைத்தனன்  
காரணம் புரிந்த பரிகள்  
அதிவேகங் காட்டின எல்லாளன் வழிபற்றி  
ஏகினான் நண்பன் கஜனே.

77

கழிமுகக் கரையொன்றில் கால்பதி தடுத்துள  
 கரைதனில் உன்னி ஏறி  
 அமுத்தின புதங்களை அசுவங்கள் பாய்ந்து மே  
 ஆற்றுநீர்த் திவலை யொங்கும்  
 தெளித்தது போலுமே சிதறின கடலண்டு  
 சதுப்பினில் தொடர்ந்து நகரும்  
 களைப்பினை அறியாத கானகக் குதிரைகள்  
 கடல்தாண்டி வந்த உயிர்கள். 78

இருவரும் ஏதுமொன் றியம்பிலர் மௌனமாய்  
 ஏகினார் எதிர்கொள் உத்தன்  
 கரைவரை சிந்தனைக் கடலினில் மூழ்கிய  
 காரணர் போவு மாக  
 பரிகளும் மெல்லவே பாதங்க ஞன்றின  
 பொருத்தமாய் அமைதி காக்கச்  
 செருக்களம் வெறிகொண்ட சிம்மமாய்ச் சுற்றிடும்  
 தலைவருக் குகந்த தலையே. 79

பிரம்மச் சரியமுடற் பயிற்சியும் ஒன்றாகிப்  
 புயபலப் பேறு கொண்ட  
 இருவரும் ஒன்றுபோல் இருந்தனர் எல்லாளன்  
 இடைச்சிறுத் தகடு குன்றி  
 அரிமாவின் தோற்றத்தில் அகன்றமார் போடுமே  
 இறுகிய தகைக ளோடும்  
 உருவத்தில் கஜனிலும் ஒருசுற்று மெலிந்ததாய்  
 உடல்வாகு கொண்டிருந்தான். 80

அறுசீர் விருத்தம்

பிறந்தமண் மிதித்த தோர்பேர் பாக்கியம் பெற்றார் போலாம்  
பறந்தன பரிகள் அன்னார் பெற்றதாம் உவகைக் கேற்ப  
மறந்திலை மன்னை யொவேர் மிதியையும் அறிந்தே வைத்தார்  
நதைநிகர் மொழியின் செல்வர் நற்றமிழுப் புலத்து வீரர்.

81

அனுராத புரத்தில் தந்தை அரசோக்காப் காலை இந்தப்  
பணவளர் பிரதே சத்தைப் பார்த்ததாம் நினைவ லைகள்  
மனாப்கொள்ள எல்லா ஓன்றன் முன்னைநாள் ஓர்ந்தான் நெஞ்சில்  
இனங்காண மாட்டா மேலாம் இன்பத்துள் மூழ்கி னானே.

82

இருவரும் பயணஞ் செய்த ஈழவூர் மேற்கின் ஓரம்  
பெருவளி யாகக் காட்சி பகர்ந்ததாம் ஒருப்ரத்தே  
கருநீலக் கடலும் மற்றக் கோடியில் பெருத்த கானும்  
இரண்டிற்கும் இடையே காய்ந்த இடமெனும் வெளியும் ஒன்றும்.

83

பரியிரண் டாட்க ளோடு பயணித்தல் கண்டே யாங்கே  
இரைதேஷு அலைந்தி ருந்த ஆட்காட்டிப் பறவைக் கூட்டம்  
விருட்டெனக் குரலைமுப்பி வளியினை விண்ட தன்னார்  
வரவினில் மகிழ்வு கொண்டு வாழ்த்தொலி விளம்பல் போலாம்.

84

அடவியின் அருக மைந்த அடர்ப்பசும் புற்பு லத்தில்  
கடாக்கள்தம் இணைக் ளோடு கடுகிப்புல் மேயும் அன்னார்  
கடந்தனர் அவற்றைத் தாண்டிக் கண்டவை தலையு யர்த்தி  
விடுக்கென நோக்கி மிண்டும் வாய்க்குண வேற்கத் தாழும்.

85

பேசாது நீண்ட தூரம் பயணித்த அமைதி கொல்ல  
நேசமாய் வார்த்தை கோத்தான் நன்பனும்: நன்பன் நோக்கி  
“பேசாது வருவ தென்சால் பகையுன்டோ என்மேல் முன்னர்  
வீசிய பொலிவு வற்றி வறண்டதென் வதனாத் தென்றான்.

86

“மாந்தையில் கால்ப தித்த மறுகணம் குதுக லத்தின்  
வேந்துபோ லிருந்தாய் அந்த வாகினைக் கெடுத்திட் டேனா”  
சாந்தமும் பரிவும் ஒன்றுத் தன்புறத் தவறை றைன்னித்  
தாழ்ந்தனன் வார்த்தை யாலே திக்கஜன் மனந்தி றந்தான்.

87

மனங்குமைந் தொவ்வோர் வார்த்தை முகிழ்ந்தது செவிகொள் நன்பன்  
சினத்தினைக் கொள்ள மைதி சார்ந்திருந் தானவ் வேளை  
புன்னகை யொன்றைத் தம்மின் பதிலெனப் பதிய விட்டான்  
நன்பனும் மகிழ்ந்தான் வார்த்தை நீண்டது பேசலானார்.

88

உண்மைதான் உரைத்தாய் நானும் உடன்பட்டேன் சுதந்திரத்தை  
எண்ணிடில் ஈரைந் தாண்டு இழந்துநாம் வாழு கின்றோம்  
மன்னனாம் அசேலன் எம்மின் மண்ணினைக் கபடத் தாலே  
தன்வயங் கொண்டான் நீயுந் தெரிந்ததே நினைவு கூர்வாய்.

89

எந்தையார் ஈழசேனர் எனதன்னை பொன்னம் மைநான்  
சொந்தமாம் அரண்ம ணையில் தங்கிய காலப் போழ்தில்  
உந்தைநா குத்த ரன்று உடனிலாக் காலம் பார்த்து  
தந்திர மாகப் போரைத் தொடங்கினான் அசேலன் வென்றான்.

90

அனுராத புரத்தில் எம்மோர் அசேலனை எதிர்த்துப் போரில்  
சினத்தொடு போரிட்டாலும் சைனியம் பெரித வன்பால்  
நினைத்திடாப் பொழுது வந்த நீசனின் படைகள் வெற்றி  
முனைப்பொடு பொருதி யெம்மை முற்றுகை செய்திட்டாரே.

91

நிலைமையை உணர்ந்த எந்தை நாட்டுக்கு வாரி சென்னை  
பலிகாள விடாடு காக்கப் பொன்னம்மை எந்தா யோடு  
தலத்தினை மாற்ற என்னித் தகுந்தகாப் பாள ரோடு  
செலவெனப் பணித்தார் நாங்கள் செய்வதொன் றியா துற்றோம். 92

தனித்தவர் தம்மை விட்டுச் சென்றிட மனமொப் பாதே  
அன்னையும் நானு மொன்றி அலறினோம் மறுத்தோம் ஈற்றில்  
தன்னுடை ஆனை யென்றே செப்பினார் மறுக்க வொண்ணாத  
தன்மையால் ஈங்கு வந்தோம் தந்தையைப் பலிகாண் டாரே. 93

தப்பிநாம் ஈழ வூரில் தங்கிட வந்த காலை  
தப்பிமூத் தார்கள் எந்தை தலையினைக் கொய்து மூங்கிற்  
கொப்பினில் குத்திக் வாசற் கோட்டையில் வைத்தா ஸன்ற  
அம்பினிற் கொடிய சேதி அறிந்துநாம் அறைப் போனோம். 94

அனுரத புரததைத் தம்பால் அடைந்தனன் அசேலன் என்றும்  
மனுதர்ம மற்று ஆண்ட மன்னனின் தலையைக் கொய்து  
சனத்தவர் பார்வைக் காகத் தந்தனன் என்றாஸ் கொண்ட  
மனச்சமை உந்த நெஞ்சை மருவிடப் போர்தொ டுத்தார். 95

பெரும்படை ஒன்றி னோடு புறப்பட்ட நாக குத்தர்  
செருக்களாஸ் கண்டார் வீர் சமரிட்டார் இருந்து மென்ன  
தருமத்தைக் கொண்டோன் சேனை தம்பிலும் பெரிதன் றாகச்  
சரித்திரம் முழுத்து வீர சொர்க்கத்தை யடைந்திட டாரே. 96

எல்லாளன் அனைத்துங் கூறி இறுகிய மனத்தைச் சற்றே  
வல்லையில் மீட்டான் செம்மை விழிகளில் கனற்றுத் தோயும்  
“எல்லாளா” என்றான் நண்பன்: எப்படி மறப்பேன் என்றான்  
கல்லினில் பதிந்த தொப்பக் கருத்தினில் பொதிந்த தென்றான். 97

“பத்தாண்டு பறந்த தின்று போர்க்கலை பிறிதும் கற்க  
உத்தமத் தாய்மார் எம்மை ஊக்கியே சோழ நாட்டின்  
வித்தகர் பால ஞுப்பி வேண்டுவ கற்று வந்தோம்.  
சத்தியம் வெல்லும் ஓர்நாள் சாதிப்போம்” கஜன்பு கன்றான்.

98

நடந்தவை மீட்டு ரைத்து நாடுவ தென்ன வென்றே  
உடன்படு நோக்கில் நடன்பர் உரைசெய்ய லானார் தம்மின்  
கடலென்ன என்ப துண்ணிக் கொண்டதன் திட்டந் தன்னை  
அடுத்தவன் செவியுள் வாங்க எல்லாளன் விளம்ப லுற்றான்.

99

“திக்கஜா நாயி முந்த சுதந்திரம் நம்பால் மீள்  
வக்கிராங் கொண்டு நாட்டை வரித்தவன் தன்னை வென்று  
புக்குதல் வேண்டும் வீர்ப் படைகொண்டு மீட்டல் வேண்டும்  
இக்கணத் திருந்தே நெஞ்சில் இருத்துவோம்” எனப்பு கன்றான். 100

“அனுரத புரத்தை வென்று அரியனை நம்பால் கொண்டு  
என்தாதை ஈழ சேனர்க் கிளைத்ததாம் கொடுமைக் கொப்ப  
சென்னியை அரிவேன் அசேலன் செய்ததை நானுஞ் செய்வேன்  
உன்றனின் கடமை என்போல் உண்டது மறவாய்” என்றான். 101

காவிச்செல் வீரர் தம்மின் கருத்தினில் கொண்ட வேகம்  
காவிச்செல் வாக னாங்கள் கருத்தினில் உறைத்த பாங்காய்த்  
தாவின் பறப்பதை தரித்திட வேண்டா வாழே  
ஏவிய சரத்தின் வேகம் எங்கவை பயின்ற தாமோ. 102

வேகமாய் பரிகள் பாய்ந்து வருபலத் தகன்று நோக்கி  
ஏகிடு புத்தின் பாலே எதிர்த்திசை நண்ணுங் காலை  
நீள்கடற் புனல்கொள் ஏரி நன்னீர்மீன் களப்பி வைகள்  
நீடுதல் கண்டார் நெஞ்சம் நிறைந்திட நோக்க லானார். 103

உடன்கறந் தெடுத்த பாலின் உவமைகாள் வெண்மைக் கொக்கின்  
படையொன்று தேக்க நீரின் மீனுண்ணைப் பரந்து தேடக்  
கடுவேகப் பரிகள் தம்மின் குளம்பொலி செவியுட் புக்கிப்  
படபடத் தெழுந்தே வேறு புறத்தினில் தாவக் கண்டார்.

104

கரையோர மனைத்தூங் கண்டல் காடுகள் செழிப்புற் றோங்கிக்  
கரையரிப் பிருந்து மன்னைக் காக்கின்ற பணியில் உத்தன்  
கரையிருந் தகன்று நீண்டு காணுமாம் தேவன் பிட்டிக்  
கரைவரை உப்பு நீரின் கொடையவை பலன்பல் வாரே.

105

சௌங்குத்தாம் நிலத்தை நோக்கிச் செறிந்தவேர் மரத்தைத் தாங்கும்  
நாங்கூரம் போலு மாக நிலைத்திடும் பலம் எிக்கும்  
பொங்கிப்பாய்ந் தணைக்கும் ஆழிப் பேரலை கொண்டும் மன்னும்  
சங்கம் மாகும் பாசி சேர்வதால் நிலமுண் டாகும்.

106

மேல்நோக்கி வளர்ந்தி ருக்கும் முளைக்குச்சி போலாம் வேர்கள்  
சால்புறும் மரங்க ஞக்குச் சுவாசிக்கும் நாசி போலாம்.  
சாலவே பட்சிக் கூட்டம் தம்குடி லென்றே வாழும்  
பாலிலை எஃகிக் காணும் பறவைகள் படர்தல் கண்டார்.

107

கண்படு காட்சி கொள்ளைக் களிப்பினை அளிக்கக் கையில்  
கொண்டதன் பரியின் சேணக் கயிற்றைல் லாளன் தன்பால்  
அண்டிட இழுத்தான் அன்னான் அசுவமும் தகைந்து நிற்கும்  
மன்டலம் கால்ப திக்க முனைந்தவன் பரித வித்தான்.

108

முன்னர்போல் குதாக லத்தில் மூழ்கினன் குழுந்தை போன்றே  
தன்னையே மறந்தான் போன்று தாவினான் கண்டல் நோக்கி  
பின்னவன் தன்னைப் பற்றிப் போயினன் கஜன்தன் நன்பன்  
பண்ணுவ தணைத்தும் பார்த்துப் புன்னகை தவழு நின்றான்.

109

கருநிறங் கொண்ட கண்டல் கனிகளைக் கண்ணுள் வாங்கி  
உருவினை இரசித்தான் கண்டல் உண்டாகும் விதத்தை எண்ணி  
ஒருகணம் திகைத்தான் தானே உண்டாகும் சூழ்நிலை ஓரந்தான்  
திருவிது கரைமண் நீரில் சென்றிடா திருக்க என்றே.

110

கனிந்தாலும் மரத்தை விட்டுக் கழலாதே வேர்பை ருக்கித்  
தனக்கான உணவைச் சாறாய்த் தாய்மரத் திருந்தே பெற்று  
முனைப்பொடு வளரும் பின்னாள் வீழ்ந்திடில் அலைகள் அள்ளி  
நினைக்கின்ற இடத்தில் சேர்க்கும் நாட்டாது வினையும் ஆங்கே.

111

இயற்கையின் அற்பு தத்தை இருவரும் இரசித்த பின்னர்  
பயணத்தைத் தொடர எண்ணிப் பாய்ந்தனர் பரிகள் மீதே  
உயர்ரக அரபு நாட்டின் ஊன்வலுக் கொண்ட தாமென்  
பெயர்பெறு மனவைகள் தம்மின் பலத்தினைச் செயலில் காட்டும்.

112

ஸழவூர் பெற்றெ டுத்த இளவல்கள் ஈரைந் தாண்டு  
சோழநாட் டானு கைக்குள் தம்பணி நிறைவு செய்து  
ஸழமண் மிதித்தார் சோழர் யாவுமே கற்கச் செய்தார்  
ஆழியைக் கடத்தல் கூட அவர்மரக் கலத்தில் தானே.

113



எவ்வளைகாலமா?

திமிலைத் தேவர் சந்திப்புப் படம்

அறாசீர் விருத்தம்

மாந்தையில் வந்தி றங்கி மேற்காழிக் கரையி ணோரம்  
போந்திடத் தேவன் பிட்டி பயணித்தார் வந்த டைந்தார்  
சார்ந்ததாம் மீன் வர்க்குச் சிறுகுழல் கொண்ட வவ்வூர்  
சேர்ந்திழல் மூபத் தேதான் சொந்தத்தில் குடும்பம் என்றே.

114

ஓயையால் வேய்ந்த கூரை உறைவிடம் களிமண் கொண்டு  
சாலவே சுவர்கள் செய்து சான்ததால் நிலத்தைத் தீற்றிக்  
கோமைட்டமுகு செய்த குடிசைகள் அனைத்தும் மாறாய்  
கோதைத்தில் பெருத்த ஒன்றும் கண்டனர் தலைவன் இல்லம்.

115

தென்னையும் பனையும் வாழைத் தோட்டமும் தேமா தோடை  
கன்னலின் கரும்பும் வாசல் நடுவினில் துளசிக் கன்றும்  
பொன்னையில் மாலை நேரம் பகலவன் தாழும் நேரம்  
உன்னதம் காட்டிற் றந்த ஊர்ஓரு ஓவி யம்போல்.

116

கல்லெனாச் சமைந்தா ரந்தக் காட்சியில் மயங்கி ஊரின்  
எல்லையைக் கடந்துள் ளோக இடங்கொடா இதயங் கொண்டார்  
எல்லையில் குதிரை வீரர் இருவர்நின் றிருப்பக் கண்டு  
சொல்லினான் ஒருவன் சென்றே தலைவனும் வந்துற் றானே.

117

சேதியை அறிந்த அவ்வூர்த் தலைவனும் இல்வி டுத்துப்  
பாதையை நோக்கி வந்தான் பயங்கரத் தோற்றாங் கொண்டோன்  
கோதியே முடித்த கொண்டை கண்களோ கோவை ஒக்கும்.  
பாதியே மறைக்கும் ஆடை புயபலம் காட்டும் தோற்றும்.

118

முறுக்கிலிட் ட்டர்ந்த மீசை முகத்தினில் கொடுவாள் போன்றாம்  
இறுக்கிய இடைக்கச் சைக்கென் றேற்றதாய்க் கொடிக் கயிற்றோ(6)  
இறுக்கிய பிடிக்குள் ளானை ஈட்டியும் கொண்டே வந்தான்  
கறுக்காயிற் கரிய வண்ணன் கிராமத்தின் தலைவனானோன்.

119

ஒருசில நாழி கைக்குள் ஓன்றினர் உரார் ஆஸ்கு  
உருவினிற் படைவீரர்போல் உருக்கொண்ட பதின்மர் நின்றார்  
செருக்களம் செல்வார் போன்றே தோன்றினர் வேல்க ளோடாம்  
அறிந்தனர் இளைஞர் தாம்முன் அறிந்தவர் தலைவர் ரென்றே.

120

குதிரையில் இருந்து தாவிக் குதித்தனர் திமிலைத் தேவர்  
பதக்தினை அவர்பால் ஏகப் பணித்திட முன்னால் ஏக  
எதிர்புதி ராக வானார் இருந்துமென் தலைவர் தம்மின்  
மதிதுவங் காது நின்றார் வந்தவர் யார்தா மென்றே.

121

திக்கஜன் காதில் மெல்லச் சொல்லுவான் நண்பன் “நண்பா  
எக்கணத் தேனும் நீயே இயம்பிடாய் நாம்யார் என்றே  
தக்கதாம் சமயத் தெம்மை சோழநாட்டையச் செய்த  
முக்கிய வான்நாம் வாழ்வில் மறக்கொண்டார் இவர்தான்” என்றே.

இயலுமோ பார்ப்போம் எம்மை இனங்காண விவருக் கென்றே  
அயவினில் சென்றார் சென்றும் அறியாது நிற்கக் கண்டு  
நயமாக வார்த்தை கோத்தான் எல்லாளன் “தேவ ரேநாம்  
அயவினில் வந்தும் எம்மை அறியாத தேனாம்” என்றே.

123

வினாவினில் தோய்ந்தி ருந்த விளக்கத்தால் திமிலைத் தேவர்  
மனத்தினைக் குடைந்தார் அந்த முகங்களை நினைவிற் கொள்ள  
கணத்தினில் முடிவு கொண்டார் குரல்வழி கண்க லங்க  
இனந்தெரி யாத வாஞ்சை இழையோடக் குரல்கொ டுத்தார்.

124

“ஈழரா ஜாவெங்கள் ஈழராஜா” என்றுதன் குரல்மே லோங்க  
வீழ்ந்தவர் தண்டனிட்டார் வரித்தன் ஈட்டி மண்ணில்  
ஆழ்ந்திடப் பதித்த வாரே அருகிருந் தோரும் வீழ்ந்தார்  
குழ்ந்ததாம் குதாக லம்அச் சுற்றமே அதிர்ந்த பாங்கே.

125

வரித்ததாம் மகிழ்ச்சி யாலே வாழ்த்தொலி விண்ணை மேவ  
உரித்துடை இளைஞர் நெஞ்சம் உவகையால் பூரிப் பெய்தும்  
சரித்திரம் மாறும் இந்தத் தீரால் ஓன்னும் எண்ணம்  
பொருந்திடத் திமிலைத் தேவர் புயந்தின வெடுக்க லாகும்.

126



### சேத்திய நாகர் திருப்பணிப் படம்

எண்சீர் விருத்தம்

நீண்டுரெந் தொங்கணுமே நிறைந்தே காணும்

நன்சய்கள் புன்சய்கள் நெஞ்க னிந்து

தோன்றினவாம் ஈழவூரின் செழிப்பைக் காட்டத்

தெவிட்டாத இன்பத்தைச் சிந்தும் பாங்கே

ஆண்டுக்கு முறைமூன்று அரிவி வெட்டி

அகட்டமுலைப் போக்கவழி ஆகும் செல்வம்

தீண்டாது கிடந்ததொக்கும் சமயம் நோக்கித்

தெய்வவருள் கொண்டதவ்வூர் சொல்லற் பாலோ.

127

குளங்கள்நீர் குறைவின்றிக் கொடுக்கும் மாரி

கொட்டுமேமை விளைச்சலுக்குக் கொடைபோ லாகும்

தொழிலுக்குப் பஞ்சமில்லை வயல்க ளாலே

தொட்டதெல்லாம் பொன்போலாம் செந்நெந் பொங்கும்

அழிவென்ப தில்லையாங்காம் அகாலம் விட்டே

அமைகின்ற பொருத்தத்தில் விதைப்பர் நல்ல

முளைவிதைகள் தேர்ந்தெடுப்பர் மரபு காப்போர்

மேழிபிழத் துலகாஞும் வேளா ளர்கள்.

128

முற்றியசொங் கதிர்கள்தம் முதுகுப் பாரம்

மிகுந்ததனால் தலைதாழ்ந்து மண்ணை நோக்கி

விற்போல வளைந்திருக்கும் வெட்டுங் காலம்

வந்ததெனச் சொல்லுவபோல் விளம்பின் அஃது

முற்றுவரை முளையிருந்து தம்மைத் தாங்கி  
முறையாகப் புளைந்து வாழ்வ எந்த  
நற்கடனின் நன்றிதனை நினைந்து தாமே  
நிலம் நோக்கிச் சரிந்தனபோ லாகு மாமே.

129

ஆறிரண்டுக் கிடைப்படவே அமைந்த தீழும்  
அன்றாகுப் பெருநகராய் அமைந்த பூமி  
கூறிலொன்று மண்டக்கல் கடலை நோக்கும்  
குடமுருட்டி மற்றதுவாம் காயா தோடும்  
பேற்றீழு வூருக்கப் புனர்பை ரூக்குப்  
பல்வகையும் விவசாயம் பெருகக் காலாம்  
சோற்றுக்குப் பஞ்சமற்றோர் தமிழ்த்தே சத்தைச்  
சேர்ந்தவர்கள் வாழ்ந்தார்கள் சிறப்ப தாமே.

130

குடமுருட்டிக் கருகமைந்த கரியாம் பிட்டிக்  
குளத்தைநம்பி விளைகின்ற கழனி யெல்லாம்  
பாந்தத்தலை நிமிராமல் பிடிவா தம்செய்  
பிள்ளைகள்போல் தரைவீழ்ந்து படுத்தி ரூக்கும்  
கடுந்துவெயில் காய்ந்ததனால் குளங்கள் வற்றிக்  
குண்டுகுண்டாய் நீர்தேங்குங் குழிகள் மீதே  
படையெடுக்கும் பறவைகள்மீன் பிடித்தே யுண்ணை  
பார்க்களழில் கொஞ்சகின்ற காட்சி யாகும்.

131

மாரிமழைக் காலத்தின் முடிவின் பின்னே  
மழைநீரைத் தேக்கிவைத்தும் வயலுக் கீயீச்  
சீராகக் குளங்களினைச் செப்ப னிட்டார்  
சேர்ந்ததன்பால் பலன்கொள்ளும் தொழிலா எர்கள்  
காரியங்கள் அத்தனையும் குளங்கள் வற்றிக்  
கணம் வெடித்துக் காடிமுன்னே குறைவே யற்றுப்  
பூரணமாய் முழந்துவிடும் பருவ காலம்  
பிறழாதே விதைவிதைத்துப் பலன்கொள் வாரே.

132

அதிகாலைப் பொழுதுபணி ஆரம் பிக்க  
 ஆங்குற்றோர் அவரவர்க்காம் ஆன வேலை  
 விதித்தபடி செய்தார்கள் வேண்டும் ஆலை  
 விடுத்தபடி அங்குநின்றார் சேத்திய நாகர்  
 அதிகாரம் பீறியது அவர்வாய்ச் சொல்லில்  
 “அடேய்சித்தா ! வேரோடு அள்ளி மண்ணை  
 எதிர்த்திசையில் கொட்டாதே ஒதுக்கிப் போடு  
 என்னவேலை செய்கின்றாய்” எனச்சினந்தார்.

133

தோற்றுத்தில் மதிப்பளிக்கத் தோன்றும் வாகு  
 சேத்தியநா கர்தமக்குத் தாழ மீசை  
 மாற்றுமின்றி ஒரேவாகாய் வெண்மைக் கோலம்  
 மூடாத வெற்றுடலம் வயதேழ் பத்து  
 காற்றலையில் கலையாதே கேசந் தன்னைக்  
 கோதிமுழந் தேயிருந்தார் கைப்பிரம்பின்  
 மேற்புறுத்தில் அழகுக்காய் மானின் கொம்பு  
 மிடுக்கான உற்றதலைவர் கராங்கொண் டாரே.

134

“திட்டாதே தாத்தாநான் செய்யும் வேலை  
 சரியின்றிப் போனால்ந் சொல்லிங் காட்டு  
 தொட்டதற்கும் விட்டதற்கும் திட்டித் தீர்த்தல்  
 சரியில்லை வயதுனக்குச் சென்று போச்சு”  
 விட்டகலா உறவுமகள் வயிற்றுப் பிள்ளை  
 வந்துலகைக் கண்டதும்தாய் வாழ்வொ பூந்தாள்  
 விட்டொழிந்தார் தந்தையுயிர் வீரப் போரில்  
 வளர்வதடுக்கும் பெறுப்புநாகர் வசமாய்க் கொண்டோன்.

135

நாளைக்கென் பொறுப்பனைத்தும் நின்பால் தானே  
 நன்றாக அத்தனையும் நிறைவாய்க் கற்பாய்  
 வேலைக்கும் உதவுமடா வில்லோ டம்பு  
 விவேதிலே காலத்தை வீணாக் காதே

தோனுக்கு முத்துவிட்டான் சொற்கேட் பானா  
 துயர்நெஞ்சைப் பற்றியது தலைவ ருக்குத்  
 தாள்பற்றிச் செல்லுகின்றான் தந்தை போக்கில்  
 தலைவனங்னாள் பரிப்படைக்குப் பெரிய சித்தன்.

136

ஸழவூர்ப் பரிப்படையில் இருந்த காலை  
 ஸழசேனர் பாராட்டைப் பெற்றான்: வில்லை  
 ஆஞ்சுவதில் வல்லவனாம் அஞ்சா வீரன்  
 அனுராத புரப்போரில் அரசர் சென்னி  
 கழுவேற்றப் பட்டதெனக் கேள்வி யற்றுக்  
 கழதுசென்ற நாகுத்தன் கூடச் சென்றோன்  
 அழிவற்றான் வீரசொர்க்கம் அடைந்தான் என்றும்  
 அரசவர் லாறுரைக்கும் அவன்பேராலே.

137

வேண்டாம்நின் பொறுப்பெனக்கு வேறே வர்க்கும்  
 வழங்கிவிடு என்றனுக்கு வேறோர் கட்டந்  
 தாண்டுபேணி காத்துளது சோழ நாட்டில்  
 தங்கியுத்த நெறிபயின்ற ஈழ ராஜா  
 ஈண்டுவெர வுள்ளாராம் எமது ராணி  
 ஈடில்லாப் படையொன்றை எம்மண் மீட்க  
 வேண்டுவன கொண்டதுவாய் வகைசெய் துள்ளார்  
 வந்ததும்நான் எனைப்படையில் வரிப்பேன் என்றான்.

138

மன்னரையும் ஏந்தையையும் மாய்த்த போரை  
 மீண்டும்நாம் தோற்றுவித்து வரலாற் றேட்டில்  
 பின்னுமொரு சுரித்திரத்தை முன்போ ளக்கப்  
 படைநடத்தி அசேலனைநாம் பழிகொண் டொங்கள்  
 மன்னவராய் எல்லாள மறவ ருக்கு  
 முடிகுட்ட வேண்டும்நான் மாயு முன்னர்  
 என்கடமை தீர்ப்பதற்கென் றேற்ற போழ்தும்  
 இதுவாகும் எனவார்த்தை இறுகச் சொல்வான்.

139

வீரமொடு விளம்பியவவ் வாய்ச்சொல் கேட்டு  
 விரிந்ததந்த வயோதிபரின் வடுகொள் மார்பு  
 போர்முனைக்கும் அஞ்சாத பரம்ப ரைக்குப்  
 பிறந்தவனென் பேரனெனப் பெருமை கொண்டார்  
 கார்கொண்ட வான்மேகம் கனிந்த தூப்பக்  
 கலங்கியதேன் கண்களதைக் காணா வாரே  
 பார்வைதனை வேறுபுறம் பராக்காய் மாற்றிப்  
 பேரதிர்வொன் றஞ்சிலைப்பு புலன்கொண் பாரே.

140

ஆண்டுவந்த நிலம்பிறர்கை ஆகிப் பத்தென்  
 ஆண்டுகள்நாம் சுதந்திரத்தை இழுந்தும் போனோம்  
 வேண்டுவன அனைத்தும்எம் வசமுண் தேதான்  
 வயல்கொழித்து பிறபலவும் வினையு தீங்கே  
 கான்விளங்கு வேட்டைக்குக் கொள்ளை எந்தக்  
 குறையுமெமக் கில்லையெனக் கண்ட போழ்தும்  
 ஏனின்னும் விடுதலையற் றோட்டும் வாழ்வு  
 எனச்சித்தன் மனம்நொந்தே இயம்ப லாணான்.

141

வடஜம்புக் கோளத்துறை வரையும் தெற்கே  
 மகாகாமம் வரைபரந்தே இருந்த ஈழும்  
 அடுத்தவர்கைக் கானதின்றோ அஞ்சிப் போயோர்  
 அங்கைக்குள் அடங்கியது அறிகி லோமோ  
 கொடுக்கவில்லை கப்பம்நாம் எனினும் ஆட்சிக்  
 கொலுவில்லனு ராதபுராவ் குழகொண் ஞேளார்  
 அடுத்தவரே இன்னுமதை அனும திந்தல்  
 ஆகாதென் றவன்சினந்தே ஆர்ப்ப ரித்தான்.

142

அனுராத புரத்தில்தம் ஆட்சி கொண்டோன்  
 அனைத்தீழு மண்ணுக்கும் அரச னாவான்  
 எனத்தானே கருதுகிறார் எங்கள் மன்னர்  
 ஈழுசேனர் அரசக்ட்டில் இருந்தா ரண்று

துண்ணாவும் வெரிபுத்தின்

வனத்திடையில் வெறிகோண்ட வேழும் போன்று  
வந்துபுகுந் தேயழித்து வரித்துக் கொண்டு  
மன்னனெனன அரசோச்சும் அசேலன் ஆட்சி  
முற்றுறநாம் செய்தலெங்கள் கடனாம் என்றான்.

143

பாட்டனொடு பேரன்வாய்ப் போர்தொ குக்கப்  
பார்த்திருந்தோர் இரசித்துமகிழ்ந் தேயி ருந்தார்  
கூட்டத்தில் ஓரிளைஞன் குளத்தி ருந்து  
கைக்கூடை தனில்மண்ணெனச் சுமந்த வாறு  
மேட்டுநிலம் ஏறினனே மண்ணின் பாரம்  
முழந்தாளை மாத்துவிட மண்பு ரண்டான்  
கூட்டத்தார் கைகொட்டி “ஹீ...ஹீ” என்றார்  
குளக்கட்டில் மோதியோலி காற்றில் தாவும்.

144

சேற்றினிலே வீழ்ந்தெழுந்த இளைஞன் தன்னெனச்  
சேத்தியநா யக்கர்தம் அரூக மழுத்து  
“சோற்றுப்பொதி போலிருக்கும் உன்ற னுக்கு  
தோளில்பலம் இலையோடா தழியா உன்தாய்  
சோற்றையூட்டி யூட்டியுடல் கொழுக்க மட்டும்  
செய்துள்ளாள் தொழிலொன்றுஞ் செய்யா தேநீ  
இட்டுகின்றாய் காலத்தை வருநாள் போது  
உனைச்சுப் படையில்நான் சேர்ப்பேன்” என்றார்.

145

சோழநாட்டி விருந்தெங்கள் ஈழ ராஜா  
சேரவுள்ளார் வெகுவிரைவில் சொந்த நாடு  
�ழராஜா தலைமையிலே இழுந்த பூழி  
எம்வசங்கொள் வேட்கையொடு படைந தத்  
�ழப்படை யொன்றுதயார் நிலையி வுண்டே  
என்னெண்ணம் உனையதிலே சேர்ப்ப தென்றாம்  
பாழ்படுமில் வுடல்வழுக்கப் பலதும் செய்வாய்  
போருக்காம் பயிற்சிபெறு எனப்ப ணித்தார்.

146

கொடுமூழியவ் விளைஞன்பேர் கொழுத்த மேனி  
 குகேளவும் பயிற்சியின்றி கட்டில் லாதே  
 வழந்திருந்த தேவயிறு வழவில் யானை  
 வயிரூாக்கும் பாங்காகக் கால்கை தோள்கள்  
 அடுத்தவரில் பெரிதென்ற போதும் சக்தி  
 அற்றனவாய்ப் பேருக்கென் றமைந்த தாகும்  
 படிப்பறிவும் குன்றியவன் பாவம் என்றே  
 பலபேரும் பேசுகின்ற பிறவி யானோன்.

147

சேத்திநாகர் வாயுரைத்த சேதி கேட்டு  
 சுத்தியமாய் சொல்வதுண்மை தானே என்றே  
 பூத்தமுகப் பொலிவோடு முன்னே பாய்ந்து  
 பாதத்தைத் தொட்டவரை வணாங்கிச் சொல்வான்  
 காத்திருந்தேன் இதற்காகத் தானே ஜயா  
 கட்டாயம் நான்படையில் சேர்ந்து கொள்வேன்  
 வார்த்தையிலே பொய்யில்லை சித்தன் போல  
 வில்வித்தை இன்றிருந்தே கற்பேன் என்றான்.

148

எப்போது வருவாரெம் ஈழ ராஜா  
 எப்போதாம் எனைப்படையில் சேர்ப்பீர் என்றே  
 கப்பியதாம் பெரும்பசிக்குத் தீனி கேட்டுக்  
 கையேற்ந்தும் ஆதுலன்போல் கடுகி நின்றான்  
 தப்பாது இழுந்தமண்ணைச் சுதந்தி ரத்தைத்  
 தமிழர்நாம் பெற்றிடலாம் கொடுமே டுக்கே  
 கொப்பளிக்கும் ஆசையென்றால் மற்றோர் தம்மைக்  
 கேட்டிடத்தான் வேண்டாமே நாகர் ஓர்ந்தார்.

149

ஈங்கிருந்து கொடுமூழிபால் இந்த வேகம்  
 இனைந்ததென நாகர்மனம் எண்ணும் போது  
 சிங்கம்போல் தனையெண்ணிக் கட்டி ருந்து  
 தாவினானே குளத்தினிடை மண்ணைக் கோத

ஷங்காவும் வரிபுத்தின்

அங்குற்ற நிகழ்வகளை அடுத்தி ருந்தே  
அகங்கொண்ட சித்தன்தான் மட்டு மல்ல  
இங்குள்ளோர் அனைவருக்கும் என்போ வெண்ணம்  
இருக்கிறதே என்னண்ணி இதயம் புத்தான்.

150

காத்திருந்த நாள்கனிந்த தாகச் சித்தன்  
கூழினின்ற இளைஞருக்களைக் கூட்டிச் சொல்வான்  
வார்த்தைகளோ வில்லிட்ட அம்பு போலாம்  
வெறிகொண்ட சீம்மம்போல் விழிகள் நோக்கும்  
“போர்த்தொழிலுக் கிண்றேநாம் பயிற்சி கொள்ளும்  
பணியேற்க வேண்டு” மென அவரும் ஏற்றார்  
சேத்திநாகர் புயங்களுமே பூரிப் பெய்தும்  
சமர்க்களத்தில் நிற்பதொப்பச் சிந்தை ஏற்கும்.

151

பிறந்தவிந்த மண்காக்கும் பேறு கொள்ளல்  
பிறிதொன்றும் எமக்கில்லை பொறுப்பா மென்றே  
உறுதிகொண்டார் அனைவருமே உறுதி யொன்றே  
உன்றியதாம் வீரத்தை உணர லானார்  
“பொறுப்பெமக்குப் பகைவர்கொண்ட மண்ணை மீட்டல்  
பத்தாண்டு கழிந்ததின்று படைநடத்த  
வருகின்றார் ஈழராஜா வெற்றி யெம்பால்  
விளையு” மெனச் சித்தன்வாய் மொழிந்திட்டானே.

152

“எழராஜா” என்றதுமே இளைகு ரெல்லாம்  
ஏகோபித் தோர்குரலில் “வாழ்க!” வென்றார்  
வாழியவே! வாழியென சேத்தி நாகர்  
வழிமொழியு மாறுகுரல் ஓங்கக் செய்தார்.  
ஆழியலை போல்வளியில் அதிரந்த தந்த  
ஆர்ப்பரிக்கும் வாழ்த்தோசை ஆகா யத்தைத்  
தூாள்பணியச் செய்திமோல் விண்ணு செல்லும்  
செவிப்புனுஞ் செத்ததொரு கணத்துக் காமே.

153



### கந்தவடையார்வேள் வருகைப் படம்

எண்சீர் விருத்தம்

இருந்தாற்போல் எங்கிருந்தோ பேரி ரைச்சல்  
 எமுந்தவர்கள் இருந்தவிடம் நோக்கிக் காற்றில்  
 பரந்ததது கேட்நோகர் புலனை மாற்றிப்  
 பார்வையினை ஊரூவச் செய்தார் ஆங்கே  
 தெருவிலகி வழிவிட்டே தலைகள் தாழு  
 தாரைதப்பட் டையொலியால் திக்க திருத்தி  
 தேரோட்டம் போல்வில்லு வன்றி மீது  
 துணையாகப் பலரொன்ற ஒருவர் வந்தார்.

154

குடமுருட்டி ஆற்றிருந்து புழுதி ஆறு  
 கொண்டபுலம் வடக்கினிலும் தெற்கி லாக  
 உடன்ஆனை இறவுதொட்டுக் கலாவின் ஏரி  
 ஓன்றான ஆறுகோட்டத் தலைவர் கந்த  
 உடையார்வேள் பரிவாரம் ஓன்று சூழ  
 ஊர்வலமாய் வந்தாரோர் அரசர் போலாம்  
 படையொன்றும் வந்ததவு ரோடே முற்றும்  
 பரிகொண்ட தாகுமது நூற்றெந் தெண்ணில்.

155

தனக்கென்றோர் பல்லக்குத் தனிப்ப தாகை  
 தாரைதப்பட் டைமேளாம் போலா மின்னும்  
 தனியான படையொன்றும் அதிகா ரங்கள்  
 தனித்தவர்க்கு வேறாக இருந்த தாகும்

· இனத்தவராம் மகாராணி யார்க்கும் ஆடசி  
 இருக்கையிலே மந்திரியாம் பதவி கொண்டார்  
 நினைக்காத போதுவவர் வரவு கண்டே.  
 நாகர்த்திசை மாற்றாதே நோக்க லாணார்.

156

நீண்டநெடுஞ் சாலையிலே குதிரை வீரர்  
 நிரையாக இருபுறத்தும் நகர்ந்தார் முன்னே  
 காண்பதற்கென் மேற்றபடி மேலு யர்த்திக்  
 கொடிபிழித்து வந்தார்கள் காலாள் வீரர்  
 பூண்டனவாம் கம்பங்கள் சூர்ய சந்திப்  
 பதாகைக்களும் விடைக்கொடியும் ஒன்ற நாப்பன்  
 தோன்றியதாம் வில்வண்டி குன்றாம் யானை  
 தொடர்ந்தத்தன் தோளிலொரு கிளைஞன் வந்தான்.

157

கரியமலைக் குன்றமெனுங் கரியின் மீது  
 கட்டிலைய வாலிபன்றன் வீர மார்பின்  
 விரிவினெனக்கண் காண்பவர்கள் காணும் வாரே  
 வெற்றுடலாய் வீற்றிருந்தான் வாளான் றன்னான்  
 அரையினிலே தொங்கியதாம் அவசி யத்தில்  
 அடலர்களைத் துண்டாட ஆகு மென்றோ  
 பெருவீரன் அவனென்னும் பேருங் கொண்டோன்  
 மகாகொத்தன் உடையார்வேள் நான்காம் செல்வன்.

158

அலங்கார மாகவந்த வில்வண் டிக்கென்று)  
 அமைந்ததுபோல் அழகியவெண் புரவி யொக்கும்  
 கிளங்காளை கிரண்டுசிம்ம நோக்கி னோடும்  
 இமுத்தேழன் னோறினவாம்: கொம்பு நான்கும்  
 பளிங்கினெப்போல் மின்னினவே பட்டை தீடிப்  
 பூணிட்டும் இருந்தார்கள் முனைகள் மீதே  
 சலங்கைக்சராங் கழுத்தினிலே தாளம் போடும்  
 துள்ளிநடை பயில்கையிலே தொடர்ந்தார் வீரர்.

159

தொடர்ந்தார்கள் ஜம்பதுபேர் கையில் வேல்கள்  
 தறித்தவராய் வண்டியின்பிள் காஸள கள்தம்  
 நடைவேகம் கொண்டதவர் கால்கள் சித்தன்  
 நின்றவிடம் நகராதே பாட்டன் நோக்கி  
 “உடையார்வேள் வருகின்றார்” தாத்தா என்றான்  
 “இழமாமாம்” என்றாப்பி நாகர் சொல்வார்  
 அடைவதவர் நேக்கமென எண்ணு கின்றேன்  
 அரசவெளிக் காகுமென அடுத்துஞ் சொல்வார்..

160

பெரியமகா ராணியாரின் செய்தி காவி  
 புற்பட்டுப் போவதைநான் நேற்றுக் கண்டேன்  
 வருகைதந்து விட்டார்போல் ஈழ ராஜா  
 விவரமறிந் தேகுகின்றார் போலு மாகும்  
 இருபத்தா மெண்ணிக்கை ஈழ வூரில்  
 இருக்கின்ற குறுநிலவேள் அனைத்துப் பேரும்  
 வருவார்கள் அரண்மனைக்கு விளாப்கும் நாஸள  
 வேண்டுகின்ற தகவல்கள் அறிவோ மென்றே.

161

பாட்டன்சொல் விளக்கங்கள் புலன்கொண் டாலும்  
 பற்றியதோர் ஆசைத்தனைப் புகன்றான் சித்தன்  
 மேட்டமையாய் யானைமேல் வீற்றி ருந்து  
 மக்களுக்குக் காட்சிதரும் கிளைஞ் னோடு  
 வாட்போரில் ஈடுபட்டு வெற்றி கொள்ள  
 வேண்டும்நான் என்றனனே சேத்திய நாகர்  
 கேட்கவொண்ணா வார்த்தைகளைக் கேட்டார் போன்றே  
 கவலைகொண்டார் கண்டிப்பைக் குரலில் ஏற்றார்.

162

என்னதான் பிழித்ததுனக் கியம்பு சித்தா  
 எப்படித்தான் கிதையிதயங் கொண்டிட்டாய்நீ  
 சின்னவினை யாகாதே அவனை வெல்லல்  
 தேர்ந்தயுத்தப் பயிற்சிகொண்ட தீரன் கொத்தன்

ஒன்னாவும் வெர்புத்தின்

- உன்னதமாய்ப் பாண்டிநாட்டில் போர்க்க வைகள்  
ஊரறியக் கற்றுவுந்தோன் நிகரில் வீரன்  
அன்னவளின் பெயர்கேட்டால் அடலர் கூட  
அச்சமுற்று நடுங்குவரே அறிகி லாயோ.

163

வாள்வீச்சில் அவனைவெல்ல வேறோர் வீரன்  
வாழ்புவத்தில் இல்லையது வாறாய்: மல்லில்  
தோள்பலத்த பஸாலி திறமை கொண்டோன்  
தபிழிழுத் தாய்நாட்டில் தேடற் கில்லை  
காளையரில் இன்றவனே கோல்காண் டோனாம்  
கூறுமெல்லா வித்தையிலும் காண்கி லாயோ  
வேழுத்தில் மகாகொத்தன் வீற்றி ருக்கும்  
வழிவதனைப் பார்சிம்மம் தோற்றே போகும்.

164

வீரப்பிர தாபங்கள் விளக்கக் கேட்டு  
விபரமில்லாப் பொறாமையினால் விழிகள் தோய்ப்  
பார்வையினைப் பவனிவரும் பக்கல் நோக்கப்  
பக்கத்தே நெருங்குவதைக் கண்ணுற் றார்கள்  
சேர்த்தெடுத்தார் சேத்யநாகர் வேலை செய்வோர்  
தமையொன்றாய் இருவரிசை தம்மி லாக்கி  
மார்பொடுக்கி நிற்கவைத்தார் சித்த னோடு  
மரியாதை கொண்டவராய் தானும் நின்றார்.

165

நெருங்கிவந்தே அவர்குகில் பவனி நிற்க  
நெடுங்கிடையாய் வண்டியிலே பிற்பக் கத்தில்  
பொருந்திநின்ற சட்டத்தைப் பணிவாய் ஏவல்  
புரிகின்ற பணியாளன் நீக்கி விட்டான்  
இருப்பகற்றி கால்நிலத்தில் தந்தை உண்ற  
யானையிலே வீற்றிருந்த இளையான் பாய்ந்து  
விருட்டென்றே இராங்கினானே மின்ன லாக்க  
வேகமொன்றப் பதற்றமின்றி நிலைத்து நின்றான்.

166

கரியிருந்து லாவகமாய்க் குதித்து நின்ற  
 காட்சியினைக் கண்டசித்தன் கண்வி யந்தான்  
 மரியாதை யோடு”நாகர்” “வேளை” நோக்கி  
 “மன்னா!” என் ரேவிழித்துத் தாகம் போக்க  
 அநுந்தவேண்டும் ஏதேனும் எனப்ப ணிந்தார்  
 அவசரமாய் அரசவளவி செல்கின் ரோம்நாம்  
 வரும்போது தங்குகின்றோம் என்றார் “வேள்”பின்  
 விவரம்சில வாய்மொழிந்தார் நாகர் கேட்டார்.

167

போரொன்று புகைகிறது பற்றிக் கொள்ளப்  
 பலகாலம் ஒுகாதே: இழந்த எம்மின்  
 சார்பான் பூமியினைச் சொந்தங் கொள்ளச்  
 சந்தர்ப்பம் வந்தாது: சோழ நாட்டில்  
 ஈரைந்து வருடங்கள் இருந்த எங்கள்  
 ஈழரா ஜாவருவார் நாக ரேநம்  
 வீரர்கள் படையினிலே இளைய சென்றீர்  
 வார்ப்புடையோர் பெருகவழி செய்தல் வேண்டும்.

168

வீட்டுக்கு வீட்டேரு வீர ணைநாம்  
 வரித்திடுதேல் வேண்டுமவர் வாட்போர் தன்னில்  
 ஈட்டியறி வித்தைத்தனில் வில்லம் பெய்யும்  
 இணையான கலையினிலும் மினிர வேண்டும்.  
 ஆட்பலத்தின் அதிகரிப்பால் அசேலன் வென்றான்  
 அதைமிகைக்க நம்பலத்தை அதிக ரித்தால்  
 நாட்டைநாம் மீட்டிடலாம் சுதந்தி ரத்தை  
 நுகர்ந்திடலாம் எனஉடையார் நவில லானார்.

169

நன்னாவந் வெபுத்தின்

ஆயத்தம் நாங்களின்றும் என்றான் சித்தன்  
அறிமுகமும் செய்துவைத்தார் அவனை நாகர்  
போயவளின் அருகினிலே புன்ன கைத்துப்  
பற்றியவன் தோள்தட்டிக் கொத்தன் சொல்வான்:  
“வாயாரப் புகழுகின்றார் வீரர் உன்னை  
வில்லித்தை தனில்வல்லான் நீயாம் என்றே  
சாயாதாம் வைத்தகுறி தப்பா தென்றும்  
சொல்லுகின்றார்” எனச்சித்தன் பூரித் தானே.

170

மகாகொத்தன் புகழ்ந்துரையால் மகிழ்ச்சி யுந்த  
“மிக்கநன்றி உங்களது பாராட் டிற்காம்”  
அகம்நெகிழிச் சித்தன்றன் பதிலைச் சொன்னான்  
அடுத்துரைத்த கொத்தனவன் றன்னை நோக்கி  
“வகைத்திடலோர் நாளுள்ளை விற்போ ரின்நான்  
வெல்லவேண்டும் தோற்றுவிட்டால் உன்றன் பால்நான்  
புகவேண்டும் மாணவனாய்க் கற்க வேண்டும்  
புரிகிறதா” எனவினவ நெகிழ்ந்திட் பானே.

171

வீரனென மட்டுமல்ல மகாகொத் தன்னோர்  
வீண்பெருமை கொள்ளாத சான்றோ னென்றும்  
தேர்வுகொண்டான் சித்தன்மிகு பணிவு கொண்டே  
தலைதாழ்த்தி விண்ணப்பம் ஒன்று செய்தான்:  
“போருக்காய்ச் செல்லுமுங்கள் படையில் நானும்  
பங்குகொள்ள வேண்டு” மென கொத்தன் ஒப்பித்  
“தாராள மாயுன்னைச் சேர்த்துக் கொள்வேன்  
தப்பாதே என்வாக” கென் றேபு கன்றான்.

172



தேவன்பிடித் தகைவன் சந்திப்புப் படம்

அறுசீர் விருத்தம்

ஓன்றரைக் காத தூரம் ஓன்றுமாம் நிலப்பரப்பு  
பொன்னா வெளி யிரண்டு பேராற்றுக் கிடையிலாகும்.  
மண்டலைக் கல்லா ஞோர்பால் மற்றது பாலி யாறு  
பொன்னா வெளித விர்ந்த பிரதேசம் வேறும் உண்டாம்.

173

மண்டலைக் கல்லா றஃதின் மற்றொரு கிளையொன் றாகித்  
தன்வழி பிரிந்தே ஒடும் சிறுநதி மருதோடைக்கும்  
மண்வெளி வீர வந்தி முனைவரைக் காத தூரம்  
கொண்டதாம் பூமி யலிது கானடற்ந் தெலிகிக் காணும்.

174

சிற்சிறு குளங்கள் வேறு சிறியநீர்க் குண்டு பல்வே  
றுற்றதாம் விவசா யஞ்செய் ஊர்களும் கடலை அண்டி  
உற்றன மீன்பி டுப்போர் உறையுமூர் பலவும் காட்டில்  
பெற்றிடும் ஊன்க வர்வோர் பதிகளும் வேறொன் றாகும்.

175

கடலிடைப் புகுந்த பாங்கில் கூம்பியே இடம்பி டித்துக்  
கிடந்தது நிலப்ப ரப்பு: கிழுக்கினில் சதுப்புகு சேறும்  
கடல்மணால் பரந்து மேற்கே கொடிசெஃப் பற்றை யோடும்  
அடர்ந்ததாம் பொன்னா வெளிக்கென் றானமண் தனித்த

தாகும். 176

வடக்கினில் பாலி யாறு வீழ்ந்தாழி புணரும் பக்கல்  
இடங்கொண்ட கிராம மாக இருந்தது தேவன் பிட்டி.  
கடல்படு செல்வம் வாரிக் காலத்தை ஓட்டு கிண்ற  
குடும்பங்கள் ஒன்றி வாழ்ந்தார் காரழி மனத்தோர் நல்லோர்.

177

தென்னெனகள் கூழ்ந்தி ருக்கச் சிறுசிறு தொலைவில் வீடு  
வெண்மணைற் பரப்பில் அன்னார் வரித்திருந் தார்கள் காய்ந்த  
தென்னெனயின் ஓலை கொண்டு சுற்றியும் கூரை வேய்ந்தும்  
பரண்சா லைக ளொப்பப் புனிதமும் மிளிர்ந்த தாங்கே

178

சிறுசிறு வள்ளம் தெப்பம் தேவைகள் முழந்த தாலே  
கரைகளில் ஒதுங்கச் செய்து கட்டிவைவத் திருந்தார் எங்கும்.  
பருத்திநூல் வலைகள் தூண்டில் பிடிபடு மீன்கொள் கூடை  
முறைப்படக் காய்தற் கென்றே மீனவர் போட்டி ருந்தார்.

179

இருபது பேர்கள் செல்ல ஏற்றதாம் என்னும் பாங்கில்  
மரக்கலம் ஒன்று நீரில் மிதந்தது நீர்கொண் டேகா(து)  
இருக்கவென் றதில்நாஸ் கூரம் இலையத்திருந் தார்கள்: அஃதின்  
உரிமையாள் தலைவனாக உயர்ந்தவன் திமிலைத் தேவன்

180

இதுபோன்று பலகி ராமம் இருந்தன தேவன் பிட்டி  
வதிபுலத் திருந்து கொதா(ஸி) முனைவரை பரவிற் றாகும்  
எதிர்ப்புறம் கடலுக் கப்பால் ஏர்பிழத் தாள்வோர் வாழ்ந்தார்  
உதிரியாய்த் தனித்த னித்தே ஊர்பல விளங்கு மாங்கே.

181

“வெள்ளாங் குளம்” “கி ராஞ்சி” “வீரவில்” “கரியா லை” போல்  
உள்ள “பா லா வி” “நாக படுவா” எனன் பிறவு மாகும்  
உள்ளனர் ஒவ்வொர் ஊர்க்கும் ஊர்த்தலை வர்கள் ஆங்கே  
செல்லிய பதினெண் ஊரார் தொழும்பெருந் தலைவன் -

கும்பன். 182

எல்லையில் லாம கிழ்வில் இருந்தனன் திமில தேவன்  
எல்லாளன் தம்மூர் வந்தே இருந்ததும் விருந்தை ஏற்று  
நல்லபல் முன்னைச் செய்தி நவின்றதும் நெஞ்சில் கொண்டே  
இல்லாத பேறங் தென்றே என்னியே பூரித் தானே.

183

“அறிவிரோ எம்மை” என்று எல்லாளன் கேட்ட போழ்தும்  
அறிந்திலை திமிலைத் தேவன் ஆயினும் மனம்வென கிழ்ந்தார்.  
மறந்தவோர் நிகழ்வை மீட்டு மனங்கொள வைத்த காலை  
அறிந்ததும் தண்ட லிட்ட அற்றைப்போழ் துளங்கொண் டானே.

184

கலிப்பா

ஆழ்ந்த வழக்கத் திருந்தவவ் வேளையில்  
கேள்வி கொண்டன காதுகள் யாரென  
தோனு யர்த்தியே திமிலரும் வினவினார்  
கீழ்வ ரும்பதில் கொண்டதும் அதிரந்தனன்.

185

கிராமக் காவலன் கூறுவான் “யாரோவெம்  
கிராமத் துள்ளுழைந் துள்ளனர் குளம்பொலி  
அருகி இனர்ந்தனன் அன்னியர் ஆகலாம்  
வருக” என்னுமவ் வார்த்தைவே லானதே.

186

குதிரைக் குளம்பொலி கொண்டது செவிகளும்  
குதித்தே எழுந்தகம் கடந்தாங்கு வருபவர்  
மதிப்பில் சிங்களக் கொள்ளையர் ஆகலாம்  
எதிர்க்க வேண்டுமென் றெண்ணியே விழைகுவார்.

187

காவலன் முகத்தினை கண்கொண்டே ஏவிட  
 காவலன் குறிப்புணர்ந் தேசங்கை எடுத்தனன்  
 கூவிட வாய்பதித் தூதினான் உள்ரலாம்  
 மேவிய தாமொலி மக்களை உறுத்தியே.

188

ஓலித்தகுபு அபாய ஓலியென ஓர்ந்ததால்  
 வலுத்த புயலைப் பராக்கிரர் ஆண்களும்  
 நிலத்தில் பதம்படார் நாயகர் தம்பதி  
 இலக்கை நோக்கினார் எஃகியே சூழ்ந்தனர்.

189

வேல்கரம் பற்றிய வீர புருடர்கள்  
 நால்பு றத்திலும் நின்றொன்றி நோக்கினார்.  
 கால்கி ளப்பிய புழுதியுள் குதிரைகள்  
 வேல்வி சைப்பினில் வந்தன வேகமே.

190

வந்தவப் பரிகளின் வரிசையில் முதன்மையாய்க்  
 கந்தவு டையார்வேள் கையிலோர் சிறுவனைப்  
 பந்தமோ டுடலுடன் பற்றிய பாங்கினில்  
 வந்ததைக் கண்டனர் வயதுபத் தாகுமே.

191

அதேவய தொத்தவோர் சிறுவனும் அவ்ரொடு  
 குதிரைவீர் றிருந்தனன் காவலன் கூடவே  
 குதித்தடி பதித்திடக் கந்தவேள் சிறுவனும்  
 குதித்தனன் பயமொரு கடுகள் வில்லையே.

192

வாருங்க ளன்றொரு முகம் னுரைத்தவா(று)  
 ஓரிரு காலடி ழன்றிமுன் வைத்தபின்  
 கூறுவார் வணாக்கியே வந்தனம் தேவரும்  
 காரணம் அறிகிலார் கடுகிய தேனென.

193

காரணம் யாதெனக் கேட்டிட முன்னவர்  
 கூறுவார் தேவரின் கரங்களைக் பற்றியே  
 பாரிய பொறுப்புன்றன் பக்க லளிக்கிறேன்  
 தேருமலீ துன்கடன் பொறுப்பதென் ரோதுவார். 194

இன்றுந்தன் பொறுப்பிலாம் இவ்விரு சிறுவரும்  
 என்றவர் கரங்களை இணைத்தவர் கரத்தினில்  
 பின்னிய வாறவர் பேசவார் ஏதுமே  
 தன்மதி துலங்கிலார் தேவர்கண் புத்தன. 195

தன்வசங் கொண்டனன் தலைநகர் அசேலனும்  
 மன்னரைக் கொன்றுமே முழுதனைப் பற்றினான்  
 மன்னரின் மனைவியும் மக்களும் தப்பினார்  
 உன்வசம் இவர்களை ஓப்பினேன் ஓம்புவீர். 196

பின்தொடர்ந் துள்ளனன் பகைவர்கள் முகங்கொளத்  
 தன்படை கொண்டுமேன் சென்றுளார் நாகுத்தர்  
 என்றடை கொள்ளுமோ யாருமே அறிகிலார்  
 உன்னையே நும்பினேன் உதவிக்கென் றுறுத்தினார். 197

என்னுயிர் தந்துமில் விருவரின் உயிர்களை  
 மன்னரின் பரம்பரை மாய்ந்திடா வாறுமே  
 கண்ணினுள் வைத்துமே காப்பதென் கடன்தால்  
 என்னதென் பணியென இயம்புக என்றனன். 198

திட்டமிட் டொருபெருஞ் சைனியந் தனையவர்  
 மட்டிலாப் படைக்கல வலியொழிந் நாட்டினில்  
 கட்டவிழ்த் திட்டனர் கொலைவெறி கொண்டவர்  
 திட்டமாய் அறிகிலோம் தொகைபெரி தாகுமாம். 199

ஷ்ணாவும் வரிபத்தின்

என்னதான் பெரிதன இருந்திடு போழ்திலும்  
முன்னிலை கொளார்மீ மண்பதம் மிதித்திடார்.  
சென்னியில் உரமிலார் துணிவுறார் என்றுவேள்  
தன்னிலை மறந்துமே செருக்கொடு பேசவார்.

200

தேவனும் பணிந்தவர் சொல்வினை கொண்டிட  
நாவினை அடக்கியே நின்றனன் கந்தவேள்  
ஏவுவார் இவர்களை இன்றுநீ சோழமண்  
போவதற் கேற்றன புரியுவாய் என்றுமே.

201

வீர வல்லியன் வருவனுன் ணோடுமே  
காரி ருள்புவி கவ்விடுங் காலைநீ  
யாரும் அறிகிலா வேளை புறப்படு  
சேருங் கரைசோழத் தரையெனப் புந்திகொள்.

202

கந்த வுடையார்வேள் கூறிய சொல்லெலாஞ்  
சிந்தை கொண்டவச் சிறுவரில் முதலவன்  
சொந்த மண்ணினைத் துறந்துவிட் போடுதல்  
விந்தைா தேனென வினவ லாயினன்.

203

எல்லாள இளவலின் எதிர்மறைக் கேள்வியவ  
வல்லவேள் தன்னையும் வியப்பினில் ஆழ்த்திடச்  
சொல்லுவார் கந்தவேள் தப்பிலைத் தப்புதல்  
நல்லதாம் காரணம் நாட்டுக்கென் றாமரோ.

204

தப்பிச் செல்லுதல் தப்பிலை காரணம்  
செப்பிலைதொரு தருமம்நீ அறிகுவாய்  
தப்பிச் சோழமண் சென்றுநீ ரிருவரும்  
ஆப்பில் வீரராய் ஊர்வரல் வேண்டுமே.

205

ஈழ மண்டலத் தீரிளம் வாரிசின்(று) இனும் உரிமைக்கென் றானவர் நீங்களே பாழும் பகைவர்கைப் படாதி ருப்பதும் மீழ லிங்கையை மீட்பதற் காகுமாம்.

206

வீர இளைஞராய் வெற்றி மறவராய் தேரு கலையெலாம் தேர்ந்தபின் வந்திழல் போர்நொ தேதுநம் பகையொ டுக்கியே போரி லிழுந்தவை பெற்றிடல் கூடுமாம்.

207

ஈழ மன்னாருக் கிழமூத்த கொடுமையை வாளி னால்பழி வாங்கியே தீர்க்கணும் தாழ்ப் ணிந்திடச் செய்தவர் சிரசினை வீழ்த்திக் கழுநுனி வரித்து மகிழுணும்.

208

கந்த வுடையார்வேள் கூறு மொழிகளால் துந்தை கொண்டதாம் சிறுமை அறிந்துதன் சிந்தை துலங்கியே சிறுவனும் அமைந்தனன் பிந்தி யுள்ளதன் பொறுப்பினை ஓர்ந்துமே.

209

திமிலைத் தேவர்தன் தரப்பினில் ஏற்றதாம் சுமைப்பொ றுப்பினெனச் செய்து முடித்திட தமக்கு ரித்ததாம் தோணியில் ஏற்றியே கிமைப்பொ பூந்திலார் கியற்றத் தொடங்கினார்.

210

அறுசீர் விருத்தம்)

“அறிகிலை யாமோ?” என்றே எல்லாளன் வினாத்தொடுக்க  
அறிந்ததும் அறியா வாறும் அந்தரித் தடங்கி மீண்டே  
அறிந்ததால் தண்ட னிட்டு ஆனந்தக் களிப்பா வூந்தி  
“அறிந்தனன் ஈழ ராஜா ஆம்நீங்கள்” தேவர் சொல்வார்.

211

நடந்தவந் நிகழ்வை ஒர்கால் நினைந்ததும் மகிழ்ச்சி பொங்கும்  
உடன்பட்டார் திமிலைத் தேவர் சந்நிதி இராத்த ரித்தார்.  
கடன்பட்டார் இருசா ராரும் காவலன் தரிப்பத் தேவர்  
உடன்பட்ட உபசரிப்பால் உயர்குலத் திளைஞர் அன்றே.

212

பெருங்குடில் தென்னாங் கீற்றால் போர்த்தியே இருப்பப் பூமி  
பெருக்கியே பசுச்சா ணத்தால் மெழுகிந்தாய் தாக்கப் பெற்று  
இரும்பனைக் கற்ப கத்தின் ஓலைகொண் டிமைத்த பாயில்  
கரத்தள வுயரத் திண்டும் கூடிடப் பார்வை கொள்ளும்

213

தறரயினில் தனித்தி ருந்த திண்டுக்கள் மீது வேந்தர்  
பரம்பரைச் செல்வர் தம்மைப் பதிவுசெய் திருப்பச் சுற்றி  
அருகிலா வாறு சுற்றே அகன்றாரு சிலபேர் தேவர்  
மருங்கினி மைர்ந்தி ருந்தார் முதன்மைப்பேர் ஊரார் சான்றோர்.

214

சுற்றியே உணவுப் பண்டம் தொகைபல வகையாய் வாய்த்த  
அற்றதொன் றில்லை என்மால் அழுகுறப் பரத்திக் கானும்  
வெற்றிலை பாக்கும் உண்ட வாய்க்கெனக் குறைவில் லாதே  
பொற்புற வைத்தி ருந்தார் பார்த்திடப் பசிமாந் தாதோ.

215

வெண்முத்துச் சம்பாச் சோறு வகைவகைக் குழம்பு சூடாய்ப்  
பொன்னிறப் பதத்தில் நெய்யில் பொரித்தமீன் கோழி: முட்டை  
தென்னையின் தூருவற் சம்பல் சேர்ந்திட யப்பம் பிட்டு  
வெண்ணைய்மோர் தயிர்பால் சாம்பார் வேறும்பல் லுணவுப்

பண்டம் 216

இளஞ்சுடில் பாயா சத்தை இறுதியில் பருக வைத்துப்  
பழங்களாய்ச் சிவந்த வாழை பலாச்சுளை வருக்கை தேமாக்  
கிளிசலும் ஆக மூன்று கணிகளும் வைத்தி ருந்தார்.  
எழுந்திரார் உண்போர் சற்றாஸ் குறைவரே களைநீங் கற்கே.

217

உண்டின் சிறுபோழ் தாங்கே உரையாடல் தொடரத் தேவர்  
தன்வழி பகர்ந்தார் மக்கள் தாக்த்தைக் : காண்ப தற்காய்  
முன்னமே ஒயத் தங்கள் முற்றிலும் முடித்துக் காத்துக்  
கண்வழி பதித்துள் ளாரென் கருத்தினைத் தொடர்ந்தும் சொல்வார். 218

நிறையவே அலங்கா ராங்கள் நக்கரெலாம்: நீவீர் மாந்தைத்  
துறைவழி வருவீ ரென்றே தெருவிழாக் கோலம் பூண்டாம்  
உறைபதி நீங்கி மக்கள் உள்ளராம் வீதி தோறும்  
கரைவழி வந்தீர் எம்மைக் கெளரவும் செய்தீர் என்றார்.

219

முதன்முதல் தங்கள் தம்மின் முகங்கண்டோம் பெரும கிழ்ச்சி  
இதுமனப் பொருத்தத் தின்பால் இணைந்ததாம் செய்கை எம்மை  
எதிரிகள் பக்கல் காத்தே இந்தியச் சோழ நாட்டை  
வதிபுல மாக்கி ணீர்கள் விதிவழி ஈங்குற் றோமே.

220

நல்லதே நடந்த தின்று நாட்டுடை நிலைமை என்ன  
சொல்லுங்கள் எனப்ப ணிக்கச் சொல்லுவார் திமிலைத் தேவர்  
நல்லதே அனைத்தும் ஆனால் நிலைமையில் சுற்று மாற்றம்  
சொலில்பான்னா வெளியில் மட்டும் சார்ந்துள தாகும் என்றார்.

221

கோட்டத்துத் தலைவர் மாண்டார் கும்பநா கன்னென் மைந்தன்  
கோட்டத்தின் தலைவராகக் கோல்கொண்டார் வரிவி திப்பில்  
மேட்டிமை பத்தி ளொன்றே முன்வரி தந்தோம் இன்றோ  
கேட்கிறார் பத்தில் இரண்டு கொடுக்கின்றோம் சிரமம் என்றார் .

222

சொன்னதைச் சிரசி லேற்றுச் சிறுபாமு தமைதி காத்து  
 “பின்னரேன் நீங்க ஸிலைதைப் பாலனத் தார்பால் சொல்லப்  
 பின்னின்றீர்” என்றோர் கேள்வி பிறந்ததாம் எல்லா ஓன்பால்  
 தன்குரல் தாழ்த்தித் தேவர் தம்பதில் விளாம்ப வானார்.

223

கோட்டத்துத் தலைவரான கும்பநா தர்த மக்குச்  
 சாட்டினோம் எதிர்ப்பை நாங்கள்: சொல்லிய பதிலால் ஓய்ந்தோம்  
 நாட்டினில் யுத்த மொன்று நடைபெற உளதாம் வேண்டும்  
 ஆட்பதை தோடு செல்வம் அதிகமும் வேண்டும் என்றார்.

224

படையொன்று திரட்டி யுத்தப் பயிற்சியும் தருவ தாலே  
 படைச்செல வதிகம் ஈடு பெறப்பட வேண்டுமோயின்  
 கிடைத்திடும் வருவாய் தன்னைக் கூட்டிட வேண்டும் என்று  
 கிடைத்ததாம் ஆணை இராணி கூற்றென உரைக்கக் கேட்டோம். 225

காரணம் அதுவன் றாயின் கொடுத்திட மறுப்பொன் றில்லை.  
 போரிடத் தயாரா யெங்கள் பொன்னாவை ஸிக்கி ராமம்  
 ஈரவான்ப திருந்தும் வீரர் எண்ணிக்கை பன்னூறாகும்.  
 நூறுபேர் தேவன் பிட்டி நல்கிடும் தனித்தா மென்றார்.

226

உணர்ச்சியால் உந்தப் பெற்றே உரைசெய்த தேவர் பின்னர்  
 தனக்கு காமை அண்டித் தரையமர்ந் திருந்த தம்பின்  
 தனயனைச் சுட்டி வீரத் திருவிவென் என்றன் பிள்ளை  
 துணைக்கரம் தருவான் உங்கள் தலைமைக்குப் பயிற்சி யாளன். 227

சுட்டிய திக்கை நோக்கித் திரும்பிட ஆங்கோர் வீரன்  
 சட்டென எழுந்து முன்னால் தலைசாய்த்து வணக்கம் செய்தான்.  
 கெட்டியாய் இறுகிநார்கள் குமிறிடத் தீரண்டு தேகக்  
 கட்டினை காட்டும் பாங்கள் தனித்தனன் ஒப்பா ரற்றே.

228

நந்திகன் போர்ப்ப யிற்சி நடத்துவோன் வேல்வீச் சாளன்  
 தந்தைபோல் தோனும் மார்பும் தனிப்பெருங் கொடையாய்க் கொண்டோன்.  
 எந்தவோர் பேரும் ஈங்கே இலையிவன் போலாம் என்றே  
 தந்தையே புகழ்ந்து ரைத்தார் சரியெனத் தோற்றங் காட்டும். 229

வீரனுக் கான எல்லா வித்திலக் கணமுங் கொண்ட  
 சீரிய தோற்றத் தானெனத் தன்னிரு விழியுள் வாங்கி  
 போரினுக் கென்னோ டேந் புறப்படத் தயாரா என்றே  
 கூறங்களான்: நந்தி கிடைத்திடில் பாக்யம் என்றான். 230

கிராமங்கள் கோட்டம் மற்றும் குறுநில அரசும் யாவும்  
 போரினில் பங்கு கொள்ளப் பற்றுடைத் திருத்தல் கண்டே  
 புரித்தான் அரச கோத்ரப் புத்திரன் உவகை விஞ்சக்  
 கூறுவான் இன்றே யுத்தம் புரியலாம் போலும் என்றே. 231

முக்கிய உரையாடல்கள் முழந்தும் கலைந்தார் காலை  
 தக்கநல் வீரர் ஈர்பத் தொன்றிட நந்தி யோடே  
 புக்கிட ஈழ வூர்க்கே பகலவன் துயிலை நீக்கி  
 செக்கரவான் கிழித்து மெல்லத் தோன்றினான் இளைஞர் போந்தார். 232

பகலழிந் திருள்ளை சூழப் பகலவன் கரமொ டுக்கிப்  
 புகுந்தனன் மேற்கு வானுள் பேரலை முரசங் கொட்டும்  
 அகன்றபே ராழி மீதே அணியணி யாக வள்ளாம்  
 தொகையறி யாத பாங்கில் தெரிந்தன தேவர் கண்டார். 233

குழல்வெளித் திண்ணை விட்டுக் காலுன்றி எழுந்த போழ்தில்  
 கடுகினா னொருவன் மிக்க கலவராங் கொண்டான் போலாம்  
 விடுத்தனன் வார்த்தை “ஐயா! விவரமொன் றுரைக்க நீவிர  
 கொடுத்திடில் அனும திப்பைக் கூறுவேன்” எனப்ப ணிந்தான். 234

சொல்லெனச் சொல்லச் சொல்வான் “தெற்கிருந் தொருவன் வந்தே  
சொல்லுக இருவர் இப்பால் சௌன்றன ராமோ” என்றே  
துல்லிய மாகச் சொல்லத் தகுமவன் தேடு வோர்கள்  
இல்லைவே றில்லை வேறெறம் இளவுக்கள் தமைத்தாம் என்றே. 235

தொடர்ந்தவன் விவர்கள் பின்னால் தொடர்கிறான் போலும் மாந்தை  
தொட்டதன் கார ணைத்தால் தனிவழி பற்றி யன்னார்  
கடலோரக் காட்டுப் பாதை கொண்டிருக்கு வந்துள் ஓர்கள்.  
விடைதர வில்லை நானும் விவரங்கள் இவைதான் என்றான். 236

வேற்றும் வினாவி னானோ விளம்பன விவரங் கோர:  
கூறுக பொன்னா ணிக்குக் கொண்டிடும் வழியென் றின்னும்  
கூறுக கும்ப நாதன் கண்படு வாரோ என்றும்  
வேறவன் வினாவச் செய்தான் வருகைதென் புலத்தை ஒக்கும். 237

சொன்னவை அனைத்தாவும் கேட்டுச் சித்தத்தில் பொருத்தி ஆய்ந்து  
தன்மனத் தளவில் கொண்ட தீர்மானத் தேற்ப்பு டைத்தாய்ச்  
சொன்னாரோ முடிவு தேவர் செல்பொன்னா வெளிக்கா மென்ன  
மின்னலாய்ப் பறந்தான் வந்தோன் மதியூக வேவு காரன். 238



## தாயும் மகனும் சந்தித்தபடம்

எண்ஸீர் விருத்தம்

மண்டபத்துக் கல்விருக்கை தன்னில் ராணி  
வீற்றிருந்தார் காலதியில் எல்லா ஓன்றன்  
அன்னைனமுகம் நோக்கியவா றமர்ந்தி ருந்தான்.  
அழகியதாம் உத்யாவன கட்டி டாஸ்கள்  
சன்னக்கல் பொழிந்தெடுத்து வானு யர்த்தித்  
தென்னகத்துக் கலையினிர கிழக்கு மேற்காய்க்  
கண்ணுண்ணும் வாறழகாய் அமைத்தி ருந்தார்  
கைதேர்ந்த கட்டுக்கலைச் சிற்பி யானோர்.

239

தரைமட்டத் திருந்துயர்ந்து தளமட்டத்தைத்  
தொட்பபன்னீர் படிகளினைப் படைத்தி ருந்தார்.  
நிரையாக நன்நான்கு பத்துத் தூண்கள்  
நிறுத்திவைவத்தே எஃகனைய உறுதி யோடு  
பொழுஞ்சன்னைக் கற்பாறை கொண்டு சீராய்ப்  
பொழிந்திவைன்தது வைத்திருந்தார்: வளியுள் ஒகி  
மருவியுடல் குளிரவைக்கும் வகையும் செய்தார்  
மண்டபத்தை வழவுமைத வல்லா ஓர்கள்

240

தாயோடு தனயனரு கிருக்கச் சற்றே  
தள்ளியொரு கற்றூணில் சாய்ந்த வாறு  
காயச்சை தந்திருந்தார் சிறிய நாச்சி.  
கூடவவ ரோடுதை விளிம்பில் ஒன்றிச்

ஷங்காவும் விபுத்தின்

சேயிமைகள் இரண்டிளமை கொஞ்சக் கொஞ்சச்  
செங்கமுந்தீர்த் தொடையெனவே சோபை காட்டிப்  
பாடுமிரு சரங்களெனும் விழிகள் கோத்துப்  
பார்வைதனைச் சுழற்றினரே தரித்தி பாதே.

241

எல்லாளன் உடன்பிறந்தாள் ஒருத்தி மற்றாள்  
அரசதேவி திக்கஜனின் தங்கை யாவாள்  
எல்லையில்லா வசீகரத்தை இறைவன் கூட்டி  
இருவருக்கும் பங்கிட்டே அளித்திட்ட டான்போல்  
மெல்லிடையில் கொசுவமிட்ட சேலை கட்டி  
மார்பினிலே மதிந்தபட்டுத் துணிச்சார் தோளில்  
நில்லாது தவழ்ந்திடவே தாங்கி நின்றார்  
நங்கையர்பொற் சிலைகளை நயனங் கொன்றார்.

242

பங்கயத்தி னிதழ்களாத்த செவிச்சோ ணைகள்  
பச்சைவண்ண மரகத்தைத் தொன்னில் தாங்கித்  
தொங்குகின்ற குண்டலத்தால் சோபை கொள்ளத்  
தெவிட்டாத இன்பமுட்டித் தம்பா லீர்க்கும்  
சொங்கனியாம் கன்னங்கள் துங்கும் வாழை  
துண்டமெனும் சீரான கண்டஞ் சுற்றி  
வங்கமுத்து சரத்தொடரால் வண்ணங் காட்டும்  
வைத்தவிழி வாங்காண்ணா வாறுற் றாரே.

243

தாயண்டை கால்மழித்துப் பார்வை தன்னைச்  
சிறிதேனும் நகர்த்தாதே வீற்றி ருக்கும்  
நேயன்மேல் கோபமுற்றாள் அரச தேவி  
நெஞ்சத்தின் சுமைதன்னை நவில லானாள்.  
போயழிந்த பொழுதுபல யுகங்கள் போல  
பற்றியது மனத்தலவில் பொறுமை யற்றே  
வாயுமிழுந்தாள் வார்த்தைகளை வேண்டா வாறே  
விழிமலர்கள் ஏக்கத்தின் விளக்கங் காட்டும்.

244

“என்னவிது தாரணியுன் அண்ணன் எம்மை  
 ஏற்றுத்தும் பார்க்காதே இருப்ப தேனோ”  
 கன்னத்தில் குழிவிழுவே கேட்டாள் நண்பி  
 கவலைமுகம் கொப்பளிக்கக் காது கொண்டே  
 வெண்மல்லிக் கன்னிநிறைப் பற்கள் தோன்ற  
 வாய்விட்டுச் சிரித்திட்டாள் மன்னன் செல்வி.  
 “உன்கவலை இதுதானா” என்றாள் கேள்வி  
 உள்ளரப் பதிலற்றே நாக்கு மூந்தாள்.

245

கல்லின்மேல் கொட்டியகாற் சதங்கை யொக்கக்  
 கலகலத்த நகைப்பொலியால் கவனம் மாறச்  
 சொல்தொடுத்தார் பெரியம்மை ஏனாம் என்றே  
 திரும்பியவர் பக்கம்விழி சினத்த பாங்காய்  
 கில்லையில்லை ஒன்றுமில்லை எனப்ப யத்தால்  
 இருவருமே ஒரொலியாய்ப் பதிலைக் கொட்டி  
 அல்லாத தொன்றாஸ்கே அமைந்தி ளாப்போல்  
 அடுத்தபுறம் பார்வைதனை அகற்ற ளானார்.

246

பார்வைகொண்ட தொலைவில்பும் பொழிவி னுள்ளே  
 பரந்திருந்த பொய்கைதனில் புறந்த தும்ப  
 நீர்நிறைந்து காற்றசைவுக் கேற்ற வாரே  
 நீர்வைகள் தோன்றிமெல்ல அசையும் ஆங்கே  
 ஸரன்னப் பறவைகள்தம் இசைவுக் கேற்ப  
 திடங்கொண்டு கொஞ்சிமகிழ் திருத்த ளோடே  
 கூரியதம் சொண்டுகளால் மீனங்கக் கொத்திக்  
 கமுத்தயர்த்தித் தலைகுலுக்கி விழுங்கல் கண்டார்.

247

குள்க்கரைக்குச் செல்வோம்வா என்ற வாரே  
 கல்லிருக்கை தனிலிருந்து தாவிக் கீழே  
 தளிர்ப்பாதம் நிலம்பதித்தாள் தார் ணீதன்  
 தோழிபுன் தனைத்திருப்ப வேண்டு வாரே

அழகுமிகு சேஷயர்கள் அவரோ டொன்றி  
அடிதொடரப் பின்னடந்தார் அதுநோக் கற்கு  
அழிஞ்சிலிடை தோன்றும்ஸர் ஆழி வித்தின்  
அமைப்பொக்க இருந்ததுவாம் அமலன் பேறே.

248

அரசகுல அணாங்கிரண்டும் ஆங்கி ருந்தே  
அகலுவதை அன்னனயாடு மகனுஞ் சேர்ந்தே  
இருசேர நோக்கினரே ஒன்றுக் கொன்றும்  
ஒன்றாத பார்வையவை வேறு வேறாம்.  
கருசமந்தாள் கழிவிரக்காங் கொண்டாள் பேதைக்  
கன்னிமனம் ஓர்ந்ததனால் காளை நெஞ்சோ  
பெருகியெழும் உணர்வலைக்கு பந்தம் ஆனான்  
பார்வையிலே மன்மதனைப் புறங்கண் டானே.

249

உள்ளத்துள் ஓவியமாய் ஒன்றிப் போனாள்  
ஒரேநாளின் பார்வையிலே அரச தேவி  
கொள்ளளயிட்டாள் நெஞ்சத்தை கான கத்துக்  
குயில்மொழியாள் அகவுமயில் போலு மாவாள்  
மெள்ளத்தன் பதம்பதித்துத் தாண்டிப் போகும்  
மெல்லிடையாள் பின்பார்வைச் சிறகை யோட்டிக்  
கள்ளவிழி பதித்தனனே எல்லா என்ன:தாய்  
காணாத காரணத்தால் காழுற் றானே.

250

கிளமாதர் இருவருமே இருக்கை விட்டும்  
எழுந்தாநடை பயிலுகையில் சிறிய நாச்சி  
அழவாண்ணா நிலையவர்க்குள் எல்லா என்மேல்  
ஆறாத சினாங்கொண்டே அகன்றார் என்றார்ஃஃ  
பிழையுண்டோ சொல்நாச்சி ஈரைந் தாண்டு  
பிரிந்திருந்தோர் பாவமவர் பார்த்துப் பேச  
விழைவதிலே தப்பில்லை வழியில் நாங்கள்  
வந்துவிட்டோம் எனப்புகண்றார் மீண்டும் சொல்வார்.

251

கூடியுரை யாழிமகிழ்ந் திருக்குங் காலம்  
 கைகூடும் மிகவிரைவில் அதுநாள் மட்டும்  
 பேடையர்கள் பொறுப்புணர்ந்தே நடத்தல் வேண்டும்  
     பெற்றவர்நும் கடன்பலவும் உண்டாம் என்றே  
 நாடுதனை மீட்டடுக்க வேண்டும் நம்பால்  
     நிச்சயித்த பழிதன்னைத் தீர்க்க வேண்டும்.  
 கேடுடையார் மன்னர்சிராஸ் கொய்தாற் போன்றே  
     கொய்து) அசேலன் தலைகழுவில் ஏற்ற ணெண்டும்.

252

நீதிநெறி கொண்டாட்சி செய்தார் உந்தை  
 நாசகரால் அழியண்டார் மறக்க ளாமோ.  
 போதாத காலமதில் பொல்லார் நாட்டைப்  
     பறித்ததையும் மனங்கொள்ளல் வேண்டும் என்றே  
 தாதைக்கு நடந்ததக்கதை அள்ளன சொல்லத்  
     தப்பேநாம் செய்ததுவும் பேடகள் போல்  
 மீதமுள்ள உயிர்காக்கச் சோழ நாட்டு  
     மன்மிதிக்க ஓழியதும் என்றான் செல்வன்.

253

மன்னரிட்ட கட்டளைக்கு மதிப்ப ஸித்தல்  
     முழியாட்சி தனில்வழக்கம் மதிப்ப ஸித்தே  
 உன்கடனை நீசெய்தாய் ஒன்றாங் குற்றம்  
     உண்டில்லை கவல்கொள்ளோல் என்ற போதும்  
 என்கடனை நான்றிவேன் மறக்க வில்லை  
     இதயத்தை நெருடுகின்ற எறிவே ஸஃதாம்  
 இன்னுமென்ன தாமதமாம் இடுங்கள் ஆணை  
     இக்கணமே படைநடத்தத் தயார்நான் என்றான்.

254

அடலர்தம் படைபலத்தை அதிக ரித்தே  
 அண்டியுள்ள குறுநிலத்து வேளிர் தம்மை  
 அடிபணிய வைத்ததன்பின் ஈழ வூரை  
     அவர்வசத்தில் கொள்ளவென அசேலன் திட்டம்

இன்னாம் வரிபுத்தின்

கொண்டுள்ளான் ஆதலினால் நாமும் நம்மைக்  
காப்பற்றிக் கைகடந்த நாட்டை மீட்கப்  
படைபலத்தைப் பெருக்கியுள்ளோம் ஆன்டு பத்தாய்ப்  
பத்தாயிரம் வீரர் பயிற்சி பெற்றார்:

255

இரவுபகல் முழுமுச்சாய் உடையார் வேள்தான்  
ஈடுபேட்டார் இப்பணியில்: ஈழ வூரின்  
இருபத்தோ டாறுகுறு நிலவே ஸிர்கள்  
இசைந்தவரோ டேற்றபணி இயற்று கின்றார்.  
பெரும்படையொன் றுள்ளதொங்கள் பக்கல் ஏவல்  
பற்றவெனக் காத்துளதாம் என்றார் இராணி.  
திருமகனோ செவிமடுத்துத் தாயே ஏன்நாம்  
தாமதிக்க வேண்டுமின்னும் சொல்க வென்றான்.

256

அடங்காத ஆவலுடன் அறப்போர் வீரன்  
அன்னையிடம் வினாத்தொடுக்க அவரு யைப்பார்:  
தடங்கலினி யொன்றுமிலைத் துணைவே ஸிர்கள்  
சேர்ந்தொன்றிப் பேசவென வரவீங்குள்ளார்  
உடன்பாடொன் றெம்மிடையில் உருவங் கொள்ள  
ஒவ்வொருவர் கருத்தறிதல் வேண்டுஞ் செல்வா  
கடமையதாம் என்றனுக்குக் குறுநி லத்தைக்  
கட்டியணைத் தேற்றிடுதல் தாய்சொல் மாதோ.

257

அரியணையில் வீற்றிருந்த அரச மாதா  
அன்றிருந்த கோலத்தை அவதா னித்துப்  
பெருந்துங்பாங் கொண்டிட்டான் பிள்ளை: முன்னர்  
பொன்னணைகள் மரகதங்கள் போர்த்த தாயின்  
உருவத்தை மனாங்கொண்டான்: உளம்வெ தும்பி  
உரைப்பதற்றே உறைந்தனனே வேறொன் றற்றே.  
உருத்தி ராக்கம் கொண்டிருந்த கண்டத் தோடும்  
உடல்மறைக்கும் பருத்தியுடை நோக்கி னானே.

258

தாயிருந்து பார்வைவதனைத் திசைச்தி ரூப்பத்  
 தோன்றாத எல்லாளன் தன்னைத் தம்மின்  
 வாயரும்பு சொற்களினால் வரித்தா ரண்னை  
 வரலாற்றின் பக்கங்கள் விரிந்த தாங்கே.  
 ஒயாத சமர்களின்பின் உன்முன் னோர்கள்  
 உடன்கொண்டார் நாட்டெடப்பின் உன்றன் தாதை  
 வாயாது மீண்டுமொரு யுத்தம் என்றே  
 வலுவிழுக்கச் செய்திட்டார் படையை என்றார்.

259

வலுவிழுந்த காரணத்தால் வெற்றி மாற்றார்  
 வசமாகிப் போனதின்று வெற்றி நம்பால்  
 நிலைபுரஞும் பாங்கிறபடை நிறைவாய்க் கொண்டோம்  
 நிச்சயமாய் இழுந்தமண்ணை நாமே கொள்வோம்.  
 நிலைவேறு பணியனக்கு நாட்டை மீட்டல்  
 என்பதன்றி என்றன்னை இயம்பும் போழ்து  
 நிலம்நோக்கித் தாழ்ந்தொருபெண் நின்றாள் முன்னே  
 நாடுனே தகவலொன்றை நவில்தற் கென்றே.

260

காரணமென் கூறேன்று கண்ணால் கேட்கக்  
 கந்தவடை யார்வேளர் கீழ்த்த எத்தில்  
 சேர்ந்திளைகளுன் ஒருவனொடு சந்திப் புக்காய்த்  
 காத்திருக்கின் றாரன்னாய் எனவு கரைத்தாள்.  
 சேரச்செய் இங்கவரை தாம திக்கச்  
 செய்யாதே என்றாலைன தந்தார் இராணி.  
 ஓரிரண்டு பாதங்கள் பின்னா கேகி  
 உடன்திரும்பி நடைகொண்டாள் உதவிப் பெண்ணாள்.

261

மூத்தவரை மதிக்கின்ற முறைமை காக்க  
 மாந்திருந்த கால்களினை மீண்டும் முன்போல்  
 நேர்த்தியாக்கி நிமிர்ந்தெழுந்தான் எல்லா என்கள்  
 நயனத்துள் தன்மகனை நிறைத்துப் பார்த்தார்

சாத்திரத்தில் சொல்லுவபோல் ஆன வோர்க்காம்  
கைத்திரியம் கொண்டமகன் தந்தை யொக்கும்  
பாத்தியதை கொண்டிருப்பக் கண்டார் நெஞ்சம்  
பூரிக்கப் பூரிக்கப் பெருமை கொண்டார்.

262

பரந்துவிரிந் துயர்ந்திருந்த பெருமார் பெல்லைப்  
பரப்பறியாப் பருவதத்தின் பாங்கை யொக்கும்.  
பொருப்பொக்கும் புயமிரண்டும்: கைகால் நீண்ட  
பனைக்கையை யொக்கும்:கண் பார்வை நெஞ்சின்  
உரங்கூறும் ஊன்றியகால் வீரஞ் செப்பும்  
ஓரடிமுன் பின்னகரூப் காலை ஏறு  
குரையகற்றி நடப்பதொக்கும்: கூறின் ஆட்சிக்  
கொலுவேற்கும் தோற்றப்பொலி வேற்று நின்றான்.

263

பணிப்பேற்ற பணிப்பெண்ணாள் புகலல் ஏற்றுப்  
பழியேறி உடையார்வேள் வந்தார் கூட  
இணைந்துவந்தான் மகாகொத்தன் இணையில் வீரன்  
எனஅன்னை விளம்பியவன் வீரம் செப்பி  
பணிக்கனவன் யானைகளைப் பயிற்று விப்போன்  
பொறுப்புடைய தளகர்த்தன் முதன்மை யானோன்  
இணையில்லான் வாட்போரில் என்றுஞ் சொல்ல  
எல்லாளன் கரம்வாளை இறுகப் பற்றும்.

264

உடையாரைச் சென்றமைழத்து வாவென் றன்னை  
உறுத்தியதும் முன்நடந்தான் அவரின் முன்னே:  
தடையின்றிச் சிலபடிகள் தாவி வந்தான்  
தளகர்த்தன் மகாகொத்தன் வணக்கம் என்றான்.  
நடையிடையே பதிலுறைத்து நடக்க வுன்ன  
நினையாத போதினிலே கொத்தன் காலால்  
தடுக்கினானே எல்லாளன் காலை வீழ்த்தத்  
திட்டத்தில் தோற்றனனே நினைமா நிற்மே.

265



## வேங்கைகள் மோதிய படலம்

பதினாலுசீர் கழிநெடில் ஆசிரிய விருத்தம்

இமைப்பொழுதுள் நிலையுணர்ந்தே இருக்ரங்கள் உள்ளிமேல்  
எழுந்துறின்ற போழ்திலவன் எதிரில்கொத்தன் வாஞ்சன்  
இமைப்பிழுந்து நோக்கியவா ரேளனமாய் நோக்கிமுன்  
எகிறப்பாய்ந்து வந்துதாக்க எத்தனித்தான் மார்பினில்  
அமரமுயன்ற வாள்முனையை அனுவளவும் பற்றிட  
ஆற்றலற்றே அடுத்தநொடியில் அகன்றதென்ன அதிசயம்  
எமனைவெல்ல இயலாதென்ற இயல்பினையும் மாற்றினான்  
எல்லாளனின் தோள்வலிமை இயம்பற்பால தாகுமோ.

266

கண்டகாட்சி கொண்டதிகில் கடுகளவும் தோற்றிடாக  
கண்களோடு நடப்பதனைக் கண்ணுள்ளரசி வாங்கினார்.  
பெண்களிருவர் புனலடக்கும் பலமிழுந்த பாங்கினால்  
பதறியோடிப் பாய்ந்துவந்தார் பக்கமோர்கை தடுத்திடும்  
புண்ணுடலில் வாங்கலின்றி போனதோடு வாளினைப்  
புயபலத்தைக் காட்டுமோறு புலியின்வேகம் கொண்டுமே  
மின்னலெனச் சுழற்றிக்கொத்தன் மீதுபாய்ந்து தாக்கினான்  
மன்னனுக்கு வாரிசான வீரரினை மறவனே.

267

மாறிமாறி இடத்தைமாற்றி மிதிநகர்த்தும் ஆற்றலால்  
முற்றும்போரின் முறையைகற்ற மாட்சியையைக் கொத்தனும்  
கூறுவான்போல் வாளின்வீச்சை வகைப்படுத்திச் சாழனான்  
காற்றைவெல்லும் வேகமவன் கரங்கள்கொண்ட பேறதோ  
வீறுகொண்டு வந்தவாளை வெற்றிகொண்டான் மற்றவன்  
வேங்கையிரண்டு பொருதுவபோல் வேகம்கண்ணை மறைத்ததே  
தேறுவதார் வெற்றியின்பால் சொல்லமாட்டா நிலைமையில்  
சிறுநகைப்பைக் கண்புலத்த தொற்றங்கொண்டார் கந்தவேள் 268

வீரரிஞர் பொருதுவது வீரர்கண்ணுக் கழகதாம்  
வீரர்கந்த வேள்விழிக்கும் விருந்துபோல வழைந்ததே  
சாருமெப்பால் வெற்றியெனத் தோன்றிடாது போலவே  
சினமடக்கிப் போரியற்றும் சிம்மங்களாய்த் தோற்றினார்.  
நேருக்குநேர் நெருங்கிவர்ந்து நெஞ்சமிரண்டும் ஒன்றிட  
நின்றொருவன் உடற்பலத்தை நிறுத்தான் மற்றவன்.  
கூர்வெந்துங்கை வாளிரண்டும் குறித்தலிலக்கைத் தொடுகையில்  
கணல்பறக்க லாகுமாலி காதில் "ஸாங்னாங்" என்றதே. 269

உன்னைவெல்ல லாகுமென்னால் ஒன்றும்வெற்றி யென்பதாம்  
என்னுமணர்வு கொண்டூறுநி இருவருக்கும் இருந்ததே.  
சென்னிதுண்ட மாக்குமாறு சென்றகொலைக் கருவியைச்  
சரிந்துதலை குனிந்தெழுந்தே திசைதிருப்பித் தப்புவார்  
மன்னர்மகன் மார்பைநோக்கி வேகமாகக் கொத்தனும்  
முயன்றவேகம் மறுகணமே முறியடிக்கப் பட்டதால்  
தன்னையவன் சுதாரித்தே தாழ்ந்துகாலை நோக்கியே  
துண்டமாக்கு வானைப்போல சுழற்றிவாளை வீசினான். 270

போர்க்கலையின் தேர்ச்சியிருவர் புறத்திருந்தும் மிளிர்வதை  
 பார்த்திருந்த பேரின்விழிகள் புலனோடுக்கி நோக்கின  
 வார்த்தையற்றே வந்தவர்கள் வந்தவாறு நின்றனர்  
 வேண்டிடாத பொருதலைதை விரும்பிடாத போலுமால்  
 ஆவரவர்க்கு வெற்றிதோல்வி அமையுமென்ற முடிவிலா  
 அழம்பித்த பாங்கினிலே அனுவாவும் தொய்வறச்  
 சீர்மையோடு தொடர்ந்ததந்தச் சமரிருவர் பேரிலும்  
 தடுக்கமன மற்றதென்ன தமிழன்வீரம் காணவோ.

271

நாழிகைகள் அறுபதொன்றி நகர்ந்தும்வீரர் பொருதுதல்  
 நிறைவுகொள்ள மாட்டிடாதே நீண்டுசெல்லல் அவரவர்  
 தோள்வலிமை காண்பதற்கோ சிறிதுசோர்வும் காண்கிலார்  
 தாளிருந்து சிரசுவரை சுக்திகொண்ட சமர்த்தர்கள்  
 வேலைபார்த்து வலிமைகோத்து வீச்கின்ற வாட்சஸுல்  
 வீண்டையும் மற்றவனின் வித்தைவிஞ்சு போழ்தினில்  
 காலையிளாம் பருவவெறி குன்றிடாதென் றறிந்ததாய்  
 கையுயர்த்தி நிறுத்தவெனக் கட்டளையோன் ரேவினார்.

272

அுணைகேட்ட அடுத்தெநாடு அடங்கினார்கள் இருவரும்  
 அருகிலண்டி மகாகொத்தன் அரசர்மகன் நோக்கியே  
 வேண்டுமென்னை மன்னிக்க விளைவினுக்கா மென்றனன்.  
 வாரியிலாவல் நெஞ்சலைத்து வாஞ்சலையோடு தழுவினான்  
 பூண்டிருந்த நெஞ்சவடுவில் பணித்திருந்த குருதியில்  
 புரண்டதிளா மார்பகங்கள் பரஸ்பரமொன் றாகுமால்.  
 காண்பதென்ன காட்சியிது கண்கள்பொய்யும் புகலுமோ  
 கூழிநின்றோர் கூறுமொழி கண்டிலாது விழிப்பப்ரே.

273

அனைணத்துஅனைப்பி விருந்தவாறே அரசிமகன் கூறுவான்

“அகம்பொலிந்தேன் பெருமைசொல்ல அளவிடாங்கா

கொத்தனே.

இனையிலாத வீரனுன்போல் ஏகனொருவன் போதுமே

இழந்தமன்னை மீட்பதற்கென் றின்னுமொருவர் வேண்டிலார்

கணப்பொழுதும் துஞ்சிடாது கடமையோற்று நாமெமலோம்

கொண்டகோளில் உரம்பதிப்போம் கடுகும்வாகை” யென்றதும்

பினைப்பிருந்து தனைவிடுத்துக் கொத்தன்மூழ் ராஜன்கை

பற்றினனே பற்றவில்தன் பலத்தால்பதிலைப் பதித்தனன்.

274

வேங்கையிரண்டு வாட்சமரில் வல்லபத்தை காட்டுங்கால்

வண்ணமயில் இரண்டுமொன்றி வருந்திமனம் பதறின.

துங்கையண்ணன் மீதுகொண்ட சொல்லெணாத வாஞ்சையால்

தாரணீயும் காதலன்மேல் தனக்கிருந்த காதலால்

பங்குகொண்டாள் அரசதேவி பிழைகளூதுவந் தோன்றினால்

பாழ்ப்புமென் வாழ்வுமெனப் பெண்ணிதயம் பதைத்தது.

தங்கிடாதே இடைநடுவில் சமரையன்னை தடுத்தால்

சேர்ந்துமன அமைதிகொள்ளத் தோழியர்கள் மகிழ்ந்தனர்.

275



இடுஞாங்கணத்தாருடன் ஆலோசனைப் படம்

அறுஶிரி விருத்தம்

மண்டபத் தொன்றி னார்கள் மந்திரா லோச ணைக்காய்க்  
கொண்டதாம் ஈர்பத் தோடென் குறுநில வேளிர் கூட்டம்.  
அண்டினா ரில்லை ஈர்பேர் அவர்களுள் மற்றோ ருற்றார்  
கண்டிலாப் போழ்த மைதி கந்தவேள் இழப்பக் கண்டார்.

276

தத்தமக் குரிய ஆடைச் சீர்மையும் அதனோ டொன்றி  
முத்திரைப் பதக்கந் தாழும் முறைப்பட அணிந்த பேராய்  
யத்தமுன் ணனடுப்பை ஆய ஏற்றதாம் அழைப்புக் கென்ற  
சித்தத்தில் வந்தி ருந்தார் செந்தமிழ்ப் புத்தை ஒள்வோர்.

277

சிகரமாய் விளாங்கும் நாக தீபத்தின் நான்கு பேருள்  
முகந்தர வில்லை யந்த மன்றிலுக் கிருபேர் மிக்கத்  
தகைபெறும் பேர்க ளன்னார் செப்பிடேங் கார ணைத்தை  
வகைப்படா திருந்தார் கந்த வேள்மனாம் குமைய ளனார்.

278

மாணிக்க நாகன் கதிர மலைத்தலை வன்போல் மணற்றி  
பூண்டவன் வேளன் றாகப் பெயர்நாக வல்லி யன்தாம்  
தோன்றாத பேர்க ளந்தத் தலைப்புலம் ஈழ வூரில்  
பூண்டவர் உறவு வீரப் பரம்பரைத் தொன்மை கொண்டோர்.

279

காரணத் தோடேயன்னார் கூட்டத்தைத் தவிர்த்தா ரென்றே  
காரணாஸ் கொண்டி ருந்தார் கந்தவேள் உடையார்: மிக்க  
போற்படை ஆட்ப ள்மும் பெற்றவர் ஈழ மன்னர்  
சார்புடை வேளிர் ஆவார் சொந்தமும் உறவாஸ் கொண்டோர். 280

மாணிக்க நாகன் நாக வல்லியன் இருபே ருந்தான்  
காணாது போனோ ராங்கே கதிரம லை:ம ணற்றி  
பூணுவார் தலைமைப் பீடம் பெரும்படைத் தளகர்த் தர்கள்  
தூணாவார் படைநடத்தத் தவிர்த்ததேன் தேர்வா ரற்றே. 281

மேட்டிமை எண்ணம் கொண்டான் மாணிக்க நாகன்: தந்தை  
ஆட்சியிலிருந்த முன்னாள் அரசரின் உறவா மென்றே  
கூட்டத்தி வூள்ளோர் நாவில் குலவிய சேதியஃதாம்.  
மாட்சிமை அரசி வார்த்தை மதிந்திலன் என்றுஞ் சொல்வார். 282

அனுரத புரத்தின் மீதே அன்றீழ சேன மன்னர்  
முனைந்தபோர் தன்னில் தன்னை முழுமையும் நாக குத்தர  
இணாஸ்கியே படைநடத்தி ஏற்றதாம் வெற்றி கொண்டே  
மணாகுசெய்தும் வைத்தார் சேன மன்னரைத் தங்கைக் கண்னாள். 283

கதிரம லைப்பு ரத்தின் காவல ராக அன்னாள்  
பதவியிலிருந்தார் நாகர் பின்பிறந் தார வர்தம்  
முதுமையிலிறக்க மைந்தன் மாணிக்க நாகன் தந்தை  
பதவியை ஏற்றான் அந்தப் பதவியால் புகழுங் கொண்டான். 284

பொன்னம்மை நாக குத்தர பேர்வழி இளையாள்: நானோ  
அன்னவர் தம்பி மைந்தன் ஆதலால் உரிமை மிக்கோன்  
பொன்னம்மைக் குறவிலான பேர்கந்த உடையார் தம்பில்  
என்றஞுக் கான பாங்கே ஏற்றமாம் என்றி ணைந்தான். 285

காரணம் அழைப்பை முற்றும் அடைசியம் செய்வதற்கு  
வேறிலை திதுவே என்றார் வந்துளா பனாங்கா மத்தார்.  
கூறுவ தொக்கும் ஆறு கோட்டங்கள் உடையார் கையில்  
பேறுமற் றான்று முண்டு பதவியில் அமைச்சராவார்.

286

முல்லைவேள் சொல்லும் வார்த்தை முற்றிலும் சரியே என்று  
சொல்லுவார் பனாங்கா மத்தார் சரியென்ன மணங்றி நாக  
வல்லியன் வராது போன விவரந்தா என்ன என்றார்  
இல்லையா உண்டாம் அன்னார் இருவரும் மைத்து னர்கள்.

287

மாணிக்கன் உடன்பி றந்தாள் மனையானாள் வல்லிக் கேற்ப  
மாணிக்கன் வல்லிநங்கை மணப்பதாய்க் கதையொன் றுண்டு  
கோணிடார் மனம்ப கைமை கொண்டிடார் ஒன்றே போல்வார்  
வேண்டுவோர் இருவர் தாழும் வரும்பெரு சமர்க்கா மென்றார்.

288

முக்கிய தளகர்த் தர்கள் மாதண்ட நாயக் கர்கள்  
தக்கதில் வைரப கைமை சைனிய ஒருமைக் கென்றே  
அக்கறை யோடு ரைக்க அடுத்தவர் மறுத்தார் சொல்வார்  
மிக்கதாம் படைப லத்தை மதித்துமா உரைப்பீ ரென்றே.

289

சொல்லுவார் அரசி ஆட்சி தளர்வுற்ற தெனினும் இன்று  
வல்லநம் ஈழ ராஜா வந்துளார் வாள்வீச் சாலே  
வல்லமை மிக்க வீரன் மகாகொத்தன் தன்னைக் கூட  
வெல்லுவா நிருப்ப மோதி வினைசெய்த தறிவே என்றார்.

290

இருபத்தோ டாறு வேளில் இருவேள்கள் பகைத்திட்டாலென்  
பெருவினை தோன்றும் ஒன்றும் பெரிதிலை உட்ப கைதான்  
இருவர்க்கும் உரிமைக் காக ஏற்பட்ட காய்ச்சல் ஆட்சி  
உரிமைத் திக் கஜன் வந் துற்ற உறுத்தலும் இடபோ லென்றார்.

291

இன்னாவற் யூபுத்தின்

திக்கஜன் வருகை யார்க்கும் தீங்கிலை சைனி யத்தினு  
முக்கிய பெரும்பொ றுப்பை வகிக்கவென் நிருப்ப தாலே  
எக்கணத் தேனும் கோன்மை ஏற்றிட ஆசை கொள்ளான்  
புக்கிடான் பக்கம் கதிரை மலைக்கெனப் பேச வூற்றார்.

292

அப்பொழு தாங்கோர் சப்தம் அமைதியைத் தோற்றும் பாங்காய்ச்  
சப்தித்த தாகும் காது தங்கிட அவைய டங்கும்  
செப்புவான் கட்டி யஞ்சொல் சேவகன் வழுமைக் கேற்ப  
முப்பெரும் பேர்க ஸாங்கு வருவதாய் விளக்காங் கோத்தே.

293

“மாமன்னர் ஈழ சேனர் மனைவிபொன் ணம்மை தேவி  
பூமான்கள் ஈழ சேனர் பதிநாக குத்தர் தம்மின்  
சீமதிப் புத்திரர்கள் திக்கஜன் ஈழ ராஜா  
நாமமுங் கொண்டோ ரீங்கு நாடுவோர் அமைதி” என்றே.

294

கட்டியக் கூற்று முற்றுங் காற்றொடு கலந்து மேவ  
கட்டிளாங் காளை ரெண்டு கடுகிப்பின் தொடர அன்னன  
மன்றபத் துள்ளு ஷழந்தார் மந்திரி முதன்மைப் பேர்கள்  
கொண்டனர் புத்தில் பாரம் கொண்டிடும் நிலைகொண் டாரே.

295

ஏறுகள் போலி களாஞ்சு இருவரும் சபையுள் தம்மின்  
ஆற்றி யுடல் நிமிர்த்தி அகன்றமார் பகங்கள் விம்ம  
வேறிலை யாரு மெம்போல் வீரநற் புருட ரென்மால்  
கூறுவ தொப்பப் பார்வைக் குறிப்பொடு நடைப யின்றார்.

296

பத்தாண்டு கழித்து நாட்டின் பூமிதித் திருப்ப தாலே  
அத்தனை விழிகள் தாழும் அவர்புலம் நோக்க வாழ்த்தின்  
சப்தமும் விண்ணு யர்ந்தே சபைகளைக் கொண்ட தெல்லார்  
சித்தமும் ஒன்றே போலாம் தூமனாக் களிப்புற் றாரே.

297

பொன்னம்மை தேவி யார்ஸர் புறத்திலும் இருக்கை காட்டி  
மன்னர்தம் செல்வர் தம்மை வரித்திடப் பணித்தே தாழும்  
முன்னதாய் அமர்ந்தார் தம்மின் மகுடவா சனத்தின் மீதே  
பின்னரவு வவையை நோக்கிப் பணித்திட அமர்தல் கண்டார்.

298

படர்ந்தன விழிகள் சுற்றுப் புறமெலாம் நாக தீபத்  
துடையவே ஸிருவ ரற்ற ஒருகுறை கண்ணில் தோன்ற  
அழமனத் தெழுந்த சோகம் அலையென முகத்தில் தோன்றும்  
பழையென வான தன்னை புன்வழி மாற்றி னாரே.

299

எல்லாளன் எழுந்து நின்றான் இருவிழி துலங்கக் சுற்றும்  
எல்லாமும் பார்வை யோட்டி கிணியபுன் நகையி னாலே  
உள்ளங்கள் உருவித் தன்பால் உறைந்திட வைத்தான் மன்றில்  
உள்ளவர் மகிழ்ச்சி பொங்க ஓதினார் வாழ்த்து மீண்டே.

300

குறுநில வேளிர் கொள்ளை கொண்டதாம் அந்நாள் ஈழம்  
குறுகிற்றாம் இன்று கொண்ட கணக்கினில் இருபத் தாறாய்ப்  
பெருஞ்சம ரியற்றி முன்னோர் பெற்றிட்ட நிலங்க ளைலாம்  
அருகிய அவலம் தானவு வவைகொண்ட காலப் போழ்தே.

301

எறித்திடும் வெயிலின் வேகம் ஏகிட வேண்டு மாப்போல்  
பரிசார கர்மன் ஸீரைப் பங்கிட்டார் அவையோ ருக்குக்  
கரும்பினிற் சாசை டுத்துக் கனிரசங் கூட்டித் தொங்கின்  
துருவலில் பிழிந்த பாலும் சேர்த்தொன்றும் பானம் அஃதாம்.

302

அதராங்கள் பற்றா வாரே அருந்திட மூக்குப் பேணி  
பதநீரை உண்ணு தற்குப் பயன்பட்ட தாகும் ஆங்கே  
இதமான பானத் தோடே இன்முகப் பரிமா றல்கள்  
மதியூகப் பேர்க ஞக்கு மனநிறை வளிக்க உண்டார்.

303

தன்னாவற் கூரியதீந்

முன்னீரை அருந்தி முற்றும் முழந்ததும் அரச தேவி  
மன்னிய அவையில் வாய்ச்சொல் மொழிந்திடத் தொடாங்க வந்தோர்  
என்னதா ணுரைப்பா ரென்றே இசைவாடு செவிகள் தீடிக  
கொண்டனர் பார்வை தம்மைப் பதித்தவர் நோக்கி னாரே.

304

என்னுடை வேளி யர்காள் ஏனுங்கள் தம்மை ஈங்கு  
முன்னிலைப் படுத்த வைத்தேன் முக்கிய கருத்தை ஓர்வீர்  
பன்னெடுநாளாய் நாங்கள் பார்த்திருந் தோமோர் வேலை  
தன்வயப் பட்ட தந்தத் தருணமென் றுரைக்க வென்றார்.

305

ஆழமண் டலத்தைத் தங்கள் இணையிலா வலிமை கொண்டே  
ஆளுகைக் குட்ப உத்தி அரசோச்சி னார்க ளந்நாள்  
தோழமை கொண்ட என்றன் துணைவரும் என்முத் தோனும்  
இளையவர் அவர்தம் செல்வர் ஈங்குற்றார் அறிவீரன்றார்.

306

சிற்றா சிதனை ஆளத் தருவேன்நான் அவர்க்காம் என்றே  
சொற்பழும் நினைவில் கொள்ளல் தகாதது நீவீர் போரில்  
வெற்றிகொண் டிழுந்த பூழி வகைப்படக் கரத்தி லேற்றுக்  
கொற்றவ மியற்ற வேண்டும் கோன்வழி தொடர வேண்டும்.

307

அழசாம் ராச்சி யத்தை எல்லாளன் பொறுப்பி லேற்றே  
ஆளுதல் வேண்டும் அந்த அரியனைக் குரியோன்: நாங்கள்  
ஆளனி படைக்க ஸங்கள் ஜயிரன் டாண்டு முற்றாய்  
அழமண் மீட்கும் நோக்கில் ஈடுபட்ட உழைத்தோம் தேர்வீர்.

308

தோள்வலுக் கொண்ட வீர சைனியம் எம்மோ உண்டு  
நாள்காத்து நிற்கு தொன்றி நீங்களும் தயாரா யுள்ளீர்.  
கேளுமின் நாயிங் கேற்றுக் கொண்டிடும் சபதம் வெற்றி  
தாள்பற்று வரையெம் கூட்டுத் தகராதே இருத்த லாகும்.

309

பொறுமையோட்ரசி வார்த்தை புலன்காண்ட வேளிர் கூட்டம்  
 பொறுமையைக் கொன்று வீரம் பேசிய தொருவர் சொல்வார்  
 பொறுத்தது போதும் இன்றே புறப்பட ஸாகும் உங்கள்  
 பொறுப்பாணை விடுத்த லொன்றே போருக்குத் தயார்நாம் என்பார். 310

இன்னுமேன் தாமதிப்பது) இன்றன்றி நாளை யோநாம்  
 அன்னியர் தம்மைத் தாக்க அனுராத புரத்தை நோக்கி  
 முன்னெடுத் திடுவோம் போரை முடித்ததில் வாகை கொள்வோம்  
 சொன்னார்மற் றாருவர் கேட்டு சிறுநகை புரிந்தார் இராணி. 311

ஆக்கிடப் பொறுத்தால் சற்றே ஆறவும் பொறுத்தல் வேண்டும்  
 போர்க்கணித் தலைமை ஏற்கும் பொறுப்புடை ஈழ ராஜா  
 சேர்ந்தவ ரோடு மற்றும் திக்கஜன் படைப்ப லத்தை  
 பார்வையிட டறிய வேண்டும் புரிகவென் றுடையார் சொல்வார். 312

பேசுவா ரின்னும் எம்பால் பரிகள்நா னூறு மட்டே  
 அசுவங்கள் இரண்டு நாளுள் அரேபிய மண்ணிருந்தைம்  
 திசைப்பட வுள்ள தாக்க சேதியும் உண்டாம் யுத்தம்  
 வசப்படும் நாள்கு றித்தே விளம்புவோம் விரைவில் என்றார். 313

கூறுங்கள் உங்கள் கருத்துக்கள் எதுவா மென்றே  
 கூறிடப் பணங்கா மத்தார் குரல்தாழ்த்தி மொழிவார் “தாயே  
 கூறுக யுத்த மொன்று கட்டாய மாமோ பேசி  
 வேறுநல் முடிவொன் றைநாம் வரித்தீட லாமே” என்றே. 314

கூறிய வார்த்தை கேட்டுக் கணப்பொழு தவரை உற்றுக்  
 கூறுவார் பொன்னம் மையார் கூடவூற் றிருந்த ஆட்சிப்  
 பேறுடை எல்லா ளன்பால் பதிலுறைப் பொறுப்பு ணக்கு  
 கூறுன்றன் முடிவை என்னக் காளையும் துணிந்தை முந்தான். 315

சரிந்ததுத் தறியந் தன்னைச் சரிசெய்து தோளிலிட்டு  
திருமகன் எழுந்து நின்ற சோபையை அவையேயார் கண்டார்  
உருவத்துக் கேற்ற வாரே உடையலாங் காராங் கொண்டான்  
பருவத்தின் முறுக்குங் கூடப் பொலிந்திட்ட தோற்றப் பாங்கே.

316

இடையிருந் திறங்கிப் பாதத் தேற்றமுள் வரையும் நீண்ட  
உடைகாசிப் பருத்தி யாலே உருவான சல்ல டத்தோ(டு)  
இடையுன் இறுக்கப் பட்டால் ஆனநால் கச்சும் ஆறாய்  
மழுத்துத் தறியம் ஒன்ற மன்னன்சேய் விளங்கி னானே.

317

அள்ளியே முழந்த கொண்டை உச்சியைக் காணும் வாரே  
உள்ளதாம் பிறைக்கி ரீட்டம் உயர்மார்பில் கண்டி யாரம்  
கொள்ளையாம் அழகு காது கொண்டிட்ட கடுக்கன் மார்பில்  
உள்ளொளிர் சன்ன வீரம் ஒன்றுந்தோள் கடக மாமே.

318

கேள்விக்குப் பதில் ஸிக்கக் கேட்டதால் பதிலு ரைப்பான்  
பாழ்படு யுத்தம் பொல்லாப் பவச்செயல் நன்றொன் நில்லை  
கேள்வநாம் சுதந்திரத்தைக் குறுகிய அமைதிக் காக  
வாளாதொ பூத்தால் பின்னாள் வருமிடர் சந்த திக்காம்.

319

குற்றமொன் றிமைத்தோ ராவோம் காலத்தால் பின்னுள் னோர்க்குப்  
பற்றுவ ராவார் கைகால் பொல்விலாங் கிள்று விட்டால்  
அற்றமும் செய்த லாகா அவர்பழி சுமத்த லாகா  
மற்றவர் குற்றஞ் செய்தார் மறுத்துநா மில்லை என்றான்.

320

கொதிப்புடன் சொன்ன சொற்கள் கேட்டதும் திங்க ஜன்தன்  
பதிலுக்குச் சினத்தான் சேனன் போரினில் வெற்றி கொண்டு  
எதிர்த்தவைம் மன்னர் சென்னி இரண்டறப் பிரித்தே கோவில்  
பதித்துவாய்ப் புலத்தில் வைத்தான் பதிலுக்கென் செய்வ தென்றான். 321

ஆட்சியின் உரிமை கொள்ளல் அவனது நேரக்கே அல்ல  
வீழ்ச்சியில் திராவி டர்க்கு வேண்டும்பாங் கென்ப தாலே  
ஆட்பலி கொண்டான் என்ன அடுத்தவன் விளம்பக் கேட்டு  
மாட்சிமை அரசி பொங்கும் மனத்தினோ டவனைப் பார்த்தார். 322

வோக்கைபோல் சினத்த வாறு வேண்டுவான் எல்லா என்பால்  
தாங்களைன் மொழிவீ ரென்ன திட்டமுண் டென்றே : கேட்டு  
நாங்கள்முன் இழந்த மன்னை நம்வெசப் கொள்ளல் வேண்டின்  
ஒங்குமோர் யுத்த மன்றி ஒன்றிலை வேறு என்றான். 323

திஹ்குமுன் இயற்ற ஈங்கு இரண்டுயேர் வினைக ஞண்டாம்  
முதலதில் தேர்ந்தெடுத்த முன்னுாறீர் வீர ரோடே  
எதிரியை வீழ்த்த முன்னர் எம்மவர் தம்மைக் காண  
வதிபுலத் திக்கு விசயம் வேண்டலாம் எனவு ரைத்தான். 324

சொன்னவத் திசையோ நாக தீபத்தைக் குறிவைத் தென்றே  
சொன்னவன் விளக்கு முன்னே தேர்ந்தவை அதிரந்த போழ்து  
மன்னவர் மனைவி இராணி மகன்திட்டம் ஓர்ந்து நெஞ்சில்  
உன்னதப் பெருமை கொண்டார் எல்லாளன் தொடர லானான். 325

சட்டத்துக் குட்பபட் டேதான் சீரிய ஆட்சி செல்லும்  
சட்டத்துக் கடங்கு வோரைத் தூக்கிமுன் கொணர்வ தோடு  
சட்டத்துக் கடங்க மாட்டார் திருந்தாதார் அவரை நீக்கல்  
சட்டத்துள் ஈடங்குஞ் செய்கை தானென விளம்பி னானே. 326

அழகிய விரலை நீக்கல் அவசியம் அல்லாப் போழ்தில்  
அழகவைத் திடுமே தேகம் அனைத்தையும் விடமுன் னோறி.  
பழுதிலை என்றார் கந்த வேளவர் தொடர்வார் அன்னார்  
உளமொன்றிப் பேன உங்கள் உறவினர் என்னும் வாறே. 327

மாண்பிக்க நாகன் நாக வல்லியன் தனைமட் நெந்தான்  
பேணுவீர் நீங்க ளென்றான் புறத்தவ ரென்றாம் கில்லை  
ஆணொடு பெண்ணில் வீழுத்து) அனைவரும் என்றான் கேளிர்  
கோணாத ஆட்சி தன்னில் கோத்திராங் குலமென் றில்லை. 328

உடையாரின் கேள்வி தன்னில் உட்பொருள் உணராப் போதும்  
விடைமிகப் பொருந்து மாப்போல் வந்தது எல்லா ளன்பால்  
படைநடத் திடுவே ளென்றா பயங்கொண்டீர் மாமா கில்லை  
படையொடு செல்வ தப்பால் பயன்கொள்ளும் நோக்கின் நோக்கே. 329

உட்பகை இருந்த லாகா உயரிய குறிக்கோ ளோடு  
தொட்டிடும் காரி யத்தைத் தொடருமுன் தவிர்த்தல் வேண்டும்  
திட்டமாய் அவனு ரைப்பத் தாய்மறு வினைதா ளென்ன  
எட்டிடச் சொல்நீ என்றார் எல்லாளன் தொடர லானான். 330

யுத்தத்தைச் சாக்காய்க் காட்டி ஏற்பாடு செய்யப் பெற்ற  
அத்தனை வரிகள் தாமும் அகற்றிடப் படுதல் வேண்டும்  
மொத்தமாய்ச் சுமைகள் தம்மை மக்கள்மீ தமர்த்தல் கூடா  
எத்தனம் வேண்டாம் மக்கள் எதிப்பினை வேளிர் கொள்ள. 331

மன்னனை அஞ்சி மக்கள் மதித்துமே நடத்த லென்றும்  
நன்மையே பயக்கும் ஆனால் நடைமுறைக் கேட்டி ளாலே  
மன்னனை வெறுக்கும் வாறு மாறுதல் இருந்தல் தீதாம்  
தன்னிலைப் பாட்டை சொல்லத் தோன்றுமோர் கருத்து மாங்கே. 332

கருத்தினைத் தொடுத்த தாங்கே கந்தவே ஞடையார் ஆட்சி  
வருமான மற்றி ருந்தால் வான்மேகம் ஒக்கும் என்றே  
பொருத்திய கருத்தில் மாற்றுப் புகலாத எல்லா ளன்றான்  
கருத்திற்கு விளக்கஞ் சொல்வான் காரணம் கருத்தி லேற்ப. 333

பத்தாண்டு கால மாகப் போருக்காம் ஆயத் தங்கள்  
மொத்தமும் சிறப்பாய்ச் செய்த முறைமையை ஏற்றிட டாலும்  
உத்தம மாக வில்லை உயர்வரு மானம் நல்கும்  
எத்திற்ப் பணியும் என்றே இயம்புவான் விளக்கம் சொல்வான்.      334

தொழிற்துறை கவன மற்றுச் சோர்வுற்ற தாகும் எல்லா  
வழிகளும் வருமானத்தை வழங்குவ தியங்க வில்லை  
வினைகின்ற உப்புத் தெற்கே விற்பனை ஆக வில்லை  
பிழைபடும் வாணி பத்தால் பொருள்வர வில்லை மற்றும்.      335

படைவீரர் என்னிக் கைநற் பயனுள தாகும்: சாலும்  
இடையிடை பயிற்சி யில்லா இடைவெளி தன்னில் வேறு  
கடமைகள் தனில் வர்தம் காலத்தைப் பயன்காண் டாலே  
நடைமுறைப் படுத்தா துற்ற நட்டமும் அறிந்த தென்றே.      336

சாலைகள் திருத்த மற்றுத் தேவைக்கும் அதிக மாக  
வேணையாள் பெருக்கம் வேறு வரிகளோ தலைக்கும் மேலே  
ஏலாத சுமைகள் என்றான் எல்லாளன் தாய்ம றித்தே  
காலத்தின் தேவை மக்கள் கடனுமுண் டாமே என்றார்.      337

நல்லதே உரைத்தாய் நன்று நாமினிக் கலைவோம் மீண்டும்  
எல்லோரும் ஒன்று கூட ஏற்றநாள் உரைப்போம் இன்றீங்கு(கு)  
கில்லாத வேளிர் அன்றோ இருப்பராம் நாள்கு றிப்போம்  
நல்விருந் துண்போம் இன்று நாடுகே சாலைக் கென்றார்.      338



விருந்துண்ட படலம்

எண்சீர் விருத்தம்

விருந்துண்ண வாரிரனும் வேண்டு தற்கு  
வேளிர்கள் ஒன்றுகூடி விருந்துக் கான  
பெருங்கூடந் தனையடைந்தார் அரசி மற்றோர்  
பொருந்தியவ ரோடினைந்தார் பகலுண் டிக்காய்  
நிரையாக முகத்துக்கு நேர்நே ராக  
நெடுங்கால்கள் கொண்டுயர்ந்த மேசை போட்டுப்  
பருத்திவள்ளைத் துணிபோர்த்து வைத்தி ருந்தார்  
பருகுந்தின் குவளைகளும் பிறிதொன் றில்லை.

339

விருந்தினரோ டனைவருமே வீற்றி ருக்க  
வாழைகிலை பரப்பினரே விருந்து வக்க  
சொரிந்தசில நீர்த்துளியைத் துடைத்த பின்னர்  
கூடான வெண்கம்பாச் சோற்றை அள்ளி  
ஒருவர்பின் ஒருவரென ஊணா எர்கள்  
ஓரகப்பை ஓரகப்பை என்னும் வாறு  
அருந்துபவர் பொருந்துவகை இலையிலிட்டார்  
அளவோடு நெய்யிட்டார் அழுதம் தோற்கும்.

340

அவித்தெடுத்த காய்கறியின் குழம்பி னோடு  
அன்னத்தின் ருசிமிகைக்க ஊறு காடும்  
உவந்தார்கள் பருப்புவகை பயறு கொண்டே  
உறைப்பதிகஞ் சேராத பக்கு வத்தில்

சுவையிகவே செய்திருந்தார் வேறு வேறாய்ச்  
செரிக்கவெனக் கறிவேப்பின் இலையும் பூண்டும்  
பவித்திரமாய் அளவுமிகா வாறு அன்னார்  
பக்குவத்தில் கைவந்த சமையற் காரர்.

341

பசுந்தயிரைப் பக்குவமாய்க் கடைந்தெ தேத்துப்  
போதுமட்டும் நீரூற்றி உப்புஞ் சேர்த்து  
புசிக்குமுண விடையிடையே வேண்டும் போது  
பருகிடமோர் புதுக்குவளை தன்னில் தந்தார்  
இசைவாகப் பழப்புளியைக் கரைத்தெ தேதே  
இருசீரகம்மிளகு பூண்டு கூட்டி  
பசிகூட்டப் புளியாணம் தயிர்வேறாகப்  
படைத்தி ருந்தார் பனங்கட்டி மதுரஞ் சேர்க்கும்.

342

உண்டபின்னே அருந்துதற்குக் கனிவ கைகள்  
ஒன்றும் முக் கனிகளாடு வேறு வேறாய்  
கண்ணுண்ண வேண்டுமேவை முதலி லென்றே  
குவித்திருந்தார் மேசைகளில் குறைவொன் றில்லை  
தண்ணீரும் வெந்நீரும் தனித்து வைத்தார்  
தேவையைவ யெவர்க்கென்றே தேர்ந்தே யுண்ண  
கண்ணியமாம் உபசாரம் உபசரிப்போர்  
கருத்தோர்ந்தே கடமையிலே கண்ணா னாரே.

343

உண்டபின்னே உண்செரிக்க உவப்பாய் வேறும்  
உபசாரங் கூடவுமாஸ் குற்ற தாகும்  
துண்டுதூண்டாய்ப் பனைவெல்லம் உறைப்பைப் போக்கத்  
தட்டுகெளில் பரத்தியுமே வைத்தி ருந்தார்  
பண்பாடு தாம்புலம் தருவ தண்ணாள்  
பாக்கோடு வெற்றிலையும் புகையி லையும்  
சுண்ணத்தோ தேலம்மணங் சேர்ப தற்காம்  
சிறிதேனுங் குறைவில்லை அனைத்தாஸ் கூடும்.

344



### காதலர் கூடிய படலம்

அறுசீர் விருத்தம்

பகலவன் மேலை வானில் பணிந்தனன் சுடரோ டுக்கிப்  
பகலலாம் காய்ந்த ஒுத்துப் பணிமுடித் தோய்வு கொண்டான்  
வகைக்குமாவ் வேளை காதல் வயப்பட்ட இளையோர்க் கென்றே  
தகைகொண்ட தாலோ அன்றிச் சந்திரன் வரவுக் காமோ.

345

உத்தியா வனத்தில் கல்லில் ஓன்றிய கிருக்கை மீதே  
சித்திரப் பதுமை யொன்றின் தரிசனம் வேண்டு வான்போல்  
மித்திரன் காவி யத்தின் முதலவன் ஈழ ராஜா  
நுத்திய களிப்பா ஒுந்த நிலைத்தனன் நங்கை வந்தாள்.

346

பூவெழில் கொஞ்ச மந்தப் புத்தினில் வண்டு பாடக்  
கூவின குயில்கள் நெஞ்சுக்க் களிப்பினைக் கொண்டா டல்போல்  
காவிடுந் தென்றல் காவில் கவர்ந்தநன் மணத்தை எங்கும்  
ஏவினன் இளையான் பார்வை ஏந்திமழு நண்ணல் கண்டான்.

347

மெல்லிடை ஒழித்தே யந்த மெல்லியள் பதங்கள் தம்மை  
மெல்லப்பு பதித்தே அன்னம் மிதந்ததோ புனலி லென்மால்  
கல்லிடை காத்த பாங்கு காதௌயின் காமத் தீயைக்  
கல்லிய தேன தாமோ கண்ணிலை கூடா துற்றான்.

348

கிடையிருந் தழிலாள் பாத கிடைவெளி மறைப்பப் பட்டின்  
உடையெனச் சேலை கொண்டாள் ஓட்டிய ஓட்டி யாணம்  
கிடைக்கக்சை மணியும் முத்தும் இணைந்திடத் துலங்கும் தன்நூல்  
கிடையாழிந் திடாதே காக்க ஏற்றதென் றணிந்திட டாளோ.      349

பட்டுக்கக் சிட்ட மைந்த பருவதைப் படைப்பை மூடி  
ஒட்டியே காணும் வண்ண உத்தரீ கம்மம் மாதின்  
கட்டிய சேலைக் கேற்பக் கவனினுறும் தோளில் தொங்கும்  
வட்டக்கண் டிகைக் முத்தை வளைத்தது சொர்ணம் மின்னும்.      350

காதினில் குண்ட லங்கள் கைகளில் சாங்கு வட்டம்  
பாதங்கள் தாங்கும் வெள்ளிப் பாதச ரங்கள் மென்மைக்  
காந்தள்ளை விரல்கள் வைரக் கலையாழி கொண்டாம் அன்னாள்  
வேதங்கள் கூறும் வானின் வனிதைபோல் காட்சி யானாள்.      351

கேசத்தைக் கோதிப் பின்னால் கொண்டையிட டிருந்தாள் மல்லி  
வாசத்தோட்கிலம் பர்தூதி வாசனைப் பொருள் மணாங்கள்  
வீசிடும் கொண்டை மீதே வெண்முத்துச் சரங்கள் மின்னும்  
தேசத்தை ஆள வந்தோன் தனைமறந் தழகில் தோய்ந்தான்.      352

அழகிய நுதல்மூன் ரேநாள் ஆனசெம் பிறையை யொக்கும்  
முழுநில வொக்கும் அன்னாள் முகப்பொலி விடையே கண்கள்  
வெளிறுபாங் கயத்தி டைகார் வண்டொக்கும் மாது ளையின்  
பழமொக்கும் கண்ணம் நாசி பசங்கிள்ளைச் சொண்ட தாமே.      353

பவளத்தின் பொடிபொ டித்தும் புதுத்தேனில் குழைத்த சாந்தில்  
குவிந்ததா மரைமு கட்டைக் கூறிட்டே பொருத்தி னாற்போல்  
செவ்வையாய் இறைவன் செய்த துண்டமோ இதழ்கள் பற்கள்  
சுவன்கனி மாது ளையின் சிவக்காவெண் பரல்கள் போன்றாம்.      354

வந்தவள் அரச தேவி வேந்தராம் நாக குத்தரத்  
தந்தைக்குப் பிறந்த செல்வி திக்கஜன் தங்கை யாவாள்  
ஸாந்தமுற் றிருந்தாள் இராணி தாதைக்குத் தங்கை யாவார்  
பந்தமுங் கொண்டாள் ஸமூப் பதிள்லா ளன்றன் பாலே.

355

உடுக்கெனச் சமைந்தி ருக்கும் உதரத்தின் அடிப்பா கத்தைப்  
படுத்திய பாடோ கண்கள் பொல்லாது புரிதல் போலாம்  
விடுத்திடான் பார்வை வெட்டி விழித்திடா இமைகள் ஆங்கே  
அடுத்தை வரற்றா ரென்னும் அகத்தினால் துணிவு கொண்டான். 356

பார்வையில் புலன்க ளெந்தும் பதுக்கியே ஒருமை யாக்கிக்  
கூரிய நோக்கால் தன்னைக் கூணிடச் செய்வான் றன்னை  
ஏறிட்டும் பார்க்க வொண்ணாள் இளையவள் நாணி “நீங்கள்  
பார்த்தது மிலையோ பெண்ணிப் பிறப்பினில் முன்ன” ரென்றாள். 357

இவ்வளவு உரிமையோடே என்றும்நான் பார்த்த தில்லை  
இவ்வளவு அழகாய் நீயும் இருப்பையென் றெண்ணி லேன்நான்  
பவ்விய மாக வார்த்தை பிறந்தது நறைத தும்ப  
நவ்வவின் களியென் பாங்கின் நயனாக்கள் பூத்த தன்றோ. 358

சந்தித்த விழிகள் நான்கும் சிறுபாமு தொன்றை யொன்று  
விந்தையாய் நோக்கிற் றந்த விழிப்பென்ன பொருளைக் கொள்ளும்  
புந்தியில் துலங்காப் பார்வை புரிந்தவர் அவருந் தேரார்  
சிந்தித்தல் வேண்டா உள்ளத் தாபத்தின் குறியீ டொக்கும். 359

உரிமையென் றவனு ரைத்த உரையினெனச் செவிகொண் டன்னாள்  
உரிமையென் றுரைத்த தெண்ண உரிமையாம் வினவிநாண  
உரிமையென் மாமன் பெண்ணாள் ஓன்றிலென் அந்தை பெண்ணாள்  
உரியவள் எனக்காம் என்ன அளித்தவர் யாரோ என்றாள். 360

கொடுப்பவர் ஒருவர் வேண்டாக் காரணம் எனக்கு யாரும்  
கொடுத்திடும் உரிமை வேண்டார்: கைபடு திரவி யத்தைக்  
கொடுத்தவரவரே என்றன் குருதிந் பிறப்பால் தேவி  
கொடுப்பனை கொண்டோன் நானே கொள்வதென் உரிமை

என்றான். 361

பொய்யுரை புகல வேண்டாம் பத்துநாள் கழிந்தும் என்ன  
செய்ததாம் நீங்கள் பார்க்கத் தடையென்ன: தோழி மூலம்,  
செய்தியொன் றனுப்பித் தானே தருவித்தேன்: உரிமை கொண்டால்  
தையலைத் தவிக்க விட்டுத் தேடாத நிலைதா என்ன. 362

கேள்வியில் பொதிந்தி ருந்த கவலையால் ஈழ ராஜா  
ஆழ்மனத் துள்ளோர் அம்பு ஆழக்கர் பதித்த தொப்ப  
நீழ்நெடு தேகங் கூம்பி நிலைதடு மாறிச் சொல்வான்  
கேள்வியால் என்னை யேன்றீ கொல்கிறாய் தேவி என்றே. 363

வாராம லுந்ற தன்னாள் வேதனை கொண்ட தற்குக்  
காரணம் எனவு ணர்ந்து கூறுவான் அவளை நோக்கித்  
தேராயோ என்றன் வாழ்வின் தேவையின் றகம்நான் கொண்ட  
பாரிய குறிக்கோள் வெல்லல் பின்பிற புரிந்து கொள்வாய். 364

உன்னைநான் மறக்க வில்லை. உன்றினை வெழாது மில்லை  
உன்னைநீ மறத்த லாகும் உண்மிலை என்பா லஃதாம்.  
என்னுயிர் அரச தேவி இதயத்தின் இதய மாவாள்  
இன்னுமேன் ஜயம் என்றே எழுந்தவள் அண்மிச் சென்றான். 365

குன்றென எழுந்து நின்று காலடி நகர்த்து வான்முன்  
பின்னினைன் கரத்தைப் பூவைப் பற்றிடும் பாங்காய்: அந்தக்  
கன்னியோ வார்த்தை கொன்றாள். காளைதன் தோளி னோடு  
அன்னவள் உடல ணைத்தே அமர்க்கையில் அமரச் செய்தான். 366

கைகளை அள்ளித் தன்கை கோத்தனன் சிகிறப்பு டுத்தி  
எய்தனன் வார்த்தை பொய்யாய் இளையவள் தன்னைச் சீண்ட  
“மெய்சொல்நீ தேவி நீமுன் மாமனின் மகனாம் என்னைத்  
துய்யவன் மனத்தா லெண்ணைச் செய்தயோ” என்ன அன்னாள்.      367

சினாங்கொண்ட சிறுத்தை யொக்கக் சீற்றமுங் கொண்டாள் கண்கள்  
பனித்திடப் பாவை நெஞ்சம் பதறிடப் பேச லானாள்  
எனைப்பழி தீர்க்கக் தானோ இவ்வினா என்ன வேலை  
எனக்குள தாமோ வேறிஸ் குங்களை நினைப்ப தற்றே.      368

சட்டெனத் தோற்றம் மாறித் தெறித்தவவ் வார்த்தை நெஞ்சைச்  
சுட்டது எல்லா ஓன்தன் தப்பினில் தெளிவு கொண்டே  
பட்டென வெண்ப தாகை பிடித்தனன் நீயிந் நாட்டின்  
பட்டத்து ராணி நாட்டின் பொறுப்புடைத் தவளாம் என்றான்.      369

கூறுவான் மேலும் உன்றன் கடமைகள் என்போ லுண்டு  
வேறெதும் வேண்டாம் நாட்டின் விடுதலை முதன்மை யாகும்  
மாறாதும் குறிக்கோ ஏரின்பால் மனமொன்றி னாலே யன்றி  
தேறுமோ வெற்றி சொல்நீ தேவியென் றின்னுஞ் சொல்வான்.      370

பிறர்நலம் கருத்தில் கொள்நீ பற்றிடாய் சுயந லத்தை  
குறுகிய நோக்கம் நோக்கைக் கொன்றிடும் தீயென் நாகும்  
வெறுமையே வாழ்வு உன்னை விட்டுநா னிருத்தல்: சற்றுப்  
பொறுசில காலம் என்றான் பொற்சிலை நகைத்திட்டாளே.      371

செவ்விதழ் விரியப் பற்கள் தெரிந்தன ஆழி வித்தின்  
செவ்வையாய் எல்லா ஓன்றன் தோளாடு சேர்த்த கணைத்தான்.  
கவ்விய உணர்வ லையால் கொதித்ததே உடலம் பெண்மை  
ஒவ்விய இன்பம் கண்டான் ஒத்ததன் உணர்வும் கொண்டான்.      372

அனைப்பினில் தமைம றந்தே இருவரும் இருப்பக் கண்டு  
மனத்தினில் களிக்கூற்ற தாங்கோர் மாங்குயில் இனையைத் தேடி  
இனிமையாய்க் குரலை டுத்தே இசைத்ததே கானம் வெள்கித்  
தனித்தனர் பிளைந்தி ருந்தாள் தலைவனோ நகைத்திட்டானே. 373

பற்றினன் விரல்க் களான்றப் பங்கயக் கரத்தி லொன்றைச்  
சற்றுடல் நெளிந்தாள் வேண்டாச் செய்கைபோல் பாசாங் கித்தாள்  
வற்றாத மோகம் கண்ணில் வழிந்தது கண்ட செல்வன்  
நெற்றியில் முத்த மொன்றை நல்கினான் அதிர்ந்திட்டானே. 374

கூச்சத்தால் பெண்மை யோங்கக் காளையோ சிறுந கைப்பில்  
பேச்சின்றிச் சிறுதொ லைவு பாதங்கள் பதிக்க லானார்  
வாய்ச்சொல்லைத் தவிர்த்த போது விளைந்தது நெஞ்சும் முன்னாள்  
ஒுச்சிய தாகும் வாழ்வை ஒன்றிட நினைவில் ஆழ்ந்தார். 375

இளமையில் ஒன்ற தாக இருந்தநாள் ஓடி யாடி  
விளையாடி மகிழ்ந்த நாட்கள் மலர்ந்ததே இளையோ னுக்கு  
களவினில் அவளைத் தொட்டுக் காணாதே ஒளிவான் அன்னாள்  
குழந்தைபோல் அழுவாள் பொய்யாய்க் கோபமுங் காட்டு வாளே. 376

கோதிய கேசந் தன்னைக் குழப்புவான் பின்னா லோடிக்  
காதினைப் பிடித்தே ஆட்டிக் கரத்தினைக் கடிப்பாள் நோக்கச்  
சாதுபோல் குழைந்தே கெஞ்சிக் கதறுவான் விடுபட்டாலோ  
யாதுமே முன்போ லாகும் எல்லாளன் குறும்புக் காரன். 377

ஒன்றேபோல் அற்றை நாளை ஓர்ந்தனள் அரச தேவி  
ஒன்றிய உளமிரண்டும் ஒன்றையே நினைந்த பாங்காம்  
புன்னைகை ஒன்று மெல்லப் பூத்தது அவனை நோக்கப்  
புன்னைகை அவன்மு கத்தும் பொலிந்திட்டாரே. 378

எண்சீர் விருத்தம்

அரசபுரக் குளக்கரையில் அழகுப் பெண்டிற்  
 அரசதேவி அனுபவிக்கும் இனிமை கொல்ல  
 விரும்பாத காரணத்தால் வேறென் றாகி  
 விளையாட்டில் பொழுதுதனைக் விளையைக் கெய்தார்  
 எறிந்தனரே சிறுகற்கள் எகிறிச் செல்ல  
 இடம்பற்றி இடம்மாற்றி இன்னும் மாறிப்  
 பறந்ததவை பார்ப்பதற்கு பாய்ந்தே செல்லும்  
 புனல்நுணல்போல் பாவனையூங் காட்டு மாமே.

379

வருவழியில் கேள்வியான்றை விடுத்தாள் தேவி  
 “வேண்டுமென்ன காரணமோ புத்தை நோக்குஞ்  
 செருக்கள்த்தின் வேண்டுதலாம் சேல னுக்குத்  
 தலைப்புலத்தி விருந்தேயித் தேசந் தன்னை  
 அரசாஞ்சும் உரிமையிலை யாமோ நாட்டில்  
 அவனுமொரு அரசகுல அங்கந் தானே”  
 விருப்புடனே அறியவென வினாத்தொடுத்தாள்  
 வியந்தனனே எல்லாளன் வினாவி னாலே.

380

நல்லதொரு வினாத்தொடுத்தாய் நாமிந் நாட்டின்  
 நிலையான முன்னோர்கள் சொல்லு வேண்கேள்  
 பொல்லானென் காரணத்தால் புதல்வன் றன்னைப்  
 பெற்றவனே படகேற்றித் தோழ ரோடும்  
 எல்லைநின்றுந் தூர்த்திவிட்டான் எழுநூறாண்னார்  
 இந்தியாவின் ஒருபுத்துப் பேர்க ளாவார்.  
 சொல்லிலது நடந்தாண்டு முன்னூறாகும்  
 சுரித்திரத்தில் பதிவுண்ட சேதி யஃதே.

381

கோணாநதி கதம்பநதி கடலில் சேரும்  
 கடற்பரப்பி னிடைப்பட்ட நிலைப் ரப்பில்  
 தோணியேறித் தப்பியவர் வந்த டெந்தார்  
 திராவிடர்கள் நாயிங்கு வாழ்ந்தி ருந்தோம்.  
 புண்டிருந்த பேரன்னாள் நாகர் நாங்கள்  
 பண்பாட்டில் உயர்ந்திருந்தோம் வடக்கா மெம்மூர்  
 தாண்டிநமைத் தெற்கினிலே இயக்கர் வாழ்ந்தார்  
 தெய்வவழி பாடுகளால் வேறு பட்டோம்.

382

வந்தவர்கள் இயக்கரொடு விவாகப் பேற்றை  
 வரித்தார்கள் பாண்டிராட்டில் பெண்கொண் டார்கள்.  
 சொந்தமெனச் சிங்கள்த்தை மொழியாய்க் கொண்டார்.  
 தருமபுத்தர் தர்மத்தை மதமா யேற்றார்.  
 இந்துமதஞ் சார்ந்திருந்த சிலபேர் கூட  
 ஏற்றிருந்தார் வடபுத்தோர் புத்தர் போதம்.  
 சொந்தமொழி செந்தமிழே மாற்ற மில்லை  
 சரித்திரத்தின் பதிவாகும் இன்னுங் கேள்ந்.

383

குறுகியதோர் வட்டத்துள் இராச்சி யத்தைக்  
 குறுக்கிவிட இயலாது விரிந்த கன்ற  
 பெருநிலமாய் விரிவுசெய்தல் தப்பே இல்லை  
 பயந்தஞ்சி வாழுவதால் பயனே இல்லை.  
 தருமத்தின் வழியெமக்கும் சொந்த முண்டு  
 சீரிங்கைகப் பூமிதனை ஆள வென்றான்.  
 அரியாச ணத்தைநாம் இழுந்தோம் மீட்டல்  
 ஆகுகடன் எம்மோர்க்காம் அறிவாய் என்றான்.

384

அனுராத புரத்திருந்து படைநடத்தி  
 அசேலனென்று வருவானென் றஞ்சி யஞ்சி  
 தினாந்தினமும் பயந்துவாழும் நிலைமை வேண்டா  
 தருமத்தைக் காப்பதெனில் யுத்தம் வேண்டும்.

இன்னாவும் வரிபுத்தின்

எனதன்னை இன்றையிக் கோலாஸ் கொள்ள<sup>a</sup>  
ஏதுவான காரணமாம் அசேலன் அன்று  
அநியாய மாகவுயிர் அழித்தான் வாழ்வை  
அழித்துமக்கள் சுதந்திரத்தைக் காக்க வேண்டும்.

385

நெஞ்சிலுள்ள வெஞ்சினத்தின் நிலைப்பாடாக  
நாவுதிர்த்த வார்த்தைகளால் நிலைமை ஓர்ந்து  
குஞ்சரத்தின் சினமொடுக்க அங்கு சத்தைக்  
கையெடுப்பாள் போல்வார்த்தைக் கவிதை கோத்தாள்.  
கொஞ்சமென்றன் கேள்விக்கு கோபங் கொன்று  
கூறுங்கள் பதிலென்றே கொலுவேற் றாட்சி  
மஞ்சமுறுந் தகைமையவர்க் குண்டா மென்றே  
முன்னிருத்தும் என்கேள்வி எனப்பு கன்றாள்.

386

வழிபாட்டில் அனுராத புரத்தில் பெளத்தர்  
வாழுகின்றார் சைவர்களும் அதுபோற் றானே.  
மொழிதமிழுஞ் சீங்களமும் இருசா ரார்க்கும்  
முற்றும்பொது வானதுவாம் தமிழ்ப்பெளத் தர்கள்  
உள்ளதுபோல் சிங்களரில் சைவர் உண்டாம்  
ஒன்றுக்குள் ஒன்றேபோல் கலப்புற் றுள்ளார்.  
மொழிகொண்டோ மதம்கொண்டோ பிரிக்க வொன்னார்  
மனங்கொள்நீ அரசதேவி மறவா யென்றான்.

387

சொன்னவற்றை மனங்கெண்ட செல்வி அஃதைத்  
தொடராதே மனங்கொண்ட மறவன் மார்பில்  
தன்சிரகைத் தாங்கவிட்டுத் தவிப்போ டுற்றே  
சொல்லுங்கள் நாளைநீங்கள் எனைத்த ணித்து  
மன்னவுள்ள தாயறிந்தேன் பாச றைகொள்  
மறவர்கு றிச்சிக்காம் சென்ற பின்னர்  
என்றினைவு வருமாமோ என்னைக் காண  
அங்குவரல் சாத்தியமோ எனச்சொல் நீட்ட...

388

“ஆதவினால் கினியென்ன” என்றான் வார்த்தை  
 அடங்கியதே அத்துடனே அவனு ரைப்பாள்  
 “மீதமுள்ள நேரத்தை மனம்விட்ட டெம்மை  
 மறந்துமகிழ்ந்தி ரூப்போமே” என்றாள் கேட்டே  
 “இதுவது தேவியென்றால் கட்ட ணதான்  
 உடன்பட்டேன் உடன்பட்டேன்” எனக்கை தூக்கி  
 சாதுவான சிறுபிள்ளை அடங்கு மாப்போல்  
 சலாங்குறச் சின்னவஞ்சு சிரித்திட்டாளே.

389

எதைஎதையோ இருவருமே பேசி னார்கள்  
 என்னபேசி னோமென்றே எண்ணீன் தேரார்.  
 எதிர்காலம் பற்றியதோ இழந்த கால  
 இழப்பினையோ கிடையாயின் என்தான் வேறோ  
 கதைகதையாய் எழுதிடலோ ஏடு கொள்ளா  
 காதலர்கள் கூடிடுங்கால் கதையவ் வாறோ  
 இதமாகப் போனதவர் பொழுது காலம்  
 இடமளிக்க மறுத்ததனால் இருக்கை விட்டார்.

390

எழுந்துநடை பயின்றார்கள் கிடையில் தேவி  
 தியத்துள் பொதிந்திருந்த சேதி யொன்றை  
 மொழிந்தனளே எல்லாளன் மனத்தி லொன்ற  
 மறைக்கவொன்றாக காரணத்தால் மனமும் சோர்ந்தாள்.  
 “வினைவதொன்றை அறிவீரோ நீங்கள்” என்று  
 வினாவொன்றை விடுத்தனளே விழிகள் கூர்ந்தே  
 இழையோடும் மதிமுகத்தின் சோகங் கண்டே  
 எல்லாளன் என்னவென்ன வினாவி னாளே.

392

“தாரணியைப் பற்றியது தானா மஃது  
 திக்கஜனைப் பற்றியது மாகும்” என்ன  
 “ஊரறியும் ஒருவருக்காம் ஒருவ ரென்றே  
 உள்ளார்கள் உண்டுலே புதிதா யென்ன

காரணமொன் றுண்டுனைக்குக் கூறு தற்குக்  
கூறெறன்றான்” கண்களிலே விபப்புத் தோன்ற  
நேராகப் பதில்சொல்ல மாட்டா தன்னாள்  
நடைதளர அவன்கரத்தை இறுக்கி னாளே.

393

“சொல்லென்ன சொல்லவிழழுந் தாய்நீ தேவி  
தடையென்ன சொல்வதற்காம் சொல்சொல்” என்றே  
பல்முறைதன் ஆவலினை அடக்க மாட்டான்  
பதிலுக்காய்ப் பதறினானே பதிலாய்த் தேவி  
“சொல்லவிலை யோஅன்ணன் சேதி யொன்றும்  
தனைப்பற்றி” என்றேயோர் கேள்வி கேட்க  
“இல்லையொன்றும் வேறுயுத்தம் பற்றி யன்றி”  
என்றானே எல்லாளன்: ஏனாம் என்றான்.

394

“தாரணியும் சொல்லவில்லை . . .” என்றாள் கேள்வி  
தடையுண்ட பாங்காக “ஏதோ சொல்ல  
சேர்ந்துபேசும் போதினிலே முயல்வாள் ஏனோ  
சொல்லாது தவிர்ப்பதனை உணர்ந்தேன்” என்றான்.  
“பேரரசி கூடவுமா . . .” என்றாள் கேள்வி  
புரியாது விழித்திட்டான் எல்லா ஓன்னக்  
காரணமும் இல்லாது தேவி கேள்விக்  
கணைதொடுக்க மாட்டாளன் றெண்ண லானான்.

395

மானைமைஞ்சள் வெயிலெறிக்க மேற்கில் செம்மை  
மண்மியது பகலவன்மேல் சிவந்த பட்டுச்  
சேலையொன்றைச் சுற்றியபோல் மறையக் கண்டு  
தேவிமனம் வாழியது தமையன் வாழ்வில்  
போலாமோர் நிகழ்விதுவும் விருப்பங் கொண்ட  
பெண்ணென்னன் கைகடத்துப் போதல் போலாம்  
நீலவிழி பனித்தன்னன் நெஞ்சத் தாசை  
நிராசையாய் போகுதென்ற நினைப்பி னாலே.

396

தாரணியோர் நானுமென்றன் தமையன் றன்னெனத்  
 திருமணஞ்செய் திடமாட்டாள் போரில் வெற்றி  
 சேருமது நீங்களன்று தலைப்பு ஸத்தில்  
 சிம்மாச னத்தமரும் சிளாக்கி யம்போல்  
 சாருமன்றோ வடபுலத்தில் அமரும் பேறு  
 திக்கஜன்பால் அவ்வேளை அரசி யாக  
 சேர்ந்திருக்க மாட்டாளே தார ணீயும்  
 திண்ணையிது தேர்க்கிள வரசே என்றாள்.

397

அரசதேவி கூறியவச் சேதி கேட்க  
 ஆச்சரியந் தாங்காதே எல்லா ஓன்றன்  
 கருவிழிகள் குத்திடக்கண் கிமைப்பி முக்கக்  
 காலடிகள் பின்வாங்கி அதிர்ந்தே நின்றான்  
 புரிந்தவளே அவன்விழியின் மொழியைச் சொல்வாள்  
 பரந்தன்வெளிக் குறுநிலவேள் மைந்தன் கொத்தன்  
 வெருக்கமுற்றான் வெஞ்சத்தில் ஆண்டு மூன்று  
 நீண்டதிந்தக் காதலுக்கு நிலைத்திட் டென்றாள்.

398

நீயெடுத்துச் சொல்விலையோ தேவி யென்ன  
 நான்பலகால் சொல்லியென்றன் நாக தேத்  
 நோயேதான் வேறில்லை: வலுத்த தன்றி  
 நீறாகிப் போனதென்றன் வார்த்தை யென்றாள்  
 தாயோடே உடையாருந் திகைத்தார் கேட்ட  
 சணத்திருந்தே நிலையுணர்து தவித்தே போனார்.  
 வாயாது போனதெலாம் முயன்று தோற்றோம்  
 விதியதுநான் என்றெண்ணி விட்டோ மென்றாள்.

399

என்னென்னைக் கிதுவோர்பே ரிடிபோல் அண்ணென்  
 ஏதுமிது பற்றியறி வானோ தாயார்  
 சொன்னாரோ மகனிடத்தே தெரிந்தும் ஒன்றுந்  
 தேரான்போல் இருப்பானோ தெரிகி வேண்நான்

இன்னாவற் கூபுத்தின்

வன்மைமயிக்க மனங்கொண்டோன் வீரன் தாங்கும்  
வல்லமையுஸ் கொண்டவளென் றான தாலே  
பின்னம்வரா ஒருநாளும் புரிந்து கொள்வான்  
பாசத்தின் பிரைப்பறிவான் பல்நூல் கற்றோன்.

400

எல்லாளன் மனத்திரையில் இருப்புத் தோனும்  
இருகரத்தி னிடையினிலே பரந்த மார்பும்  
வல்லபத்தை விளம்புவோல் வழித்தெ தேத்து  
வைத்திருந்த கைகால்கள் முறுக்கே றிப்போய்  
சொல்லவொரு உவமையற்ற தோற்றுப் பாங்காய்த்  
தோன்றினனே மகாகொத்தன் இருந்தும் நெஞ்சில்  
இல்லாத கவலொன்றும் இறுக்கக் கண்கள்  
இமைமுடச் சிந்தனைவாய்ப் பட்ட மைந்தான்.

401

பிறர்மனத்தை ஈர்க்கின்ற புருஷத் தோற்றும்  
பெற்றவனே மகாகொத்தன் புயப் பத்தோன்  
அறிந்திருந்தான் எல்லாளன் அற்றை யோர்நாள்  
அவனோடு பொருதியகால் அவன்றன் வீரம்  
முற்றுமவன் தாரணிதன் மனைகொள் ஓற்கு  
மாசற்றோன் இருந்துமென்ன வடா முத்தின்  
கொற்றவையில் பட்டத்துக் கொலுவி ருக்கும்  
கோன்மையிழுந் திடுவளைக் கவலை கொண்டான்.

402

சொங்கதிரோன் கதிரோடுக்கித் தாழ்ந்தான் மேற்கில்  
தண்டலையில் பூத்தழுகு காட்டி நின்ற  
பங்கயங்கள் கூம்பினவே பாவை கண்டு  
புறப்படவென் றெண்ணமுற்றாள் புரிந்து கொண்ட  
சிங்கநிகர்த் தோற்றுத்தான் தன்னோ டொன்றச்  
சேர்த்தணைத்தான் துணையவளை துவண்டாள் நெஞ்சில்  
ஈங்கணுமே என்றுமிலா மின்ன லொன்று  
ஈருடலும் பருகவென இசைதல் கண்டார்.

403

அரவமொன்று செவியுணர அகன்றார் வேறாய்  
 அவசரமாய்ப் படியேறிச் சேதி சொல்ல  
 வருகைதந்தான் திக்கஜனும் “ஸழ ராஜா  
 வந்துள்ளான் ஓராற்றன் புரத்தி ருந்தே  
 வரும்படியாய் அழைத்தார்கள் அரச மாதா  
 வாருங்கள்” என்றுமே எல்லா ஸன்றன்  
 வருங்காலப் பட்டத்து மகிழி நோக்கி  
 விடைபெற்றான் கிருவருமே வழிப டர்ந்தார்.

404

“யாரந்த அனுராத புரத்தின் ஒற்றன்”  
 எனவினவ “வேறுயாரு மில்லை நந்தி  
 சாரதிதான்” திக்கஜனும் பதிலு ரைத்தான்  
 தோணாத எல்லாளன் மீண்டும் கேட்பான்  
 “யார்ந்தி சாரதிசொல்” என்றாம் நன்கு  
 இனங்காண விழைழுந்தவனாய் “ஸழ ராஜா  
 தேர்ரோ நீங்களவன் தெரிந்த பேர்தான்  
 சொல்லுகின்றேன்” எனவிளக்கிச் சொல்லப் போந்தான்.

405

கண்ணியமாய் வழுமைக்கு மாற்ற லாகக்  
 கஜன்தன்னைக் கெளரவமாய் விழித்தல் கண்டு  
 “என்னவந்த துணக்கின்றாம் முன்போ லன்றி  
 ஏனிந்த மரியாதை சொல்நீ” யென்ன  
 “மன்னாரிந்த நாட்டுக்கு நீங்கள் அஃதே  
 மற்றெந்தக் காரணமும் இல்லை” என்று  
 சொன்னதுமே எல்லாளன் கோபத் தாலே  
 சீரினானே திக்கஜன்சற் றதிர்ச்சி கொண்டான்.

406

“பித்தன்போல் பேசாதே திக்க ஜாநீ  
 பேசுவதைப் புரிந்தாநீ பேச கின்றாய்.  
 வித்தகர்கள் இப்பெரிய இராச்சி யத்தை  
 வகுத்தவர்கள் நம்மருமைத் தந்தை யர்தாம்

ஒத்திருவர் தமையுமிந்த நாட்டு மக்கள்  
 ஒரேமாழியில் மாமன்னர் என்ற மூத்தார்  
 சித்தத்தில் வைத்திருநீ இனிமே லென்னென்  
 தனிமொழியில் வாபோவென் றமூப்பா” யென்றான்.

407

“சரிநண்பா எல்லாளா” என்ற வாரே  
 தலைதிருப்பிக் கொண்டானே திக்க ஜன்னன்  
 பொருளதற்காம் என்பதனைப் புரிந்து கொண்டான்  
 புந்தியிக்க எல்லாளன். தார் ணீதான்  
 தெரியவைத்தாள் ஒற்றனையும் நிகரற் றோன்கித்  
 திக்கினிலே வீரமகா புருடன் கொத்தன்  
 பரிப்படைக்கும் துணைத்தலைன் ஆவான் பத்துப்  
 பேரினையும் தனித்துவெல்லும் பலத்தா னென்றே.

408

வார்ஷதகளில் முரண்பட்டு மீண்டும் முன்போல்  
 வழுமைக்கு வந்திழ்னும் எல்லா னன்றன்  
 சோர்ந்தமனாம் மாறுபடான் உடன்பி றந்தாள்  
 செய்கையினால் நண்பனுற்ற மாற்றத் தாலே  
 தேர்ந்ததவள் காதலனாயக் கொத்த னென்று  
 தேர்ந்ததுமத் துணைபொருந்தும் என்றிட் டாலும்  
 பார்த்திருந்தோன் கைப்பிழிக்க வகைப்ப டாத  
 பாடெண்ணிப் புழுங்கினானே பாதை யூர்ந்தார்:

409



ஒற்றனின் வருகைப் படலம்

அறுசீர் விருத்தம்

ஸம்ஹூர் அரச கூட இருளினைப் போக்க வென்றே  
குழுவும் விளக்கின் சோதி செக்சோதி யாக்கிக் காட்டும்  
நீளக்கை கொண்டு தொங்கும் நெய்விளக் கொன்ற மண்ணின்  
பேழூகள் அகல்வி ளக்கும் பரிதியை வென்ற பாங்கே.

410

அத்தாணி மண்ட பத்தில் அமைந்ததாம் இருக்கை தம்மில்  
ஒத்திரா மற்றொன் றன்னும் உயர்வினைக் காட்டும் வாறே  
சித்திரத் திறனார் தச்சர் சேர்ந்துபொற் கலைஞர் செய்த  
முத்தொளி ரொன்றில் மன்னர் மனைமகள் வீற்றி ருந்தார்.

411

அன்னையின் அருகிர் மற்றோர் அமர்கையில் எல்லா ளன்றன்  
நண்பனை அருக மற்றதி நிலைத்தனன் வேறா மொன்றில்  
தன்னையோர் இருக்கை தன்னில் சேர்த்திட்டார் வேஞும் அந்தச்  
சன்னிதி ஒற்றன் நந்த சாரதி இருக்கை கொண்டான்.

412

பஞ்சக்ச மாகச் செம்மைப் பருத்தியி ளன துண்டு  
தக்ஞாங்கொண் டிருந்த தன்னான் சீருடை போலு மாக  
நெஞ்சினைத் தொட்ட வாறே நடுவினில் உருத்தி ராக்கம்  
அஞ்சிடான் வீரத் தோளின் ஆடையாய் உத்தரீயம்.

413

கோதியே முடித்தி டாத கொண்டைதோள் புரண்டி ருக்க  
வேதியர் உரோம மற்றே வழித்ததாம் வதனாம் நெற்றிச்  
சோதியைத் துலக்கு மாப்போல் செஞ்சாந்துப் பொட்டி லங்கும்  
காதினில் குண்டலங்கள் கம்பீரத் தோற்றுத் தானே.

414

படைத்தள கர்த்தன் தோற்றம் பணிவுடை ஓற்றன் தோற்றம்  
உடைத்ததா யிரண்டுங் கொண்ட உருவத்தான் நந்தன்: வேளிர்  
கடமையை உணர்த்து வார்போல் கேள்வியொன் றவன்பால் ஏவ  
உடன்பதி லளித்தான் கேள்வி ஒன்றுமில் வாற தாமே.

415

ஆண்டொன்று கழிந்த பின்னர் அவையற்றாய் தென்னி லங்கை  
பூண்டதென் நிலைமை இன்று புகலதை முதலில் இந்த  
நீண்டதாம் காலப் போழ்தில் நீந்த தகவ லெல்லாம்  
வேண்டிய தாகும் இன்னும் விவரமாய்ச் சொல்நீ யென்றே.

416

அனுராத புரத்தின் ஆட்சி ஆட்டங்களை டூளா தீன்று:  
மனுக்குல வெறுப்பு சற்று மிகுந்துள(து) அசேலன் மீதே  
இனத்தள வெதிர்ப்பும் உண்டாம் இந்துக்கள் பாலே: தம்மின்  
இனத்தவர் பொளத்தர் கூட இணக்கமற் றிருக்கின் றார்கள்.

417

பிக்குகள் அசேல னுக்குப் பதிலாக நாட்டை ஆளத்  
தக்கவன் உருகு ணையின் தலைவனென்று) எண்ணாக் கொண்டார்.  
எக்கணம் ஆட்சி மாறும் என்றிலை என்றான் கேட்ட  
அக்கணத் தரச மைந்தன் அறைந்தனன் வினாவொன் றாங்கே.

418

“உருகுணைப் புலத்தோன் தானே அசேலனும்” “ஆமாம் ராஜா  
திருமிகு தேவ நம்பி தீசனின் மூன்றாம் தம்பிக்கு)  
உரியசேய் மகாசி வன்றன் உற்பத்தி அசேலன்” என்றே  
விரித்தனன் விபரம் இன்னும் விளக்கிடத் தொடர்ந்திட்டானே.

419

அனுராத புரத்தின் ஆட்சி அன்றைக்கள் கையில் கொள்ள<sup>1</sup>  
முனைந்தனர் ஈழ சேனர் மைத்துனர் நாக குத்தர  
கனப்பெரும் படையி னோடே கைப்பற்றிக் கொண்ட காலை  
அனுராத புரத்தி ருந்தே ஓடியோர் இவர்கள் ஓவர்

420

அக்காலம் ஆட்சி செய்த அரசனாம் கூரத் தீசன்  
புக்கினான் உருகு ஜெனக்குப் போயினேன் அசேலன் ஒன்றி  
தக்கதோர் பெரும்ப டையைச் சேர்த்தனர் ஈர்பத் தாண்டு  
புக்கனர் மீண்டும் தம்கை பறியுண்ட புரத்தை அன்னார்.

421

உருகுஜென மறைந்தி ருந்தும் ஊர்மக்கள் ஏற்றா ரில்லை  
உருகுஜென அரச வம்சத் துள்ளவு ரவரா மென்றே  
உருகுஜென கதிர்கா மத்தின் உட்பட்ட தாகும் ஆட்சிக்கு)  
உரியவர் சத்தி ரீயர் உயர்தமிழ்க் கோண்வ ழப்பேர்.

421

“அங்கவர் சென்ற போழ்தில் ஆட்சியில் இருந்த எம்மோர்  
சங்கித்து வாழ்வ ஸித்தார் தமிழர்கள் தாமே நந்தா”  
இங்ஙனம் பொன்னம் மையார் எடுத்துரை செய்ய நந்தன்  
“உங்கள்தம் வார்த்தை உண்மை உண்டவ ரின்றாங் கில்லை”. 422

கில்லாதே ஒழுக்கப் பட்டார் என்பதே உண்மை என்ன  
சொல்முற்றும் அனைத்தும் எங்கள் தலைமுறை அறிய என்றே  
சொல்லுவா ரள்ளை ஒங்கு சேர்ந்துற்ற இளைஞர் சுட்டி  
எல்லாமு முரைத்தான் நந்தன் இருந்தவர் செவிகொண் பாரே. 423

மாமன்னர் தீசன் தம்பி மகாநாகன் பட்டத் திற்காம்  
நாமமுங் கொண்டி ருந்தான் நாட்டின் வரச னாக  
நாமமுங் கொள்வான் பின்னாள் நாடாளும் பதியென் றாக  
சேமெலில் ஈஃதென் ரோர்பேர் கூழ்ச்சியும் உருவா கிற்றே. 424

துன்னாவும் வரிபுத்தின்

தீச்சினின் மனையாள் தந்தைத் தொடரென ஆட்சி கொட்டு  
யோசித்தாள் வழிதன் செல்வன் ஏற்றிட மகுடம் அஃது  
நாசக வழிய தாகும் நஞ்சுட்டி மகாநா கண்ணைக்  
காசினி யழித்த லாகும் கைகடத் திட்ட தீற்றே.

425

தாரகைக் குளத்தின் கட்டுச் செயற்பாடு நடக்கும் வேளை  
நேரிடைக் கண்கா ணிப்பு நிலைப்பட மகாநா கண்றன்  
வாரிசோ டாங்கு சென்றான் வாய்த்ததத் தருண மென்றே  
காரிய மாற்றச் செய்தாள் குறிதவ றாகிப் போகும்.

426

நஞ்சுட்டப் பெற்ற தாமோர் நறுவகனி தன்னை யந்த  
வஞ்சியோர் தட்டில் மற்றும் வகைவகைக் கனிக ளோடே  
நெஞ்சினில் கொண்ட வைரம் நிறைவூற வைத்தெ தேட்டே  
அஞ்சிடாள் கொலைக்கென் றானாள் அனுப்பினாள் அவன்கைக்  
கொண்டான். 427

கைக்கெட்டி னாவு மந்தக் கனியது மாநா கண்றன்  
வாய்க்கெட்ட வில்லை உண்டோன் வாரிசன் னானின் பிள்ளை.  
வாய்த்திலை வெற்றி யன்னாள் விரும்பிய வாறே நஞ்ச  
சாய்த்ததாம் உடலைக் கண்டு திட்டத்தை அறிந்தான் நாகன்.

428

பிள்ளையைப் பிரிந்த சோகம் பற்றிடப் பயமும் ஒன்ற  
வள்ளிசாய் ஆங்கி ருந்து விரைந்தோட எண்ணித் தம்மின்  
பிள்ளைகள் மனையாள் சுற்றம் படையணி பணிசெய் வோர்கள்  
உள்ளிட அனைத்துங் கூட்டு உருகுணை சென்ற டைந்தான்.

429

அவ்வேளை உருகு ணைக்கென்று) உட்பட்ட கதிர்கா மத்தில்  
செவ்வையாய் ஆட்சி செய்தான் சத்ரியன்: வந்தோர் கண்டே  
ஒவ்வுமோர் பணியுஞ் செய்தான் உபசரித் தவர்த மக்கென்று)  
ஒவ்வுமோர் பிரதே சத்தை உவந்தளித் துதவி னானே.

430

தான்திறை செலுத்து கின்ற தலைநகர்ப் புரத்தின் ஆட்சிக்  
கோண்வழி இளையான் வந்த காரணத் தாலே அன்னான்  
வான்காடை வழங்கும் நல்ல வனப்புறு நிலமாய் ஆய்ந்தே  
தானமாய்த் தந்தான் தூரம்தலைநகர்க் கிரண்டு காதம்

431

கிடைத்தாம் நிலத்தை மாபேர் கிராமமாய் மாற்றி நாமம்  
கொடுத்தனன் “மகாக மம்” மென் காரணப் பெயரும் தன்னை  
அடுத்துமோர் தலைவ னாக ஆக்கினான் ஓராட் சிக்குள்  
அடுத்துத் திருத்தலைமை ஆனதோ தவறா கிற்றே.

432

தொடக்கத்தில் பிரச்சி னைகள் தோன்றாத போதும் பின்னர்  
தொடர்கிற்றாம் மகாநா கன்றன் தலைவிதி முடிந்த பின்னர்  
தடங்கலற் றாட்சிப் பாரம் தந்தைபின் தனயன் ஏற்றுக்  
கொடுவினை செய்தான் நன்றி கொன்றதென் றுரைக்க லாகும். 433

ஜகதல் லாய தீசன் தந்தைபின் ஆட்சி பெற்றோன்  
பகைமைக்குத் தொடக்கம் அன்னான் பின்அபி அபயன் வந்தான்  
வகைத்திலான் தோற்றம் குள்ளன் வழவத்தை வைத்து மக்கள்  
அகப்பொருள் கொண்டு “கோதா அபயன்” என் றழைக்க லானார். 434

434

பிரித்தானும் தந்தி ரத்தால் பெற்றனன் உருகு னைக்கென் (று)  
உரித்தான் சிங்க எத்தார் உள்ளத்தில் இடமங் கொண்டான்  
கருத்தினில் அப்பு லத்தின் காப்பாளன் கமணி தம்மின்  
சிரத்தினைச் செல்வ ரோடு துண்டிக்க என்ன முற்றான். 435

கமணி குப் பதின்மர் மக்கள் கூண்டோடு கொல்ல என்னி  
அமைதியோ டுகு தூங்கும் அகாலத்தில் மகாமத் தோர்கள்  
சமைத்தனர் உயிரை ஆங்கு தப்பியோர் இருவர் மட்டும்  
எமன்பிடி யகன்றார் வேறோர் இடம்பெயர்ந் திருந்த தாலே.

436

முத்தவன் “தர்ம ராஜா” மூன்றாவதான “உதி”யும்  
காத்தவர் உயிரை மன்னன் கமணியின் மக்களானோர்  
நீத்தனர் வாழ்ந்த மன்னை நிலைத்தனன் அபயன் ஆட்சி  
கோத்தனன் உருகு கணையில் கைதந்தோர் அனாதை யானார். 437

இவ்வள வும்நிகழ்ந்தும் ஏதொன்றும் தர்ம ராஜா  
எவ்வித முயற்சி தானும் எடுத்திலை யாமோ என்ன  
எவ்வித முயற்சி தானும் எடுத்திடும் திராணி அன்று  
செவ்வையா யுற்ற தன்று தனயனும் செயலி முந்தான். 438

படைப்பலம் அற்றி ரூந்தார் புதியதோர் தந்திரத்தை  
அடிப்பிறி னானே கோதா அபயனும் வெற்றி கண்டான்  
அடிபணிந் தார்கள் அன்னான் அரசியல் கூழ்ச்சி வெல்ல  
உடன்பட்ட செய்கை யாலே ஊர்வாழ்ந்த சத்ரீ யர்கள். 439

மகாசிவன் மகளைத் தம்மின் மகன்தீசன் தனக்குப் பெண்ணாய்  
வகைசெய்த தூத னுப்பி வெற்றியாங் கண்டான் அஃது  
பகைமறந் தொன்றி வாழப் புதுவழி சமைத்த துள்ளூர்  
அகப்புலக் குழப்பம் நீங்க அடிகோலிற் ரெனப்பு கண்றான். 440

கிரிந்தையின் தலைவன் ஓப்புக் கொளாதிருந் தாலோ நாடே  
எரிந்தழிந் திருக்கு மென்றே இணாங்கினான் மகாசி வன்னும்  
பொருந்திய தினால் விட்டுப் போனதாம் கதிர்கா மத்தில்  
உறைந்திடும் வாய்ப்பும் என்றே ஓதினன் நந்தி கேட்டார். 441

மகாசிவன் மகனும் காண்போர் மயங்கிடும் அழகு மிக்காள்  
வகைத்தவன் அழகுக் கொப்ப வழங்குபேர் “அபிள்வர் யா”வாம்  
தகும்கிலான் அவளுக் காகும் தகுதியில் தீசன் காக்கை  
நகும்வள்ளாக கருமை கொண்டோன் நாட்டுமும் நிறைவே  
நிற்றே. 442

கரியனை யோனை மக்கள் “காக்கவன்றை” என்ன நேதான்  
பொருத்தமாய்க் கார ணப்பேர் பொருந்தவே அழைக்க லானார்  
அரசாட்சி அவன்கை யில்தான் ஆனதின்(று) உருகு ணையில்  
பொருந்திடா இல்வாழ் வின்பால் பெற்றாரோர் ஆண்த மக்கே.

443

பெயர்”திக்கா அபயன்” தாயோ பிறப்பினால் சத்தி ரீயள்  
சயனத்து ணைவ னானான் சீங்கள் அரசச் செல்வன்  
பயத்ததோர் உறவு புதம் புதியதாய் னினங்கள் வேறாய்  
நயத்தலும் இலாதும் ஆன நிலையிலக் காலப் போழ்தே.

444

அனுராத புரத்தின் ஆட்சி அசேலன்கை உருகு ணையில்  
கணம்பெற்ற தாகிற் நேற்ற காக்கவன்றைக் கரத்தே  
கல்யாணி தீசன் என்போன் குறுநில மன்னன் ஆவான்  
கல்யாணி இராச்சி யத்தின் கொண்டது மேற்கி ளாகும்.

445

நந்தனிவ் வாறே யெல்லா நிலைமையும் விபரஞ் சொல்ல  
பந்தியி விருந்தோர் கேள்வி பிறந்தது எல்லா ஓன்பால்  
சொந்தம்யார் புதத்தி விந்தப் புதுத்தீசன் என்ற வாறே  
சொந்தத்தில் சத்தி ரீயன் தர்மரா ஜாவின் பின்னோன்.

446

கதிர்காமச் சத்தி ரீய குலத்தவன் கமலனி மன்னன்  
விதிமுடி வற்ற காலை வேற்றிடம் சென்ற தாலே  
“உதீயென்னும் பெயர்கொள் மைந்தன் வஞ்சத்தில் பிழைத்தான்  
அன்னான்  
சதிவழி பிறந்தோன் மற்றீர் சகோதரர் அவனுக் குண்டாம்.”

447

அபயனை றொருவன் மற்றோன் “அய்யுத்தி கன்” னென் பானாம்  
அபயனின் ஏக செல்வி “அபினனு ரதீ”யென் பானை  
வயப்படத் தன்பால் செய்து விவாகமும் “காக்க வண்ண”  
செயவிழை கின்றா றென்னும் செய்தியும் உண்டா மென்றான்.

448

அவன்பட்டத் தரசி யான அபிள்வரி யாவின் பேரில்  
கிவள்தங்கை முறையுடைத்தாள் ஏற்றனள் பெளத்த தர்மம்  
தவவழி பாட்டுக் காகச் சேத்திரம் விகாரை தோறும்  
புவிவெறுத் தவள்போல் செல்லும் பற்றுடையாளாம் என்பார்.

449

வாய்க்காது காக்க வண்ணன் விருப்பமும் என்ற வாறு  
வாய்க்குவாய் உரைப்ப ராங்கு வாழ்பவர் உருகு ணையில்  
தோய்ந்தனள் பக்தி மார்க்கம் தபசிபோல் வேடங் கொண்டாள்  
தூயவள் பிக்கு ணிப்பேர் சேர்வாளன் றுரைப்பார் என்றான்.

450

உருகுணை மன்னன் ஆசி ஒன்றிடக் கல்யா ணிக்கென்று  
அரசனாய் கல்யா ணிதீசன் ஆகினன் உதியின் பின்னள  
உருவினில் ரதியை ஒக்க ஒருமக எவனுக் குள்ளாள்.  
கருவினில் கிருகு லத்தின் கலவையாம் ஓப்பில் லாளே.

451

மகாதேவி சத்தி ரீயர் மகோன்னத அழுகும் ஆர்யர்  
வகைப்படு தேக வண்ணம் வாய்த்தவள்: அரசன் பட்ட,  
மகிழியாய்க் கொண்டி ருந்தான் மகாசித்த தேவி யன்னாள்  
அகப்புலப் பரம்ப ரையோ அனுராத புலமென் றாகும்.

452

ஒவ்வொன்றாய் விளக்கஞ் சொல்ல ஒன்றிய செவிகள் வாங்க  
“கிவ்வளவோ நந்தா” வென்றே ஏறிட்டார் முகத்தை கிராணி  
பவ்விய மாக நந்தன் பேசுவான் உருகு ணையில்  
வெவ்வேறாய் அரசு கிரண்டு வரித்துள தாகு மென்றான்.

453

மகாகங்கைச் சூழிமு கத்தின் முனைப்படு “சேரு” மற்றும்  
“திகவாப்பி” கிழக்கில் உண்டாம் தனித்தியங் காதே அன்னார்  
அகவயப் பட்டி ருந்தார் அந்நாளில் உருகு ணைக்கு  
வகைப்பட்ட ததுபோல் லஃதும் வல்லபே ரரசுக் கென்றான்.

454

அனுராத புரத்துக் கண்ணாள் அடங்கிய உருகு ணெயின்  
தனக்கொரு வல்ல பத்தைத் தாங்கியின் றுயர்ந்து நிற்க  
மனக்கவல் கொண்டுள் ளானாம் மாமன்னன் அசேலன் என்றே  
அனைத்தையும் ஓய்ந்த மட்டில் அறிவித்தான் நந்தன் ஓங்கே.      455

மாலையை உணர்த்த எங்கும் மாங்கியே ஒளியும் மாடும்.  
காலிலாச் சுவர்த்தீ பங்கள் கண்விழித் துறக்கம் நீங்கும்.  
கோல்கொண்டு பணிப்பெண் டிர்கள் கொளுத்தினர் நெய்யும் இட்டார்  
பால்நிலா ஏறித்த பாங்காம் பற்றின தீபக் கால்கள்.      456

செந்தனைல் வார்த்த செப்புச் சட்டிகள் தோறும் அம்பர்க்  
கந்தத்தாள் கொட்டி னார்கள் காற்றொடு மணாங்க ரெரந்தே  
வந்தவை மண்ட பத்தை வர்த்தது சுகந்தம் மேவிச்  
சுந்தரச் சூழ லொன்றைச் சமைத்தது நெஞ்சம் துய்க்கும்.      457

ஏதேனும் ஜயம் உண்டோ என்றனன் நந்தி கேட்டு  
இதுக தென்பு லத்தில் ஒற்றர்கள் இருப்பை என்றே  
பூதலத் தாள வந்த புண்ணியின் வினவச் சொல்வான்:  
ஏதுமோர் இடமு மில்லை எம்மாற்றர் இலாத மண்ணே.      458

அனுராத புரத்தி ஹுள்ளார் அத்தொடு ரோகணத்தில்  
இனங்கொள்ள மாட்டா துற்றார் ஏற்பக்கல் யாணி மீதும்  
சனத்தொடு சனமா யுள்ளார் திகவாப்பி சேரு எங்கும்  
பணிக்கென நிரந்த ரம்மாய் பதியுண்டும் வாழு கின்றார்.      459

அரசியல் நிருவா கத்தில் இருப்பவர் நாற்ப(து) ஒற்றன்  
அரித்திரன் அரிப்ப டையில் அனுராத புரத்தி ஹுள்ளான்  
ஒருத்தரும் அமைச்ச ராக உள்ளாரே தகவல் சொல்ல  
பொருத்தமாய் அனைத்தும் உண்டு பொறுப்புள்ள வேவு காரர்.      460

ஷங்காவும் வரிபுத்தின்

விரைவினில் யுத்த மொன்றை வலிந்துநாம் தொடாஸ்க வேண்டும்  
தெரிந்துள தாகும் நாங்கள் தொடாஸ்கிடப் போகும் யுத்தம்  
பெரும்படை சேர்ப்ப தெல்லாம் புரத்தவர் தமக்காம் அன்னார்  
வருந்துதல் வேண்டும் பின்னால் வாய்ப்பினை விட்டா லென்றான். 461

பாண்டியன் உதவி வேண்டிப் புறப்பட்டான் அசேலன் தூதன்.  
வேண்டிய படைப்ப லத்தை வழங்குதல் சாலும் முன்னர்  
வேண்டும்நம் போர்ப்ப றைகள் விண்தொட அதிர: நானும்  
வேண்டிடும் தகவ லெல்லாம் வரித்திங்கு கொணர்ந்தே என்றான். 462

அனுராத புரத்துக் கோட்டை அமைப்பொடு நகரம் சார்ந்த  
புதனைவுகள் பாச றைகள் பற்றிய தகவல் மற்றும்  
மனைமக்கள் வாழ்பு லங்கள் மாற்றாரின் படைத்த ரிப்பும்  
அனைத்துமைம் கரத்தி வூண்டாம் ஆவணப் படுத்தி வந்தேன். 463

குறிஞ்சிப்பா சறையில் தங்கள் கால்படக் காத்துள் ளார்ந்தம்  
புறத்தவர் படைமு தல்வர் பெருந்தள கர்த்தர் கொத்தர்  
அறிந்திடச் செய்வார் வேண்டும் அனைத்தையும் ஈழ ராஜா  
புறப்பட வேண்டும் காலம் போக்கிலா வாறென் றானே. 464

அத்தாணி மண்ட பத்துள் அரசியார் முதன்மை கொள்ளல்  
நத்திய பேச்ச வார்த்தை நிறைவேறுந் தறுவா யில்லோர்  
சத்துத்தைச் செவிநு கர்ந்து சகலரும் அமைதி யுற்றார்:  
எத்திய குளம்பின் ஓசை இயம்பின பரிகள் என்றே. 465

தாவின கிடத்தை மாற்றிச் சிலைநாடிப் பொழுத வைக்குள்  
காவல ளொருவன் வந்து கூறுவான் தலைப ணிந்தே  
தேவியார் தறிச் ணந்தைத் தேமிமா ணிக்க நாகர்  
காவலர் மணற்றி யாரும் கூடிவெந் துளார்க ளொன்றே. 466

அவரவர்க் குரிய தான் அடைமொழி பொதித்து ரெத்தான்  
அவையுள்ளோர் இமைக் ளூலாம் அகன்றன வியப்பும் ஓங்கத்  
தவிர்த்தவர் முன்னர் கூட்டந் தனைநாக தீபத் தோர்கள்  
கவிந்ததேன் எண்ணம் இன்று காண்பதற் கென்ற தாமே.

467

அழைத்துவா உடனே என்றே அரசியார் ஆக்ஞா யிட்டார்  
அழைப்பின்றி வந்த தற்கென்று ஆனதாம் கார ணம்தான்  
அழைப்பின்றி நாக தீபம் ஏகிடும் சேதி கேட்டே  
விழிப்படைந் துள்ளார் என்று வரித்தன னுளத்தில் செல்வன்.

468

உடற்பலங் கொண்டார் போன்றே உற்றநாம் தோற்றாங் காட்டி  
படைத்தள கர்த்த ராணோர் புக்களார் மண்ட பத்துள்.  
மாஷ்ததிடை முழங்கால் கோணி “மகாராணி வணக்கம்” என்றார்  
தொட்டவர் புயத்தை வாழ்த்தித் திருமகள் எழுக என்றார்.

469

சுற்றியே கண்ச முற்றிச் சுழுந்துள்ளோர் வதனம் நோக்கிப்  
பற்றுடன் புன்ன கைத்தார் பதிலுமாவு வாறே கொண்டார்.  
முற்றிடா துற்ற தேயோர் முறுகலிச் சந்திப் பாலே  
பற்றிட முன்ன ணைந்த பெருநெருப் பணைய தொன்றே.

470

போருக்கு முன்னர் அன்னார் புலமொரு விஜயங் கொள்ளக்  
காரண மாய மைந்த காரியம் முதற்சந் திப்பில்  
வாராது போன தாகும் வெறுப்பையும் ஊட்டும் செய்கை  
தீர்ந்ததென் றுள்ளத் தாலே திருப்திவேள் கொண்டி ருந்தார்.

471

காரணம் அறிந்தும் அந்தக் காரணம் அறியா தொப்பக்  
“காரணம் ஏனாம் இந்தக் கோயிலை அடைய” என்றோர்  
கூரிய சிலையொத் தாற்போல் கேள்வியும் எல்லா ஓன்பால்  
கூறிடத் திகைத்தார் வந்தோர் கழுதினில் மாற்றாங் கொண்டார்.

472

என்னவிக் கேள்வி என்றே இருவரும் ஒன்ற தாகச்  
சொன்னபின் ஒருவர் சொல்வார் தளக்ரத்தர் மாகோத் தர்தான்  
முன்னிலை கொண்ட மூத்தார் மறுத்திட லாமோ அஃது  
முன்வரும் யுத்தம் பற்றி மீறாது வந்தோ மென்றே.

473

மாணிக்க நாய கன்றான் மறுமொழி பகர்ந்தான் பின்னர்  
மீண்டு கண்கள் தம்பி முறையானோன் திக்க ஜன்பால்  
காணாதே ஈயரந் தாண்டு கடந்தது கண்ட போது  
வேண்டனன் அருக மைக்க வந்ததும் கட்டண்டாரே.

474

மார்புன் அணைத்துச் சொல்வான் மாணிக்கன் பத்தாண் ஞனை  
யார்கண்ணும் படாத வாறே ஈழமண் பிரித்து வைத்தார்  
காரணாங் கருதித் தானே: கொண்டனை தோற்றம் மாறிக  
சீரிள வீர னாகத் தம்பிநீ காணு கின்றாய்.

475

மாணிக்கன் நெஞ்சி ருந்து மலர்ந்தவவ் வார்த்தை யாலே  
பூண்டனன் மகிழ்வு நம்பி புன்னகை பதிலாய்த் தந்தான்  
ராணியும் மகனும் அந்த இருவரின் பிழைப்பைக் கண்டு  
காண்புலன் குளிர்ந்தார் வார்த்தை கொன்றனர் அமைதி காத்தார். 476



மறவர்குறிச்சிப் பாசறைப் படலம்

அறுசீர் விருத்தம்

ஈழவூர் எல்லை தாண்டி இலக்கினில் வடக்கே நீண்ட  
ஏழுகா தத்தா ரத்தில் இருந்ததப் பாச றைதான்.  
நீளத்தில் கிழக்கு மேற்காய் நிலம்மூன்று காத தூரம்  
வளப்படும் இரண்டு காதம் வடக்கொடு தெற்கி ணைந்தே.

477

உள்ளகம் படைப்ப யிற்சிக்கு) உகந்ததாய் வேறு வேறு  
கொள்ளிலாவ் கொண்ட தாகும் குறித்ததெப் பிரிவுக் கென்றே  
துள்ளிடும் அலைசெ றிந்த துறைக்கடல் வடக்கே: தெற்கே  
உள்ளதாம் குடமு ருட்டி ஒன்றிடுந் தோராச் கண்டல்.

478

ஒடுங்கிய நீர்த்தேக் கங்கள் ஒருபுறம் “கொக்கு டையான்”  
உடன் “எம்பு வண்கு எம்”மும் ஒன்று”மா வின்கு எம்”தான்  
அடுத்தொரு புறம்கி முக்கில் அமைந்தன உப்ப ளங்கள்  
அடர்ந்தகான் மேற்கே எஃகி அமைந்தன எல்லைக் கோடாய்.

479

வீர்ணாவற் ஷபுத்தின்

பரந்தவோர் சமத ரைபோல் பார்ப்பதற் கிருந்தி டாலும்  
பொருந்திய தாகும் குறிஞ்சிப் பாசறை கொள்ளப் பூமி  
பெருவனம் குளங்கள் மேடு பள்ளங்கள் பொங்கும் ஆழி  
நிரந்தர கிருபாய்க் கொண்டு நிலைத்ததாம் இயற்கைச்

செல்வம். 480

கான்மரக் கம்பு கொண்டு கட்டுண்ட தாகும் எல்லைக்  
கானதாம் அடைப்பு வேலி கருங்கல்லின் உறுதி கொள்ளும்.  
ஆனது சிறுகு டிள்கள் அருகினில் வீரர்க் கென்று  
கோன்குலம் தரிக்க வேறு கொண்டன மாளி கைகள்.

481

தனிந்தனி மாளி கைகள் சுற்றனஞ்சொப் கற்கள் கொண்டே  
தனியழு காகத் தோன்றும் தளகர்த்தர் தங்கு தற்காம்  
இலைணந்தது தொழுவம் பரிக்கென்று) இடம்படு குளத்தை அண்டி  
வனத்துபிரக் குன்ற மன்ன விளங்கின கரிகள் வேறே.

482

எங்கணும் மறவர் கூட்டம் ஏந்திய ஈட்டி யோடும்  
புங்கங்கள் நிறைந்த தூணிப் பொதியொடும் இடையில் வாஞ்சும்  
எங்குளார் எமைவெல் வோர்கள் இப்புழு எதிர்கொண் டாலோ  
சங்கரித் திடுவோம் என்றே சொல்வபோல் அலைய ளனார்.

483

ஸழவூர் கிருந்து வந்தார் எல்லாளன் திக்க ஜன்தம்  
ஆளணிப் படைக ளோடே ஆங்குற்ற கொத்தன் நந்தி  
வாழ்த்துரை வழங்கி யுள்ளே வரவேற்றுக் கூட்டிச் சென்றார்.  
ஆழுக்கன் வாங்கு வாறே அமர்த்தினர் அனைத்துங் கண்டார்.

484

கூருவருக் கொருவர் ஈடு ஒன்றிலார் கிருவோங் கைகள்  
கூருமித்தே கிருப்ப தொப்ப உண்டன விழிகள் வீரர்  
சிரமொழுத் தவர்தம் பாலே தாழ்ந்தனர் வனங்கம் செய்தார்  
பொருந்திய பாங்கில் அன்னார் புன்னைக சிந்தல் கண்டார்.

485

செருக்களத் தாட்சி இந்தத் தீர்க்கை தான் தாகும்  
மருவிடும் சமரில் எம்பின் முதன்மையாய் இருப்ப ரென்றே  
வருமெதிர் கால மெண்ணீ விதந்துரை பகர்ந்தார் வீரர்  
விருந்தவர் கண்க ஞக்கவ வீரர்தம் தோற்றப் பாங்கே.

486

பெருந்திரட்டுயங்கள் விம்மப் போரணீக் கவசம் நெஞ்சிற்  
பொருந்தியவ் வீரர் மார்பைப் பெரிதிலும் பெரிதாய்க் காட்ட  
திருவாட்கள் இடையில் தொங்கும் சொருகிய கத்தி யோடே.  
இருந்தனர் ஆண்மை செப்பும் ஏறுகள் போலாம் ஆங்கே.

487

இருவரும் அருகி ருக்க இடைப்படு சிறுதூரத்தில்  
இருந்தனர் கொத்தன் நந்தி கூடவே கொத்தன் நோக்கி  
உரையுங்கள் படைநி வைலமை உண்டென்ன வாறாம் என்றே  
கருத்தறிந் திடெல் வாளன் கேட்டனன் பதிலுங் கொண்டான்.

488

தலைநகர் தம்பில் நம்பால் தறைப்படை வீர ராக  
நிலைகொண்டார் ஈரவன் நூறாம், நானுாறு குதிரை வீரர்,  
மலைநிகர் குஞ்ச ரங்கள் மற்றுமீர் பத்தோடாறு,  
நலம்பெற வுள்ள தாகும் நிலவேள்கள் பங்கும் உண்டு.

489

ஸ்ரபத் தோடே யாறு எங்குறு நிலத்து வேளிர்  
போருக்கா யத்த மாக படைவீரர் நூறு நூறாய்  
சேர்த்துள்ளார் வட்டபு லத்துத் தண்ட்ரா யக்கர் சார்பில்  
சார்வது மடங்கி ரண்டாம் தொகைபெரி தாகும் என்றான்.

490

வேலொடு வாஞ்சும் அம்பும் வேண்டுவ பிறவும் கொல்றர்  
ஆலைகள் தோறும் பன்னுாறாயிரம் செய்துள் ஸார்கள்.  
கால்நடை வடக்கன் மாட்டுக் கும்பலும் மரக்க லத்தில்  
ஏலவே வந்த தாகும் ஊர்காவற் றுறைப்ப திக்கே.

491

ஈண்வடன் வரிபுத்தின்

உணவுடன் ஆயுதங்கள் ஏற்றிச்சென் நிடவென் நாக  
கனமான பார வண்டிக் கொள்ளளையும் இருநூற்றன்மூடு  
தினஞ்சில கடந்தால் வாடை திரும்பிடும் அரபுக் கப்பல்  
கொண்டுமாம் அரபு நாட்டுக் குதிரைகள் பன்றாற்றன்றான். 492

படைத்தள கர்த்தர் யார்யார் பொறுப்பெவர் எதற்கா மென்று  
விடைகாண எல்லா ஓள்பின் வினாவொன்றை விளம்ப ஈழப்  
படையென்றன் தலைமை கொள்ளும் பதில்தள கர்த்தன் நந்தன்  
விடையுங்கள் கரத்தில் யார்தான் வேண்டுவெர் தலைமைக்

கென்றே. 493

திக்கஜன் கிணையில் வீரர் ஏற்றவெர் படைமு தன்மைக்கு  
ஒக்கும்பேர் நாக குத்தர் உதிரத்தார் உரிமை கொண்டார்.  
தக்கதாம் அவர்த லைமைத் தளகர்த்த ராயின் எம்மின்  
பக்கம்சால் மறுப்பொன் நில்லை பணிந்தனன் எனப்பு கன்றான். 494

பதில்தந்த மறுக ணத்தில் பார்வையைத் திக்க ஜன்பால்  
பதித்தனன் மகாகொத் தன்அப் பார்வையை மறுப்பான் போன்றே  
பதித்தனன் திக்க ஜன்கட்ட புலனினை வேறு பக்கம்  
உதித்தன வார்த்தை யஃதின் நிலையென்றெல் லாளன் பாலே. 495

மற்றையோர் யார்தாம் என்றன் முகமனுக் கழைப்பீ ரென்ன  
பற்றினன் நந்தன் ஒவ்வோர் பேர்சொல படிக ணேறி  
கொற்றவென் மைந்தன் முன்னே கைகூப்பிப் பணிந்து நின்றார்  
வற்றாத நெஞ்சு ரத்தை வரித்தவர் போலும் றாரே. 496

தித்தம்பன் கரவன் கும்பன் நாலிகன் என்னு மிப்பேர்  
உத்தமத் தலைவ ராவார் ஒன்றுமைம் தரைப்ப டைக்காம்.  
நத்தினேன் கரிப்ப டையின் நெறியாள உண்ணான் ஜம்பன்.  
சித்தன்ஸம் சேத்ய நாகர் தம்பேரன் வில்லாள் வீரன். 497

சித்தன்றன் கரங்கள் கூப்பிச் செப்பினான் முகமன் ஏற்றே  
 அத்தனை பேருள் மிக்க இளையவு னாகத் தோன்றச்  
 சித்தனை ஆழ நோக்கிச் சொல்லுவான் இளம்பராயத்து)  
 ஒத்தவு னாக உள்ளான் உவப்பனோ எம்க்கா மென்றான்.

தோற்றுத்தில் இளைய னாகத் தோன்றினும் வில்லாள் வித்தை  
வேற்றொரு பேரு மில்லா வாறெனுந் தகைமை கொண்டோன்.  
காற்றிலும் வேகங் கொண்டு கடுகிடும் குதிலரை வீரன்  
தோற்பனே இவெங்கொ கேகுஞ் சரத்தினுக் கலறி வீழ்வான். 499

மகாகாத்தன் வாயிருந்து மொழிந்தவவ் வார்த்தை கேட்டு வகைசெய்க இவனை என்றன் விசேடப்போற்ப பணக்கா மென்ன உகப்பினாவ் வாறு செய்வோம் உடனென்றான் கொத்தன் அக்கால் அகப்பறத் தொருவன் வந்தான் அறிமுகம் நடந்த தாங்கே. 500  
(அகப்பறம் : பாசனை)

“நந்திகன் இவன்தான் வேலை நினைத்தவா றாளும் வல்லோன் தந்தையெம் தேவன் பிட்டித் தலைவர்தான் தியிலைத் தேவன்” எந்தையின் நம்பிக் கைக்கென் றானவர் பிள்ளை எம்மை முந்தியோர் போழ்து காத்தார்” மொழிந்ததோ மன்னர் பிள்ளை. 501

“அறிந்துள்ளீரா மோ நீங்கள் அவனாங்கள் வேல்ப டடக்கும் உறுந்தள கர்த்த னாவான்” உரைத்தனன் கொத்தன் மீண்டும். உறுத்தினன் வரவுக் காக ஒருவனை அவனும் வந்தான். முறுக்கேறிப் போன தேகன் மாமலைக் கொப்ப நின்றான்.

ஏழடி வெல்லுந் தேக ஏற்றமும் அகன்ற மார்பும்  
 தோளனப் பருவ தங்கள் தாங்கிய பொலிவும் கைகள்  
 நீளமாய் முழுந்தாள் பற்றும் நினையினில் தொடைகள் வீர  
 வேழத்தின் கரம்போ ளக வேங்கைபோல் நோக்கி நின்றான். 503

மகோன்னதத் தோற்றும் மன்னன் மகவினை வியக்கச் செய்யும்  
மகாகொத்தன் “‘ஜஸ்வ ரீயன்’ மாபெரும் வீரன் கையில்  
வகைத்ததை ஆயுதம் மாய் வரித்தழி தொழிலைச் செய்வான்  
பகைவர்முன் பேய்போ ளாவான் புகழ்ச்சியில்” எனவு ரைத்தான். 504

இடையினில் குறுவா ளான்றே இருந்திடும் போரின் போது  
கிடைத்தது கரத்தைச் சில்லோ கட்டடையோ நுகமோ பால்லோ  
மழந்தவன் உடலோ கையில் முட்டிய தெதுவோ அஃதால்  
அடுத்தவன் படையுட் புக்கி அடலரை அழிப்பா ணன்றான். 505

வல்லவன் பற்றி யெல்லா விபரமுஞ் சொன்ன பின்னர்  
வில்லம்புச் சேணை பற்றி விவராங்க ளாடுத்து ரைத்தான்.  
பொல்லாநஞ் சுட்டப் பெற்ற பாணாங்கள் புரத்தப் போரில்  
கொல்வினை செய்யும் “ஆமல்” கொள்நாமம் அதற்கா மென்றே. 506

அறிந்திராப் பெயர்முன் னாலே ஆனதால் வியப்பு விஞ்ச  
திறந்தன இமைகள் நெற்றி சுருங்கிட எல்லா ளன்களை  
அறிந்திடும் ஆவல் காட்ட அவைசித்தன் ஆக்கம் என்றே  
முறைப்படு வாகு குறைத்தான் மதிகொண்டார் மற்றை யோரே. 507

பாலிமா ஆற்றி னோரம் பரந்துள்ள மூங்கில் பொல்லா  
ஆலத்தைக் கொண்ட தாகும் அதைக்கொண்டு அம்பு செய்து  
காலனுக் கழிமை யாகிக் கான்விலாங் கழியச் செய்யும்  
வேவையில் வெற்றி கண்டான் விடச்சரம் ஆமல் என்றான். 508

தொடுத்திழல் அம்பு தோலில் தைத்தொரு கீறல் மட்டும்  
படிலது போதும் மூன்று பகலினுள் உயிரை வாங்கும்.  
கொழியதாம் என்று ரைக்கக் “கஜன்”தன்னை முன்னி இத்தி  
நடைமுறைக் கொவ்வா தஃது நாளொப்பேன் என்றான் பின்னும். 509

வீரனை வீரத் தால்தான் வீழ்த்திட வேண்டும்: வஞ்சக்  
காரியம் விடத்தால் கொல்லல் கூடாதென் நெடுத்து ரைக்கச்  
சார்புயர வந்ததொன்றிச் சொன்னவன் எல்லா ஓன்தான்  
போர்த்தர்மம் மீறும் செய்கை போரினில் வேண்டா மென்றே.      510

தலைவனின் கூற்று நின்ற தளகர்த்த ரிடையே உன்றி  
நிலைத்தது வியப்பி னாலே நாவுயர தவிர்த்து நிற்க  
கலைத்தனன் அமைதி கொத்தன் கூறுவான் அவற்றை யெல்லாம்  
தொலைத்திட ளாகும் இன்றே தீயிலிட டழிப்போ மென்றே.      511

பின்னவர் பரிக ளேறிப் பாசறை முற்றுஞ் சுற்றி  
என்னதான் நிலைமை என்றே ஆய்ந்திட வேண்டிச் செல்ல  
கண்படு தூர மெல்லாம் கடுகிடை தோன்றா வாறே  
பன்னாறு மறவர் போர்க்காம் பயிற்சியில் இருப்பக் கண்டார்.      512

வேலைடுத் தொருவன் வீச வருமதைக் கேட யத்தால்  
காலடி வீழுச் செய்தான் கைகொண்ட மற்றை யொன்றால்  
ஏலவே வீசி யோனை எதிர்த்தவன் குறிவைத் தெய்வான்.  
போலவன் செய்கை மீண்டும் பதிலுக்கென் றாகு மாங்கே.      513

தூணிதோள் தொங்கும் அம்புச் சுமையொடு கைகொள் வீரர்  
நாணினில் ஏற்றி ஏற்றி நேரதிர்ப் புறத்தில் வைத்த  
தூணைன்றைக் குறியாய்க் கொண்டு தொடுப்பரே சராவ்கள்: கண்கள்  
காணுவ தன்றொன் றில்லை கண்படா வேகங் கண்டார்.      514

வேழங்கள் ஒன்றோ டொன்று வீறுகொண் டெதிர்க்க வீரன்  
வீழாது தன்னைக் காத்து வெற்றிகொள் நூட்பந் தன்னை  
நீள்நெடும் ஓங்கு சத்தால் நிலைகளில் பொருத்தும் பாங்கை  
வேழங்க ஸாஞ்சும் பாகன் விளக்கிடுங் காட்சி கண்டார்.      515

தோளொடு தோள்பொ ருந்தச் செய்திடும் போரில் மாற் கூன்  
 வீஞ்துமண்க வல்வச் செய்யும் வித்தையைக் கற்பிக் கிண்ற  
 ஆளுமை கொண்ட மல்லர் அவரவர்க் கான பேரின்  
 தோள்வலுக் கேற்ற வாறு தந்தனர் பயிற்சி யாங்கே.

516

கரங்காண்ட வாலை வீரர் கையாளு முறைமை தன்னைப்  
 புரிந்திடக் கருத்தோ னேணிப் பயிலுவோர் பயிலச் சொல்லித்  
 தருகின்ற வாள்வீச் சாளர் தனித்தொரு புறத்தில் தம்மின்  
 பொறுப்பினை உணந்தோ ராகப் பயிற்றுதல் வேற தாமே.

517

பின்னின வீரர் வாள்கள் பொறிபறந் தெங்கும் வீச்  
 கண்களில் தோன்றா வாறே கரங்களில் சுழல யாரும்  
 புண்ணுறா வாறு யுத்தப் பயிற்சியில் ஈடு பட்டார்  
 உண்மையில் யுத்த மொன்றாங்கு) உருக்கொண்ட நிலைமை  
 போலாம். 518

இவ்வாரு புத்தும் பார்வை ஒன்றிடப் பரிக் ஞார்ந்தார்.  
 செவ்வையாய் அனைத்தும் ஆங்கே செயல்பறள் கண்டார்: கண்டே  
 “எவ்வகைக் குறையு மற்றே எலாமுமே உளதாம் கொத்தன்  
 செவ்விய பணியிடு)“ என்று திக்கஜன் புகழ்ந்து ரைத்தான்.

519

“திக்கஜா அப்பொ றுப்பைத் தொடர்வையோ நீ”யென் ரோத  
 “தக்கதே கிலையை னாக்கு தேவையு மிலையும் மோடே  
 எக்கணத் திருப்ப தொன்றே என்பணி எந்தை உந்தை  
 பக்கத்தி லக்ளா துற்ற போலெனை” பதிலு ரைத்தான்.

520

திக்கஜன் பதிலைக் கேட்டுத் திருப்தியால் முகம்ம லர்ந்தான்  
 சக்தியென் உடலில் பாதி திக்கஜன் போலா மென்றே  
 அக்கணத் துணர்ந்தான் நண்பன் அகம்பொலிந் தவன்பால் நோக்கத்  
 தொக்கிநின் றதுவென் பாசத் தேற்றோ பெருமை யாமோ.

521

பிரதம தளகர்த் தர்என் பதவிக்குப் பொருத்தம் கொத்தன்  
சரியான நீர்வொன் றாகும் சைனியம் தனையாள் கின்ற  
உரிமையும் அவன்பா இண்டாம் உள்விட்டுச் சோழ நாட்டில்  
இருந்தகால் அவனே சேனை ஏற்றத்தில் பங்கு கொண்டோன்.      522

உடையார்வேள் கூட வொன்றி உருவாக்கம் செய்த வீரப்  
படையணி கொத்தன் ஆணை பற்றியே பழக்கப் பெற்றோர்  
சடுதியில் மாற்றாஸ் காணின் சீர்மைகொன் றழித்தல் போலாம்  
தொடர்ட்டுந் தலைமை என்றே தீர்மானாஸ் கொண்ட கன்றார்.      523

மண்டபத் தடைந்த போது மூவருங் கண்டா ராஸ்கே  
அனுராத புரத்தின் மொத்த அமைப்பினை வரைந்து நந்தன்  
கண்பட வைத்தி ருந்தான் கோலொன்றால் சுட்டிச் சுட்டி  
உண்டதென் ஆங்கா மென்றே உரைத்தனன் விளக்கந்  
தந்தான்.      524

அனுராத புரமே ஈழத்து) அமைவறு நகர்க ஞள்ளே  
மனுத்தொகை விரிவி லெல்லாம் மிகைத்தது “கதம்ப” ஆற்றை  
இணைந்தவா றுளதாம் எல்லை ஏற்றிமே “நுவர வாவி”  
பிணைந்தது கிழுக்கே யொன்றும் “புளியாங்கு ளம்”மும் ஆகும்.      525

மேற்கிணில் “திள்ள வாவி” முறைப்பட “அபய வாவி”  
ஏற்கும் “பா ளன்கு ளம்”மும் பிறிதுள தாகும் என்றான்.  
ஏற்றதாம் வழிகள் தம்மை எடுத்துக்கரை செய்தான் எப்பால்  
போற்படை நகர்தல் சாலும் புரத்தினுள் நுழைய வென்றே.      526

நன்னாவும் வரிபுத்தின்

- மாதோட்டம் வரைதெற் காக முதற்படை நகர்த்திப் பின்  
தோதாகக் கதம்ப ஒழுற்றைத் தொட்டனைத் திடது சள்ளை  
மீதுற வகன்று நேரே முன்வடக் கேக வேண்டும்.  
ஏதுண்டாம் மகாவில் லாச்சி எதிர்ப்பினைச் சமைத்தற் கென்றான். 527  
(சள்ளை: வயிற்றருகு)

ஏற்றிடும் எதிர்ப்பை வென்றே ஏகிழில் தெற்கே கோட்டைத்  
தோற்றத்தைக் காண லாகும் சென்றிழில் வடக்கு வாயில்  
பாற்படும் எம்மைக் குன்றின் பாறைகள் சொங்கல் கொண்டு  
தோற்றமுற் றிருக்குங் கோட்டைச் சுவர்களாம் என்றுஞ்  
சொல்வான். 528

திசைநான்கும் பெநுவா யில்கள் செய்துளார் பலத்த காவல்  
இசைந்திடச் செய்துள் ஓர்கள் எவருமுட் புக்கா வாரே  
அசைந்திட மாட்டா வாரே ஆனது கோட்டை அஃதை  
வசப்பட வைத்தால் வெற்றி வாகைநும் கரத்தி லென்றான். 529

கோட்டையின் மதில்கள் போல காவலும் இறுக்க மாகப்  
போட்டுள்ளான் அசேலன் உள்ளே பிரதான மாளி கைகள் -  
ஆட்சிசெய் வோனின் பேர்க்கும் அரண்மனைக் கோவில் -  
மற்றும்  
மாட்சிமைக் குரிய சேத்யம் முதலான அமைந்த தாகும். 530

அறுகோண அமைப்பில் கோட்டை ஆனது ஆயி லென்ன  
உறும்மதில் அனைத்தும் சீராய் ஒன்றென வாகா வேறாய்  
உருவத்தில் ஒன்றும் வாரே உருவாக்கம் கொண்ட தாகும்  
உறுதியில் இருப்பால் ஆன ஒன்றெனக் கொள்ளல் சாலும். 531

தெற்கினி ழுள்ள வாயிற் ரலத்தினைக் கடந்தா லாங்கே  
அற்புத மான பூங்கா அமைந்துள: தெழில்கொ பூிக்கும்  
பொற்புறு தலமா மலிது பேர்”ஜோதி வனம்”என் றாகும்.  
கற்பனைக் கெட்டா தந்தக் கோட்டத்தின் அழகா மென்றான். 532

சற்றதைத் தாண்டிச் சென்றால் சொர்க்கத்தைக் கண்ணுற் றாற்போல்  
உற்றதாம் குளிர்மை கொஞ்சம் உட்புலம் துய்ய பூமி  
முற்றுமே அமைதி கொண்ட “மகாமேக வன”மும் ஆங்கே  
நற்றவ மியற்றக் கூடும் நரர்பதி சேர்ந்தே யுண்டு. 533

பாரத நாட்டி ருந்து புனிதமென் றெண்ணி அன்னாள்  
தேர்ராம் “சங்க மித்ரர்” தன்னொடு கொண்டு வந்த  
வேரிலா கிளையி னோங்கு விருந்தசமாய் வளர்ந்து மக்கள்  
சேர்ந்தான்றி வணங்கும் போதித் தலமதும் உண்டா மென்றான். 534

“மகாவி காரை” யென்பர் மராங்கொண்ட தலத்தி ழுள்ள  
மகாபெருங் கட்டி டத்தை மதவழி பாட்டுக் கென்றாம்  
வகைப்படச் செய்தா விந்த வலயத்தை நம்க ரத்துள்  
வகைப்பட்ட தனைத்தும் போலாம் விவரமாய் நந்தி சொல்வான். 535

வழிபாட்டுத் தலங்க ளாக வேறுள தலங்கள் பற்றி  
மொழிந்திடக் கூறக் கேட்டு மீண்டுந்தன் விளக்கம் சொல்வான்  
உளதாங்கு நகரத் துள்ளே ஓங்குயர் “தூப ராம”  
அழகுறு பாங்கி ளாக அமை”பத்ம சைத்யம் உண்டு” 536

அயலுறும் “அபய வாவி” அடங்கியோர் கோயில் அன்றி  
வயப்படும் வடக்கொ முந்த வாயில்கள் தோறும் கோயில்  
செய்துளார் யக்ஷணிக்கும் தொழுதலம் நகரைத் தாண்டிச்  
சைவருக் கான கோயில் திருத்தலம் பலவும் உண்டாம். 537

ஷ்ணாவும் வரிபுத்தின்

“வடக்கினில் உள்ள வாயில் வழியொன்றோ படைநடத்த?”  
தொடுத்தனன் கொத்தன் கேள்வி கூறுவான் பதில் தற்கு:  
“வடக்கினில் புகுந்திட்டாலும் வாயில்கள் நான்கி ஒம்நம்  
படையணி ஓரே நேரத்தில் பொருதிட வேண்டும்” என்றே. 538

அசேலனின் படைகள் எம்மை அண்டிட விடாது மோதும்  
திசைநான்கும் சேர்ந்தெ திர்த்தால் சாத்தியம் வெற்றி யெம்பால்  
இசைவுறின் தோல்வி மாற்றார் இருப்பிடம் கோட்டை யொன்றே  
விசைப்புறின் அசேலன் கோட்டை வீழும்மை புத்தி வென்றான். 539

பொழுதுசாய்ந் தடங்கும் வேளை புறப்பட்டார் பாச நையில்  
முழுதுமாய்ப் பகல் கழித்து முற்றுமே அறிந்த பின்னர்  
வழியினில் புரவி வேகம் வழுமைக்கு மாறாம் மெல்ல  
நிழல்பார்த்து நடந்த கோலம் நன்பர்கள் தனித்தே யூர்ந்தார். 540

நீண்டதோர் அமைதி காத்து நன்பனை வினித்தெல் லாளன்  
வேண்டுவான் திக்க ஜாந் வரித்திடு நெஞ்சத் திலிதை  
பூண்டுள தாங்கு பொத்தப் புளிதல்த லங்கள் கொள்ளள  
வேண்டுமெல் தனைத்துங் காக்க விபரம்நீ கேளன் றானே. 541

“மகாவி காஸர்” யன்னார் முக்கிய துதிசைய்த் தானம்.  
அகப்புலம் “பத்ம சைத்ரி” அதனொடு “தூப ராம”ம்  
வகைப்படும் அதனோடொன்றி “மகாமேக ஜோதிப் பூங்கா”  
தகைபெறு தலங்கள் பொளத்தர் தொழுபுலம் பிற்தா மென்றான். 542

சமரிடும் போதி வைகள் சிறிதெனும் சேதங் கொள்ள  
நமைச்சார்ந்த பேர்கள் காலாய் நின்றிடல் ஆகா: நாமே  
இமைப்பொழுந் திருக்க வேண்டும் எவ்வகை உன்றுங் காணா(து)  
அமைந்தவா றனைத்தும் தத்தம் அமைப்பினில் இருக்க

வேண்டும். 543

பேச்சிடை கஜனை நோக்கிப் பட்டெனக் கேள்வி யொன்றைப்  
பாய்ச்சினான் நன்பன் “நீயேன் பெருஞ்சுமை மனாங்கொண் டோன்போல்  
தோய்ந்துளாய் இழந்த தென்ன சொல்” லென விழிப்ப டைந்தே  
“காய்தலென் ரெதுவு மில்லை” திக்கஜன் பதிலு ரெத்தான்.                    544

முற்றாக இருள்மை கவ்வி முகமறிந் திடமாட்டாத  
பற்றலில் ஈழ வூரின் பெருநக ரிஞப்ப நன்பர்  
உற்றனர் அறிந்தார் மூவர் உடன்காணக் காத்தி ருத்தல்  
சற்றெனுந் தாம திக்கார் சேர்ந்தனர் விருந்தில் சேர்ந்தார்.                    545

காத்திருந் தேரில் ஓராள் கரியம்பிட் டித்த லைவர்  
சேத்திய நாகர் வல்லார் திறம்படு குளங்கள் ஆக்க  
சேர்ந்தவ ரோடி ருந்தார் தேவன்பிட் டித்த லைவர்  
காத்தவர் முன்னன் னாரை கூறுபேர் திமிலைத் தேவன்.                    546

மற்றவ ரோடே யற்றார் மாயெரு மறிஞர் தேவப்  
பொற்றலப் பூசை செய்யும் பேர்பெறு ஆச்சர்ய ராவார்  
கொற்றவைக் குருவு மாவார் கெளரவப் பெரியார்: நாடு  
முற்றுமே மதிக்கும் மேன்மை முதலைர் வயதில் மூத்தார்.                    547



எவ்வளவாவோடு

தட்சிணாயனப் படமெ

அறுசீர் விருத்தம்

பூரணை நிலவு வெண்டியுப் பொழிந்தது போலு மன்ன  
பாரிருள் அகற்றி எங்கும் பெய்தனன் : ஒளியை : வெள்கிக்  
காரிருள் அரக்கன் தேகாங் குறுக்கியே ஒளிந்து நின்றான்  
வீரியம் கிழந்த தென்னே வேரரு நிலைகொண் டானே.

548

ஆழவூர் அரண்ம னைகள் எழிலொடு துலங்கிற் றந்த  
மாளிகைக் கம்பீ ரத்தின் மாற்றுருப் பூண்டாற் போல  
பாழிலை ஒளியி முந்த புலமிலை நிலவை விஞ்ச  
மாளிகை தோறும் என்னைய் விளக்குகள் ஏற்றி வைத்தார்

549

அத்தானி மண்ட பம்சேர்ந் தாலோச னைசெய் கூடம்  
அத்தொடு புறத்தே யுள்ள ஆதுலர் சாலை வேறாம்  
நித்தமும் பெண்டிர் கொண்ட நாரியர் புறமுங் கூட  
ஒத்தத்து மதிமுற் றம்வெண் னோனி போர்த்த பாங்கி லாமே.  
(ஆதுலர் சாலை : வறியோர்கூடம்)

550

வானுயர் கோபு ரங்கள் வழிவத்தில் தென்ன கத்தைக்  
கானுமா! றுற்ற தன்னார் கைவண்ணாப் கொண்ட தாலோ  
சாணிடை யற்றே யொங்குஞ் சிற்பங்கள் கோலங் காட்டும்  
பாணியில் செய்தி ருந்தார் பணியேற்றுச் செய்தோர் அன்றே.

551

சொங்கல்லைச் சுணரணாங் கொண்டு சேர்த்தத னோடு வேறும்  
சங்கமித் தெழுந்து வானைத் தொடுபெரும் கட்டி டங்கள்  
எங்கணும் அமைந்த(கு) ஈழ எழில்நகர் தன்னில் வேறு  
தங்கவில் வைவேபோ லென்மால் தனித்தழு கோச்சும் பாங்கே.      552

வாசலை அடைந்த காலை வீரர்கள் விலகிச் செல்ல  
நேசர்கள் பரியிறங்கி நடந்தனர்: பணியா ஓர்கள்  
பேசிலார் வார்த்தை கால்கள் பறந்ததாம் வேக முற்றார்.  
தேசத்தின் அரசுச் செல்வர் சேர்ந்தனர் கூடம் யான்டே.      553

மகாராணி அழைப்ப தாக மொழிந்தனள் பணிப்பெண் சற்றுந்  
தகைந்திரார் இருவர் தாமும் சென்றனர் ஆட்சிக் கூடம்  
புகுந்திடக் கண்டார் ஆங்கே பெற்றதாய் இருவ ரோடும்  
அகத்திடை ஆச்சா ரீயர் அமர்ந்தாங்கு) இருத்தல் கண்டார்.      554

சிவந்ததாம் மேனி. கண்ணில் தீட்சண்யம் நிறைந்த பார்வை.  
சவரஞ்செய் திருந்த தாகும் சென்னிதோள் மார்பைச் சுற்றித்  
தவசீலர் புணுால் கூடச் சேர்ந்ததாம் உத்த ரீயம்.  
அவற்றுடன் உருத்தி ராக்கம் அணிகலத் தோற்றுத் தாரே.      555

தரிசிப்போர் தலையைத் தாழ்த்திச் சங்கைசெய் கின்ற வாகாய்  
இருந்தாரக் குருவா னாரும் ஏற்றிருந் தாரக் காலை  
அரசவெளிச் சிவத்த லத்தில் அன்றாட பூஜா கர்மம்  
வரித்தது குடும்பங் கூட வேண்டுவ தியற்றற் கென்றே.      556

வேதாக மங்கிரீயை விதிமுறை அனைத்துங் கற்ற  
போதகர் கண்டி ளைகுர் பணிந்தனர் சுலோகங் கூறிவி  
பூதியிட்டாரே நெற்றிப் பொட்டில்பின் கையிருந்த  
சோதிட ஏட்டுக் கட்டைத் திறந்தாழு நோக்க லானார்.      557

ஷங்காவும் வரிபுத்தின்

முழுப்புலன் கூட்டிக் கண்கள் மேய்ந்திடும் வேளை தன்னில்  
விலித்தனன் எல்லா ஓன்றன் வார்த்தையில் பணிவு காட்டி:  
“அளித்திட உங்கள் கையில் ஆச்சாரி யாரே நானும்  
உள்ளனன் சோழ நாட்டின் ஒலையை” என்னும் மாரே.

558

காதினில் வீழ்ந்த வார்த்தை கேட்டதும் தலையு யர்த்தி  
மாதங்கக் குருதன் பார்வை மலர்த்தினார்: அரசி யாரும்  
ஓதினார் வார்த்தை “சற்றே ஓய்ந்திரு படைந டத்  
ஏதுவாம் தருணம் பார்க்கும் இடைகுறுக் கிடாதே” என்றே.

559

சைனியப் புறப்பாட் ழற்குத் தோதான நாள்கு றிக்க  
ஆனதை அறிந்த போழ்தில் ஆச்சர்யம் அடையப் பெற்றே  
தான்தன தெதிரில் நின்ற தோழனைப் பார்வை யாலே  
காணவுற் றார்கள் ஈழக் கோன்வழி இளைஞர் ராண்டே.

560

காத்தெதிர் பார்த்தி ருந்த காலமுங் கனிந்த தென்றே  
நேத்திரத் தாலே பேசி நிற்கையில் நாள்க ணித்தே  
சாத்திர விளக்கஞ் செய்தார் திருவான குருவும்: கேட்ட  
மாத்திரம் அதுநாள் அண்மி வந்ததென் றுவகை யுற்றார்.

561

முறைப்படி பதினெனந் தேநாள் “மகராய ணாத்துக் காகும்  
உறுவது தொடர்ந்தே “தட்சி ணாயனம்” மூன்றாம் நாளே  
சிறந்ததாம் எல்லா ஓன்றன் சாதகப் பொருத்தங் கொள்ளும்  
உறைவனக் காலை வெய்யோன் உச்சத்தில் அவர்க்கா மென்றார்.

562

சாதகப் பொருத்தம் கண்டு செப்பிட அரச தேவி  
“ஆதலின் பதினெண் நாட்கள் ஆகிழின் படைந டத்  
ஏதுவென் றாமோ” என்றார் “ஆம்மகா ராணி கோளின்  
சாதகம் மிகவாய்ப் பாகச் சேர்ந்துளா” தெனவு ரைத்தார்.

563

தன்பணி முழந்த பின்னர் திரும்பினல் ஹான் நோக்கி  
 “என்வசம் தரவோர் ஓலை இருப்பதாய் உரைத்தீர்” என்ன:  
 “பொன்னணனி தமிழுக் கந்தப் பதிவேடு குற்பா யாப்பில்  
 கண்ணலைச் சுவைப்ப தொப்பக் கற்றுவேன் சோழ நாட்டில்”. 564

“திருக்குறள் என்பதாகும் திருப்பெய ரந்நாலுக்காம்  
 அறம்பொருள் இன்பம் என்ற ஆனமுப் பாலும் உண்டு  
 தருவனத் திருவைக் கோயிற் றலம்வரும் போழ்தென் றாப்ப  
 அறிந்துவேன் அஃதை கற்க அவாவுற்றேன்” கொணர்க என்றார். 565

விடைகொண்டு குருவும் ஏக விழுந்தினர் மண்ட பத்தில்  
 அடிகொண்டிருந்த பேரை அண்மினர் அரச மைந்தர்.  
 தொடுத்தனன் வினாவொன் றாங்கே திக்கஜன் சேத்திய நாகர்  
 விடைசொல குளங்கள் தம்மின் விபரங்கள் அறியும் நோக்கே. 566

பாசனக் குளங்கள் கட்டும் பணியினில் வல்ல நாகர்  
 பேசினார் ஏழ்பத் தாகும் பயனுள்ள குளங்க ஸின்று  
 யோசனை யொன்றின் ஞேண்டாம் எமக்கது பொருந்த வேண்டிப்  
 பேசிட வந்தோம் என்றார் புகன்றிடு பணிப்பை ஏற்றார். 567

“பெரியதோர் குளத்தைக் கட்டிப் பாசனம் பெருக்கும் எண்ணாம்  
 கருவான தென்றன் உள்ளம் கூடுமாம் திட்ட மெல்லாம்  
 வரைபடத் தோடே யுண்டு வேண்டுவ துங்கள் ஓப்பும்  
 பொருட்காப் பாளர் கணக்கர் பரிவதும் வேண்டும்” என்றார். 568

அனைத்துமே கிடைக்கும் அஃதை அறிந்திடச் செய்க என்ன  
 மனமகிழ் வற்றார் நாகர் மலர்ந்தது வதனம் சொல்வார்.  
 கணமழை கொட்டும் நீரில் கொண்டதோர் துளியைத் தானும்  
 அநியாய மாக்க ஸாகா அதற்கான திட்ட மென்றே.. 569

ஊனாவும் வரிபுத்தின்

பெருகிடும் வெள்ள நீரின் பயன்பாடு கொள்ள வேண்டின்  
உருவாக்கம் வேண்டும் ஆழ ஊருணி நீர்த்தேக் கங்கள்  
மிருகங்கள் கான்வாழ் ஜீவன் மற்றைய கால்நடைகள்  
அருந்தவும் நீர்கொள் தேக்கம் அவசியம் என்றாஞ் சொல்வார். 570

வான்மழை கொட்டுங் காலம் வரையிலா நீரைச் சேர்த்துத்  
தானமாய்ப் பாலி யாறு தந்திடும் கடலுக் கஃபைத  
ஹனிலார் தமக்கி டாதே உள்ளவர் தமக்க ஸிக்கும்  
தானத்துக் கொக்கும் நாட்டில் தரிசுகள் காயும் போழ்தே. 571

புளியங்கு ளப்பு லத்தில் பிறப்பெடுத் தோழக் கண்டல்  
வெளியூடாய்ப் பாய்ந்து நான்கு வழிக்கரம் பிரிந்தே ஆழிக்  
கழிமுகம் சென்று சேரும் கண்டலில் வடக்குத் தெற்காய்  
வளம்பெறின் அனையொன் றாங்கே வகைப்படும் குளமொன்  
றென்றார். 572

நீர்த்தேக்கத்து) அளவு சாய்வு நீரோட்டம் அனைத்தும் முற்றுஞ்  
சீராக வரைப தத்தில் தந்துளோம் விளைச்சுல் பூமி  
பாரிய தாகும் மிக்க பயனுண்டு செய்தால் என்றார்  
“காரியம் சித்தி யாகும்” கூறினான் மன்னர் செல்வன். 573

“கட்டளை யிடுவே னின்றே கவலழிந் திடுகே: வேண்டுங்  
கட்டிடப் பொருள்க ளொல்லாம் கைப்பெடுங்: காசும் பொன்னும்  
திட்டமாய் வழங்கு மாறு செய்குவேன் என்று ரைக்க  
மட்டிலாத் திருப்தி நெஞ்சின் மீதுற எழுந்து நின்றார்.

புறப்பட ஆயத் தஞ்செய் போதினில் எல்லா ளன்றன்  
புறத்தினில் நன்றி சொல்வான் “பெருமையிம் மண்ணுக் கும்மால்  
நிறைப்பலன் கொள்ளும் நாடு நீர்ப்பாச னத்தி னால்தான்  
உரியது செய்கின் நீர்நீர் உம்வழி தொடர்க” வென்றே. 575

மன்னரின் செல்வன் வாழ்த்து மட்டுமோ “சேத்தி யாரே  
இன்னுமொன் றுண்டு நும்பால் இசைந்ததின் நாட்டுக் குங்கள்  
செந்நீரில் உதித்த பேரன் சித்தன்விற் படைய ணிக்கு  
முன்னிலை வகுத்தல்” என்று மொழிந்தனன் “திக்க ஜன்”னே.      576

சேத்திய நாகர் விட்டுச் சென்றதும் எல்லா ஓன்கள்  
கோத்தனன் தியில தேவர் காண்புலம் “நீண்ட நேரம்  
காத்திட வைத்திட் டோமா கூறுக” என்னத் தேவர்  
காத்ததில் கவலோன் றில்லைக் கவலைவே றான்றால்” என்றார். 577

என்பணி நிலையைத் தொற்றன் இயம்பினான் கும்ப நாகன்  
“பொன்னாவெ ஸி”த்த லைவன் புரிகின்ற துரோகந் தன்னை  
தன்னிக ரற்றோன் கொங்கா தரனென்றும் பெயருங் கொண்டோன்.  
பின்வருஞ் சேதி யெல்லாம் புலன்றிந் தெடுத்து ரைத்தான்.      578

அனுரத புரத்து மன்னன் அசேலனின் அரசைச் சார்ந்தோர்  
இணக்கமுற் றுள்ளார் கும்பன் எதிரிக்குத் துணைசைய் கின்றான்  
அனுரத புரத்தி ருந்தே அண்மையில் அவர்தம் ஒற்றன்  
மனைகொண்டான் கும்பன் பாலென(று) உளவு மற் றான்று      579  
முண்டு

உளவுகாண் ஒற்ற ரின்னும் உறைந்துளார் நாட்டில் என்றும்:  
களவினில் அவர்க்குக் கும்பன் காப்பரண் தந்தா னென்றும்:  
வழிகொண்ட தாகும் ஈங்கோர் மரக்கலம் பாலா விக்கே  
அழிதொழில் செய்யும் மூங்கில் அக்கலம் கொண்டே கிற்றாம்.      580

கரையோரக் கடற்ப ரப்பில் கப்பலைக் கண்ட கங்கா  
பரிதனில் தொடர்தே கொண்ட புலனாய்வு கிதுவொன் றாகும்.  
கரைகண்ட தாகும் ஈற்றில் கதம்பசூற் றடுத்துச் சிலாவுத்  
துறையினில் பொதிக ளைந் துறைகண்ட தென்றுங்  
சொன்னான்.      581

ஒன்னாவற் வீரபுத்தின்

ஆங்கிருந் தனைத்துங் காவி அனுரத புரத்தைச் சேர்க்கும்  
பாங்கினில் திட்ட மிட்டெப் புரிந்துளார்: அதுவு மன்றி  
ஈங்குற்ற ஒற்றர் பார்வை இளவல்கள் உங்கள் மீதாம்:  
வோங்கையைக் கொல்லல் வேண்டி வெள்ளாடு துணிந்த தொக்கும். 582

உள்ளிருந் துயிறர வாங்கும் ஊற்றனக் கும்ப நாகன்  
கொள்செயல் எல்லா ஓன்பாற் கவலையைத் தோற்று விக்க  
முள்வினை செய்ய முன்னே முந்திட வேண்டுங் கும்பன்  
வல்வினை யொடுக்க அன்றே வகைசெய்ய முறுதி கொண்டான். 583

கொல்லுசென் றுள்ள மூங்கில் கொடுவிடங் கொண்ட ஆம்பல்  
துண்டங்க ஓாகும் போரில் தும்பேயி தவிர்த்த தினான்றாம்  
சென்றதெவ் வாறாம் எங்கள் தேசத்தி லவையி ருக்கும்  
உண்மையைக் கும்ப னன்றி உரைத்திலார் வேறோர் என்றான். 584

“திக்கஜா உடனே யந்தத் துரோகியைக் கைது செய்ந்  
புக்கிய ஒற்றர் கூடப் போகவிட் டிடாதே” என்றே  
அக்கணாத் தாணை யிட்டான் எல்லாளன் கஜனுஞ் சொல்வான்  
தக்கதே துரோகஞ் செய்தோர் தண்டனை பெறுத வென்றே. 585

அடுத்துவந் துற்ற நாளில் ஆங்குற்ற ஒற்றர் மூவர்  
பிழியன்டார் திக்க ஜன்கை பற்றினன் கும்ப நாகன்  
பிழியன்டா னில்லை தப்பிப் பிழைத்தனன் நாட்டி னெல்லை  
கடற்றனன் கராங்கொண் டாலோ கொல்லுவர் எனவு ணெர்ந்தே. 586

சாத்திராஸ் கணித்து யுத்தந் தொடாங்கிட வேண்டு மென்று  
மாதங்கக் குருக ணித்து மகாராணிக் கன்று ரைத்த  
தோதான கால மென்னும் தட்சிணா யனந்தொ டங்க  
மீதமா யிருந்த தாகும் முற்றுமீர் நாட்க னன்றே. 587



படை புறப்பட்ட படமே

அறுசீர் விருத்தம்

குறிஞ்சிப்பா சரையினுள்ளே கூடினார் தளகர்த் தர்கள்  
மறவர்கள் தமிழன் வீரம் மெய்ப்பிக்கத் தீரண்டெட முந்தோர்  
குறியென்றே அனைவர்நெஞ்சாங் கொண்டால் தலைவன் வார்த்தை  
அறிந்திட அமைதி காத்தே ஆணைக்குக் காத்தி ருந்தார். 588

இருக்கையில் சிம்ம மொப்ப இருந்தனன் நாப்பண் மன்னர்  
இருக்கையில் கிர்டந் தாங்கி இருக்கும்பே றுற்றான் பக்கம்  
இரண்டிலும் திக்க ஜன்னும் ஈழமா சைனி யத்தின்  
பிரதமன் கொத்தன் ஆனோர் பிறர்சுற்றி நின்றி ருந்தார். 589

மன்பத் தளத்தில் ஈழ மண்டல நிலப்ப டத்தைக்  
கொண்டிருந் ததுவாம் கூடப் புறப்படம் கரிக்கோட் டாலே  
தண்டமொன் ரேந்தி நந்த சாரதி வரைப டத்தில்  
உண்டதாம் விபர மெல்லாம் உரைத்தனன் புலன்கொண் டாரே. 590

சுட்டினான் படைந டத்தத் தோதான பாதை மற்றும்  
இடாங்களை அவனை அண்டி இருந்தனன் காலாட் சேனை  
நடத்திடக் காத்தி ருக்கும் தளபதி தித்தம் பன்னும்  
அடுத்தவ ரோடு சித்தன் ஆகிய சிலரும் நின்றார். 591

மகாகாகாத்தன் புறந்தி ரும்பி மன்னர்தம் மைந்தன் நோக்க  
அகப்புலன் தெளிந்தான் என்ன ஆணைக்காம் நோக்க லென்றே  
நகர்ந்தனன் இருக்கை விட்டு நான்கடி முன்னே: சொல்வான்  
வகுத்துள திட்ட மெல்லாம்: விபரமாய்ச் செவிகொண் டாரே.

592

எதிர்கால மாமன் னர்தம் ஏவலுக் கேற்ற வாறும்  
அதிருப்பப் பாதை காட்டும் அறிவையும் பயன்கொண் டேநாம்  
எதிரிகள் புலத்தைத் தாக்க ஏற்றதாம் வகைசெய் துள்ளோம்  
மதிகொள்க நன்றா யென்றே வாய்மாழி செப்பி னானே.

593

குறிச்சிப்பா சுறையி ருந்து படையணி இரண்டு போக  
முற்படுந் தெற்கு நோக்கி முதற்படைத் தலைமை என்பால்  
அறுபது வில்லாள் வீரர் இருநூறு காலாட் சேனை  
உறுபரி நாற்ப தாகும் உற்றதாம் வீர ரோடே.

594

படையொடு பின்தொ டர்ந்தே போகும்நாற் பத்தாம் வண்டி  
படைவேண்டும் ஆயு தங்கள் உணவுமற் றான் வெல்லாம்  
உடன்கொண்டு மற்றோர் சேனை ஒன்றிடும் திக்க ஜன்றன்  
உடன்படு தலைமை ஏற்றே ஓதினான் இன்னுஞ் சொல்வான்.

595

தன்னிக ரற்ற வீரர் செந்தமிழ்ப் புலத்தின் மன்னர்  
முன்னிலை வகிப்பார் போர்தம் முதன்மையில் நடத்த வென்றே  
பென்னமும் பெரிதொன் றாகும் படையிது 'கணகம்' என்பார்  
பின்வரு மாறாம் அந்தப் படையணித் தொகையா மென்றான்.

596

இருபத்தேழ் தேர்கள் உண்டாம் இருபத்தேழ் கரிக ஞன்டு  
பரிகளோ எண்பத் தொன்று படைநூற்று முப்பத் தைந்து  
சரம்பொழி வீரர் சித்தன் தலைமையில் இருப தாகும்  
அரசருக் கணிபோ லாவார் அசைவறார் புறக்கண் வீசார்.

597

தோராங்கண் டல்ல ருவித் தென்கரைப் புறத்தி ருந்து  
சேரவுள் எதுவாம் வடக்கின் தண்டநா யக்கர் முதன்மை  
ஏர்ப்புடைப் படையும் கூட ஒன்றிடும் கீழ்தி கையின்  
சார்பினில் மணற்றி கொண்டார் முதன்மையில் படையிரண்டே.

598

மாணிக்க நாகர் நாக வல்லியர் முறையே யாங்கு  
 கானுவார் படைக ஸோடே கான்-வெளி தோராங் கண்டல்  
 பூண்டதாம் பாச றையில் பற்றுவார் குடமு ருட்டி  
 நீண்டநீர் கரையி னூடே நகருவார் தெற்கை நோக்கி.

599

அனுரத புரக்கி முக்கில் அமைவறு வாயில் நோக்கி  
 அன்னவர் நகருவார் என்றான் அடுத்தவ னுரைப்பா னின்னும்  
 பொன்னாவெ னிப்பு றத்தில் பெருமல்லன் ஜஸ்வ ரீயன்  
 தன்னாடு நாலி கன்னும் தம்படை யோடுள் ளார்கள்.

600

முன்னாற்றிப் பத்தாம் வீரர் முற்றிலும் பரிப்ப டைகள்  
 என்றான்று பெரிதா யில்லை ஏகுவர் தெற்கு நோக்கி.  
 சென்றிடு வழிக தம்பத் தண்புனல் நதிக டந்தே  
 வனாத்தினுாடாக மேற்கு வாயிலை அடைவ ரென்றான்.

601

இணையற்ற வாள்வீச் சாளன் உண்ணாமன் தலைமை கொண்டோர்  
 இணைந்துளார் புரத்துள் நானுா(று) ஆகிடும் தொகையில் வீரர்.  
 வணிகராய் வேடங் கொண்டோர் விரும்பியூர் காண்போர் போன்றும்  
 இணங்கினர் தோற்றம் மாற்றி ஏகினார் மறைந்தாங் குள்ளார்.

602

இறுதியாய் உரைத்த சேதி எவருமே அறியா வாறே  
 மறைந்துள தாகக் கேட்ட மறுநொடி அவையுள் ஸோருள்  
 சிறுசிறு சலச லப்பைத் தோற்றிடப் புரிந்து கொண்ட  
 மறுகணம் எல்லா ளன்றன் மாற்றுறை விளக்கஞ் செய்தான்.

603

அனுரத புரத்துள் எம்மோர் அழகொண்டு திங்க ளொன்று  
 கனிந்தது. மகாகொத் தன்நான் மட்டிலும் அறிவோம்: அன்றி  
 மனாங்கொள வில்லை மற்றோர் முற்றுமே மறைத்தோ மென்ன  
 கனற்றதோர் கேள்வி நந்தன் காதினில் அவன்ந கைத்தான்.

604

ஷங்காவும் யூபத்தின்

“நீடுமோ அறியா துற்றாய் நந்தனே ஒற்றர் கோனே  
போயுளார் நம்மோ ராங்கு புரத்திடை” என்பதாக  
வாய்த்து பலநாள் கொத்தர் வீராஉண் ணாம” ணோடும்  
ஆய்ந்துரை செய்தல் காண அவ்வளவே என்றான் நந்தன்.

605

உண்ணாமன் தன்னை மட்டும் உவந்துளார் அனுப்ப என்றே  
எண்ணாமாங் கொண்டி ருந்தேன் என்னெண்ணாம் பொய்த்தாற் போன்றே  
எண்ணீக்கை நானுாறென்றாம் இன்றுதான் தெளிந்தேன் செய்கை  
எண்ணீங்கல் வியத்தற் பாலாம் தீழுவென்றும் அதிச யித்தான்.

606

செய்கையில் பெருமை கொண்டு சிரித்தனன் கொத்தன் மீண்டும்  
செய்வதென் வகையா மென்றுஞ் சொல்லுவான் தெற்கு வாயில்  
கைப்படும் உண்ணா மன்கை கொண்டதாம் படைப்ப லத்தால்  
மொய்த்திடும் என்ப டைதம் முற்றுகை வடக்கு வாய்.

607

அறுநாறு வீரர் கொண்ட அணியொன்று கிழக்கீ முத்தின்  
கரையெனுஞ் செம்ம கையில் குருந்தையில் நிறுத்தி யுள்ளோம்  
வரித்ததென் கடமை யெங்கள் வாகினில் தளகர்த் தர்கள்  
இருக்கின்றோம் நானும் ஜம்பன் இருவரும் என்றான் நந்தன்.

608

கிடையினில் குறுக்கிட டான்போல் எதிர்வினா நந்தன் கேட்க  
விடைதர எல்லா என்றன் வதனத்தில் பொலிவு காட்டி  
விடையறி யாத வன்போல் வினாவுதல் ஏனோ நந்தா  
படையனித் துணைத்த கைவன் புரியாத தென்றொன் றுண்டோ.

மற்றவர் அறிய வேண்டு முனைப்பினில் தொடுத்தாய் கேள்வி  
அறிகுவேன் அதனை நானும் அதிலென்ன புகலு கின்றேன்.  
அறிகுவாய் மகாந் திக்கென் றடுத்தமை தெற்கில் தானே  
உறுகுணை ராஜ்யம் உண்டாம். அடலர்நும் மன்றுக் கென்றும்.. 610

சத்ரிய வம்சத் தோரைச் சதியினால் கொன்றோ முத்துச்  
சொத்தெனும் ஆட்சி கவ்வித் தந்தனன் தந்தை. அன்னான்  
புத்திரன் காக்க வண்ணன் பதவியில் மன்ன னாக  
வித்தான்றி யுள்ளான் வேறு வினைவேண்டாம் என்றான்

மீண்டும். 611

“அனுராத புரத்துக் கண்ணான் அளிப்பவன் திறைய வன்றன்  
மனாங்கொண்டால் அசேல னுக்கு முந்தலாம் தோள்தாங் கற்கே  
இணைவதும் சாத்தி யம்பின் எஞ்சிய சத்தி ரீயன்

துணைதற்ம ராஜா வென்போன் சேருநிற் றரசன் னாவோன்.. 612

கித்தகு நிலையில் நம்மோர் எதிரியில் ஒருவ னேனும்  
கித்தலம் புக்கா வாறே எல்லையை அடைப்பர்” என்ன  
கர்த்தரி லொருவன் ஜம்பன் கூறுவான் “ஈழ ராஜா  
வித்தான்றிப் போன துள்ள வருத்தமொன் றெனக்கா” மென்றே. 613

“என்னதா னாஃதே டுத்தே இயம்பிடு ஜம்பா” என்றே  
சொன்தும் உரைப்பான் ஜம்பன் “துணையாக உங்க ளோடு  
முன்னிலைப் படையில் கோட்டை முற்றுகைப் போழ்தில் நிற்க  
என்றனுக் கிலையே வாய்ப்பு இழப்பினை எண்ணி” யென்றான். 614

அவன்சொன்ன வார்த்தை கேட்ப அகலவாய் திறந்து ராஜா  
அவிழ்த்தனன் சிரிப்பொன் றின்பின் அருகுள நந்தன் நோக்கி  
“எவையேனுஞ் சந்தே காங்கள் இல்லையோ நந்தா” என்ன  
அவனிலை யென்றான் யாரோ “ஆம்உள்” எனவொ லித்தார். 615

ஒலிவெந்த திக்கை நோக்கி ஓன்றின விழிகள் யாவும்  
நிலைபெற்ற தாகும் ஓரீர் நிமிடங்கள் வியப்பி னாலே  
சிலையென நிமிர்ந்து வீரஞ் செப்பிடு தோற்றுத் தோடே  
தலைமட்டுஞ் சரித் பாங்கில் சித்தனாங் குற்றல் கண்டார். 616

“சொல்லுக வீர எங்கள் சேத்திய நாகர் பேரா”  
சொல்லுக என்று கொத்தன் சிரிப்பொடு வினவச் சித்தன்  
“எல்லையில் மகாதீர்த் தத்தில் ஏன்கடற் படையா” மென்றே  
சொல்லாது சொல்வான் போன்றே தொடுத்தனன் வார்த்தை:  
சொல்வார். 617

ஒன்னாவும் ஓரிபுத்தின்

பாண்டிய மன்னன் பாலோர் படையினை அசேலன் கி. சி  
வேண்டிய தாக்க சேதி வந்துளா” இருதி றத்தும்  
தோன்றிய உறவொன் றுண்டு திருமணப் பந்தத் தாலே  
ஊன்றிடில் மனத்தி ஸஃதும் உதவலாம் நமையை திர்த்தே.. 618

“படைவரின் மகாதீர்த் தத்தில் மரக்கலம் தண்டிறங்கும்  
பழவரும் தடுக்க வென்றே படைப்பலம் எனவிளக்க  
“படைகாடான் தீச வென்ற பற்றுண்டோ நெஞ்சி வென்னா”  
விடையுடன் வந்த தன்னான் வலுவற்றோன் என்ப தாக. 619

“சொல்லுங்கள் திருத்த முண்டா திட்டத்தில் திருப்பதி யுண்டா”  
இல்லையென் றனைத்துப் பேரும் இணங்கினர்: நந்தன் சொல்வான்  
“பொல்லாத பொறிக்குள் மாட்டப் பேகின்றான் அசேலன்” என்றே  
இல்லையெவ்வாறு ரைத்தல் எனமன்னான் தொடர லானான். 620

“களம்பல கண்ட வீரன் காரியன் திறமை மிக்கோன்  
உளங்கொள் லாகா மாற்றான் எம்மிலும் நலிந்தோ வென்றே  
இழப்பதும் வேண்டா நும்பில் ஏற்றம்மிக் கோனு மென்று  
முழுமையாய் நம்பிக் கையை மட்டுண்டாம் எடைகொள் எற்கே”. 621

விளக்கங்கள் அனைத்தும் பெற்று விடைபெறும் காலம் உந்த  
அழுத்தினான் ஆனை யொன்றை எல்லாளன் “நாளை வெய்யோன்  
முழுப்பாலி வடையு முன்னே முன்னேற வேண்டுந்: தெற்கின்  
வழிப்புலம் புரத்தை நோக்கி விடைகொள்வோம் இன்றாம்”  
என்றான். 622

விடைபெறு முன்னர் தன்வாள் வலக்கரம் பற்றி மேலே  
பிழித்தனன் அனைத்துப் பேரும் பாவனை யதுபோல் செய்தார்  
அடுத்தொரு நொழுக்குள் எல்லாம் அடங்கின அவர வர்க்குக்  
கொடுத்ததாம் பணியைத் தாங்கி கோயில்விட்டகல லானார். 623



வெற்றிமேல் வெற்றி கொண்ட படலம்

எண்சீர் விருத்தம்

வாரிதியின் பேரனைகள் வானைத் தொட்டு  
வருஷடவோ மேலோங்கி வீழும் ஓசை  
பேரிழபோ ளானதென்ன படையோன் றன்று  
புற்படுதல் கூறுதற்கோ பரிதி விண்ணீன்  
காரொடுக்க ஒளிக்கீற்றைக் குதறல் கண்டு  
கோபமுற்றோ விழிகாலை கரையை நோக்கிச்  
ச்ராக ஒன்றன்பின் ஒன்ற தாகத்  
தமுவியதென் காரணமோ தேர்வார் யாரோ.

624

விழதவினைப் புலப்படுத்தி வெய்யோன் காய  
வீறுகொண்டு மேலைமுந்தான் ஒளிக்க ரத்தின்  
கொடுவினையைத் தாங்காது காங்குல் மாடும்  
காலைப்பனித் துளிகருகி ஆவி யாகும்  
கழகமழுப்பும் பொழில்களிலே கமலப் புக்கள்  
கட்டவிழ்த்துக் கதிரவன்மேல் காமுற் றேங்கும்.  
உடனவைமேல் வண்டினங்கள் ஒன்றித் தேனை  
உறிஞ்சிமதி கெட்டாடும் உதயப் போழ்தே.

625

எல்லாளன் படையணிகள் எதிர்ப்பு றத்தை

இலாதொழிக்கும் வெறிகொண்டே ஏகுந் தெற்கின்  
எல்லைதாண்டிக் கதம்பந்தி வெப்பு றத்தில்

இடங்கொண்டு பாசறைகள் அமைத்துத் தங்கும்  
சொல்லிவைத்த திட்டப்படி தொடர்ந்த காலை

சேனைதனை வழிநடத்திச் சென்றான் கொத்தன்  
இல்லையொரு எதிர்ப்பும் முன் னேறு தற்காம்

இடம்பெயர்ந்தார் நதிதாண்டி ஈழ வீரர்.

626

ஆழமற்ற நதிப்படுகை இடையூ றற்றே

அடுத்தகரை சென்றடைய அடிகோ விற்றாம்.

பாழடைந்து போலதுவாம் புனல்வ றண்டு

போனதென்னே படையணிக்குப் பக்கச் சார்ந்தோ  
ஸழப்படை கால்பதிக்கும் இராச ரட்டை.

எண்ணியபோல் எலாமுமுற்ற தென்மால் ஆக  
தோள்வலுத்த தீர்கள் துணிவுங் கொண்டார்

தும்கரத்தில் வெற்றியெனத் திடங்கொண் டாரே.

627

பொன்னாவெ ஸிப்புறத்தில் புறப்பட் டோர்கள்

பெருமல்லன் ஜஸ்வரியன் தலைமை கொண்டு  
சென்றார்கள் கதம்பந்தி தாண்டி மேலே

சேர்ந்திருந்தார் குதிரைமலைச் சார வண்மி  
இன்னுமொரு புறத்தினிலே இரண்டு சேனை

எகிறினவாம் கதிரமலை மணற்றி யாரின்  
முன்னெடுப்பில் ஆங்கேதான் முதன்மு தற்போர்  
மாற்றாரின் எதிர்ப்போடு முகிழ்த்த லாகும்.

628

எல்லாளன் படையுடனே அசேலன் வீரர்

எதிர்த்து நின்றே போரிட்டார் இருபு றத்தும்  
சொல்லைண்ணா மனுச்சேதம் தொடக்கங் காணும்

தனித்தனியே தத்தமது தீரங் காட்டி

வில்லம்பு வாள்வேலால் வகைந்த வாறு  
 வகைசெய்தார் காலனுக்கு வேலை குன்ற  
 கொல்லுதொழில் கைவந்த கூட்டத் தார்கள்  
 கடமைதனை நிறைவேற்றுங் கார ணத்தார்.

629

காத்திருந்தே உயிர்பறிக்கக் கருத்துற் றார்போல்  
 காட்டினாரே கனவேகம் அசேலன் வீரர்  
 போர்த்திறமும் மதிநுட்பப் பலமுங் கூடப்  
 பழிவாஸ்கப் பாய்ந்தெதிர்த்தார் ஈழ வீரர்.  
 கீழ்திசையின் தளகர்த்தர் ஒருபுறத்தும்  
 கூடவட தளபதிமற் றோர்புறத்தும்  
 வாள்சூழற்றத் தொடர்ந்தார்கள் வீரர் கூறா  
 வளிதோற்கும் பிரளையமாம் களத்தின் மீதே.

630

மதுருபிட்டிக் கிராமத்தில் மகாகொத் தன்றன்  
 முன்னணியில் கொண்டுசென்ற படைத்தி றத்தார்  
 எதிர்கொண்ட சைனியத்தை இல்லா தாக்கும்  
 எண்ணத்தில் வெற்றியற்றார்: எல்லா ளன்முன்  
 எதிர்த்தேக வழிசமைத்தார் அவனுஞ் சென்றான்  
 எதிர்ப்பவன்பால் இலாதொழியிடும் இன்னோர் திக்கில்  
 கதிகலங்கச் செய்தார்கள் செம்ம லைக்கண்  
 குருந்தையிலும் நந்தனொடு ஜம்பன் சேர்ந்தான்.

631

வேடுவன்கை அகப்பட்ட விலங்கை யொக்க  
 வகிர்ந்தனாரே அசேலன்படை வீரர் தம்மை.  
 நாடுவந்த எல்லாளன் நேசச் சேனை  
 நினைந்தபடி களத்தைத்தும் நாட்டாளன் மைக்குள்  
 கோடிட்ட தாகுமெனக் காணும் வெற்றி  
 கைப்பட்ட நிலைக்குளவர் கவலற் றோராய்த்  
 தேழியலைந் தார்பகையைத் தீர்க்க வாட்கள்  
 தாகத்தைத் தீர்த்தனவாம் செந்நீ ருண்டே.

632

ஈன்னாவற் விபுத்தின்

கரிகளாரு புறத்தினிலே கரிக ஸோடு  
குன்றிரண்டு மோதுவபோல் காணும் பாங்கில்  
பொருதினவே அதிலிருந்த வீரப் பாகர்  
பற்றியதம் ஈட்டிகளால் பொருத லானார்.  
மருவிவரும் எதிரிகளை மிதித்துத் தள்ளும்  
மற்றுமொரு காரியமும் அவற்றா லாகும்.  
பரிகாண்ட வீரர்தம் வாள்சு மூற்றிப்  
பறந்தார்கள் சிராங்களைப்பந் தாழ னார்கள்.

633

கொட்டியசெந் நீர்நிறைந்து சேற்றி னால்சொங்  
கம்பளம்போல் காட்சித்தரும்: கையுங் காலும்  
வெட்டுண்டு வீசியதால் விரவிக் காணும்  
விடுபட்ட முண்டங்கள் வேண்டும் வாறே  
அட்டதிக்கும் பேரிரைச்சல் அறை லோசை  
ஆடனகளின் பிளிறலாவி பரிக்க ணெப்பு  
மட்டில்லை ஆளிழப்பு மனித வேட்டை  
மிகுந்ததொரு பெருங்காடுமை களத்தின் மீதே.

634

கூடுவிட்டுக் கலைத்தோடும் குருவிக் கூட்டம்  
கண்காணுந் திக்கெல்லாந் திசைகெட் டோடும்  
பாடுற்றார் அசேலன்றன் படைவீரர்கள்  
பின்தொடர்ந்தார் எல்லாளன் போர்க்க ணைத்தார்  
தேடியவர் தலைகளினை வெட்டிச் சாய்த்தார்  
தப்பவில்லை யொருவரானும் சேர்த்தொ மித்தார்  
நாடுவெதன் கொலைக்களத்தில் நாசந் தானே  
நாழியபோல் நடப்பவைகள் நடந்த தாங்கே.

635

வகுத்தபடி வியூகத்தை விணைப்ப டுத்தி  
வெற்றிகாண்டு நகரையன்டுங் காலை யுள்ளே  
புகுந்திருந்த உண்ணாமன் படைவீரர்கள்  
உருமாற்றிச் சுயரூபம் உற்றை முந்தார்.

வகையறியா தாங்குற்ற படைக்க லத்தோர்  
வலுச்சமரைத் தடுத்தமைய ஏழே நான்ஸ்  
தொகையறியா வாழுற்றார் சுற்றி நான்கு  
திசைகளிலும் எல்லாளன் மறவர் கூட்டம்.

636

களத்தினிலே புறமுதுகிட் டோடி வந்தோர்  
கோட்டைக்குள் புகுந்துகொள்ள அதனைச் சுற்றி  
முழுப்படையும் குவித்தவரை வளைத்துக் கொண்டு  
முனைப்படுத்தும் முயற்சியிலே வெற்றி கண்டார்.  
வழியில்லை உட்புகவோ வெளியே றந்கோ  
வாயில்கள் நாற்புறத்தும் தாழ்ப்பாள் ஏற்கும்.  
களிகொண்டார் வீரர்கள் வெற்றிக் கோஷிம்  
காற்றலையில் இடியெனவே கரைந்த தன்றோ.

637

வெற்றிகொண்ட போழ்தினிலும் வீர ருக்கு  
விடுத்தானோர் கட்டளையைப் படைமு தல்வன்,  
கொற்றவனாய் முடிகொள்ளக் காத்தி ருப்போன்  
கடுகளாவந் தவறிமைழக்கக் கூடா தென்றான்.  
முற்றியது போரவரும் முனைந்தால் மோத  
மன்னித்தல் வேண்டாகொன் றாழிப்பீர் மக்கள்  
உற்றபொருள் உடைமைகளை உயிரைக் காக்க  
உறுதுணையாய் இருப்பதற்கும் உறுதி யேற்றான்.

638



ஏவ்வளையால்யிட்

அசேணன் கொலையுண்ட படலம்

எண்சீர் விருத்தம்

கிழக்கினிலும் மேற்கினிலும் குளங்கள் வாவி  
கொண்டிருக்க நடுவிலுள் பிரதே சத்தில்  
அழகுறவே கோட்டையினை அமைத்தி ருந்தார  
அனுராத புரத்தினிலே: அடிப்பா கத்தில்  
வழங்கியகற் பாறைகளை உள்ள டக்கி  
விட்டத்தில் கீழ்ப்பரப்பு அடிக்க ணக்கில்  
எழுமுன்றும் மூன்றுமொன்ற மேற்பா கத்தை  
எட்டிரண்டுங் கொண்டதுவாய் எஃகின் பாங்கே.

639

பனைமரத்தின் உயரத்தில் பாறைக் கல்லைப்  
பொழிந்துகூக்கிச் சுண்ணமிட்டு வலுவாய்க் கட்டித்  
தனித்தனியே நாற்புறத்தும் வாயில் வைத்துத்  
திடமாக நிலைபொருத்தித் திறந்து மூட  
கனவுறுதி கொண்டதுவாய் காட்டில் முற்றிக்  
காய்ந்தமரக் குற்றிகளை கணக்காய் வெட்டி  
இணைத்தவற்றை இருப்பாணி கொண்டு கோத்து  
இருந்தார்கள் கதவுகளாய் வாயில் காக்க.

640

பெருவாயிற் கதவுகளின் உட்புறத்தே  
 பட்டங்கள் தாழ்ப்பாளாய் இரும்பி ளாகும்  
 கரிமோதித் தள்ளவரின் தலைகூராக்கக்  
 கரும்பொன்னால் கூம்புகளைக் கடைந்தெடுத்து:  
 பொருத்தியுமே வைத்திருந்தார் வெளிப் புறத்தில்.  
 புகவொண்ணா ஏறும்பேனும் பாது காப்பு  
 இருந்ததுவாம் இருந்துமென்ன எல்லா ஸன்பால்  
 இணாங்கியது கோட்டைப்படை யெடுப்பின் போதே.

641

திறந்திருந்த திமிச்கிலத்தின் வாயி னுள்ளே  
 சிறுமின்கள் செல்லவைதன் தாடை மூடி  
 இறுகியது போலாகும் எஞ்சித் தப்பி  
 ஏகியபோர் வீரர்கள் கோட்டைக் குள்ளே  
 உறும்வரையுங் காத்திருந்து உள்வாஸ் கப்பின்  
 ஒன்றாக நாற்புறமும் வாயில் மூடித்  
 திறவாதே இருந்தனவாம் சென்ற டைந்தோர்  
 தம்மைமதில் காவலுக்காய்ச் சேர்த்துக் கொண்டார்.

642

தப்பிவந்தோர் தம்மோடு கோட்டை தன்னைத்  
 தப்பவைக்கக் கூடுமென மனப்பா லுண்டே  
 எப்புறத்தாவ் குறைவின்றி மதில்கள் மீது  
 ஏற்றபாது காப்பளித்தான் அசேலன் வீரர்  
 தப்பாது குறிவைத்துத் தாக்கி னாலும்  
 தம்மிலொரு பேருமதால் தாக்குண் ணாத  
 ஓப்புடைத்தாய்த் தம்படையை உறைய வைத்தான்  
 எல்லாளன் யுந்தனநியோர்ந்த தாலே.

643

ஆணையிட்டான் மகாகொத்தன் கிழக்கு வாயில்  
 அண்மிக்குஞ் சாலையிலே கிரண்டு கோயில்  
 பூண்டுளன் அவற்றிலொன்று “பத்ம சைத்யம்”  
 பிக்குமகான் மகிந்தபதும் பதித்த பூமி.

வேண்டுமெத னோடு"கால வேலன் கோயில்"

வரலாற்றுப் புகழ்கொண்ட தாகும் காக்க  
தீண்டிடவும் வேண்டாமவர் சங்கை செய்யுந்

தலங்களாவை எச்சரிக்கை என்ற வாரே.

644

புனித மண்ணின் தெற்குவாயில் பதிந்த தாங்கே

போதிமரம் வெள்ளரசு பெளத்தர் சென்று  
தினம் வணங்கும் வழிபாட்டுத் தலமாம் வேறு  
சேர்ந்து"மகா மேகவனம்" தனித்தே யுண்டாம்.

அனுவேணும் இவற்றினுக்கு அழிவு நேர

அனுமதிக்கக் கூடாது காக்க வேண்டும்  
எனமீண்டும் வீரர்தம் நினைவில் வைத்தான்  
எல்லாளன் தளகர்த்தன் இதயங் கொண்டார்.

645

கோட்டைக்குள் புகுவதற்கு வடக்கு வாயில்

குறிவைக்கப் பெற்றதுமுன் வாயி லண்டி  
பூட்டைத்தே உள்நுழைய வேண்டும் யானைப்

படையுதவி கொண்டதனைச் செய்தல் கூடும்  
கோட்டைமதில் மேலிருக்கும் காவல் வீரர்

கடுமெதிர்ப்பைச் சரந்தொடுத்துக் காட்டு வார்கள்.  
கூட்டுநீரும் கொதியுலோகக் கலவை கூடச்  
சிந்திடவும் வாய்ப்புண்டு தாங்கொண் ணாதே.

646

முற்றுகையின் மூன்றாம்நாள் மாலை சாய

முற்றுமிருள் கூழ்ந்திருக்கும் முகூர்த்த வேளை  
விற்படையோர் சித்தன்றன் தலைமை ஏற்று

வந்துமதிற் கரையோரம் மறைந்து கொண்டார்.  
மற்றும்ஓர் அணியாக மிருகக் குன்றின்

மீதமர்ந்து மதகரிகள் நான்கி னோடு  
உற்றனனே மகாகொத்தன் ஒுணை யேற்று  
உட்புகவே போர்தொடங்கும் வேளை அண்டும்.

647

முன்மாலைப் போழ்தாளிந்த வெய்யோன் மீண்டும்  
 மிக்கொளியைப் புறம்நான்கும் மிளிர விட்டே  
 அன்றுவரும் படுகளத்தை அறிவிப் பானபோல  
 அடிவானஞ் செம்மையறுத் தோற்ற முற்றான்.  
 முன்னிரவு மதிலைண்டை ஒளிந்தி ருந்த  
 வில்வீரன் சித்தன்றன் வித்தை காட்ட  
 உன்னினனே சரமான்றை மதிலி ருந்த  
 ஒருவீரன் சிரந்துளைக்கப் போர்தொ டங்கும்.

648

தொடர்ந்தனரே வில்வீரர் சித்தன் செய்கை  
 தலைப்படுத்தச் சரம்பொழியத் தலைகள் சாய  
 அடுத்தேயோர் சேதிவந்த தாங்கு மற்றீர  
 அமர்க்களத்தில் யுத்தமொன்றித் தொடரு தென்றே  
 கடும்போரில் ஒருபுறத்துக் கிளைத்த லைவர்  
 காயமுற்றுக் குற்றுயிராயக் கிடப்பதாயும்  
 கிடைத்ததுடன் தகவலது நாக வல்லி  
 கீழ்த்திசையின் படைமுதல்வர் என்பதாக.

649

சேதிகொண்ட மறுநொழியில் சினந்தை றிக்கத்  
 தூக்கினனே உடைவாளை எல்லா ஓன்வாய்  
 ஓதியது “கோட்டையினைத் தகர்ப்பீ” ரென்றே  
 உடன்பட்டார் வீரர்கள் ஒன்றிப் பாய்ந்தார்  
 மோதியது மகாகொத்தன் வேழம் முந்தி  
 முடிவைத்த கதவுகளில் முட்டி முட்டி  
 மோதினவே கூடவந்த கரிகள் நான்கும்  
 மலைகளொன்றி மோதுவபோல் வினைகள் செய்யும்.

650

கதவுகளில் பொருத்திவைத்த கரும்பொன் கூம்பின்  
 கொடுவினையைத் தடுப்பதற்கும் உலோகப் பட்டம்  
 உதவியதே யானைகளின் சிரகைக் காக்கும்  
 ஒன்றியதாய் ஏருமைத்தோல் கவசம் போலாம்

மதிலிருந்தே அசேனன்படை மழைக்கொப் பாக  
 மட்டறவே சரம்பொழிய மறுத்த வற்றின்  
 கதியொழித்தார் கேடையத்தால் சுருண்டு வீழுக்  
 கண்ணிழைமப்புள் பலநூறு காற்றை வெல்லும்.

651

கோத்தெடுத்த சிலைநாணில் குறிதப் பாதே  
 கடுகுடவென் றெண்ணுமிடம் எண்ணும் போழ்தே  
 நேர்த்தியாகச் சென்றறடையும் நினைந்த வாரே  
 நடக்குமயிர் தப்பாது சித்தன் வில்லாள்  
 சாத்திரத்தைப் படையணிக்குச் சீர்மை யாகத்  
 தந்திருந்தான் குறையறவே பயிற்சி கொண்டோர்  
 காத்துயிரரைக் கையோடு மறுபுறத்தில்  
 காவுகொண்டார் தொகைதொகையாய்த் தப்பா ரற்றே.

652

தகவலொன்றை எல்லாளன் தம்மிடத்துச்  
 செய்திகாவி யொருவனப்போ தோடி வந்தே  
 புகவைத்தான் செவிகளிலே மேற்கு வாயில்  
 பணிந்ததுவாம் ஜன்வரியன் புதமன் றாக  
 புகுந்துள்ளார் அவர்படையோ டூட்புறத்தே  
 பெருஞ்சேதம் இருபுறத்தும் என்றங் வேளை  
 மகாகொத்தன் வடக்குவாயில் கதவு தன்னை  
 மண்டியிட வைத்திடவே உட்புகுந்தார்.

653

கதவொழிந்து தரைவீழுக் காத்தி ருந்தோர்  
 கத்தியொலி யெழுப்பியவா றுள்ளே யோட  
 வதிபுலத்து வீரர்கள் தாக்கி னார்கள்  
 வெற்றிமாற்றுக் கரம்போமோ என்னும் வாறாய்  
 எதிரிகளின் தாக்குதலால் இருசா ராரும்  
 எதிர்த்தளிக்கும் வெறிகொண்டார் எண்ணிற் கொள்ளார்  
 விதிமுழுந்து நிலம்புரண்டார் வடுக்கொண் டோர்கள்  
 வாய்விட்டே அலறினரே வருந்தா ரற்றே.

654

எல்லாளன் வாள்குருதித் தாகாஸ் கொண்டே  
 எண்திக்குஞ் சுழன்றெதிரிப் பேரை மாய்க்கச்  
 சொல்லொண்ணா வேகத்தில் திக்க ஜன்வாள்  
 சுழற்றினனே நாற்புறமும் சரியும் தேகம்  
 எல்லாளன் தலைகொய்யும் எண்ணாஸ் கொண்டோர்  
 எதிராளித் தளகர்த்தன் பாய்ந்து நன்னை  
 வில்லாளன் சித்தனது குறிக்குள் ளாகி  
 விடுத்தானுயிர் விண்ணேக வலிந்து பெற்றான்.

655

ஒட்டுமொத்த மாய்அசேலன் வீரர் கண்ணுள்  
 உறுத்தியதோ எல்லாளன் வழவ மாக  
 கட்டுண்ட ததுகஜனின் கட்டு லன்பால்  
 கடுகியவன் நிழலாகக் காப்புச் செய்தான்  
 விட்டகண்றா ரில்லையவன் வீரர் கூட  
 வெளிவரவே கிடந்தாரார் விளக்க முற்று  
 கொட்டினனே திக்கஜனை நோக்கிக் கேள்வி  
 கூறென்ன காரணமீ தென்ப தாக.

656

காப்பதுயிர் எம்கட்டமை எல்லா ளாந்  
 கோணாங்கள் நாட்டிற்கென் குறிக்கோள் கூற  
 காப்பதெங்கள் கடனனைத்து வீர ரையும்  
 கருத்தில்கொள் வழிவிடுங்கள் என்றான் ஆனை  
 கேட்பதற்குள் வழிவிட்டார் கண்பார் வைக்குள்  
 காணாத வேகத்தில் களத்துள் ளோகி  
 வாட்பலியைத் தொடரங்கினானே எல்லா ளன்போர்  
 வெறிகொண்ட மறவனொனச் சுழன்றிட்டானே.

657

பக்கவாயிலத்தனையும் பிளந்தி ருக்கப்  
 படையொலிக்கும் வெற்றிக்குரல் பொங்கிப் பாயப்  
 புக்கனாரே எல்லாளன் போர்வீர்கள்  
 பின்வாங்கி ஓடினாரே பதியுண் டோர்கள்

சிக்காதே எஞ்சியதொன்(று) அரண்ம னெதான்  
 தவிரமற்றும் அனைத்திலுமே கொடிப றக்கும்  
 பக்கத்தில் வந்துற்றான் திக்க ஜன்னோர்  
 பொறுப்பைத்தன் வசமாக்கப் பணிந்து நின்றான். 658

அனுமதிக்க வேண்டுமெனை ஈழ ராஜா  
 அசேலனைநான் கைதுசெய்ய எதிர்ப்பா னாயின்  
 கொன்றுவர என்பதுதான் கேட்டு நின்ற  
 கோரிக்கை அவர்களது தந்தை மாறைக்  
 கொன்றொழித்த காரணத்தால் பழிகொள் எற்குக்  
 காத்திருந்த திக்கஜனும் கருத்தில் ஒர்ந்தே  
 உன்றனது விருப்பமது வாமென் றாயின்  
 உத்தரவு தருகின்றேன் எனமொ பிந்தான். 659

ஆனாலும் ஒன்றென்றான் அரச மைந்தன்  
 அடியடுத்து வைக்கமுன்னர் அவனும் நோக்க  
 வேண்டாமெச் சிறாரினையும் பெண்டி ரையும்  
 விருத்தாப்பி யர்நோயால் வருந்து வோரைத்  
 தீண்டுவதாம் என்றுவரத்தான் கஜனைக் கூர்ந்து  
 ஆண்டுற்றார் அசேலனாடு வீர மல்லர்  
 அவனும்வாள் வீச்சினிலே சூரன் என்றான். 660

இருபதுபேர் கொண்டசிறு படையி னோடு  
 எல்லாளன் கட்டளைக்கென் றேற்ற வாறு  
 மருவினனே திக்கஜனுங் கோட்டை தன்னை  
 மகாகொத்தன் உள்ளாமன் ஜஸ்வ ரீயன்  
 உருவியவாள் சகித்தர்களாய் உட்பு குந்தார்  
 உண்டில்லை ஒருவருமே அரண்ம னைக்குள்.  
 வருவழியில் எதிர்த்தவரை வகிர்ந்திட்டாலும்  
 வேண்டுவோரைக் காணாது வெறுப்புற் றாரே. 661

தப்பிவிட்டார் அரசுகுதை தோர்க ளன்றே  
 தவிப்புடனே மகாகொத்தன் சொல்லக் கேட்டும்  
 அப்படியொன் நிருக்காதே அசேலன் ஒன்றும்  
 அஞ்சியோடும் கோழையல்ல அறிந்துள் ஓன்றான்  
 எப்படியும் எம்வரவை எதிர்பார்த் தோனாய்  
 இங்கிருப்பான் குடும்பத்தை அனுப்பல் கூடும்.  
 செப்பினானே திக்கஜனும் சொன்ன வாரே  
 தேடுகையில் கண்டுகொண்டார் தரித்தி ருந்தார்.

662

எழுசீர் விருத்தம்

பழிக்குமே பழிகொள்ளப் புகுந்தனன் மகாகொத்தன்  
 பாவச்சையல் அதுவென் றெண்ணரி  
 இளைத்தலைத் தடுத்தனன் எல்லாளன் கொத்தனோ  
 இணாங்காத மனத்தி ருந்தும்  
 வழியின்றிப் போயினன் வார்த்தையோ மன்னன்வாய்  
 மொழிந்ததால் அந்த ரித்தான்  
 பழிச்சொல்லுக் கஞ்சியே புகன்றனன் என்றுமே  
 புரிந்திட ஆணை யேற்றான்.

663

வீரரை அழைத்தனன் வந்தனர் ஆணையை  
 விளம்பினான் சரித மறிந்தோர்  
 போரின்பின் அவன்முன்னர் புரிந்ததாம் கேட்டினைப்  
 பேசினார் தமக்கு ளன்னார்  
 காரணன் சேனரைக் கொன்றுதலை கொய்தபோல்  
 கழுவேற்றக் காத்தி ருந்தோர்  
 சார்ந்தனர் மன்னனின் சொல்லினைச் செயற்படச்  
 செய்யுவழி மீதில் புதைத்தார்.

664

எண்ணிய வாறவர் இருந்தனர் அரண்மனை  
கிடம்படும் உட்புறத்தே  
தன்னுட னேயவன் துணையென வீரர்கள்  
சேர்த்துவைத் தேயி ருந்தான்  
எண்மராம் மல்லர்கள் இருபது வீரர்கள்  
என்றவர் தொகை சமமே  
திண்ணிய தோட்பலங் கொண்டவர் அனைவரும்  
சிங்களர் சிம்ம மொத் தோர்

665

படையணி யுடையவர் போர்க்கலம் பூண்டெதிர்  
பார்த்துமே காத்தி ருந்தார்.  
அழபணிந் திடமனம் அற்றவன் போலவே  
அசேலனும் நின்றி ருந்தான்.  
கொடுவினை கண்களில் கொப்பளித் திடவவன்  
கடுஞ்சினத் தோடு ஏறந்தான்.  
பிழிபட மாட்டிளன் போலவன் தோன்றினான்  
போர்வெறி புகல வெளிதோ.

666

அசேலனைக் கண்டதும் அடங்கிடாச் சினத்துடன்  
அடிகாள கஜன்மு யன்றான்  
பசிகொண்ட வேங்கைகமுன் பாய்ந்திடற் பாலதே  
பொறுமையில் ஸாநி வையே  
புசித்திட மாபிசும் பார்வையி லிருக்கையில்  
புறந்தள்ளு மாமோ என்மால்.  
உசிதமில் லோர்கணம் ஓடுங்குக எனக்கொத்தன்  
உரைத்திட அடங்கி நின்றான்.

667

சிலவேளை சரணுற சிரங்கொய்ய லாகலாம்  
சொல்லுவேம் எனவி ளொந்தே  
கலைத்தனன் அமைதியை கஜனுரை செய்குவான்  
கைவிடேன் கலங்க ளென்றே

கலகல வெனநகை கொட்டியே அசேலனும்  
கூறுவான் காத்து நின்றது  
இலகுவில் விட்டேக வில்லையே எங்கேயுன்  
எல்லாளன் கூப்பி டென்றான்.

668

தனிச்சமர் செய்திடத் துணவிவன்டென் றாகுமால்  
செய்திட அழைத்து வாந்  
என்னதோ அவனதோ இத்திரு நாடென  
இறுதியில் முடிவு கொள்வேம்  
சொன்னவன் அசேலனே திக்கஜன் வெறிகொண்டு  
சொல்லுவான் உரிமை கொள்ளத்  
தனிச்சம ரில்லையே தனித்தனை சரணாடை  
தப்பலாம் வழியில் லென்றான்.

669

சரணாடை யென்றவோர் சொல்செவி சுட்டிடச்  
சிங்கமாய்க் கஜனின் முன்னே  
உருவிய வாளினை ஓங்கி யுயர்த்தியே  
ஒன்றினான் உயிரை யுண்ண  
மருவிய மறுகணாம் மின்னலாய்த் திக்கஜன்  
மறுகியே வாள்ச் சூற்ற  
இருவரும் ஒருவரை ஒருவர்விஞ் சிடவெனும்  
இருப்பினில் மோதி னாரே.

670

வலப்பக்கம் வாளினை வரித்தொரு நொழியினுள்  
வீசினான் புரத்து மன்னன்  
தலையினைப் பின்வாங்கித் தப்பியே தன்வாகை  
சமயத்தில் கஜன் வீசினான்  
இலக்கினில் தப்பிய எதிரியின் வாள்தனை  
இலக்குவைத் தடுத்து வரவே  
கலங்கிடான் அசேலனும் காத்தவன் போலவே  
கால்வாங்கிப் பின்ன கர்ந்தான்.

671

ஒன்னாவற் வீரபுத்தின்

தொடர்ந்தவ ரிருவரும் தம்வழி போர்செயத்  
தனித்தொரு புறத்தில் கொத்தன்  
அடலை அரிந்தனன் அவன்பாதத் தழியினில்  
அலறியே சுருண்டு வீழ்வார்  
அடுத்தொரு பக்கவில் எதிர்மல்ல ஸாருவனின்  
ஆளுகை விஞ்சி நிற்கப்  
பழந்தன வாள்வடு புயத்தினில் உண்ணாமன்  
பதிலுக்குத் தோள்க ளைந்தான்.

672

தன்பங்கு தனித்ததென் றியம்புவான் போலவே  
தளபாடுந் தம்மைத் தூக்கி  
முன்வந்த எதிரியை மோதினான் ஜஸ்வர்யன்  
முக்குமுகம் நொருங்கி வீழ்வார்.  
மின்னலின் வேகத்தை மிகைத்தவன் செய்கைகள்  
முகங்காணும் பொருளை யெல்லாம்  
சின்னதோ பெரியதோ தனித்திலை அனைத்தையும்  
சேர்த்தொன்றி வீசி னானே

673

ஈற்றினில் அசேலனே எஞ்சினான் மற்றவர்  
இழந்தனர் இருந்த வயிரை.  
காற்றோடு போயின காவிய உயிருடல்  
கட்டையாய்க் கிடந்த தொங்கும்.  
கூற்றுவன் ஆங்குதான் குடிகொண்டே இருந்தனோ  
கொத்தன்முன் சென்று கஜனுக்கு)  
உற்றதாம் துணையென ஒதுங்கினான் அவனன்டை  
உடன்பான் கஜன்ம ருத்தான்.

674

கிழமாயி னுஞ்சிங்கம் சிங்கமே என்பதைக்  
காட்டினான் அசேலன் போரில்.  
இளையவன் கஜன்னரு இருபது ஆண்டுகள்  
இடைவளி இருவருக்கும்

அழிந்திரைப் பலம்வய தாக்கிய போதிலும்  
அசேலன்கை யோங்கு வாரே  
விளைவது கண்டுடன் வலிந்தனன் உதவிட  
வந்ததென் கஜன்ச ரிந்தான்.

675

ஓரிரு அழிமுந்த அதனிடை அசேலன்வாள்  
ஒன்றிய தடவ யிற்றுள்  
சீறிடக் குருதிகை கொண்டதைப் பொத்திமண்  
சாய்ந்தனன் கஜன்னி லத்தே.  
வாரியே உண்ணாமன் வரித்தனன் தன்னுடன்  
வந்தமற் றணைத்துப் பேரும்  
சேர்ந்தனர் அசேலனைத் தாக்கிய முத்திடச்  
சட்டென ஆணை கேட்டார்.

676

“நிறுத்தாங்கள்” என்றால் லாளனின் ஆணையால்  
நின்றனர் அசேலன் கண்டான்.  
எரித்தன விழிச்சுடர் ஏந்திய வாள்கரத்து)  
இறுகிடப் பாயமு னைந்தான்  
பொறுத்தில அதராங்கள் பேசின “எலாராவா”  
போருக்கு நாடு வேண்டின்  
பொருதுவாய் என்னுடன் பலம்பார்த்து முழவினைப்  
பார்க்கலாம் என்ற வாரே.

677

கூட்டிவா உன்றனை கூடவே என்றுதான்  
கூறினேன் கஜனி டத்தே  
மேட்டிமை யாயவன் மறுத்தனன் என்னுடன்  
மோதவும் மனந்து ணிந்தான்.  
காட்டினேன் என்பலம் கண்டுளாய் “எலாராவா”  
கொல்லுவேன் உணையு மென்றான்  
வேட்டைக்குப் பாடிமுன் வெறிகொண்ட வேங்கையாய்  
வாய்விட்டுக் கூவினானே.

678

ஷ்ன்வாவற் கிருதித்தின்

வேண்டாமென் றனைவரும் வேண்டினர் எல்லாளன்  
வெளிந்தெனை அழைக்கும் போது  
வேண்டுமேப் பொருதலை வரித்தலென் கடமையாம்  
வீரருக் கான தொன்று  
பூண்டனன் தகுதியென் போலவே அசேலனும்  
பரம்பரை அரச குலத்தோன்  
தோன்றாது பொருதலைத் தவிர்ப்பது என்றுமே  
தருமமன் றெனமொ முந்தான்.

679

பேச்சினைத் தவிர்த்தனர் பொருதினர் வாட்களோ  
பம்பரச் சமூர்சி கொள்ளுநம்.  
தேர்ச்சிகொண் டோரவர் சமரினில் பொதுவெனச்  
சாடுதல் தவிர்த்த லுணர்த்தும்  
பாய்ச்சிடும் ஒவ்வொரு போழ்திலும் வாளினைப்  
பக்குவ மாய்வி கைக்கிப்  
பாய்ச்சினர் மறுபுறம் பகைமையை அழித்திடும்  
பெருவெறி கொண்ட பேரே.

680

காதுபி ளந்திடக் கணீர்க்க ணீரெனக்  
கட்டுலன் ஓளியிழக்க  
மோதின வாள்களும் மின்னலென் வாகிலே  
மேவின தொளிக்க ராங்கள்.  
ஏதுதன் பக்கத்தி லிருந்திடில் வாய்ப்பினை  
இழுந்திடும் புலனொ முத்தே  
மோதின ரிருவரும் முன்பின் என்றிட  
மிதிமாற்றிச் சமர்பு ரிந்தார்.

681

எல்லாளன் பக்கமே இருந்தது வாய்ப்புகள்  
ஒன்றிடும் வெற்றி யஃதை  
நல்வர வாக்கிட நினைந்திட வந்ததோர்  
நற்பொழுதுடன்று கர்ந்தே

வில்விடு சரமெனும் வேகத்தில் எல்லாளன்  
வாளினெனப் புதைத்து விடவே  
சில்லெனச் செந்நீர் தெறித்ததே யவன்முகம்  
தோய்ந்தது மறுக ணத்தே.

682

மார்பினில் வாள்புதைந் தொருநெநாழியுள் வெளிவந்தும்  
மனந்தளார வில்லை யன்னான்  
காரிருள் கண்களை குருடாக்கும் போலவே  
காண்கிலும் நிமிர்ந்தே நின்றான்.  
வேரறுந் தேநிலம் வீழ்வதாய் மறுகணம்  
வரித்தனன் சிரசு களைய  
யாரவன் போலுமே இணையிலான் என்றுமே  
எல்லாளன் வியப்பி லாழ்ந்தான்.

683

வீசலன்ட சிரசினை வாசலில் கழியேற்றி  
வையுங்கள் எனச்சி ணத்தே  
பேசவான் மகாகொத்தன் பொறுளன்றே எல்லாளன்  
பணித்துமே தடுத்து: நாமும்  
நாசம்வி ளைத்திடல் நல்லதோ அவனுக்கும்  
நமக்குமேன் பொருத்த மென்று  
மாச்சும் நம்நாமம் மரணச்ச டங்கினை  
முறைப்படி செய்க என்றான்.

684



எல்லாளைகாலியும்

### காசிப தேரர் கரந்தந்த படமெ

அறஞர் விருந்தம்

அனுரத புரத்தின் தெற்கே அமைவறு கிழக்கி லோர்கால்  
மன்னானாம் தேவ நம்பி முடிகொண்டோன் தீசன் என்பான்  
அன்னாளில் புகழ்மிக் கோனாய் ஆட்சியுன் செலுத்தி ருந்தான்  
அன்னவன் வாழ்வி ஒன்று அறிதலொன் றுண்டாம் அஃது..

685

போர்த்தி றத்தாலே வெற்றிப் போகதையில் வாழ்ந்து பெளத்த  
சாத்திர முணர்ந்து மீண்டு தர்மிஷ்ட்ட வழியில் வந்தோன்  
பெளத்திரர் மகிந்தர் தீசன் முகமனுற் றாவரன் குன்றம்  
“சேத்திய கிரி”யென்றாகும் மிகிந்தலை என்றங்கு சொல்வார்

686

அசோகனின் மைந்த ணோடே அமைந்தசந் திப்பி டத்தில்  
இசைந்ததாம் தூபி குன்றின் அடியிலே நாகை என்பார்  
வசித்தனர் சைத்தி யத்தில் வேதமோர் பிக்கு மார்கள்  
உசிதமாய் வைத்யக் கூடம் ஒன்றமைத் திருந்தார் ஆங்கே.

687

“காசிப தேரர்” மிக்க காருண்ய மருத்து வர்தாம்  
தேசிய மருத்து வத்தின் தலைவராய்க் கருமம் செய்தார்.  
பேசிட நாவெ மூத பாங்கினில் உணர்வற் றோனாய்  
நாசியில் சுவாசம் மட்டும் நிலைத்தாங்கு கஜன்கி ந்தான்.

688

கல்வினால் செய்து வைவத்த கட்டிலில் கஜன்கல் லாக  
சொல்அசை வற்று நீண்ட துயில்கொள்டான் போல்கி டந்தான்  
சொல்லாணா நிலையி லுற்றான்: சேர்ந்தொன்றி வந்த பேர்கள்  
நில்லாத நிலையில் கால்கள் நிலைகொள்ளா தலைய வானார். 689

உயிரினைக் காப்ப தென்னும் உத்வேகம் உடல்முற் றாக  
வயற்படும் பாட்டில் தேரர் விளாங்கினார் துணைக்கன் றானோர்  
அயராதே ஒன்று கூடி ஆனதை லாமி யற்றுஞ்  
செயற்பாட்டி விருக்க மற்றோர் தவிப்பொடு கலங்கி நின்றார். 690

அசேலனின் வாள்வ யிற்றில் ஆக்கிய புண்ணி ருந்து  
விசைப்படக் குருதி பாயும் வேளையுங் கலங்கி பாதே  
அசையாது தன்னைத் தாங்கி அருகினில் தூஷித்த தம்பின்  
உசிரென வானோன் நோக்கி உரைத்தனன் கஜனில் வாறே.. 691

“முழுங்கட்டும் ஜயபேர்ரைகை” மன்னாளன் செவிகள் பாலே  
விழவேண்டும் ஓலிநு கர்ந்து வெற்றியிற் றினைக்க வேண்டும்  
எழவேண்டும் கோட்டை மீதம் எழில்”விடைக் கொழி”யும் கண்டே  
முழுமையும் திருப்தி கொண்டென் மனம்நிறை வடைய வென்றே. 692

விண்ணப்பம் செய்த வாறே விடைக்கொடி விண்ணனை மேவிக்  
கண்படப் பறக்கு மாங்கே காதறை கிழியும் வண்ணம்  
விண்ணதொட ஜயபேர்ரைகை வீறுகொண் டலறும் கண்டே  
புண்ணுண்ட திக்க ஜன்தன் பார்வையால் குளிர்வ டைந்தான். 693

பெருகிடோங் குருதி தன்னைப் பெருக்கெடுக் காது நிற்க  
மருத்துவர் உடன்வந் தோர்கள் முயன்றனர் வெற்றி கண்டார்.  
கருத்தினில் பொருத்தி னார்கள் காசிப் தேரர் மேலாம்  
மருத்துவர் இதற்கா மென்றே மதகுரு பெளத்த பிக்கு. 694

ஈன்னாவும் வூரிபுத்தின்

சேத்திய கிரியில் உண்டாம் சிறந்ததோர் வைத்ய பீடம்  
சேர்ந்தவர் தேரர் ஆங்கு செல்லலாம் எனவ ரைக்க  
நேர்ந்தது புரத்தி இற்ற நோயெனில் பொத்தத் தேரர்  
தீர்த்தட விளைவ ராமோ சிங்களர் என்றை யுற்றார்.

695

உடனவ ரோடி ரூந்த உறவினுக்கு அண்ண ரான  
படையணிப் பெருந்த வைவர் மாணிக்க நாகர் சீரி  
உடன்ப்பா விட்டால் அவவில் உண்டில்லை என்றே யாகும்  
பொழிப்பொழி யாகும் என்னால் பிணாங்களும் வீழும் என்றார்.

696

இனமத பேத மற்றே எல்லோர்க்கும் ஒன்று போல  
மனுதர்மம் ஓர்ந்து செய்யும் மருந்துவர் மகாணன் றாங்கு  
தனக்குடைத் தகவ லெல்லாம் சொன்னான்உன் ணாமன் ஒப்பி  
கணமெனுந் தரியார் ஏற்றிக் கொண்டேக வழிச மைத்தார்.

697

வேகமாய்ச் செல்ல நல்ல வாய்ப்புடைத் தேரோன் ஹேற்றிப்  
போகுவ ரானார் கூடப் படையணி யொன்றும் ஏகும்  
ஆகிய தவர்தம் நோக்கம் அடைந்தனர் மனையின் பக்கல்  
ஊகிக்தார் தேரர் வந்தே உற்றார் ஓர்ந்த வாரே.

698

படையணி கண்டு தேரர் பயங்காள வில்லை: ஆட்சி  
விடைகொண்டது அசேலன் பக்கல் வந்தவர் மாற்றா ரென்றும்  
நடைபெறும் கிவைகள் ஆட்சி நகர்வினில் எனநி ணைந்தார்  
உடலினைச் சுமந்து வந்தோர் உள்வரச் சமிக்ஞை செய்தார்.

699

வந்தவர் தம்மை நோக்கி விவரங்கள் வேண்டா வேளை  
உந்தினன் விளக்கஞ் சொல்ல உண்ணாமன் சிங்க எத்தில்  
“வந்தது வாளால்” என்றான் வடுவினை ஆய்ந்த தேரர்  
செந்தீரின் பெருக்கு மிக்க தாகுநாள் பொறுப்பி ரென்றார்.

700

கூகையொன் றலறிற் றந்தக் கணத்தினில் மாஸிக் கர்தன்  
தேகத்தைச் சிலிர்த்துக் கொண்டார்: தட்ப்பதும் நடக்கு மென்ற  
உக்ததால் உறைப்பார் நின்ற உண்ணாமன் றனைவி எந்தே  
ஆகாது விழனோ நன்மை ஆவது வேறா மென்றே.

701

செவிகொண்ட சொற்கள் கேட்டுக் கடுகேனுஞ் சினாங்கொள் ளாது  
பவித்திர மாக வார்த்தை பிறந்தது தேரர் வாயில்  
தவிர்த்திடு வீர்க ஸிந்தத் தலத்திருந் திவரை யன்றி  
எவையொன்றும் பேசா வாறு இருந்திடச் செய்வீ ரென்றே.

702

காசிப் தேரர் வார்த்தை காதினைப் பொசுக்க நாகர்  
பேசிடார் சொல்லொன் மேனும் பணிவழ்ரார் தமிழழக் கேட்டே  
கூசிட நெஞ்சம் நன்கு கூர்ந்தன கண்கள்: தேகம்  
தேஜல்கொண் டழுகு விஞ்சச சாந்தமும் பொலியக் கானும்.

703

தோற்றமும் பேசும் வார்த்தைச் சுத்தமும் தெளிந்த நாகர்  
சாற்றுவார் கராங்கள் கூப்பிச் “சுவாமிநான் பணிந்தேன் என்றன்  
பாற்படும் இளையான் வாழ்வில் பிழையொன்றும் நேரா வண்ணம்  
மாற்றுக புண்ணே” என்றே மனங்களிந் திறைஞ்சு வாரே.

704

அறிகினை யாமோ நீயும்: ஆயிரக் கணக்கில் வீரர்  
இறந்தவர் தொகையைச் செல்வா ஏனதை எண்ணிநீயும்  
வருந்தாது போனாய்: இந்த வாலிபன் உயிருக் காக  
வருந்துதல் மட்டும் என்ன வகையினில் நீதி யாகும்.

705

கொடுவாளில் குருதி யின்னுங் காயவே யில்லைக் கந்தம்  
விடுபட வில்லை யுத்தம் வேண்டுமோ சொல்நீ: மக்கள்  
குழபதி சொத்த ணைத்தாப் காவுகொண் ளோதே: இஃது  
தொடருமென் றாகில் பூமி தோன்றிய பலன்தான் என்னே.

706

ஈன்னாவற் வரிபுத்தின்

பேச்சாடு பேச்சாய்ப் புண்ணெனச் சோதித்துச் சுத்தம் செய்து  
பாய்ச்சினார் மருந்தை யூடே பிச்காது கட்டு மிட்டார்.

மூச்சாடு கலந்து செல்லும் மருந்தொடு கூர ணத்தின்  
பூச்சினை வாய் கற்றிப் பூசினார் நாவின் மீதே.

707

மாணிக்கன் அதிர்ச்சி யற்று மறுத்தொரு வார்த்தை செப்பார்  
கோணினார் தலையைப் பூமி: கண்ணொடு கண்ணோக் காதே  
பேணியே கணம் உண் ணாமன் பேச்வான் தேரர் நோக்கி  
“வேண்டாமோ யுத்தம் ஆட்சி வேறெறனில்” என்பதாக.

708

“வேண்டுமோர் யுத்தம் ஆட்சி வேறொரு கரம்போய்ச் சேர  
தோன்றுமோ சமாதா னத்தால் சாத்திய மில்லை” யென்ன  
சான்றுரை பகர்வார் தேரர் தப்பவன் சொல்வ தென்றே  
வேண்டுமென் றுரைக்கும் போரின் விளைவினை எடுத்து ரைப்பார். 709

“ஒருவரை யொருவர் வெட்டி உதிர்ச் சோக  
கருமமே யுத்த மாகும் கண்டதென் பலனாம்: சோக  
உருவமாய் மக்கள் மாற உதவிடும் வேறொன் றுண்டோ.  
தருமமொன் றில்லை யுத்த தருமமென் றுரைத்தல் பொய்யே..

710

எத்தனை பெண்கள் வாழ்வை இழந்துளார்: தந்தை யற்றே  
எத்தனை குழந்தை நாட்டில் திதன்பின்னர் அனாதை யானார்.  
எத்தனை பெற்றோர் மக்கள் இழப்பினால் வருந்து கின்றார்  
அத்தனை கொடுமைக் கும்பில் அழிவுசெய் யுத்தம் தானே.

711

உங்களைப் போன்றே தேகம் உடையவர்: தலையும் என்பும்  
உங்களுக் கிருக்கு மாப்போல் ஆனவர்: குருதி வண்ணம்  
உங்களை ஓப்ப தாகும்: உள்ளத்தைக் கருமை யாக்கி  
ஈங்ஙனம் மனுவைக் கொல்ல இயன்றதோ உரைப்பீர்” என்றார். 712

“யுத்தமென் றுண்டு மக்கள் உருவான காலந் தொட்டே  
இத்தரை மீதில் அஃதோர் இயல்பான நிகழ்வான்” ரென்று  
சுத்தியம் உரைப்ப தொப்பச் சொன்னால் ஸாமன் நோக்கி  
“எத்தனை கொடுமை யுத்தம் இயல்பென ஏற்றல்” என்பார். 713

“உயிர்களைக் கொல்வ தொன்றும் இயல்பான செயலே யல்ல  
பயிர்களை அழித்தல் கூடப் பாவத்தில் சேரும்: எந்த  
உயரிய மதுமும் மக்கள் உயிரினைப் பறித்த வொப்பா  
வயப்படுஞ் சாத னையென் விளாம்புநீ” என்றார் தேரர். 714

கற்படுக கையின் மேலே கல்லெனச் சமைந்தி ருந்த  
கொற்றவர் குலத்து மைந்தன் கண்திற வாதி ருக்கக்  
கற்றதன் வித்தை யெல்லாங் கூட்டியே உணர்வுண் டாக்கும்  
பற்றோடு நாசி யூடே புகைமருந் தளிக்க வானார். 715

உணர்வினைக் கொணரச் செய்யும் உத்தியில் முயலுங் காலை  
உண்ணாமன் றனைவி ஸித்தே ஓதுவார் அறியத் தேரர்.  
“மன்னன்எல் லாள னாயிம் மயக்கத்தி லுற்றோன்” என்றே  
சொன்னதும் மாணிக் கர்ணன் சந்தேகம் எனவி ஸித்தார். 716

இத்தகைப் பொறுப்பி னோடும் எடுபிடி சேனை யோடும்  
இத்தலத் துள்ள தான் இசைவொடும் வந்துள் ஸீர்கள்  
மொத்தமாய் நோக்கும் போது மன்னனாய் இருக்க வாகும்  
சித்தத்தில் உதித்த தஃதே சொல்கின்றேன் என்றார் தேரர். 717

“திக்கஜன் நாக குத்தர் திருமகன்” என்னத் தேரர்  
பக்கத்தில் அணுகி மெல்லப் பேசுவார் “அழு சேனர்  
புக்ககத் துடையார் அண்ணன் பிள்ளையோ” என்றாம் கேட்டு  
மிக்கதாம் அதிர்ச்சி மேவ மறுபுறம் வினாவொன் றுந்தும். 718

தீர்ணாவற் வரிபுத்தின்

“அவிர்களை நன்றாய் நீங்கள் அறிவிரோ சவாமி” என்ன  
தவத்திரு தேரர் நோக்கைத் தவிர்த்துச்சா ஸரத்தி னாடே  
குவித்தார்தன் பார்வை தன்னை கூறிடார் பதிலவ் வேளை  
உவந்தாரோர் தேரர் அண்ம உண்ணாமன் பதில்கொண் டானே. 719

“ஆஞாங்க ணத்தா ருள்ளே அவரொரு பங்கு தாரர்  
ஈழேன மன்ன ருக்கும் ஏற்றதாம் யோச ணைகள்  
வேளைக்குக் கூறு கிண்ற வல்லவ ராகும் சேனர்  
மாளாவைத்து) அசேலன் ஆட்சி மாற்றிட விலக்கப் பட்டார்...” 720

பத்மசேத் தியத்தி னன்னாள் பிரதம நிலையி ருந்தார்  
ஒத்திலாக் கொள்கை யாலே உடன்நீக்கப் பட்டா” ரென்னும்  
அத்தனை அறிந்த சேதி அனைவரும் அறியச் சொல்ல  
புத்தபிக்கு) உண்ணா மன்பால் பார்வையை யூன்ற லானார். 721

“அனுரத புரக்கி முக்கின் உண்டான வாயி னாடே  
சென்றவன் நானே கவாமி சைத்தியம் சேத மின்றி  
அன்றுபோல் இன்றும் உண்டாம் எல்லாளர் ஆணைக் கேற்ப  
ஒன்றெனும் அழிய வில்லை உள்ளவை உள்ள வாறே” 722

மாணிக்க நாகர் முன்போல் மொழிந்ததும் நன்றி கூறி  
வேண்டாம்நீர் அனைத்துப் பேரும் விலகிப்போய் விடுதல் வேண்டும்.  
மாண்டவர் செந்நீர் உங்கள் வாளாடல் கொண்டர் தூய்மை  
பூண்டதாம் சைத்தி யத்தின் புனிதத்துக் கடுக்கா தென்றார். 723

நம்பலாம் என்னை நீங்கள் நமம்பெற்ற பின்னர் நானே  
உம்வசம் சேதி கிட்ட உதவுவேன் வந்தால் போதும்.  
வம்மிடா திருத்தல் நன்றே வேண்டும்நல் லமைதி நோயின்  
தன்மைக்கென் றேற்ற வாறென் தருமத்தைச் செய்வே னென்றார். 724

நலம்பெற்ற பின்ன ரென்ற நம்பிக்கை யுடைய வார்த்தை  
பலந்தர மகிழ்ந்திட்டாலும் போரின்பின் என்ப தாலே  
கலந்துரை செய்தார் என்ன கூறுவதாமோ என்றே  
புலங்கொளக் கேள்வி யொன்றைப் புகள்றனன் உண்ணா

மன்னே. 725

தக்கதோர் பாது காப்புத் திக்கஜன் கொள்ளாப் போழ்து  
தக்கதோ நாங்கள் செல்லல் தேரரே யுரைப்பீ ரென்றே  
எக்கணத் ததுவுந் தோன்றா என்பொறுப் பணைத்தும் என்றே  
திக்கஜன் பொருட்டுத் தேரர் தந்திட உறுதி கொண்டார்.

726

கரங்கூப்பி அனைத்துப் பேரும் கால்தொட்டு வணக்கம் செய்து  
பெரும்பொறுப் பொன்றைத் தேரர் பக்கவில் விட்டுச் செல்லப்  
பொருந்தினார் திக்க ஜன்னோய் புண்ணுண்ட உடலில் தீரும்  
கருத்தினால் தேரர் பெம்மான் கைதூக்க ஆசிகொண்டார்.

727

ஆசிபெற் றனைத்துப் பேரும் அகன்றதும் பொறுப்பை ஓர்ந்து  
காசிப் தேரர் தம்பின் கடமையில் கருத்தை யூன்றித  
தேசத்தின் கூறை ஆண்டோன் தனயனைன் றான்றில் லாதே  
நேசமும் பரிவுங் கொண்டே நோய்க்குள சிகிச்சை கொண்டார்.

728

மருத்துவர் தமக்கு முற்று மனிதரும் ஒன்று போலாம்  
குருவவர் மதத்தின் பேரால் காருண்ய போதி சத்வர்  
திருப்பணி தொடருஞ் சான்றோன் செய்கடன் மனுக்கு தத்தை  
பொறுப்பொடு காத்த ஸென்னும் கொள்கையோடு னைத்தும்

செய்தார். 729

அறிகுவார் அசேலன் பௌத்தன் அழிந்தனன். அழியச் செய்தோன்  
குறையியிரோடு தம்பால் கொணர்ந்திடப் பட்டோன் சைவன்  
வெறுத்திலை யிருந்துந் தேரர் வரித்தாரே மனிதங் காக்க  
சிறிதெனும் குறையொன் றற்றுத் தற்மத்தைச் சிரமேற் கொண்டார். 730



எல்லாளன் திருமணப் படமெ

அறுசீர் விருத்தம்

அறம்பாருள் இன்பம் வீடு ஆகிய நான்கு பேறும்  
பெறவெனப் பெற்றோர் தாங்கள் பிள்ளைகள் தமக்காய்ச் செய்யும்  
அறப்பணி யாகும் அன்னார்க் கேற்றதாம் துணையைச் சேர்த்தல்  
மறந்தில்லைப் பொன்னம் மையும் மகன்வழி யியற்றி நாரே.

731

எல்லாளன் அரச தேவி இருவரும் மனத்தா லொன்றி  
இல்லறந் துய்க்கும் எண்ணம் தீயத்தில் சுமந்தி ருந்தார்.  
நல்லதோர் தருணம் நேர நாடினார் நாள்கு றித்தார்.  
வல்லநற் சான்றோர் தாயின் விருப்பத்திற் கேற்ற வாரே.

732

இருவருந் தாதை யற்றோர் இருபது வருட முன்பு  
பொருந்தாத ஆட்சிப் போட்டி பறித்தது வாழ்வை அன்னார்  
திருமகன் தந்தை சேனன்: திருமகள் தந்தை குத்தன்:  
அரியணை இழந்த தோடே ஆருயிர் துறந்த தீர்.

733

ஒத்தனர் குலத்தில் நன்றே ஒத்ததாம் வயதும் சீரில்  
ஒத்ததாம் உடலின் வாகும் ஒத்ததாம் உணர்வும் கூட  
ஒத்தன குணந லன்கள் ஒத்தன உளங்கள் என்றே  
ஒத்தனர் அன்னை மார்கள் ஒத்தநாள் குறிக்க வைத்தார்.

734

சோதிடர் நாள்கு றித்தார் திருமணப் பதிவுக் காக  
ஹதினர் பொன்னு ருக்க உற்றநாள் மாங்கல் யத்தை  
மாதிளாங் கன்னி யேற்க முறைப்படி அணைத்தும் சைவ  
நீதியை ஒட்டி யாகும் நிமலனும் வகுத்த வாறாம்.

735

சட்டத்துக் கேற்ற வாறு திருமணப் பதிவு செய்ய  
ஒட்டிய நாளில் அன்னை உவந்தனள் பெரியோர் தம்மை.  
இட்டத்துக் குரிய சுற்றம் இணைந்ததம் குடும்பத் தார்கள்  
மட்டுமலும் வந்து சேர்ந்தார் மாளிகைத் தலத்துக் கன்றே.

736

அலங்காரஞ் செய்யப் பட்ட அவையினில் அழைக்கப் பெற்ற  
பலபேரும் வந்தி ருந்தார் புரோகிதர் முதன்மை கொண்டார்.  
சொலவேண்டும் மந்தி ராஸ்கள் சொன்னபின் இருபுறத்தும்  
நலம்பெறும் பரிமாற் றங்கள் நடத்திட உதவி னாரே.

737

இணைந்தொன்றி வாழ நாங்கள் இசைந்தனம் என்ற வாறு  
மணமக்கள் இருவ ரொன்றி மனமொப்பல் சொன்ன பின்னர்  
அனிந்திட்டார் மாங்க லத்தின் அறிகுறி யாக மாலை  
கணையாழி யென்ப அன்றிக் கூடின விருந்து மன்றே.

738

மற்றொரு நாளில் முன்னர் முறைவைத்த வாறுதாக  
உற்றனர் மணமக் கள்தம் உறவினர் சுமங்க லிப்பேர்  
வெற்றிலை பாக்குத் தேங்காய் வாழையின் களிபல காரம்  
முற்றுமே சேர்த்து வந்தார் முறைமையஃ தாகு மந்நாள்.

739

மணமகன் எல்லா என்றன் மணமகன் தோழ னாக  
இணைந்தனன் திக்க ஜன்னும் எழில்மணப் பெண்ணின் அண்ணன்  
இணங்கினர் சுற்றத் தார்கள் இராஜமா தாவும் ஆட்சிக  
கணைத்தினர் கூட வற்றார் கணித்தநல் வேளை யோர்ந்தே.

740

அனைவரும் பார்த்தி ருக்க ஆசாரி தாலி செய்யும்  
விழைஞுன்தன் பணிகள் தன்னை வழக்கத்துக் கேற்றாற் போல  
புனிதமாய்ச் செயவி ழழுந்தார் பயபக்தி யோடு மற்றோர்  
மனமொன்றி நின்றார் செய்கை வளர்ந்திடும் உற்ற வாறே.

741

பூரண கும்பம் வைத்துப் பொலிந்திடக் தீப மேற்றிப்  
பூரணன் றம்மைப் போற்றிப் புதியதோர் கலசந் தன்னில்  
சேர்த்திட்டார் உமியை அஃதில் தங்கத்தை உருக்கச் சேர்த்தார்.  
காரியஞ் செய்யும் சொர்ணாக் கொல்லரும் தொடர்ந்தி ட்டாரே.

742

தீயேற்றி உருகச் செய்த தங்கத்தில் இளாந்ர் விட்டு  
தீயினை அணைத்த பின்னர் சேர்த்தொரு தட்டில் வைத்தார்.  
தூயகுங் குமமும் மஞ்சள் தளிர்வெற் றிலைபூ பாக்கும்  
வைத்ததாம் பழமும் கூட எலுமிச்சை கொண்ட தஃஇதே.

743

தட்டொடு கூடுந் தங்கத் துண்ட்தை சபையின் முன்னே  
கட்பொலி வோடே ஆசி கனிந்திடக் காட்டி னார்கள்.  
முட்களி முருங்கை தன்னை மணமகன் வீட்டில் அன்று  
நட்டனர் வழக்க மஸ்தே தமிழர்தம் மரபு பேணி.

744

கன்னிக்கா லதனில் பட்டைக் கட்டிமா இலையுங் கோத்து  
பண்ணினர் அடியில் சுற்றிப் பாத்தியும் பாலி னோடே  
ஒன்பது தானி யம்மும் ஓன்றித்த பாலி கையைத்  
தன்வச மாகச் செய்தாது தீபமுங் காட்டுனார்கள்.

745

மணமக ஸில்லந் தன்னும் முறையுண்டாம் செய்தார் அன்றே  
மணமக ளணியுங் கூறை வாங்கினர் முறைமை கொண்டார்  
பணியார வகைய றாக்கள் பண்ணினர் அந்நாள் தொட்டே  
மணவினை அழைப்பு மன்று முதல்தொரந் தியற்றி னார்கள்.

746

எல்லாளன் திரும் ணத்தை எல்லோரும் அறிய வென்றே  
சொல்லறைந் துரைத்தல் செய்தார் திக்கைலாம் பறைய றைந்தே  
இல்லையோர் பேருஞ் சேதி எட்டிலார் தத்தம் சொந்த  
இல்லத்தின் நிகழ்வை யொக்க எண்ணிநாள் காத்திட்டாரே.

747

ஊரெலாந் தோர ணாங்கள் உயர்ந்தன வானை முட்டும்  
பூரண கும்ப மொவ்வோர் பதியிலும் வாசல் காக்கும்  
சீராகப் பாதை யோரம் செய்தனர் அலங்கா ரங்கள்  
காரணம் எல்லா ஓன்றன் கலியாண நாளாம் அன்றே.

748

மாளிகை முன்றில் வாழை மரங்களால் பழங்க ணோடு  
நீள்ளநடு நடைப்பு லத்தும் நிமிர்ந்தன அதுவா ஞேயாம்  
தோள்வலு கிளைஞு ரெல்லாஞு சேர்ந்தனர் சோட ணைகள்  
கேள்வியான் றில்லா வாறே கைவண்ணாஸ் காட்டி னாரே.

749

மாவிலை தோர ணாங்கள் மாளிகைச் சுற்ற மெல்லாம்  
பூவகை கொண்டு சென்றும் பலநாறு செய்தார் பெண்கள்  
மேவிய சுகந்தம் அந்த மாங்கையர் சுகந்தத் தோடு  
தாவின வருவோர் போவோர் தங்களைத் தம்பா லீர்க்கும்.

750

நீராட்டு படல மொன்று நிகழ்ந்தது மாப்பிள் ணைக்கு  
சேர்ந்தொன்றி வந்தார் பெண்கள் திக்கஜ ணோடாம் ஒற்றைச்  
சார்பினில் எண்ணிக் கையாம் சுமங்கலி யாவா ரண்ணார்.  
சீரெனப் பலகா ரங்கள் சுமந்தனர் பெண்வீட் டார்கள்.

751

பூரண கும்பம் வாயிற் புறத்திணை அலங்க ரிக்க  
வார்த்தையில் சோப ணாங்கள் வழங்கியே நகைப்பூப் பூத்து  
வாருங்கள் வருக வென்றே வரவேற்றார் வந்தோர் தம்மை  
சார்ந்தவர் எல்லா ஓன்பால் சொந்தத்துக் குரிய பெண்டிர்.

752

மாளிகை நீர்த்த டத்தில் மணமகன் கிழக்கு நோக்கி  
நீளக்கல் ஆச னத்தில் நிலைத்திடத் தொங்கு டைத்தார்.  
தோழனும் ஒற்றைப் பாங்கில் சீரிய மாங்க லத்து  
வாழ்வடைத் தோரும் நீரை வார்த்தெடுத்து) ஊற்றி னார்கள்.

753

நீரினை வார்க்கு முன்னே நல்லாவின் பாலி னோடு  
சீர்பெற அறுகும் புல்லைச் சேர்த்துமாப் பிள்ளை உச்சி  
காரெழிற் சிகையின் மேலே கைகொண்டு மும்மு ரையாய்  
சேர்த்தனர் வரன்மு ரையைச் சார்ந்ததால் ஒழுங்கு மாறார்.

754

அலங்காரஞ் செய்திட்டார்கள் அணிகலன் தூய சொர்ணாம்  
துலங்கிடும் பரந்த கன்ற திருமார்பில் குண்ட லங்கள்  
இலங்கிடும் செவிக ஸின்பால் இடையினில் பட்டுக் கச்சம்  
விலகிடா நிற்கத் தங்க வார்ப்பட்டி அணிவித் தார்கள்.

755

இளவலுக் கேற்ற வாறே இணைந்ததோர் கிரீடம் கூட்டி  
அழகிய புயங்கள் வாகு வலயத்தால் அழகு செய்து  
பளிச்சிடும் கடகம் கையில் பாதத்தின் வீரஞ் செப்ப  
எழில்வீரக் கழல ணிந்தார் எல்லாள இளைஞுக்கே.

756

அணிகலன் பட்டா டைகள் அணிந்தபின் சுபநல் வேளை  
மணமகன் றன்னைத் தோழுன் மணமேடைக் கழைத்து வந்தான்  
மணமக னோடு வந்தோர் மங்கலப் பொருட்கள் தாழும்  
கொணர்ந்தனர் பெண்வீட்டார்க்குக் கொடுத்திடப் பிறவுந் தந்தார்.

757

தாரணி மணம கன்றன் தங்கையாம் பெண்ணின் தோழி  
நாரியர் குலத்தில் தேர்ந்த நங்கையர் மங்க லத்தார்  
சேர்ந்தனர் அறுகும் பாலும் சிரசினில் வைத்த பின்னர்  
நீராட்டி மணப்பெண் றன்னை நாடனார் அலங்க ரித்தார்.

758

அம்பரும் அகிலும் வேறாய் அக்கினிக் குடுவை யிட்டு  
வம்பிடும் புகைவா சத்தால் வாரிய சிகையைக் காய்த்து  
செம்மையாய் அலங்கா ராங்கள் செய்தனர் சார்ந்தி ருந்தோர்  
எம்மாபே ரழுகுத் தேவி என்றதிரந் திடுமா லன்றே.

759

கோதிய தலைக்கே சத்தைக் குறுக்கினில் வகுடை தேதே  
சீதநந் ரைலம் பூசித் திரட்டியே வேறு வேறாய்  
காதொடு குவித்து யர்த்திக் கலையழு கோடு கட்டித்  
தோதாகக் கொண்டை யிட்டார் தங்கத்தால் கிரீடம் வைத்தார்.      760

சீனத்துப் பட்டா லான சேலையும் மார்பில் கச்சாம்  
மேனியை மூட வென்றே மாதர்கள் அணிவித் தார்கள்.  
சாணிடை இறுகச் சுற்றித் தளிருடல் நோக வண்ணம்  
பூண்டனர் மேக வையும் பொன்னணி மணிகள் மின்னும்.      761

நெற்றியில் திலக மிட்டார் நயனங்கள் அஞ்ச னத்தால்  
அற்புத அழகு காட்டும் அதுவாறே புருவங் கானும்  
பொற்புறுங் குண்ட லங்கள் செவிகளில் மின்னித் தொங்க  
சுற்றிடும் கழுத்தைச் சீராய் சொர்ணத்தால் அட்டி கையும்.      762

வெண்முத்துக் கோத்த மாலை வஞ்சியின் நெஞ்ச மீது  
கண்படக் கானும் கையின் கைவளை பொன்னால் ஆகி  
தண்ணொளி மணிகள் கொண்டு தளிர்க்கர விரல்கள் மீதே  
மின்னிடு வைரம் ஒன்றும் மோதிரஞ் சிலவு மிட்டார்.      763

பொன்னிழழு யோடச் செய்த பாதப்பொற் கொலுசு மிட்டார்  
கன்னியின் அழகு முன்னில் கொண்டதில் மினகத் திட்டாலும்  
முன்னமும் அழகே யன்னாள் மாதர்கண் வாங்கு மாறே  
கண்ணேறு கழித்தார் பெண்கள் கண்ணேறு படுமென் றாமே.      764

மணமகன் எல்லா ளன்றன் மித்திரர் சுற்றந் தோடே  
மணமேடை நோக்கி வந்தான்: மாளிகைத் தலத்தில் மேடை  
அணிகொள்ளச் செய்தி ருந்தார் அழகுற முகங்கி மூக்காய்  
மணமகன் தோழன் மற்றோர் முன்னின்று வரவேற் றார்கள்.      765

ஒன்னாவும் வரிபுத்தின்

தந்தையின் சார்பில் மாலை திக்கஜன் மணப்பெண் மூத்தோன்  
தந்தனன் மாப்பிள் ளைக்குச் சேர்த்துக்கால் கழுவி யுள்ளே  
வந்திடச் செய்தான் பெண்கள் வளமாக ஆலா தித்தார்  
சொந்தங்கொண் டதிர்ந்த தந்தச் சாலையை வாத்தி யங்கள்.

766

மேடையின் வடகி முக்கில் வைத்ததாம் அம்பாள் கும்பம்  
கூடவே மேற்கில் சந்தர கும்பமும் தான்யச் சட்டி  
நானினர் வடக்கில் அம்மி நாப்பண்ணே ஒமக் குண்டம்  
ஏடறிந் தோர்கள் முற்றும் இணக்கமாய் இன்னும் வேறாம்.

767

திருநீறு அணியச் செய்து தர்ப்பையை வலது கையின்  
விரலினில் கிட்டு முந்தை விதியிற்சங் கற்பஞ் செய்தார்  
பொருத்தமாய் தீவளர்த்தும் பூசையும் செய்த பின்னர்  
திருமுறைச் செயல்கள் இன்னுந் தொடர்ந்தன மேடை மீதே.

768

புண்ணியா கவாச னம்மும் பஞ்சகெளவ்ய பூசை யோடும்  
மண்டபம் திரவி யங்கள் மாசகற் றல்லுஞ் செய்தார்  
உண்டான கிரியை முற்ற உவந்திட்டார் பஞ்ச கெளவ்யம்  
மணமகன் பருக வென்றே முறையவை சைவ நீதி.

769

அங்குரார்ப் பணத்தின் பின்னர் அமைந்தது காப்புக் கட்டல்  
சாங்கட. பின்றிக் கொண்ட செய்கைகள் நினைவு கொள்ள  
பங்காங்கள் இடையில் தோன்றாப் பாலிப்பை இலக்காய்க் கொண்டு  
பங்குறும் கிரியை இரட்சா பந்தனம் செய்வித் தாரே.

770

மணமகன் மேடை மீது வலப்புறத் திருப்பத் தோழன்  
மணமகன் இடப்புறத்தில் வீற்றிருந் தொன்று கின்ற  
மணவினை பாதி முற்ற மணமகள் மேடை நோக்கி  
மணவினை முற்றும் முற்ற வந்தனள் தேவப் பெண்போல்.

771

பூரண அலாங்கா ரத்தில் பொலிந்தனள் அரச தேவி  
தாரணி தோழி யோடு தாய்க்குலச் சுமாங்க லிப்பேர்  
நாரியர் புடைசூழ்ந் தொன்ற நிலம் நோக்கி நடைப யின்றாள்.  
தேர்கிலா வாறு பட்டுத் துணியினால் முகம்ம றைத்தே.

772

மணமகன் வலப்பு றத்தில் மணமகள் அமரச் செய்தார்.  
அணிவித்தார் நீற்றை நெற்றி அதனொடு பவித்தி ரத்தை  
அணிவிரல் இடக்க ரத்தில் அணிந்ததே மணிக்கட் டின்மேல்:  
இணைந்தது காப்புக் கட்டும் இன்னும்பல் நிகழ்வு மாங்கே.

773

உடலாலும் உள்ளத் தாலும் இருவரும் ஒருவ ரென்னும்  
நடைமுறை ஒன்ற வென்னும் நன்னோக்கைக் கருத்தாய்க் கொண்டு  
பிழியிடை மகஞும் அன்னாள் நாயகன் எல்லா ஸற்கும்  
நடந்தது மாகை மாற்றல் நியமமும் முறைக ஸாக.

774

மதுரமாய்த் தொடங்க வாழ்வு மும்முறை மாற்றி மாற்றி  
மதுபர்க்கம் பால்ப மூங்கள் மணமக்கள் பருகச் செய்தார்  
முதல்முதல் காண்ப தொன்று மங்கல மாயி ருக்க  
சதிப்தி பசுவைக் காணச் செய்வித்தார் இன்னும் வேறாய்.

775

மணமகள் கையைப் பற்றி முதுமைவந் துற்ற பின்னும்  
இணாங்கிநாம் இருப்போ மென்னும் ஏற்றநல் வாக்கு ரைப்ப  
பாணிக்கி ரணம் செய்தே பொலியும்அக் கிணியின் பின்னால்  
மணமகள் அடிக மேழு மணமகள் சகிதஞ் சென்றான்.

776

சதுரக்கல் அம்மி மீதில் சதியின்கால் தூக்கி வைத்து  
பொதுவிரல் தன்னில் மெட்டி பொருத்தினன் எல்லா ஸன்பின்  
அதுவாறே மூன்று சுற்று அக்கினி வலம்வந் தோனாய்  
விதியது மாதர் வாழ்வில் வலுவொடு வாவ தோத.

777

புரிந்துணர் வோடு வாழுப் பத்தாவுஞ் சதியும் பின்னாள்  
ஒருவருக் கொருவர் ஓம்பி ஒன்றென வாழுக் கற்றை  
தருங்கணை யாழி தேடல் செய்தனர் அவையிலுள்ளோர்  
பெருங்குர லெடுத்தார் ஆங்கு பெண்களின் கேளி விஞ்சும்.

778

அருந்ததி வசிட்டன் போன்றே அன்புடன் வாழு வென்றே  
அருந்ததி காட்டி னார்கள் அத்துடன் நிறைவு செய்யக்  
கருப்பெற்ற தாகும் பூர்ணா குதியதாம் அதன்பின் ஆசி  
குருக்களே தொடக்கி வைத்தார் கொண்டமந் திரத்தி னோடாம்.

779

கிமுக்கிளை முகமாய்க் கொண்டு குருக்கள்முன் மந்தி ரத்தை  
முழங்கினார் அட்ச தையை முதல்முதல் மணமக் கள்மேல்  
விழுந்திடச் செய்தார் பின்னர் மற்றவர் தொடர்ந்திட்டார்கள்  
பழுதிலா தனைத்தும் முற்றப் புரோகிதர் விடைபெற் றாரே.

780

மணமேடை சுற்றி நின்ற மணமக்கள் உறவி னோர்கள்  
துணைநின்றே ஆட்சி யோங்கச் செய்கின்ற மந்தி ரத்தார்  
இணங்கியே அழைக்கப் பட்டோர் இளையவர் முதியோர் ஆளுங்  
கணத்தினர் பிறராங் கூடிக் கைகூப்பி வாழ்த்து ரைத்தார்.

781

நறையொடு பாலும் தூய நற்றமிழ் இனிமை யோடும்  
நறுமணம் மலரி னோடும் நிலவுடன் ஒளியும் போன்றும்  
உறுதுணை யாக வாழ்வீர் ஒருவரோ டொருவ ரொன்றிக்  
குறையறத் தெய்வப் பேறும் கூடுக என்ற வாரே.

782

விருந்தினர் அனைத்துப் பேரும் வரவேற்கப் பட்டார் உண்ணும்  
விருந்தினர் மண்ட பத்துள் வயிராறப் புசிக்க வென்றே  
ஒருவருந் தரித்தா ரில்லை ஒன்றினர் அவர் வர்க்காய்ப்  
பிரிந்துள பகுதிக் கேற்பப் பரிசார கர்பல் நூரே.

783



எவ்வளவுமிட

### தீக்விஜயம் செய்த படலம்

அறுசீர் விருத்தம்

தீச்வா வியின்கி முக்குக் கரையோரம் அமைந்தி ருக்கும்  
பேசிடற் கரிதாம் சோபைப் பூம்பொழிற் றடத்த மர்ந்தே  
காசினிக் கொளியை ஈந்து களைத்தேகும் வெய்யோன் றன்னை  
யோசனை வயப்பட் டோனாய் விழித்தனன் எல்லா ஓன்கோ.

784

மாபெருங் கட்ட மைப்பின் மேன்மையை யுரைப்ப தொப்பச்  
சீரிய வேலைப் பாட்டில் தீச்னால் கட்டப் பெற்ற  
பாரிய குளத்தின் கண்ணேன் புனல்காற்றின் அசைவுக் கேற்ப  
இருாரோ பாடு மாப்போல் அசைவதோர் அழகா மம்மா.

785

ஆனது மூன்று தீங்கள் அனுராத புரத்தை வென்று  
கோனனா எல்லா ஓன்றன் குலவழி கிரீடங் கொண்டான்.  
கோன்பட்ட மகிழி யாகக் கயல்விழி அரச தேவி  
ஆனவள் மாங்கல் யத்தை அணிந்துளம் பூரித் தாளே.

786

காசிப தேரர் தன்றன் கற்றறி விற்பன் னத்தால்  
பேசிட நாவ சைக்கும் பலமுமற் றன்றி றிருந்த  
தேசத்தைச் செல்வன் வீரன் தீக்கஜன் முன்போ ளானான்  
ஆசையைக் கொன்றான் தீப இட்சியை மறுத்திட்ட பானே.

787

நண்பனை விட்ட கன்று வேற்றிடம் செலம ருத்து  
மன்னனாய் நாக தீப வரலாற்றில் பதிவுண் ணாதே  
தன்வழி உரிமை கொண்ட தம்பிமா ணிக்க நாகன்  
மன்னனாய்ப் பேறு கொள்ள மனமொப்ப முடியு மேற்றான்.

788

அரசியல் மாற்றத் தாலே அனுராத புரத்துக் கான  
அரண்மனை எல்லா ஓன்றை ஆனது குடும்பத் தார்கள்  
வருகைகொண் டிருந்தா ராங்கே வரலாற்று மாற்றங்களை  
சனங்களும் ஏற்றுக் கொண்டார் சிங்களர் தமிழ் ராணோர்.

789

மகாவி காரை சென்று முடிகூட்டு விழாவின் முன்னர்  
மகாதேரர் ஆசி பெற்றான். மனமார அவருஞ் செய்தார்.  
அகமோர்ந்து அரச ருக்காம் ஆலோச ணைவ மாங்கும்  
மகாகுரு ஒருவ ராக்கும் மொழிவினை மறுத்திட்டாரே.

790

மன்னாநான் புத்தர் சேவை முழுமையாய் இயற்ற வென்னும்  
எண்ணத்தைக் கொண்டுள் ஓன்றின் விருப்பத்தை மதிந்திட்டாலும்  
என்னைப்போல் மற்றோர் தேரர் இருக்கின்றார் முன்னுன் தந்தை  
தன்னிடம் இருந்தார் ராஜ சேவையில் ஞானங்காண்டோர்.

791

சேத்திய கிரியில் உள்ளார் சீரிய அறிஞர் ஆட்சிச்  
சாத்திரம் அறிந்த மேதை தகுதியில் மிக்க பேரார்.  
மாத்தவத் தார்முன் னாளில் மகாதேர ராகப் பதம்  
சேத்திரந் தனிலி ருந்தார் சிறந்தவர் பொருந்த வல்லார்.

792

மகாதேரர் சுமங்க ஸ்ரதம் முன்மொழி வியற்றக் கேட்டே  
அகத்தினி வேற்றிட்டாலும் “அடியேனுக் கென்றும் உங்கள்  
வகையினில் வழிகாட்டல்ன் வரையினில் வேண்டும்” என்ன  
அகமது குளிர்து சொல்வார் “ஆகுக மன்னா” என்றே.

793

காசிப் தேரர் பற்றி கேட்டோன் உண்ணா மன்தான்  
பேசினான் புகழ்ந்து : பெளத்த பீடத்தின் அதிகா ரத்தில்  
தேசியத் தலைமை கொண்ட தேரராய் மகாவி காரைத்  
தேசிகர் தாழு மென்றுந் தெரிந்துளான் எல்லா ஓன்கோ.

794

அரசியற் குருவைத் தேரும் அதிகாரம் மகாதே ரற்ககே  
உரியதாம் அதன்பொருட்டு உண்டாகும் சிக்க வெல்லாம்  
புரிந்திருந் தானே மன்னன் பெருஞ்சுமை நடந்த வற்றால்  
அருகிய நிலைமை ஓர்ந்தே ஆறுதல் கொள்ள வானான்.

795

தெரிபவர் தானே தேர்ந்து தந்துளார் அதனால் தோன்றும்  
பெருவினை சிக்க வெல்லாம் புகவழி யில்லை யென்றே  
கருதினான் எல்லா ஓன்பின் காசிப் தேரர் தம்மின்  
இருப்பிடம் நாடிச் சென்றான் இலகுவிற் கனியா கிற்றே.

796

காசிப் தேர் ரோடு குருநிலை ஈழ வூரின்  
ஆச்சார்யார் மாதங் கர்க்கும் ஆகிட அவரும் வந்தார்.  
பேசியே முடித்தாற் போன்று பலவுமே நிகழ்ந்த தெண்ணி  
யோசனைக் குட்பட்டான்போல் எல்லாளான் சமைந்தி ருந்தான்.

797

தன்னிலை மறந்து ஆழ்ந்த சிந்னைத் தடத்தி வூற்ற  
மன்னனோ அருகில் வந்த மைத்துனன் றன்னைக் காணான்.  
“என்னா- தரசே” என்ற இளையவன் குரலால் முற்றுந்  
தன்வய மாணான் கேட்ட திசையினில் கண்கள் நோக்கும்.

798

அமைத்ததிக் கஜனை நோக்கி அருகினில் அமரச் செப்ப  
விழழுந்தனன் லில்லைச் சற்று விலகியோர் பாறை மீது  
முழுமையும் முன்னால் தோன்றும் முறைமையில் உடல்ப தித்தான்  
அழகிய பூம்பொழிற்கோர் அழகவர் அமர்ந்த பாங்கே.

799

காண் பையோ திக்க ஜாகிக் கடலைன நீர்த்தேக் கத்தை  
வீண்படா சொட்டு நீரும் வகைப்படும் விதத்தில் தீசன்  
மாண்புறக் கட்டியுள்ளான் மக்களின் நன்மைக் காக  
வேண்டுவ திதுபோ வாகும் விவசாய விருத்திக் கென்றான்.

780

தன்னாறு வரிபுத்தின்

• எம்புலத்து) ஏரி யெல்லாம் இதனுடன் எண்ணீப் பார்த்தால்  
அம்மம்ம சிறிதே என்றான் எல்லாளன். அதனைக் கேட்டே  
இம்முறை சேதய நாகர் ஏற்றுள குளத்தின் தோற்றம்  
எம்மிடைப் பெரிதென் றாகும் என்றனன் கஜன் அடுத்தே.

781

அனையொன்றால் பாலி யாற்றை அடக்கியோர் குளத்தைக் கட்டும்  
பணியின்று தொடங்கப் பெற்றே பயனுறல் அறிவேன்: சுற்றிப்  
பண்ணிரண்டு) உரைச் சேர்ந்தோர் பணிகொண்டார் முறைவைத்  
தென்றாம்

பின்னது தாங்கள் பேரேரப் பெற்றுமே நிலைக்கும் என்றான். 782

அனுராத புரத்தின் ஆட்சி அமைவத்திற் இசைவி லென்றான்  
மனுக்களின் சமய பக்தி மற்றொன்று விவசா யம்தான்.  
அனுவெனும் குருமார் வார்த்தை அலட்சியம் செய்யா தோர்கள்  
உணவினுக் காகச் செய்வர் உழவன்றி வேறொன் றில்லை. 783

எல்லாள மன்னர் ஆட்சி இரண்டிற்கும் ஒருவா றாக  
எல்லாமே தருவ தெண்ணி இன்புற்றார் நாட்டு மக்கள்.  
நிலபுலம் மானி யங்கள் நீர்ப்பாச ணத்தினோடு  
நிலையான வரியும் பாதி நிருணயம் பெற்ற தாலே. 784

தொடர்ந்தவ ஞாரைப்பான் நம்மின் சவாலாக வேயி ரண்டே  
அடலர்கள் ஆட்சி ஒன்றாம் “உருகுணை” மற்றை யொன்று  
படியுங்“கல் யாணி” யாகும். பாலிப்போர் “கவந்த தீசன்”  
அடுத்துக்“கல் யாண தீசன்” ஆவரே முறையாய் என்றே. 785

திக்கஜன் விபராங் கேட்டுத் தன்னிருப் பகற்றி நின்று  
“திக்கஜா! அறிவாய் ஆட்சித் தாகங்கொண் டோனில் வைநான்  
புக்கினோம் புரத்தி ஞுள்ளே பழிவாங்க வேண்டு மென்றே  
வக்கிரம் வேண்டேன் மாற்றார் வரித்ததைப் பறியேன்” என்றான். 786

உருகுணை எந்தை காலம் உள்ளதே குறுநி லத்தின்  
அரசென இன்றும் உண்டாம்: ஆகட்டும் தொடர்ந்தே அன்று:  
சிரம்பணிந் திருந்தான் அசேன் தலைமையை ஏற்றி ருந்தான்.  
இருந்துமென் நாம்ந மக்காம் இருப்பினேத் தக்க வைக்க.

787

மகாகங்கை வலக்க ரையின் மடிதனில் அரண்க ணொநாம்  
பகைவரை உள்வ ராது பாதுகாத் திடுதல் வேண்டி  
வகைசெய்தல் வேண்டும் மாற்றார் வலிந்துவந் தெம்மைச் சாடின்  
மிகைத்திடல் அன்றேல் நாமே முனைவது வேண்டா மென்றான். 788

காவல்செய் அரண்கள் கட்டும் காரியம் நினைந்த வாறே  
ஆவது அறிவீர் மன்னா அனைத்தையும் கொத்தன் தம்மின்  
சேவையுள் அடக்கிச் செய்யும் செய்தியும் அறிக முற்றும்  
காவல்கி ராம மென்னும் கட்டினுள் அமைவ தாகும்.

789

என்னொடு கொத்தன் நந்தன் எனும்முவர் தவிர்த்து மற்ற  
முன்னிலைத் தளகர்த் தர்கள் முறைப்படி தலைமை ஏற்று  
வினைசெய வுள்ளார் ஆங்கு விரிந்ததாம் கிராம மென்றே.  
என்னிக்கை மூத்த தோடே இரண்டுமொன் றாகும் என்றான். 790

“அம்பதீர்த் தந்தொடங்கி அவை”காச பர்வ தத்தைச்  
செம்மையாய் உள்ள டக்கும் செயற்றிட்டம் என்றான் கேட்டு  
நம்பிட மாட்டா ணாக நிலைத்துப்பின் கேட்பான் மன்னன்  
உம்ரில்யார் இவ்விடத்தை உவந்தவர் எனவி வித்தான்.

791

நாமேதான் தேர்ந்தெடுத்தோம்: நாட்டினை நன்க றிந்த  
பூமிதேர் உண்ணா மன்தான் புலத்தினைச் சுட்டி நின்றான்  
“நாமாக விட்டா என்றி நினைந்திடார் கங்கை தாண்டித்  
தாமாக நுழைய” என்றான் திக்கஜன் மகிழ்ந்தான் மன்னன்.

792

தூணாவும் விரித்தின்

திட்டத்தை அறிந்த மன்னன் திக்கஜன் தோளில் கையை  
நட்புன் போட்டுச் சொல்வான் “நல்லதில் வகைத்தும் என்றே  
உட்கருத் திருத்த லாகும் உருகுணை மன்ன னுக்கும்  
உட்புக உரிமை யுண்டென் றுறுத்தலால் பொருத்த முண்டு.

793

அனுராத புரத்தி ருந்து அகற்றிடப் படும் ணைத்து  
மன்னவர் குலத்தோர் ஆஸ்கு மறைவது வழக்க மாகும்  
மன்னவன் அசேலன் பட்ட மகிழியும் குடும்பத் தோரும்  
சென்றதும் அவண்தா ணென்றால் சிந்திக்கற் பாலா” மென்றான்.

794

உருகுணை ஆட்சி யாளர் ஓப்பிடில் சிங்க ளத்தோர்  
இருக்கட்டும் எப்போ தும்போல் எமக்கது வேண்டா ணுன்றாம்.  
உரிமைகாள் சுதந்திரத்தை ஏற்றதாய் விளாஸ்கட் டும்நாம்  
விரும்பாத வகையி ருத்தல் விவேகமென் றுரைப்பான் மன்னன்.

795

தீச்வா வியினுள் வெய்யோன் தலைமறைத் தொளிந்து கொள்ளா  
நேசர்கள் பொழில்வி தேது நகர்ந்தனர் புரவி மீதே.  
பேசினான் நண்பன் நோக்கிப் பூரித்த மனத்தி ணோடே.  
பாசமும் பரிவும் நட்பும் புரண்டதும் மொழியி னாடே.

796

என்றனது ஆட்சி தன்னில் எலோருமே அவர வர்க்காம்  
ஒன்றிய பொறுப்பு ணைர்ந்து ஒழுங்குறச் செய்கின் றார்கள்  
எண்ணிடில் திருப்தி நெஞ்சில் கிறும்புது எது கின்றேன்.  
உன்னையும் எண்ணும் போதன் உவகைக்கு நிகரே யில்லை.

தன்னிக ரற்றுச் சொக்கோற் சீர்க்கையும் பிறழா ஆட்சி  
என்னதாம் என்று மக்கள் இன்பு வேண்டும் முன்னர்  
என்னைன்ன பதவி தாங்கி இருந்தாரோ அவரே அந்த  
முன்னிடைப் பொறுப்பில் நின்று முனைப்புடன் செய்யச் செய்வோம். 798

அரண்மனை அடைந்த போது அவர்களின் வருகைக் காகப்  
பருத்தவோர் மனிதன் ஒற்றை பார்த்திருந் தானே கண்டார்.  
இருந்தவன் எழுந்து நின்றே எல்லாளன் தனைவ ணாங்கி  
பரிவொடு நாமம் சொல்வான் பேர்"கொடு முடிநான் என்றே.

799

தன்னைத்தான் அறிமு கஞ்செய் தானதும் வந்த நோக்கை  
என்னைன்று கஜனுங் கேட்க இயம்புவான் "முன்ன ராண்ட  
மன்னனாம் அசேலன் பட்ட மகிழியும் இருபுதல்வர்  
முன்வரி யறவு பத்தும் வாழிடம் அறிவே" என்றே.

800

அடைக்கலாங் கொண்டுள் ளார்கள் அடுத்துள கல்யா ணீயில்  
கொடுத்தந் நாட்டு மன்னன் கல்யாண தீசன் என்றான்  
அடைக்கலாங் கோரு வோர்க்கும் அவசிய மான பேர்க்கும்  
அடைக்கலம் அளிப்ப தெல்லா அரசர்க்கும் கடமை யாகும்.

801

அரசன்றன் பதிலோ னேறன் ஆகிடு பணியாங் கென்ன  
உரைப்பையோ எனநான் ஆங்கே உட்புலப் பணியா ளாவேன்.  
பொருந்தினேன் தொழிலை என்றன் படைத்தலை உண்ணா மன்றன்  
கருத்தினுக் கேற்பப் பொய்யைக் கூறினாங் குற்றே என்றான். 802

கல்யாண தீசன் நெஞ்சாங் கொண்டுள தென்ன என்ன  
"சொல்லாணா வாறாம் ஆனால் திருப்தியொன் றில்லை உங்கள்  
நல்லாட்சி தன்னை மாறாய் நியாயப்ப நேர்த் தோடே  
இல்லாமல் செய்வ தாகும் எமக்கான திறையை" என்றான். 803

"பொருந்துவா றில்லை அன்னார் புதிதான தமிழர் கோன்றை  
பொருந்திட வேண்டும் முன்போல் பாலனம் சீங்க ளர்பால்  
பெரும்மதத் தேரர் வன்றைப் போதனை யதுவாம்" என்ன  
"பொருந்தின னாமோ தீசன் பாற்படு நிலைசொல்" என்றார். 804

“அனுராத புரப்படையை அனுகுதல் இயலா நம்மால்  
மனுபிற ஆயு தங்கள் மிகைப்படும் உருகு ணையின்  
மனமொன்றும் என்றா லாகும் முறைப்படி உறவுக் காரர்”  
எனவவன் சொல்ல மன்னன் எல்லாளன் “அறிவோம்” என்றான். 805

கொடுமுடி விளப்பாஸ் கேட்டுக் கொண்டதன் விளைவாய் மன்னன்  
உடனொரு முழுவு கொண்டான் “உடன்திக்கு விஜயாஸ் கொள்ளா:  
உடன்படு வாரோ எம்பால் உற்றசிற் ரரசர் எம்மை”  
உடனாறிந் திடுந்தன் நோக்கம் உரைத்தனன் தொடர்ந்துஞ்  
சொல்வான். 806

முதல்நடை கல்யா ணிக்கே முற்றுந்தேர்ந் தெடுத்த வீரர்  
அதிகமில் நூறு மட்டும் ஆகட்டும். கொத்தன், நந்தன்.  
முதன்மையில் வரட்டும் நீயோ மீண்டுநான் வரும்வ ரையென்  
பதவியில் மன்ன னாகப் பாலனம் செய்க வென்றான். 807

மன்னனின் ஆணை யேற்று மகாகொத்தன் படையைத் தேரத்  
தன்வழி நந்த னோடு சென்றிட்டான் பரிகள் நூறும்  
உன்னதப் படைவீரர்கள் உயிருக்கும் அஞ்சாத் தீர்  
முன்னிலை கொண்டார் அன்னான் முதல்வனாய்த் தனைவ  
ரித்தான். 808

தான்வரு மட்டும் நாட்டைத் தன்னிடந் தனிலி ருத்திக்  
கோன்முறை செய்ய நண்பன் கூறிடிக் கடமை யேற்றே  
ஆனவை அனைத்தும் செய்ய அங்கையில் சபதஞ் செய்தான்  
கோன்வழிக் குத்தன் செல்வன் கட்டளை கடமை யாகும். 809

புறப்படும் கூயத் தங்கள் புரிந்தனர் கஜன்ப ணிப்பை  
முறையாக ஏவ லாளர் மன்னரின் அசுவத் தோடே  
பிறவுமே குறைவில வாது பயணத்துக் கேற்ற தெல்லாம்  
நிறைவூறத் திக்வி ஜயத்து நாளுமே குறித்தார் சென்றார். 810



மகாதேவி மங்கைப் படலம்

எண்சீர் விருத்தம்

சமந்தகூட மலையிருந்து தொடக்க முற்றுச்  
சென்றடையும் இந்துமகா சமுத்தி ரத்தில்  
அமையும்பெயர் கல்யாணி அந்ந திக்தாம்  
அதுமுடியுந் தலத்தில்அதே பெயரைத் தாங்கி  
அமைந்ததொரு தலைநகரம் வடக்குத் தெற்காய்  
ஆகும்மகா ஓயாவுடன் ஜிமிக ஆறு  
சமந்தகூட மலைகிழக்காம் மேற்கில் ஆழி  
தலைநகர்க்கென் றானெல்லை கல்யா ணிக்கே.

811

சிறியதொரு சீற்றாசு சிறக கற்ற  
தோதில்லை வடக்கினிலும் கிழக்கெல் கையும்  
பெரும்புலமாம் அனுராத புரத்தி னோடே  
பாற்படுமே உருகுணையும் தெற்கி ளாகும்.  
குறுநிலமாம் கல்யாணி பேருக் கேற்பக்  
கல்யாணி தீசனதன் மன்ன னாவான்.  
பொறாமைகொண்டான் தமிழுரதம் ஆட்சி மீதே  
பேரினத்தின் வழிவந்தோன் பௌத்த னாவான்.

812

வருடமலாம் புனல்நிறைறந்தே வாரி யோடும்  
 வற்றாத கல்யாணி நதிநீர் ஊட்ட  
 பருவநிலை மாறாதே மழையுங் கொட்டும்  
 பயிர்நிலங்கள் பொன்கொழிக்கும் புலமென் றாலும்  
 பெருவெள்ளம் சதுப்புநிலப் பரவல் சூறை  
 போற்பலவாம் அனர்த்தங்கள் கொள்வ தாலே  
 குறைந்தளவே குடிசனாங்கள் குடியிருந்தார்  
 கூறிற்சில ஆயிரமே கொண்ட தாகும்.

813

பொன்றாத நீர்வளத்தால் பயிர்வ ஸர்ந்தே  
 பசுமைக்குப் பெயர்கொண்ட பூமி யங்கு  
 தென்னெனபனை வாழைபலா தேமா தோடை  
 செறிந்தெங்கும் வயல்நிலமும் தனித்துக் காணும்  
 பன்னெடுநாள் வளர்ந்துமுதிர் மராங்கள் கொண்ட  
 பெருவனமும் ஓருபற்றதே வளத்தைச் சேர்க்கும்  
 என்றுமது பிறநிலத்தில் ஏற்றங் காணும்  
 இறையளித்த கொடையாகும் கல்யா ணிக்கே.

814

கல்யாணி கடலடையும் கழிமு கத்தில்  
 கெளதமபுத் தர்தமது கால்ப திந்த  
 சொல்லுக்கென் ரேற்றபடி தூபி யோடு  
 சேர்ந்திருக்கும் விகாரையொன்றும் சரிதம் கூறும்  
 கல்யாணிக் குறுநிலத்தின் முதல்மன் ஆக  
 கூறும்னீர் யக்கியானின் விருப்புக் கேற்ப  
 நல்லுரைகள் போதிக்கப் போதி சத்வர்  
 நாடியதாய் அவனேற்றுப் பெளத்த னானான்.

815

பெளத்தமதந் தனையேற்று விகாரை யொன்றும்  
 புனையவைத்தான் தூபியொன்றும் அதன்மு தன்மைப்  
 பெளத்தகுரு அரித்தமகா தேரர் அன்று  
 பொறுப்புடைய தலத்திருந்தே அனைத்துஞ் செய்தார்

கெளதமரின் போதனைகள் பரப்பும் அந்தக்  
குருதோற்றப் பொலிவுடையார் கல்யா ணிக்குச்  
சௌகரியந் தேர்ந்தறிந்து செய்ப வற்றைச்  
செய்யவைக்கும் தலைமைக்குரு அவர் தாமே.

816

அரித்தமகா தேரர்முன் கம்ப எத்தில்  
அமர்ந்திருந்தான் கல்யாணி தீசன்: கூட  
இருந்தனளே அவன்துனைவி சித்த தேவி  
இருக்கைசற்றே உயரத்தில் பீட மொன்றில்  
அரித்தரமர்ந் திருக்கத்தாய் தந்தை யண்டி  
அடக்கமாக இருசிறுவ ரோடோர் நங்கை  
அரிவையர்க்குச் சற்றிளைய தோற்றத் தாளாய்  
அழகனைத்துந் தனதாக்கி அமைந்து நின்றாள்.

817

ஆண்பிள்ளை “சிவா”வாருவன் “அபயன்” மற்றோன்  
ஆரணாங்கு “மகாதேவி” ஒருத்தி யாவாள்  
காண்பவர்க்கோ கண்பூக்கும் கட்டுடல்லோர்  
கைவந்த சிற்பிசெய்த சிலைபோ ளாகும்.  
பெண்ணவளின் தந்தையொரு சத்தி ரீயன்  
பெற்றவளோ ஆரியரின் பரம்ப ரைப்பவண்.  
கண்படுமோ றிருந்தனளே கலப்பில் கொண்ட  
கோன்வழியின் குருதியொன்றிக் களிந்த தாலே.

818

விழிமுடித் தியானத்தில் வீற்றி ருந்தார்  
வேறெந்தச் சிந்தனையு மற்றே தேரர்  
கொழுந்தனாடு மக்கள்தம் சகித மாகக்  
காத்திருந்தாள் சித்ததேவி கல்யா ணிக்கோ  
விழிகோத்தான் வாயிற்புறம் வாங்கி வாங்கி  
வரலைவயன்னி யாரையோ கண்ட ராணி  
மொழிந்தனளே “அய்யஉத்தி” வருவா ரென்றே  
மன்னன்தன் தாழினை வருட ளானான்.

819

அய்யாறுத்தி கல்யாணி தீசன் தம்பி  
 அந்நாட்டின் யுவராஜாப் பட்டம் கொண்டோன்.  
 செய்கையிலுங் குணவியல்பு பண்பி வெல்லாம்  
 தமையனுக்கு மாறுபட்டோன் தோற்றத் தாலும்.  
 செய்யவள்ள கருமமொன்றைக் கலந்து பேச்சு  
 சேர்ந்துவந்தார் மகாதேரர் அய்ய னன்றிச்  
 செய்யவொன்னா கலந்தாலோ சித்த வென்ற  
 சொல்லடக்கக் காத்திருந்தார் அவனும் வந்தான்.

820

தேரரிடம் தாள்பணிந்து மன்னிப் போதி  
 சேர்ந்திருக்கும் மற்றவரைக் கண்ணுள் வாங்கி  
 ஓரத்தில் அண்ணனுடன் உடலி ருத்தி  
 ஓரந்தறிந்த செய்தியிது விளம்ப எண்ணி  
 கூர்ந்தான்தன் பார்வையினை மீண்டும் தேரர்  
 காதுகொள வேண்டுமென அவரும் நோக்க  
 நேராக விடயத்தைச் செப்ப லானான்  
 நிலைத்திருந்த மற்றவரும் செவிகாண் டாரே.

821

எமதுவட எல்லையிலே எலார மன்னன்  
 இருப்பதுவாய்த் செய்தியொன்று பெற்றுள் ஜேன்நான்  
 நம்பாலோரு திக்கிழியம் நாடு யென்றாம்  
 நந்தசார திகொத்தன் தளகர்த் தர்கள்  
 சும்மையோரு படையணியும் அவர்க ஜோடே  
 சேர்ந்துவந்தா ரென்பதுவும் தகவ லாகும்  
 நம்பகர மானதூங்கள் நாட்டொற் றர்கள்  
 நவின்றதிதென் றுரைத்தமைதி காத்திட் டானே.

822

சொன்னவற்றை மகாதேரர் செவியுள் வாங்கிச்  
 சாந்தமாக ஏதொன்றும் நடக்கா வாரே  
 பின்வருமா ரோதினிரே “பதற்றம் வேண்டாம்  
 பொறுமகனே” என்பதுவாய் பொறுமை காத்து

மன்னனது மனைவியினை மன்னி யைத்தன்  
முற்றாத பார்வையினால் கடையோ ரத்தால்  
பின்னினனே: அவளுமதைப் பற்றிக் கொண்டே  
பாதிநகை பொழிந்துபழும் நோக்க லானாள்.

823

“உரும்கிணியோன் றுண்டெமது பணிதா னென்ன  
உரைக்க”வெனத் தடுமோறி மனாச் சத்தால்  
பொறுமையற்ற கல்யாணி தீசன் தேரர்  
புறந்திரும்பி வினாவொன்றைப் பட்டென் நோத  
பொறுமைகாட்டி அவன்முகத்தை ஆய்ந்த பின்னர்  
பின்தொடர்ந்த வார்த்தைகளைப் பதிய வைத்தார்  
“உரியதந்த அரசிருக்கை பெளத்த ருக்கே  
உண்டில்லைத் தமிழருக்காம் ஒப்பு” என்றே.

824

சாந்தமாகத் தேரர்பதில் சொன்ன போதும்  
தன்னளவில் திருப்தியற்ற தீசன் சொல்வான்  
“சேர்ந்தில்லைப் படையென்பால் சொல்லல் போன்றே  
செய்வதற்குச் சுவாமிகளே” என்பதாக  
“ஓர்ந்தறியா துரைப்பனோநான் உருகு ணைதான்  
உவந்தபடை ஒன்றையுரு வாக்க வேண்டும்  
சேர்ந்ததற்குக் கல்யாணி உதவி னாலோ  
சாத்தியம்தான்: என்றுரைப்பார் மேலுஞ் சொல்வார்.

825

“உருகுணையின் மன்னனான கவந்த தீசன்  
ஒருசிறந்த பெளத்தனந்த: நாடு முற்றும்  
உருவாக்கி யுள்ளான்பல் விகாரை தூபி  
உருகுணையில் பெளத்தம்சிறந் தோங்கு தற்காம்  
அரித்ததேரர் அவ்வாறே யுரைக்கக் கேட்ட  
அதேநாடியில் தீசன்தன் ஆதங் கத்தால்  
“உரித்தாகும் எனக்கதென்றன் முதா தையோர்  
உரிமைகொண்ட பூமியதாம்” எனப்பு கண்றான்.

826

கல்யாணிதீசன்றன் வார்த்தை கேட்டுக்  
குறுநகையை முகம்பதித்த தேர்ர் சொல்வார்  
“சொல்லநீர் விழைவதென்ன தேர்ந்தேன் மன்னா  
சத்திரிய மன்னரிடம் கவந்தன் தந்தை  
வல்வினையில் கவர்ந்ததந்த அரசு என்ற  
விவரத்தைத் தானேயென் றுடனு ரைப்பார்  
சொல்லிலுன்றன் முன்னோர்கள் தமிழர் ஆனால்  
சிறந்தபெளத்தர் என்பதையும் அறித்த தேர்ர்.

827

கவந்ததீசன் பட்டத்து மகிழி உன்றன்  
குலத்தவளே “அபிஸ்வர்யா” என்ப தாலே  
இவண்கொள் ஆட்சிக்கென் றுரியோர் பெளத்தர்  
என்பதையும் நீடியனர் வேண்டு மென்றார்.  
எவ்விதத்தின் உணர்ச்சியுமற்று) இருக்க மன்னன்  
யுவராஜன் “அய்யஉ\_த்தி கண்” என முந்தே  
பவ்வியமாய்த் தொடர்க்கிணனே பேசு தற்கு  
புலனவன்பால் பதித்தனரே ஆங்குற் ரோரே.

828

இப்போதைம் மிடையுற்ற பிரச்சி னைவே  
றொன்றில்லை எல்லார வருகை தானே  
ஒப்பியுள்ள தாமோளம் அரசு” அன்னான்  
உடன்கொண்ட ஆட்சிக்கென் றறியும் வாகில்  
கப்பியுள்ள சந்தேகம் போக்கிக் கொள்ள  
கைநாடி பிழித்தறிய வந்தே யுள்ளான்.  
உட்புகவே விடாதவனை ழழித்துக் கட்ட  
உவந்ததென்ன ஓர்ந்தறிவோம் என்றான் இன்னும்.

829

சிற்றரசு தானொங்கள் அரசென் றாலும்  
தன்மானம் இறைமைகொண்ட தாகும்: மாற்றார்  
சொற்கடங்கி போவதென்ப தில்லை: நாங்கள்  
தனித்துரிமை கொண்டவர்கள்: எல்லா என்னை

அற்றமுந்து போகவைக்க வேண்டும் சற்றும்  
அனுமதிக்கக் கூடாதே அடக்கி யாள,  
சற்றேனுந் தரியேன்நான் ஆணை யிட்டால்  
சொன்னபடி செய்திடுவேன் சொல்க வென்றான்.

830

தம்பியுரை கேட்டன்னான் தனைய டக்கிச்  
“சொல்வதென்ன நீதலையைப் பாறை மீது  
வம்பாக மோதுவதோ கண்தி றந்து  
வேண்டுமென்றே பாழ்கிணற்றுன் வீழ்வ தாமோ  
எம்மில்பல் மடங்குபெரி தான் மன்னன்  
எல்லாளன் படையுடனே எதிர்த்து மோதல்  
எம்மைநாம் அழிப்பதற்குச் சமமென் றாகும்”  
என்றான்பின் இன்னுமொன்றை இறுக்கிச் சொன்னான்.

831

“அசேலரது பெரும்படையோ அவன்படைமுன்  
அற்பமென ஆகியதே அழியச் செய்தான்  
பசிகொண்ட வேங்கைமுன் குழிமு யல்தான்  
பஞ்சாகிப் போவோம்நாம் புரிந்து கொள்ளீ”  
“உசிதமிலைப் போர்தொடுத்தல் என்றால் நாங்கள்  
ஒடுங்குவதோ எல்லாளன் மேலாட் சிக்கென்று)  
இசைவின்றி அண்ணான்மொழி மறுத்து ரைக்க  
ஏற்றதுபோல் பதில்கொண்டான் அய்ய உத்தி.

832

“வேறுவழி யில்லையது வரிக்க வொண்ணா  
வாறிநுந்த போதினிலும் வீணாய் மக்கள்  
ஆருயிரைப் பறித்தழிவு செய்வ தற்களன்  
அனுமதியைத் தரவியலா அறிந்து கொள்ளீ  
வேறுவழி யுண்டாமோ விளம்பு அன்றேல்  
விளம்பட்டும் மகாதேரர் பொறுப்போம்” என்ன  
கூறாதே சிறுபொழுது எதையுந் தேரர்  
கண்மூழி மௌளித்துப் பேச ளானார்.

833

ஈன்னாவற் வரிபத்தின்

“நீயுரைத்த கூற்றினிலே நியாய முண்டு  
நடைமுறைக்குப் பொருந்திவரா அய்ய உத்தி  
ஆய்ந்தறிந்தே முடிவொன்றை அறைய வேண்டும்  
அவசரத்தில் உணர்ச்சிவசம் அடைதல் வேண்டா  
காயவடுத் தோற்றுவதும் பாவம் மக்கள்  
கொலையுண்ணைச் செய்திடலும் பெருந்தீங் காகும்.  
தூயவழி தந்திரத்தால் அரசைக் காத்துச்  
சொந்தமண்ணின் மக்களையுங் காத்த லாகும்.

834

புத்தபிரான் யத்தத்தை விரும்ப வில்லை  
புனிததர்ம உபதேசி மும்ம ணிச்சீர்  
புத்ததும்ம சங்கத்தைப் புவின் கண்ணே  
பாலிக்க வந்தமகான் பின்பற் றும்நாம்  
எத்தனையும் அதர்மவழி ஏக லாகா(து)  
எல்லாளன் விஜயத்தை ஏற்கா துற்றால்  
புத்திக்குப் பொருந்தாத செயலன் றாகும்  
பெரும் தீய விளைவை யெதிர் கொள்வோம் என்றார்.

835

பற்றற்ற முடிவொன்றைக் கொண்ட வேளை  
புரவியொன்று விகாரைவளி வந்து நிற்கும்.  
உற்றவனோ கீழிறங்கிச் சேதி சொல்ல  
ஓரினைய பிக்கதனை ஒப்பு வித்தார்.  
சற்றேனும் தாமதிக்கா அய்ய உத்தி  
தானேசென் றறிந்துவர வாயில் சென்றான்  
உற்றதென்ன சேதியென ஊகாங் கொண்டே  
ஹுதிவைத்தார் மன்னனிடம் அரித்த தேரர்.

836

வந்திருக்கும் தாதுவன்பால் சேதி யொன்று  
வாங்கியதை வந்திருப்பான் சேதி காவி  
சொந்தமதற் காம்மன்னன் எல்லா ஓன்தான்  
தெரியவிழைந் தேயிருப்பான் நமது நோக்கை

வந்தானவ் வேளையாங்கே வெளியில் சென்றோன்  
விவரித்தான் அறிந்ததனை எல்லா ராண்தான்  
வந்ததனை தெரிவிக்க ஆள னுப்பி  
வைத்துள்ளான் அரண்மனைக்காம் என்ற வாரே.

837

பிரதான தளகர்த்தன் நந்த ணைத்தான்  
புறப்படுத்தி வைத்துள்ளான் அரண்ம ணையில்  
இருக்கும்படி ஏவியுள்ளேன் என்றுங் கூற  
இதற்கான காரணத்தைத் தேர லானார்  
“புரிந்தா மன்னான் நோக்கம் என்று”  
பிரதான தேரர் வினாத் தொடுத்தார் தீசன்  
புரிந்ததென்றான் படையுடனா மேள தாளம்  
பூர்ணாகுமேபத்துடனா” அறியும் நோக்கே.

838

“என்னசெய்வ துன்நோக்கம்” என்றார் தேரர்  
இதிலென்ன இருமுடிவு வரவேற்ப் பொன்றே  
என்றதுமே உத்திமுகம் வெறுப்பைக் கக்கும்  
“இருபொறுமை” எனஅரசி இமைகள் பேசும்.  
சென்றார்கள் விடைபெற்றே அரண்ம ணைக்குத்  
தொதுவனாம் “நந்தன்” அவர் வருகை என்னி  
நின்றிருந்தான் கண்டதுமே வணக்கம் சொன்னான்.  
நாடனே இருக்கைமன்னான் நந்த னுக்கே.

839

எதிர்பார்க்க வில்லையவன் குமேபத் தோடே  
எதிர்கொள்வான் தீசனென்றே நினைந்த தெல்லாம்  
எதிர்கொள்வார் தீசனென்றி அய்ய உத்தி  
என்றேதான் இருந்துமவன் புன்ன கைத்தான்  
பதிலுக்கென் றவர்களுமே முகம்பா விந்தார்  
பற்றற்றே முகத்துதிக்குப் போலு மாக  
எதிரிகளைன் றெண்ணிழனும் பண்பு நோக்கி  
இயற்றுவதாய் இருந்ததது நந்தன் கண்டான்.

840

இன்னாவற் கூபுத்தின்

அய்யாடத்தி தனையறிவான் நந்தன் மன்னன்  
அவனுடனே மற்றவரை அறியச் செய்தான்  
“அய்யாடத்தி என்நம்பி அடுக்க தென்றன்  
அகத்துடையாள் மகாராணி அரச தேவி.  
வையகத்தென் வாரிசுகள் சிவா அபயன்  
வாய்த்தகிரி ஆண்களிலுள் என்றன் சல்வி  
தெயலுக்கு “மகா தேவி” பெயர தாகும்  
தீசன்றன் குடும்பத்தை அறியச் செய்தான்.

841

அறிமுகத்தில் மகாதேவி தன்னைச் சுட்ட  
அடைக்கலமென் றானதவன் கண்கள் அன்னாள்.  
வெறிகூட்டும் எழில்கண்டே வியந்து போனான்.  
விண்ணஸகத்துப் பெண்ணிலுவளோ என்ன அன்னாள்  
கிறாங்கவைக்கும் பாற்றுவயினால் கால்நொ டிக்குள்  
காணாது போயினனே தன்னுள் தானே.  
புறங்கண்டான் போரில்பல் லாடு தாங்கள்  
பார்த்தவனே ஆயினுமென் தோற்றுப் போனான்.

842

நீண்ட்டாற்றந்த கூந்தல் தலை தூட்டுத் தோளில்  
நெளிந்தென்ன கருநாகந் தோற்றாற் போலாம்  
காண்விழியின் மேற்புருவம் வட்டு லத்துக்  
களவீரன் கைவாளின் வளைவை யொக்கும்.  
எண்டிவற்றின் கிடையினிலே நுதலா மென்றே  
இலங்குகின்ற திளகத்தின் சோபை விஞ்சுத்  
தோன்றுவதோ வான்மதியின் துண்ட மொன்று  
செவ்விதழ்கள் நறுந்தோடைப் பிளவிரண்டாம்.

843

நறுக்கிவைத்த கனிப்பாதி நாசி காது  
நெகிழாத பங்கயத்தைப் பிளந்த பாங்காம்  
உறுமவற்றில் மரகதத்துக் குண்ட லங்கள்  
ஷழியுமிழும் செவிப்புலத்தைத் துலக்க வென்றே

கிறங்கவைக்கும் கூர்விப்பிகள் புங்கந் தோற்கும்  
கன்னாங்கள் கோவைவெண்ணை மாது ளோகள்  
உறைகழன்ற செவ்வாழைத் துண்டங் கண்டம்  
ஒன்றுமதில் வெண்முத்துச் சராங்க ளாமே.

844

பட்டுக்கச் சிட்டிருந்தாள் மார்ப கங்கள்  
பருவத்தின் எழில்காட்டக் கச்சை மீறி  
முட்டிநின்ற தேகாமன் வில்லைத் தாங்கி  
மூடாது மூடிநிற்கும் மென்பட்டாடை.  
அட்டிகையொன் றணிந்திருந்தாள் மார்பி னோடும்  
அணைந்தபடி மாணிக்கக் கற்கள் மின்ன  
வட்டநாபி அடிவயிற்றில் அழுகு காட்டும்  
வெண்முதிரைப் பலகையொன்றில் பதித்த பாங்கே.

845

இடையோடு கூடியுடல் மேலுங் கீழும்  
ஒருவாரே பரந்தகன்ற உடுக்கை யொக்கும்  
நடைபயிலும் கால்களினைத் தாங்கும் பிட்டம்  
நடுவிரண்டாய்ப் பிளந்தகற்றிச் சேர்த்த தெண்மால்  
ஒடுக்கிப்பின் னகன்றசரைக் காயின் பாங்காய்  
உள்ளத்தைப் பறித்தெடுக்கும் உவமைக் கொவ்வா  
இடைகொண்ட மேகலையில் மாணிக் கங்கள்  
எழிலுக்கும் எழில்கூட்டும் லீங்க ளாலே.

846

கட்டியுள்ள பட்டாடை உடலோ டொட்டிக்  
கொண்டதனால் கண்ணுக்கு விருந்த தாகக்  
கடைந்தெடுத்த வாறாகுங் காலி ரண்டைக்  
காட்டியதே உடல்தாங்கும் பாதப் பூக்கள்  
மெட்டியோடுந் தண்டையொடும் மினிர அன்னாள்  
முகம் பொலிந்தே தோன்றினனே தேவப் பெண்போல்  
கட்டிளாமைத் தோற்றமவள் மேனி யெங்கும்  
காணுங்கண் மீளாதே இறைவன் பேறே.

847

சட்டென்றே தன்னிலைமை யுணர்வு கொள்ள<sup>1</sup>  
 தூதுவனுக் குரியபண்ணை அடக்கந் தன்னை  
 விட்டதனை நினைவுகொண்டே வெள்கிப் போனான்  
 விபரித்தான் தான்கொணர்ந்த செய்தி யெல்லாம்  
 “திட்டமிட்டார் எல்லாள மன்னர் தாமோர்  
 திக்விஜயம் மேற்கொள்ள. அநன்பொ ருட்டு  
 கிட்ட ஒரு பாசறையை அமைத்தும் உள்ளார்  
 கூறுங்கள் வரலாமா” எனவுங் கேட்டான்.

848

“வரவேண்டும் மாமன்னர் நாங்க ளெல்லாம்  
 வரவேற்கக் காத்துள்ளோம்: எங்கள் நாடு  
 பெரும்பேறு பெற்றதவர் வருகை யாலே  
 புறப்பட்டும் விருப்புற் ற வேளை” என்றான்.  
 கருத்தறிந்த நந்தன்தன் குதிரை ஏறிக்  
 காவலர்க்கு நன்றிசொல்லிக் கடைக்கண் ணாலே  
 விருந்துண்டான் மகாதேவி யழகில்: மீண்டும்  
 விழரந்தனனே மனத்திலவள் வழவாங் கொண்டே

849



எல்வாளகாவியம்

### காதல் வயப்பட்ட படமெ

கவி விருத்தம்

கல்யாணி அரசின் விருந்தினர் மாளிகை  
இல்லுற றிருந்தது எழில்வன மொன்றிடை  
நல்லிடம் களானிக் கங்கைப் புறத்தது  
சொல்லில் அமைதிச் சூழலை தென்னுமால்.

850

எழில்கொஞ்ச மரங்கள் இயற்கையின் பேறனச்  
செழித்து வளர்ந்தே திக்கைலாம் மிளிர்ந்தன.  
வழுத்திய துள்ளம் வேந்தரை எண்ணியாம்  
திளைத்தது தென்புலக் கோன்வழி யுணர்ந்துமே.

851

எல்லான் மனத்தில் இழையிட்ட தாகுமாம்  
நல்லெழில் வனங்கள் நாட்டின் பல்புறம்  
எல்லாம் அவர்தம் இயற்கையின் பாஜுறு  
எல்லை கடந்த ஏற்பினால் என்றுமே.

852

விருந்தினர் மாளிகை விடுதியில் எலாளன்  
இருந்தனன் நந்தன் கொத்தன் உடன்பட  
பெருந்தொகை வீரர் பாதுகாப் பின்றுமாய்  
செறிந்தே இருந்தனர் சுற்றிநாற் புறமுமே.

853

வில்லாளி சித்தன் வீரர்க்குத் தலைவனாய்  
அல்லும் பகலும் இமைப்பிலன் விழிகளை:  
தொல்லை காத்திடும் சீர்மைநெஞ் சுற்றதால்  
வில்லொடும் அம்பொடும் வீரர்கள் விளங்கினர்.

854

பெருவிழாக் கொண்டது பட்டினம்: மக்களும்  
தெருவெலாங் கூடிச் செறிந்தனர் விழிகொள  
ஒருவரில் கொத்தனும் வாகினில் நிறைந்தது  
மருவு வோர்த்தமை மதித்தற் காமரோ.

855

வீதிகள் தோறுமே விளங்கின பதாகைகள்.  
காதில் ஒலித்தன மங்கலப் பேரிசை.  
ஊது குழல்மேள தாளங்கள் ஓன்றுமாம்  
யாதும் எலாளனை எதிர்கொள வென்றுமாம்.

856

பூரண கும்பம் பொலிந்தன வாயிலில்  
காரணர் இந்துவென் காரணம் நோக்கியே  
சேர்ந்தவர் சிங்களர் தோன்றிலைப் பேதமே  
யாரெவ ரணவரும் இந்நில மாந்தராம்.

857

பூர்வீக நடனப் பாங்கியர் ஆடவர்  
ஒரமாய் வீதியில் ஒழுங்குற நின்றனர்.  
ஊர்வலம் தொடரமுன் ணேகிட வேண்டுமோய்  
காரணம் கருதுவார் கண்டிய நர்த்தகர்.

858

கல்யாணித் தலைநகர் வாயிலை ல்லாளனை  
நல்வர வேற்றிட நாயகன் வந்தனன்.  
பல்வகை அரசப் பாலனக் காரரும்  
இல்லக் கிழுத்தியும் இணைந்தவ ணேகினான்.

859

கண்டதும் இருவரும் கட்டிமார் பணைத்தனர்.

விண்டது வாழ்த்தொலி வான்தொட வாகுமே.

பண்டிதர் வாழ்த்து வழங்கினர்: பாவையர்

ஒன்றியிசைத்தனர் “ஜயமாஸ் கள்”த்தினை.

860

மங்கையர் குழாத்தொடு மகாதேவி நின்றனள்.

அங்குடன் நின்றதன் பாங்கியின் செவிகளில்

இங்கனம் இளமையாய் எலாரவை எல்ளீலேன்:

பொங்கும் அழகினைப் பாரடி என்றனள்.

861

தலைவியின் வார்த்தைகள் செவியினைப் பாங்கியும்

துலங்கு மோர்கடைக் கண்ணினா லுற்றுமே

விலங்க ருத்தனள் வாய்மலர் பூத்தது.

நிலங்கு னிந்திட நறுக்கென மொழியுவாள்.

862

“பட்டதோ கண்ணவர் மேனியில்: காமனுட்

பட்டனோ தேவியென் பார்வை தென்றனள்.

வெட்கமும் மேலிட வார்த்தைக ஸற்றனள்.

கட்டை விரலினால் பாதுகை கோதினாள்.

863

மனைவியை மக்களை மன்னன் விளக்குவான்

எனக்குடை மனையிவள் மக்களைன் றன்னவர்

தனைமகள் பேருரைத் தோதிடு போழ்தினில்

தனித்தன எலாரகள் செல்வியின் பேரிலே.

864

குத்திய பார்வைக் கலைச்சுடர் தாங்கிலாள்

சித்தமுங் கொலெட்டதென் தேரிலாள் நோக்கினை

எத்தினள் நிலத்திடை இடையொழிந் தாளைன

வைத்ததென் தேகம் வளைந்து நெளிந்ததே.

865

நந்தனும் ஒங்கிருந் தானவன் பார்வையும்  
குந்திய தவள்புலங் கண்டனள் வெறுத்துமே  
செந்தளிர்ப் பார்வையுஞ் சீறுத்தது மறுபுறம்  
எந்திர வேகத் திணைந்து நகர்ந்ததே.

866

கிருதினாந் தங்கினார் எல்லாளன் புறத்தினர்  
ஒருமுறை யாயினும் உவந்திலன் அசேலைனின்  
நெருங்கிய உறவினர் நாயகி பிள்ளைகள்  
கிருப்பரோ அவணைன அறிந்திட வேண்டுமால்.

867

விருந்தனும் போழ்தினில் விருந்தளித் தானொரு  
பொருந்திய தாமெனும் பொருத்த முறைத்தனன்.  
உருக்கணை மன்னனுக்கு) என்மகள் தேவியைத்  
திருமணம் செய்திடத் திட்டமுண் டாமெனா.

868

முறைக்கவன் என்றனின் மருமக னாகுவான்  
பிறப்பி னுரிமையும் கொண்டதா லென்றதும்:  
முறையைது வாகுமாம் பரம்பரை வேறதால்  
அறியவி மழுந்துமே எலாரவும் பேசவான்.

869

கதிர்காமச் சத்திரிய குடும்பமும் முடையது  
விதிவழி அன்னவன் புரத்தர சாண்டவர்  
பதிப்புத் துதித்தவன் பரம்பரை வேறதால்  
எதிரெதி ராகுமே எங்கஙனம் பொருந்துமாம்.

871

கேள்வியுட் பொதிந்துள காரணம் புரிந்ததால்  
ஆழுக்கண் பதித்தனன் எலாரவைத் தீசனும்  
வாழும் ரித்தினை கொண்டவள் முதன்மனை  
கீழ்வரு வாளைங்கள் குலத்தினி லென்றனன்.

872

உருகுணை மன்னன் கவந்த தீசனோ(டு)  
 இருப்பவள் அபிள்வரி யாவெங்கள் பரம்பரை  
 மருமக னாவதவு வழிதனி லென்றதும்  
 சரியென வொப்பியே தொடருவான் எலாரவும்:

873

பிள்ளையான் றன்னவள் பாலுள தாமென  
 விள்ளிடச் சொல்லுவான் வாரிசு உண்டென  
 கொள்ளுவன் நாமம் “திக்காப யன்” எனன  
 உள்ளவை உரைத்தனன் ஓளிவிலா வாறுமே.

874

மனையொடும் மகனோடும் வாழ்ந்திடும் உருகுணை  
 மன்னனுக் கும்மகள் மனையென வாவதில்  
 என்னதான் பயனுள்: தன்னவள் மகன்பெறின்  
 முன்னிலை பெறுவனோ முடிகாள என்றதும்:

875

அறிகுவேன் அதனைநான் ஆவதொன் றிலையெனப்  
 பிறவழி கிளையது பற்றிடா திருந்திட  
 குறியவர்க் குண்டதாம் கல்யாணி மீதினில்  
 உறவினைக் கொண்டெனும் ஊர்காக்க விரும்பினேன்.

876

கவந்தலின் தந்தையால் கூண்டோ டழிந்ததே  
 அவண்முன் னிருந்தபத் தரசர்ப ரம்பரை.  
 சவம்போ லாகின திகவாபி சேருவும்  
 கவந்தன்றன் கண்ணின்று கல்யாணி மீதிலாம்.

877

கல்யாணி தீசன்றன் கதையுரைத் தோய்ந்ததும்  
 எல்லாளன் சிந்தனைக் கிடைப்படச் சொல்லுவான்  
 கில்கையாம் மனத்திடம் அனுராத புரத்தினை  
 வல்வினைக் கழைத்திடக் கவந்தனுக் கென்றுமே.

878

இன்னாவும் வரிபுத்தின்

சட்டென முகத்தினில் சிறுநகை அரும்பிடப்  
பட்டென உயரைபன்ள் லாளனும் பதிலெனச்  
சொட்டெனும் பயமெனக் கில்லையைவ் வாறெனின்  
திட்டமாய்த் தற்காலைத் துணிவுதென் றாகுமே.

879

மேலும் ரைத்தனன் மதிகாள வேண்டுமே  
பாலைமக் கில்லையோர் போர்வெறி கிங்துமே  
சாலவும் கிறைமைகொண் டானதோர் ஆட்சியாய்  
மேலுந்தொ டர்ந்திட விரும்புவோம் என்றுமே.

880

நன்றியென் றுரைத்தகல் யாணானை நோக்கியே  
நன்றதோ சொல்லுன தழுகறு செல்வியைக்  
கன்னாங் கறுப்பனாம் காக்கவன் ணன்னுடைப்  
பெண்டிலென் றாக்குதல் பொருந்துமோ வென்றுமே.

881

எல்லாளன் வார்த்தையை ஏற்றிலாத் தந்தையுஞ்  
சொல்லுவான் பெண்டிருக்கு) அழகுடன் அறிவுமாம்  
சொல்லிழில் ஒன்னுக்குச் சொந்தமாய்த் தகுதியும்  
வல்லமை யும்மொன்றி இருந்திழில் போதுமே.

882

மன்னர்கள் இருவரும் மகாதேவி தனைப்பற்றிச்  
சொன்னவையவுமிகி சென்றவள் செவிகளில்  
கன்னலாய்க் கசப்புமாய்க் கேட்டன திகைத்தனள்.  
என்னயீ தென்றுமே இடர்படச் சமைந்தனள்.

883

எல்லாளன் வார்த்தைகள் இனித்தன: தந்தையின்  
பொல்லா மொழிசெவி பாய்ச்சிய நஞ்சதாம்.  
கல்லாக ஒருகணம் கவலையால் உயறந்தபின்  
தன்னிலை மாற்றியே தாழ்த்திறந் தான்ரோ

884

விருந்தினர் மாளிகை விட்டகன் றிடமுனர்  
இருந்தவி டத்திருந் தேவினான் கொத்தனை:  
பொருந்துவ தனைத்துமே புறப்படற் காவன  
பொருந்துக நானைநாம் புறப்படற் கென்றுமே.

885

எல்லாளன் ஏவலுக் கேற்றதாய் இசைந்ததும்  
செல்லவிழைந்தனன் தென்றலை நுகர்ந்திட  
பல்லின வண்டுகள் பாழும் கிழ்ந்திடும்  
நல்லெழுற் பூம்பொழில் நாழியே தனியனாய்.

886

“தனித்துமோ” என்றனன் தன்னுயிர்க் காப்பனாய்த்  
தன்னையே தந்தவன் கொத்தனும் வேண்டிலான்  
என்னைநான் அறிந்திலா வாறுமே சித்தனின்  
முன்னணி வீரருள் மறைந்துள தறிந்தவன்.

887

புகுந்தனன் ஆங்குடைப் பூம்பொழில் தன்னிடை  
மிகுந்திருந் தனபல வண்ணமல லர்த்தொகை  
உகப்பநன் மணாத்தினை உண்டதாம் தென்றலை  
அகம்பொலிந் திடவவன் அனுபவங் கொண்டனன்.

888

தண்டலை யொன்றங்கு தரிசனந் தந்ததும்  
அண்டினன் ஆங்குற்ற அன்னாங்கள் அழைத்ததோ?  
வெண்ணிறப் பங்கஜம் விரிந்துவா வென்றதோ?  
நண்ணினை கரையிலோர் கல்லினில் குந்தினான்.

889

கரம்விரித் தெழுவில்தனைக் கொட்டிய பூக்களை  
மருவவிழைந்தன போலுமாம் வண்டுகள்  
சுரந்துவ ராதுரீஸ் காரமி சைத்துமே  
அருகினி ஸாழுமே அழகினை யுண்டனன்.

890

கிள்ளைகள் வாயொலி கேட்டது: குருவிகள்  
மெள்ளவே பேசின மனத்திடை பொதிந்ததும்  
கள்ளக்கா தலைப்பிற்கேட்டிட லாகுமென்  
னூள்ளப்ப யத்தினால் எல்லாளன் அறிகிலான்.

891

தன்னைம றந்தந்தச் சூழலின் வயப்படப்  
பின்னாரு நிழல்தனில் படிவதை யுணர்ந்தனன்.  
தன்னுடை வாள்கரந் தொட்டவா றெழுந்திடக்  
கண்டனன் இளமயிற் கோலமொன் றசைந்ததே.

892

வல்லவோர் சிற்பிதன் வித்தையின் உச்சமாய்  
இல்லைவே றான்றிதற் கிணையென இயம்புமால்  
சொல்லநி கர்த்தவோர் சிலையென நின்றனள்  
கல்யாணி தேசத்துக் காவலன் கண்ணிமான்.

893

தனித்தவள் வந்திலைச் சேஷயர் தொலைவினில்  
தனித்திடத் தனித்தவ னருகினி லுற்றனள்.  
கனிந்தன மொழியவள் கனியிதழ் விரிந்ததால்  
இனித்து செவியினுள் இளையவன் இன்புற.

894

கலைத்தனோ தனிமையைக் காவல என்றனள்.  
வலிந்திடல் மன்னிக்க வேண்டுமென் றிரந்தனள்.  
இலையென் றியம்பினன் எல்லாளன்: தொடர்ந்துமப்  
புலத்தழ் கோதினான் பதினுக்கென் றாமரோ.

895

ஆற்றங் கரையுடன் அமைந்தவிம் மலர்வனம்  
பார்ப்பதற் கெழிலுடன் படைத்துளா ரென்றிட  
தோற்றத்தி லிதுவெனன தங்களின் நாட்டிடைப்  
பாற்படு பூவனப் பொலிவிடை யென்றனள்.

896

மகாமேக வனமென வொன்றுள தாமது  
மிகவழி கொன்றிய பெரும்பொழி லென்றுமாவ  
வகைத்சா வாவியின் கரையினில் சீர்மிகு  
நிகரிலா நந்தவ ணம்முள தறிகுவோம்.

897

அனுராத புரத்தினை அளவற அறிந்துளாள்  
என்றினைந் தரசனும் எண்ணைத்துள் வியந்தனன்.  
மனமொன்றின் விருந்தின ராகவெம் மண்டலந்  
தனைத்தரி சித்திட்ட தடையிலை என்றனன்.

898

விருந்தின ராகவா எனவவள் வினவினாள்  
கிருந்ததோர் ஏக்கமம் மொழியினில் ஆமெனப்  
பொருந்திடும் பதிலினைப் புகன்றனன் மன்னனும்.  
விருந்தின ராமெனில் வேண்டிலேன் என்றனள்.

899

எவ்வாறு வரமனம் ஏற்றிடும் எனமிகப்  
பவ்விய மாகவோர் பேச்சினை விடுத்ததும்  
கவ்விய நாணமக் கன்னிமேற் கோவிட  
எவ்வகைப் பதிலுமில் லாதுமன் நோக்கினாள்.

900

நிலத்தினை நோக்கியே நின்றவள் நோக்கியே  
வலிந்தனன் பதில்கொள வேண்டியே மன்னவன்  
இலையொரு சிறுதுளி அச்சமும் வார்த்தையில்  
நலம்பெறும் மனைவியாய் நான்வர வென்றனள்.

901

பாத்திராப் பதிலந்தப் பெருவீரன் உடையையும்  
வேர்த்திட வைத்தது வேண்டிலா விடையதால்  
கோத்தனள் நிலைகண்டு கேள்வியொன் றவன்முகம்  
பார்த்தென்றன் பதிலுளம் பாதிக்க வைத்ததோ.

902

கேள்வியோ டவனன்டை கூடனாள்: இளைஞனும்  
தாளிரண் டகற்றினான் தனைத்தனி யாக்கவே.  
கேள்வியில் தப்பிலை.. கூறின அதராங்கள்.  
தோள்வலுக் கொண்டவன் சொல்லற நின்றனன்.

903

தொடந்தவள் பேசினாள் துணிவவள் வார்த்தையில்  
அடம்பிடித் திருந்ததே அஞ்சிலள்: நாளனாரு  
குடைநிழ ஹாருமோர் கொற்றவன் செல்வி:யென்  
தடையுண்டு கொண்டிடச் சொல்லுக என்றனள்.

904

தகுதியுண் ணேக்கதில் சந்தேக மேயிலை  
தகுதியில் லாததென் தலைபடும் அறிகுவாய்  
தகாதது மற்றுமோர் திருமணம் செய்வது  
புகுந்துளாள் மற்றொரு பெண்ணென்றன் பாலதால்.

905

அரசதே விக்கைனை அர்ப்பணம் செய்துளேன்  
அரசனென் மகிழியாய் அவளுளாள் என்றனன்.  
அரசரில் யாரோரு பெண்ணுடைன் வாழ்கிறார்  
அரசர்பால் அஃதொரு அறத்தவ றல்லவே.

906

பிறர்வழக் காறுபல் பெண்டிரைக் கொள்வதென்  
புறத்தினில் பொருந்திலா பண்பதை யுணருவாய்.  
பிறப்பினில் நீயொரு பாரானு வோன்மகள்.  
மறுபுறம் உருகுணை மன்னெனை மணப்பவள்.

907

பலபட எடுத்தவ ணோதியும் பற்றிடாள்  
இலையெனை ஏற்றிட வேண்டுமேன் றிருந்தனள்.  
உலகினில் எனக்கவள் ஓருத்தியே எணைமற  
நலம்பெறா ஆசையில் நாட்டமேன் தவிரென்றான்.

908

விரும்பிய ஒருவரை விரும்புதல் தவறதோ?  
அரும்பிடும் ஆசைக்கும் அளவுண்டு கேளதை:  
இருமணம் பொருந்தியே திருமணம்: உன்றனை  
விரும்பிடப் பலபேர்கள் இருப்பதேன் அறிகிலாய்.

909

அழகினில் நீயொரு அரம்பையூர் வசிநிகர்  
எழிலுடை யாயுனை ஏற்றிடக் குமாரர்கள்  
விழிவைத்துக் காத்துளார் வேண்டாத வினைதவிர்  
பழிசுமந் திடவெனைப் பண்ணிடாய் என்றனன்.

910

கருவற்றி ருக்கிறாள் என்மனை யாளவள்  
கருவிலென் வாரிசு குழகொண்ட வேலையில்  
விருப்பிலாச் செய்கையை வினைப்படத் தூண்டுதல்  
விருப்பிலாச் செய்கைநீ விடைபெறு கென்றனன்.

911

விடைபெறு வென்றவெவ் வார்த்தையால் வெள்கினாள்  
கடுஞ்சினாங் கண்களில் கொப்பளித் தெரிந்தது.  
கடுகியென் பாற்பலர் கையேந்த நின்னிடம்  
கொடுஞ்சொல் லென்செவி கொண்டதென் ரோங்கினாள்.

912

### வேறு

நாட்டினோர் தளகர்த்தன் நந்தசா ரதியெனைக்  
கேட்டனென் பிச்சையென் காதலை விரும்பியே.  
கேட்டிடாச் சொல்லவன் கேட்டனென் என்னிடம்  
நீட்டினேன் கரமுனை நாழநீ கிகழ்ந்தனை.

913

தாங்கொணா ஏமாற்றத் தாலுளாம் வெதும்பினாள்  
வாங்கினாள் நெடுமூச்ச வெறிகொண்ட பாம்பென  
ஏங்கினாள் எண்ணிய திலாதுற்ற தேயென  
தாங்கினாள் சபதமும் செய்கிறேன் பாரென.

914

மகாமன்ன எனன்றிடு மமதையோ என்னெனீ  
 தகாதென விலக்கினை தருமமும் பிழைப்பதாய்  
 தகுமிலை உனக்கிந்தத் தனிப்பெரும் அரியலை  
 நகர்ந்திடச் செய்குவேன் நினையதில் நினைந்தனள்.

915

நானிலா அரியலை நின்னொடு வேற்றவென்  
 தானுற விடேனெனக் சங்கற்ப மேற்றவெள்  
 மானெனத் துள்ளியே மறைந்தனள்: மன்னர்கோன்  
 தோணிலன் ஒன்றுமே திகைத்தமைந் தான்ரோ.

916

வேகமாய் அவள்சென்ற வழியினில் கண்களைப்  
 போகவி டுந்தனன் பண்பிலாக் செயலினால்  
 ஆகாத தொன்றியை அடைந்திடத் துணிந்ததால்  
 ஆகிய தாமவள் அடைந்த மாற்றமே.

917

மாற்றாளின் மனைவனில் மையல்கொண் டாலதோ  
 ஏற்படைத் திலையென எண்ணில லாளதால்  
 தோற்றனள் முயற்சியில் செய்தனள் சுதமும்  
 ஆற்றொணா வடுவென ஆனதோர் சோகமே.

918

என்றால் பெண்பெரும் ஏமாற்ற மடைந்ததாய்  
 எண்ணியே வருந்தினான் எல்லாளன் மனத்தினுள்  
 புண்ணுண்ட போழ்தினில் பிரியநற் றுணைவியின்  
 எண்ணமுந் தோன்றிட எலாமும றந்தனன்.

919



கல்யாணித் துயர்ப் படம்

கலி விருத்தம்

மாலைக விந்தது மழைக்கால வேளையில்  
நால்வர ரண்மனை நாப்பண்ணி ரூக்கையில்  
காலாறி யிருந்தனர் கோவெனாடு மனைவியும்  
பாலக அரசனும் பொன்னம்மை நாச்சியும்.

920

எத்தனை வேகமாய் ஏகின நாளென  
பாத்தாவைப் பார்த்துமே பேசினார் இராணியும்.  
“உத்தமன் உன்மகன் ஓராறு தாண்டினான்.  
அத்தனை அவசரம்” அரசர்தாய் ஒப்பினார்.

921

காலம்ந மெக்கெனக் காத்திரா நாமேதான்  
காலத்திற் குவந்துந டந்திட வேண்டுமாம்.  
ஞாலமு றையது தாவெனா மன்னனும்  
காலநூ கிழ்ச்சியின் காரணஞ் செப்பினான்.

922

தாயினை நோக்கினல் லாளனு றைத்தனன்  
தாயுடை மெத்துனி சின்னநாச் சியார்மன  
நோடுட னிருப்பதாய் நிகரிலாச் சோதனை  
வாய்ப்பட்ட தாவென வருந்தினர் அனைவரும்.

923

உண்மைதான் திக்கஜன் உவந்திலன் மணங்செய  
என்றாம் ஆம்அவர் இதயத்தில் தாரினி  
ஒன்றியி ருந்தனள் இடையினில் கொத்தனப்  
பெண்மனம் வென்றுமே பிணைந்தனர் என்றனள்.

924

மனைவியின் பேச்சிடை புகுந்தளல் லாளனும்  
தனதுடைக் கருத்தினைச் சொல்லவி மழுந்துமே  
மனமது மாறுமோர் மாங்கைபா ருந்துவாள்  
எனவது தானுல கியற்கையும் என்றுமே.

925

நலம்பெறும் வார்த்தையொன் றுற்றவப் போழ்திலே  
நிலைபெற வேண்டுமன் சொல்லென அன்னையும்  
நலம்பெற வாழ்த்தினார் நாடியவ் வேளையத்  
தலத்தொரு சேவகி சேதிகொண் டெய்தினாள்.

926

“கொடுமூடி வந்துளார் கேட்டதற் கிணங்கவே  
விடையென்ன வுரைப்ப”தென்று) அரசரை வேண்டினாள்.  
உடன்பட வையாட்சி ஆலோச னைத்தலம்  
உடன்வரு வேணன உறுதிசொல் என்றனன்.

927

நாங்களும் வருகிறோம் நாயகி செப்பினார்.  
ஆங்கவ்வூர்ச் சேதிகள் அறியலாம் என்பதால்  
நீங்களும் வாருங்கள் என்றனன்: அன்னையும்  
நீங்கினா ரவரொடு நாடானு மண்டபம்.

928

ஆலோச னைக்கூடம் அடைந்தனர் அரசனின்  
கோலம் கிழியும் குழந்தையும் அன்னையும்  
தூலமை மூப்பியே தலைகுளிந் தன்னவர்  
பால்வ ணங்கமும் வழங்கினான் கொடுமூடி.

929

புன்னகை யொன்றினைப் படரவிட்டமரெனச்  
சொன்னபின் புதினங்கள் புகலெனப் புகலுவார்.  
தன்னடக் கத்தொடு சொல்லுவான் கொடுமூடி  
மன்னரின் ஆட்சியில் மகத்துவம் பற்றியே.

930

கோன்மையில் மக்களோ குதூகலத் தோடுளோர்.

வானுறப் புகழ்கிறார் வேந்தரின் ஆட்சியில்

ஞானமும் கல்வியும் நீதியும் நேர்மையும்

காணமுன் னிலாதன காண்கிறோம் என்றுமே.

931

வறுமையும் பஞ்சமும் வேரறுந் தேகின.

குறையெனக் கூறிடக் கொற்றவா ஒன்றிலை

நிறைமனத் தோடுநம் நாட்டுள மக்களின்(ரு)

உறைகிறார் என்றனன் எல்லாளன் மகிழ்ந்தனன்.

932

மற்றொரு சேதியும் மொழிந்தனன் ஹற்றனும்

கற்பனெனக் கெட்டுடாக் கதையது சொல்லுவான்.

உற்றதாம் ஆராய்ச்சி ஒலிமணி வாசவில்

பற்றிய சேதியென் றுரையெனக் கூறினன்.

933

மணியொலி கேட்டதும் மன்னவர் வினவியே

இணாங்கிய தீர்வொன்(ரு) இயற்றுவா ரொருமுறை

பனையினில் பாம்பொரு பறவையின் குஞ்சினைத்

தனதிரை யாக்கிடத் தாய்மனம் அழுததாம்.

934

நீதிமு ரண்படு நெறியினால் தாய்தலை

மோதிய தாம்மணி ஒலிகேட்ட மன்னரும்

யாதுந டந்ததென் றறிந்ததும் பாம்பினை

நீதிவ மூங்கிட நாடிக்கொ ணைர்வித்தார்.

935

பாம்புடல் பிளந்தினாம் பட்சியை எடுத்துடன்

தேம்பிய மும்மதன் தாயிடம் தந்ததாய்

ஓம்புவ ராமந்த உயர்நீதி: மன்னவர்

தாயிந்த நாட்டின் தலைவரும் என்றுமே.

936

தனையொரு காதையின் தலைவனாய்க் கொண்டுமே  
புனைந்துள் சேதியால் பெருநகை செய்தனன்.  
வனைவிது என்றனன்: விளங்கினும் அன்னையார்  
உனதுயர் நீதியை உணர்த்தவென் ரோதினார்.

937

நீதியும் நேர்மையும் நிலைத்திடும் ஆட்சியை  
ஒதினர் புகழ்ந்துமே ஒவ்வொரு காதையென  
காதில வற்றினைக் கொட்டினான் கொடுமுடி  
யாதுமொன் றாகிலும் இணைந்திலை அகத்திலே.

938

வழிபாட்டு ரீதியாய் வரித்துள நிலைமையை  
மொழியென வுரைத்ததும் மறுமொழி யுரைப்பிலன்.  
எழுந்திலை வார்த்தைசற் றிறுகின நாவினுள்  
விழிகளும் நிலத்தினை வருஷட நின்றனன்.

939

சொல்லிட விளைவதைச் சொல்லிட மாட்டிடாத்  
தொல்லைவ யப்படு திகைப்பினை மன்னவன்  
சல்லடை செய்தனன் தன்மனத் துள்ளிடை  
சொல்லொண வொன்றுள தோரந்தனன் தூண்டினான்.

940

அஞ்சிடா துள்ளதை அறையெது வாகினும்  
நெஞ்சினுள் அடக்குதல் நேர்மையில்: ஓற்றற்பொய்  
கொஞ்சமென் றாயிலுங் கலப்பற உண்மையை  
அஞ்சிடா துரைப்பதே அவர்கடன் என்றனன்.

941

பரப்பியுள் ளார்க்கோர் பொய்யான தகவலை  
புரிந்தறி திறனிலாப் பாமர ரிடையிலே  
உரியதப் பழியுரை உண்டாகக் காரணைர்  
மரியாதைக் குரியராம் மதவுயர் பீடமே.

942

நீதியும் நேர்மையும் நிலைநின்ற போழ்திலும்  
மேதினி போற்று மோர் மன்னரென் றாயினும்  
பூதலத் தேற்பிலாப் பொய்மதம் ஒன்றினை  
வேதமென் ரேற்றுமே வழிபடும் பேரவர்.

943

ஏதிலை அவரிடம் இன்றைய நிலையிலும்  
போதிய பெருநலம் பெற்றிடல் பின்னைநாள்  
காதிலா ஊசிபோல் காண்பரே பயனிலை  
நாதியி லாதுபோம் நம்மவர்க் கென்பராம்.

944

கொடுமுடி சொல்லிவாய் கூட்டிட முன்னமே  
கிடுகிடென் ரேகுரல் கூட்டிந கைத்தனன்.  
உடன்படேன் நானிந்த ஊர்ப்புி தனக்கு:நான்  
உடன்படு வாறுமற் ரோர்மதம் போற்றுவோன்.

945

சமுகநன் நலத்தினைப் பேணவே மதங்களாம்  
எமக்குரித் தானைத் என்வழி பற்றுவேன்.  
சமத்துவம் உண்டதாம் சகலர்க்கும் சரியினி  
உமதிடம் உள்ளவே றென்னாநீ உரையென்றான்.

946

படைபலம் பெருக்கலில் பேரார்வங் கொண்டுளான்  
அடுத்துள உருகுணை அரசனும்: அவன்மனை  
உடன்படா துள்ளாம் உள்ளத்தா வவனொடு.  
நடைபெறுஞ் சங்கதி நிறையவன் டென்றனன்.

947

தமிழரின் வழிவந்த சத்ரிய குலத்தினில்  
அமைந்தவள் அபிஸ்வர்யா அரசனின் மனையவள்.  
சுமந்தவள் திக்கப்பயன்றனை ஆனதால்  
அமைவுரா தவன்யுவ ராஜனாய் ஆவது.

948

சாங்கத்தார் சம்மதம் தரவிலைக் காரணம்  
பங்கமோர் தமிழ்மகள் தாங்கிய மகவினை  
எங்களின் அரசனாய் ஏற்பதென் றத்தொடு  
சிங்களர் தமிழரென் நினபேதம் கொள்வதும்.

949

புரியாது வினவினள் பட்டத்து மகிழியும்  
புரிந்திட விளக்கினான் பேரர சன்னதை.  
அறிகுவாய் அவள்தமிழ் அரசனின் திருமகள்  
கருவறக் காரணன் கதிர்காமத் தீசனே.

950

புதிதாக வேறொரு சேதியும் உண்டது  
கதிர்காம மகாதீஸன் குலவழி அபயனின்  
உதிர்த்து தித்தவள் அனுரதி தன்னையும்  
சதியெனக் கொண்டிடும் சதியதாம் என்றனன்.

951

எல்லாளன் விளக்கத்தை ஏற்றவா றாற்றனும்  
சொல்லுவான் அனுரதி சேர்ந்தனள் “சாங்க”த்தில்.  
இல்லாது போயினள் இன்பத்துக் கென்பதால்  
பொல்லாத ஏமாற்றம் பெற்றனன் காக்கவும்.

952

இன்னுமோர் தகவலும் இருப்பதாம் அஃதவன்  
பின்பிறந் தாளினை பக்கத்தார் கல்யாணி  
மன்னனின் மகனுக்கு மணவினை செய்தபின்  
மன்னனின் மகளினை மனந்திட விழைவதாம்.

953

மகாதேவி பற்றிய மணவினை கேட்டதும்  
புகுந்ததோர் ஏளனம் பார்வையில் மனையவள்  
அகத்துடை யான்முகம் அகற்றினள் பார்வையை.  
முகிழ்ந்தது மனத்திடை முன்னைய நிகழ்வுமே.

954

தனையவள் விரும்பிய சேதியை மன்னவன்  
மனைவிக்குச் சொல்லினன் மறைத்திலன் அஃதினை.  
நினைவினில் கொண்டுமே நெயாள்ளிப் பார்வையால்  
தனையவள் நோக்குதல் தேர்ந்துகண் உன்றினன்.

955

மற்றொரு செய்தியும் மொழிந்தனன் கொடுமுடி  
அற்பசு கத்தினால் ஆனது கோனகம்  
பற்றிய தாகுமாம் பழியினில் முழந்தது.  
உற்றது கல்யாணி உள்ளிட்ட ஆட்சியில்.

956

கொடுமுடி வார்த்தையைச் செவியற்ற மன்னனும்  
அடங்கிடா அதிர்ச்சியால் ஆனதென் ரோவென  
நடந்ததை விபரமாய் விளக்கினன்: கல்யாணி  
குழகொண்ட பெரும்பழி கூறிடக் கூசினார்.

957

கல்யாண தீசனின் கண்கவர் மகிழிமேல்  
கண்கொண்டான் அன்னவன் கூடப்பி றந்தவன்.  
உண்டனர் உடலைர் ஒருவருக் கொருவராய்  
விண்டதச் சேதியும் வாய்வழி மன்னனை.

958

அண்ணன் அறிந்ததால் அய்யூத் திகன்புகல்  
கொண்டனன் மலையதே சத்தினில் தப்பினான்.  
தண்டனை கொண்டளோ கல்யாணி மனையவள்  
என்றொரு வினாவினை இராணியும் ஏவினார்.

959

மன்னனின் மனையவள் மகாராணி: பிள்ளைகள்  
தன்வசம் மூவரைக் கொண்டவள் என்சைய  
மன்னித்த லொன்றுதான் மன்னனால் ஆனது  
என்றனன் எல்லாளன் கியலாமை செப்பவே.

960

துண்ணாவற் விரிபுத்தின்

துரோக மிழைத்தவள் தண்டனை பெறாதவள்  
அரசியென் றானதால் அதற்மழும் விளைவதோ  
பரிந்தவன் பேசிய பாங்கினை அரசியும்  
புரிந்துவே றாதுக்கியே பார்வையால் சுட்டனள்.

961

என்னயீ தோர்க்கிழி செயலிது தர்மமோ  
மன்னித்த லென்பது மாபெருங் குற்றமே.  
தண்டனை தானவள் சார்ந்ததாம்: கழுவுடல்  
கொண்டிடச் செய்வதே கட்டனை மொழிகுவாள்.

962

மனைவியின் சீற்றந்தன் மீதினில் பாய்ந்ததும்  
சினந்தவிர் ஒழுக்கமு றறைமைகள் பற்பல  
இனங்களுக் கேற்றதாய் இனங்காணப் படுவன  
மனங்களுக் கேற்பவும் மாறுதல் கொள்ளுமாம்.

963

மாற்றுக்க ருத்தினை மன்னவன் சொல்லிட  
ஏற்பிலாப் போழ்தினும் ஏற்பதென் றானதும்  
சாற்றுவ தறிந்திடச் செவிகொண்டார் அரசியார்.  
கூற்றுவன் காதைபின் கூறுவான் கொடுமேடி.

964

அரசர்சொற் படியதாம் அமைந்தது முதலினில்:  
பெருமனங் கொண்டதால் பாடையில் தப்பினாள்  
இருந்துமென் உத்திகன் இலகிதமொன் றனுப்பவே  
சிரமிழுந் திடுமொரு சங்கதி யானதே.

965

காமுகன் உத்திகன் காவிய டைதனில்  
ஓமாற்றுப் பேர்வழி ஏவல ஸாருவனை  
போமென அனுப்பினன்: பற்றிய ஓலையும்  
தாமாக வீழ்ந்திடத் திட்டமும் வெளித்ததே.

966

தினாம்பகல் வேனையில் தானம்பெற் றிடவென  
அனைவரும் வருவராம் அரித்தரோ டாங்குறு  
மனைத்திரு விகாரையின் மகாசங்கத் தோர்களாம்  
இனாங்கண்டான் உத்திகன் இதுதர்ண மென்றுமே.

967

வேடங்காண் ழவிகிதமும் வசப்பட்ட பேர்வழி  
கூடவே யேகினான் கமண்டலந் தாங்கியே  
தாண்டியே பிறரினைத் தலைமைத் தவசிபின்  
நாடினா னோரிடம் நாட்டமும் வென்றதே.

968

தருணமோர்ந் தூடன்காண்ட செய்தியோ கலையினை  
அரசியின் கண்பட அகற்றினான்: அவளதை  
தெரிந்திடா வாறுமே தாங்கிடக் குனிந்ததைத்  
தெரிந்தனன் மன்னவன் தன்கரம் பற்றினான்.

969

கைகொண்டவ் வோலையைக் கண்காள்ள வெறிகொண்டு  
கைகொண்ட தாகுமாம் கூட்டுறை வாஞ்சுடன்  
மன்கொண்ட தொருதலை மனைவிக்கென் றானது  
தண்டனைக் கேற்பிலாத் தலைமற்ற தாகுமே.

970

அரித்தரின் தலையதே அடுத்ததாம் ஆத்திரம்  
வரித்தது பெய்யறை விழிகளும் ஓலைக்கென்று  
உரித்துடை யானவர் அரித்தரென் றெண்ணமே  
புரிந்திட வைத்ததப் பவத்தினை பெரும்பழி.

971

“ஜயகோ!” என்றுதன் அடங்கிடா அதிர்ச்சியைச்  
செய்கையில் காட்டினார் தலைவியும் தொடர்ந்துமே  
மையவ மைதியும் மீண்டிலா துறைந்தது  
கைய கற்றினான் கொடுமூடி யப்புலம்.

972



கண்ணி தானப் படமெ

தரவு கொச்சக்க கவிப்பா

உடன்பிறந்தான் செய்தபழி ஓர்ந்தறிந்து பாராதே  
நடந்துவிட்ட பெரும்பழியால் நிம்மதியற் றுயிரற்ற  
நடைப்பினம்போல் ஆகினனே நாடாண்ட கல்யாணிக்  
குடைமன்னன் தீசன்விதி கொண்டதென்ன பவஞ்செய்தான். 973

கொலையுஞ்செய் வாள்மனையாள் கூறுமொழி பொய்யாப்போல்  
குலத்தீனம் செய்தனளே கொண்டவரும் என்றாகக்  
கொலையுண்டாள் கற்பிழுந்த காரணத்தால் ஒனாலும்  
கொலைக்கழிமை நானானேன் குருநாதற் கொன்றேனே 974

தான்பெற்ற பிள்ளைகளைத் தனக்குப்பின் வாரிசெனுந்  
தானத்தில் கொள்ளாது தன்னிலையான் என்பதனால்  
எனப்பிறப்பினுக்கு யுவராஜப் பட்டத்தை  
ஏனளித்தேன் என்றவனும் இரவுபகல் தொடர்ந்தமுதான். 975

தான்வளர்த்த விடப்பாம்பு தனைத்தீண்டி விட்டதுபோல்  
வான்பருந்துக் கண்ணமிட்டு விழியிழுந்த காதையைப்போல்  
கானக்க ஸிறுக்குணவு கொடுத்துமிதி யுண்டதுபோல்  
ஆனதென்றன் நிலையென்றும் ஒறாத்து யர்கொண்டான். 976

மனைவிகாலைப் பட்டதொன்றும் மனக்கவலை தரவில்லை  
மனைக்கிழைழுத்த துரோகத்தின் மாற்றதுவே தேரருக்குச்  
சினத்தாலே மதியிழுந்து செய்தவினை நெஞ்சத்தைக்  
கனலினிடை இட்டதுபோல் கவலுற்றான் கல்யாணி.

977

மந்திரியார் சேதியொன்றை மன்னர்முகம் எத்திவைத்தார்  
தந்திரமாய் ஓலைகொண்டு தரவிழைந்தோன் தனைப்பிடித்து  
எந்தனிடம் வைத்துள்ளேன் என்பதாக: அத்துடனே  
வந்தவனோ பிக்குவேடம் பூண்டவனே என்பதுமாம்.

978

உத்திகரின் கையாள்தான் உடன்பட்டோன். தேரரொன்றும்  
சித்தத்தில் அறியாதார் தப்பன்று நடந்ததென  
புத்திகொள அவருரைக்கப் பதறினானே கல்யாணி.  
அத்தவறு நேர்வதற்கென் றானகரு வேறென்றான்.

979

பாத்தவந்த ஓலையிலே பதிந்திருந்த வரிவழிவத்  
துடைத்தவராய் கண்டேன்நான் தேரரையே சினாஸ்கொண்டேன்.  
பாத்தவராம் தேரரிடம் பிழைநடக்கக் காரணத்தார்  
பாப்பித்தோர் எழுத்தையவர் பாப்பித்தோர் கொள்வதுண்டாம்.

980

செய்தவனே குற்றத்தைச் செய்ததுவாய் ஓப்பியுள்ளான்  
செய்வதென்ன இனியென்று சொல்கவென்ற அமைச்சரிடம்  
செய்வதொன்றே கழுவேற்றல் செய்யுங்கள் எனப்பணித்தே  
செய்வதறி யாதுமன்னன் தனைநொந்து கலங்கினானே.

981

நேர்ந்துவிட்ட தப்பினுக்காய் நெஞ்சுருகி நிற்கையிலே  
பார்வையிலே பட்டதுமுன் பரந்தகன்ற பேராழி  
கார்கொண்ட மேகமதிற் கருக்கொண்டு மேலைமும்பத்  
தேரரந்தத் திரட்சியிலே தெரிவதுபோல் காணலுற்றான்.

982

துன்னாவும் கூபுத்தின்

நெஞ்சத்தில் மஞ்சமுற்ற நினைவலைகள் உருக்கொண்டு.

அஞ்சிட்செய் வாறாக அரித்தருந்ப் போலாகி

விஞ்சிநின்ற தேவிண்ணனை வருடுவது போலாகி

கெஞ்சினனே கல்யாணி கழிவிரக்கம் வேண்டுவனாய்.

983

திடீரன்றே பெருங்காற்று குறையென வீறுகொண்டு  
கடலைலையை மெலைமுப்பிக் கரைதான்றி நிலமலைக்க  
அடிவானந் தொட்டணைக்கும் அளவில்லா மின்னலுடன்  
படீரன்ற இடியுடனே பெருமழையுங் கொட்டியதே.

984

வெறிகொண்ட குறையினால் வானுயர்ந்த பெருமரங்கள்  
முறியுண்டு நிலம் வீழ்ந்து மண்ணுக்குப் போர்வையிட  
நிறைந்தோடும் புனலவற்றை நாடியுடன் சேர்த்தெடுத்தே  
அறியாத புலம் நோக்கி அகற்றிடவுன் செய்ததுவாம்.

985

கடலோரக் கிராமங்கள் கடலுடனே அள்ளுணர்ண  
மழந்தனவாம் கால்நடைகள் மனிதரொடு தொகையறவே  
இடிந்துகரைந் தோனவே இல்லிடங்கள் அடைமழையால்  
தொடர்ந்ததது விடாதுமன்னன் தேராது குழப்பமுற்றான்.

986

மந்திரச்சுற் றத்தவரும் மாளிகையில் வசிப்பவரும்  
எந்திரம்போ வியக்கமுற்றார் இயன்றதெலாஞ் செயவிழைந்தார்.  
அந்தரித்தான் மன்னவனும் அழைக்கவென்றான் சோதிடரை  
நொந்திருந்த சங்கத்தின் நாயகரும் வேண்டுமென்றான்.

987

கட்டளையிட்டாரமைச்சர் கூட்டிவரச் சோதிடரைக்  
கட்டாயம் வருவரவர் கல்யாணித் தேவபுலப்  
பெட்புடைய தேரர்மட்டும் பதம்பதியார் அரண்மனைக்கென்று)  
உட்பொதிந்த கருத்தோடே உரைத்திட்டார் தொடர்ந்துரைப்பார்.

988

தலைத்தேரர் அரித்தரை நீ சிரசரிந்து கொன்றமையால்  
வலிந்தேயோர் முடிவுக்குள் வந்துள்ளார் சங்கத்தார்.  
இலையினியில் வரண்மனையில் ஏற்கின்ற தானமென்னும்  
நிலைக்குமவர் வந்துள்ளார் நோக்கத்தில் மாறுபடார்.

989

கோரவிழ யோசையொடு காற்றுமழை மின்னலுடன்  
ஊழிக்கும் ஊழியன ஒன்றியதோ ஊழ்வினெதான்  
பேரழிவுநான்செய்த பாவமென நினைவுகொண்டு  
மார்பழத்துக் கதறினானே மன்னனந்த வேளையிலே.

990

தாதைபடு துன்பத்தைத் தாங்கமாட்டா மகன்அபயன்  
வேதனையை விட்டொழிக்க விந்யமாடு வேண்டிழினும்  
போதாத காலமவன் பழியையென்னிப் புலம்பின்றன்  
மீதுள்ள பெருஞ்சுமையை மனமொப்பன் றிரந்தனானே.

991

அரசாட்சிச் சுமைதன்னை அபயனேற்க வேண்டுமென்னுங்  
கருத்துரைக்க மகன்அபயன் காரணமொன்றில்லையென  
அரித்தரைநான் கொன்றதனால் ஆத்திரமுற் றார்பெளத்தர்.  
அருமைமகள் மகாதேவி அன்பொழுந்தாள் என்றனானே.

992

சங்கத்தார் என்னுடனே தீராத பகைகொண்டார்.  
எங்கள்மனை வருவதில்லை ஏற்பதில்லை தானத்தை  
பங்கத்தை அழிப்பதனில் பிள்ளைநீ சென்றவரை  
இங்கழைத்து வாவென்றான் இசைந்துமகன் எழுந்தனானே.

993

பொறுவென்றான் மீண்டுமவன் பிள்ளையொடு தானும்வரில்  
உறும்நன்மை யென்றென்னி உடன்செல்லத் துணிகையிலே  
அரண்மனையின் சோதிடரும் ஆங்குற்றார் சீட்டுடன்  
திருக்ணிய காவ்யரென் பிராமணப்பேர் பேரறிஞர்.

994

“அஞ்சரக்” எனவுமைதி இதவார்த்தை கூறியின்  
 “வஞ்சின்தைத் தடுத்திடலாம் வெறிகொண்ட இயற்கையதன்  
 சஞ்சரிக்குங் கோளங்கள் சீரில்லை ஒருசிலநாள்  
 எஞ்சியின்டென் றிதுதொடரும் எனவிளம்பி” னார்கணித்தே. 995

பரிகாரம் என்னவுண்டு பார்த்துரைக்க என்றதுமே  
 வருணனுக்கும் வாயுவுக்கும் வேண்டுகின்ற யாகமொன்றே  
 உருவாக்கும் அமைதியென உரைத்தகன்றார் மன்னருடன்  
 கருத்தென்ன மந்திரிநின் கூறென்னப் பதிலுரைப்பார். 996

சோதிட்ரோர் பிராமணர்பை சாசமதப் பற்றுடையோர்  
 ஒதுவுதை நம்பிடுதல் ஒத்துவரா: சங்கத்தார்  
 தீதகலும் மார்க்கத்தைச் சொல்வார்கள். மகாதேரர்  
 ஓதியுணர் உத்தமராம் உடன்படுவார் சுமங்கலத்தார். 997

மந்திரியார் சொற்கேட்டு மழைக்கொடுமை புயற்காற்று  
 வந்தயிவிரத்தனையும் வென்றவராய் விகாரைக்குத்  
 தந்தைமகன் மந்திரியார் சேர்ந்தொன்றாய்ச் சென்றார்முன்  
 குந்தினரே தேரரிடம் கதறினனே கல்யாணி. 998

கோபத்தீ கண்களிலே கொப்பளிக்க மகாதேரர்  
 சாபமிழு என்பதுபோல் சாற்றுவாரே “மன்னாயிக்  
 கோபமியற் கைக்கேளன்ன காரணம்நீ அறியாயோ  
 காபந்து செய்வதுயார் கூறுமன்னா” கூறென்றார். 999

எண்சானு டம்பெஃகி இரண்டிலொன்றாய் ஆனதுபோல்  
 கண்ணிரண்டுங் குளமாகக் காலடியில் சிராவ்கவிழ்த்து  
 மன்றாட னானெனன்ன மன்னிங்க வேண்டுமெனக்  
 குன்றனைய மனக்கர்வம் காற்றோடு கலந்தவனாய். 1000

காத்தருள வேண்டுமீந்தக் கல்யாணி நாட்டினைமன்ற  
கோத்துள்ள கொடுமையினைக் கருக்கவழி சொல்லுங்கள்.  
வார்த்தைக்கு வார்த்தையிடை வாய்டைத்தான் கல்யாணி  
பார்த்துமவன் பாராதே புறம்நோக்கி யவரிருந்தார்.

1001

பவமெதுவும் அறியாத பெருந்தேரர் தனைக்கொன்றாய்  
கவர்ந்தனைநீ மனையாளுயிர் காரணமென் னாய்ந்தறியாய்  
அவரிருவர் உடல்களையும் ஒழிக்குத் தீனியிட்டாய்.  
பொருந்தியது பழியுன்மேல் பாவத்தின் பலனதுவே.

1002

மன்னாக நீயிருப்ப மக்களுக்கும் நின்போன்றே  
உன்னியதிப் பேரழிவுக் குட்பட்டு வருந்துகின்றார்.  
என்னசெய்வ தினியென்றே இருகரமுங் கூப்பினனே  
சொன்னசெய்தி ஈற்றிலவன் தலைசுழலச் செய்ததுவாம்.

1003

“என்னசெய்ய வேண்டுமென இயம்பிழல்நீ இயற்றுவையோ”  
“சொன்னால்நான் செய்வேனன் சிரசரியச் சொன்னாலும்  
மன்னனைனும் பதவியினை மகன்அபயனே கொள்ளட்டும்  
என்னையிந்த மண்ணிலிருந் திலாதொழித்துப் போகின்றேன்”

1004

“மன்னாக இருப்பதற்கு முற்றுமரு கதையற்ற  
தன்மையினைக் கொண்டாய்நீ தேரர்தலை சீவியதால்  
இன்னுமொன்றும் உண்டாமது யாகங்கள் போன்றன்று  
கன்னிப்பெண் ஒருத்தியினைக் கடல்த்தானம் செய்வதுவாம்.”

1005

அரசகுலப் பெண்னாக அவளிருத்தல் வேண்டுமெனாப்  
பெருந்தேரர் சொல்லியதும் பேரமைதி ஒங்குறையும்  
வருந்தமுடன் மந்திரியார் வாய்மொழிவார் இருப்பதுவோ  
ஒருவர்தான் மகாதேவி உண்டல்லை வேறென்றே.

1006

“நாடழியா வாறுமக்கள் நிம்மதியாய் இருப்பதெனில்  
நாவேதொன் றதுவேதான்: நாவாயோன் றலங்கரித்து  
வேண்டுமேதில் இளவரசி மகாதேவி தனையிருத்தி  
தாண்டிக்கரை ஆழ்கடவில் தனித்துவிடல் கடனென்றார்.

1007

மரக்கலத்தில் தானியங்கள் மிகுதொகையில் பட்டாடை  
பெருமளவில் பசுந்தங்கம் பொற்காச பூணாரம்  
கரைகடக்கு முன்னாலே குவித்துவைக்க வேண்டுமென  
உரைத்தாரே உடன்பிறந்தோன் “ஓ”வென்றே அலறினனே.

1008

“அநியாயம் இதூ”வென்றே அபயன்கு ரல்கொடுக்க  
மனமடக்க மந்திரியார் மிகப்பணிந்து வேண்டிநின்றார்  
தனைமீறித் தவசியிடம் தந்தைபிர லாபிப்பார்  
“வினைவேறான் றிலையாமோ விளம்புகவன்” றவர்மறுத்தார். 1009

விரும்பினால் செய்யிதனை விருப்பிலையேல் விட்டுவிடு  
பொருந்துகின்ற பரிகாரம் பிறிதில்லை என்றபடி  
இருந்தவிடம் விட்டகன்றார் ஏதும்பிற விளம்பாதே.  
கருத்தழிந்தார் மற்றவர்கள் கண்கலங்கப் புறப்பட்டார்.

1010

ஊரான்றிப் பார்த்திருக்க உடன்பிறந்தான் கதறியழு  
பேர்வாறித்த மரக்கலத்தில் போட்டுவைத்த பொருட்களுடன்  
தேரர்சொல் செயலாத் தென்கிழுக்குப் புலம்நோக்கி  
யாவரவரின் துணையுமின்றி ஏகினாளே மகாதேவி.

1011

தேரர்தம் கட்டளைக்குச் செவிசாய்த்து நாட்டுநிலை  
சீராக வேண்டுமேதான் செய்தபழித் தண்டனையாய்  
காரிருள்கூழ் நள்ளிரவில் கல்யாணி தீசன்றான்  
ஊர்விட்டுச் சமந்தகூடம் ஏகிமறைந் திட்டானே.

1012

இத்தனையும் நடந்தபின்னர் இயற்கையடங் கும்மதனை  
ஒத்துறைத்தார் ஊரவர்கள் ஓவ்வாத காதைகொண்டே  
நத்தியதாம் அமைதிராஜ நங்கையினைக் கடவினுக்குப்  
புத்தபிக்கு வார்த்தைக்கும் பணிந்தளித்த காரணத்தால்.

1013

மகாதேவி தனைத்தாங்கி மரக்கலம்முன் ஆழ்கடவில்  
புகுந்தேகக் காற்றலைகள் பங்களித்தே உதவினவாம்  
மிகையான கற்பனையின் முடிவாகும் மதஞ்சார்ந்தே  
வகைந்ததனால் மக்களைத் விரும்பாதும் விருப்புற்றார்.

1014

நிலத்திருந்து கரைகடந்து நீரலையுட் புக்கியதும்  
பலத்தமழை பெருங்காற்று பித்தகன்ற கரிகளைப்போல்  
பலமிழுந்து போயினதம் போர்வெறியுங் குன்றினதாய்  
நிலங்கிழவும் நீங்கியது நித்தியனின் கட்டளையோ?

1015

நீரோட்டத் திசைசேநோக்கி நாவாயூந் தன்பயணைக்  
காரணத்தை அறிந்ததுவோ கன்னியிடர் கொள்ளாதே  
சேருகின்ற கிடமறியாத் தன்மையிலும் பத்திரமாய்ச்  
சேர்ப்பிக்க எண்ணியதோர் தொட்டிலைனைக் கடலூரும்.

1016

ஒன்னாவற் வரபுத்தின்



எவ்வளக்காவியத்

பத்மசைசத்தியப் படலம்

தரவு கொச்சகக் கலிப்பா

நெடுஞ்சாலை யோன்றமைந்த தாகுமது: கதம்பந்தி  
தொடங்கிமகா தீர்த்தத்தில் முடிவுவரை அனுபுரத்தின்  
வடவெல்லை கடக்கும்வரை விரிந்ததன் இருபுறத்தும்  
அடர்ந்தவனம் நிழல்பரப்பி அழகூட்டும் சாலைக்கே.

1017

பெருவயல்கள் குழியிருப்புப் போற்பிறவும் இடையிடையே  
இருந்தனமன் னுயிர்வாழ ஏற்றதுவா யப்பழத்தே  
பரிவாரம் புடைக்கழ பழப்பட்டான் எல்லாளன்  
கருமமொன்றன்று) ஈழவூரில் கணிந்தபின்னே தலைநகர்க்கு. 1018

தளகர்த்தன் மகாகொத்தன் துணைத்தலைவன் நந்தனோடு  
வழிவந்தான் வில்லானு வித்தகனாம் சித்தனுமே  
நிழற்படையும் காவலுக்கு நகர்ந்ததுடன் ஆயுதராய்  
களைப்பகல வீரர்கள் கவிபாடத் தெம்பளித்தார்.

1019

தனித்தேரில் எல்லாளன் தானேதான் சாரதியாய்  
வளம்வயல்லூர் வெளிகடந்து விரைந்தனனே வீரமருங்கும்  
வனப்புமிகு பரியிரண்டில் வேந்தனுக்குக் காவலராய்  
இணைந்தார்கள் மகாகொத்தன் நந்தன்சே ணைப்பதிகள்.

1020

உயரினத்தின் அசுவங்கள் ஒன்றியதாம் தேர்மன்னன்  
சுயவிருப்ப மறிந்தனவாய் துள்ளியோடும் களைப்பறியா  
அயலில்வரும் அடுத்திரண்டை அட்சியஞ்செய் பாங்குடனே  
வியத்தகுதம் வேகத்தை வேண்டுமென்று காட்டுவபோல்.

1021

பரந்தகன்று விரிந்தவயற் பெருவளிகள் நெற்கதிரை  
விருந்தாக்கித் தந்தனவோ வேந்தனது கண்களுக்குக்  
கருமுதிர்ந்து பிரசவிக்கக் காத்திருக்கும் குலப்பெண்ணின்  
திருமுகத்தில் காணுகின்ற சோபையுடன் திகழ்ந்தனவே.

1022

ஒருபுறத்தில் புதுப்பயிர்கள் ஓய்யாரக் கன்னியர்போல்  
உருவத்தில் பசுமைபொங்க ஓங்கிரிற்கும் வான்நோக்கி  
கருத்தரித்த புதுப்பெண்ணின் கோலத்தில் பாற்கதிர்கள்  
வரப்புநிறைப் புனிதைடயே வாளிப்பாய் முகங்காட்டும்.

1023

அருவிவெட்டும் ஆண்களுக்கென்று) அன்னம்ச மந்தபடி  
கரையோர வரப்புகளில் கால்பதித்து நடைபயிலும்  
பருவதினாம் பாவையர்தம் புறத்தமுகைப் பார்ப்பவர்களை  
உறுத்தவென இடையொடித்தே ஏகினரே வயற்புறத்தே.

1024

சிறுகுழல்கள் தனித்தனியே சிதறியுமான் றாகியுமான்(கு)  
உறைபவர்க்கு நழூலளிக்கும் ஓலைபோர்த்த மாளிகைகள்  
வறுமையறி யாதவர்கள் மக்களெனக் காணுவபோல்  
உறுமவற்றின் தோற்றமழில் ஒன்றினவாய் மனமீர்க்கும்.

1025

காயாத நிலமைவைகள் காய்கறியின் தோட்டத்தால்  
வேயுண்டு மறைந்திருந்த வளங்களைப் பூரிக்கும்.  
இயாதே உழைப்பவர்கள் ஊர்மக்கள் என்பதற்கென்று  
ஆயனவாம் அத்தனையும் எல்லாளன் கண்ணுற்றான்.

1026

தொடர்ந்துநீழ் தொலைதூரம் செறிந்தடர்ந்த பெருங்காடே  
கிடமுண்டோ வழிபுகவென் றெண்ணுமா றெஃகியதாம்  
தொடர்ந்தொலிக்கும் சில்லூரிச் சில்வன்டின் ராகமுடன்  
இடையிடையே குருவிகளின் இசைப்பாட்டும் மகிழ்வளிக்கும்.

1027

கானகத்து நாப்பன்றேன கொண்டசாலை யோரத்தில்  
வானரங்கள் தொகைதொகையாய் வீற்றிருந்து பல்லிளிக்க  
மானினாங்கள் துள்ளியோடும் முயல்பாயும் பார்ப்பதற்கென்று  
ஊனக்கண் நூற்றுந்தும் ஒவ்வாதென் றெண்ணிமோல்.

1028

சாலையோரத் தனிமரங்கள் தூவுகின்ற குளிர்நிழலேன்  
வேலைமுற்றி வருமரசன் வெய்யோனின் வெறிசுடரில்  
தூலவதை படுவருடல் தாங்காதே என்றோதம்  
நாலாபுறக் கவர்விரிக்கும் நீலவானுந் தோன்றாதே.

1029

சாரதியாய்த் தானிருந்து தேரோட்ட எல்லாளன்  
பேரார்வங் கொண்டவனாம் புரவிமொழி தெரிந்திருந்தான்.  
வார்சொடுக்கி ஓட்டத்தின் வேகத்தைத் தன்கரத்தில்  
சீராக வைத்திருப்பக் காற்றாகச் சென்றனவால்

1030

கிடைவழியி லோரிடத்தில் எதிர்ப்பட்ட சத்திரமும்  
நடையான்கள் நீருண்ணும் நீர்த்தலமுங் கிணறூன்றும்  
படையோடு பேரரசன் பரிகளுந்தம் நடையாடுக்கத்  
தடைப்படுத்தும் அப்புலத்தில் தரித்தேக வேண்டுமென்றே.

1031

இழவந்தான் சத்திரத்தின் காவலனாம் கதிர்மார்பன்:  
கூழிக்க ராஸ்களோன்றக் குளிந்தேசி ரந்தாழ்ந்தே  
நாழியதால் மாமன்னர் நந்பேறு இத்தலமும்  
தேழியதாம் என்றுரைத்துச் சோபனமுங் கூறிநின்றான்.

1032

தேரிறங்கிச் சத்திரத்தின் திண்ணையிலே காலாறுங்  
காரணமாய் எல்லாளன் கால்நகர்த்தக் கதிர்மார்பன்  
சீராயோர் கம்பளத்தைத் தரைவிரித்தான் அமருதற்காய்  
பாரானு பதியமரப் பரிவாரம் தணைமீட்கும்.

1033

களைப்பகலப் பரிகளோடு காவலர்கள் கிடம்விடுத்தே  
கிளைப்பாற மரங்களின் கீழ் ஏகினரே சிலபேர்கள்.  
அளித்தார்கள் நீர்உணவு அசுவங்கள் பசிதீர்க்க  
கிளாரும் புதுமோரும் ஏற்றார்கள் அனைவருமே.

1034

சிறுதொலைவில் மகாகொத்தன் திண்ணையிலே நந்தனுடன்  
ஒருமித்தே வீற்றிருந்தான் உவந்தரசன் சத்திரத்தின்  
பரிசார கன்னிடத்தில் பெயரறிய வினாத்தொடுத்தே  
உரியபடி மானியமும் உண்டாமோ எனக்கேட்டான்.

1035

வருகிறது மானியமும் விளைநிலத்தால் தானியமும்  
குறைவின்றிக் கிடைக்கிறது கொற்றவரின் அருளாலே  
பெருமனது கொண்டிட்டால் போசனமிங் கருந்திடலாம்  
ஒருநொழுக்குள் மாமன்னர் உவந்தக்கால் எனவிருந்தன்.

1036

வேண்டாமின் னொருநாள்நாம் வருவோமுன் உபசாரம்  
வேண்டித்தான் பற்றிடுவோம் விடைபெற்றோம் என்றபடி  
நீண்டதங்கள் பயணத்தை நெறிப்படுத்தத் தேரேறி  
மீண்டார்கள் சாலைக்கு மற்றவரும் பின்தொடர்ந்தார்.

1037

அனுராத புரப்போரில் அடைந்தவிழுப் புண்களினால்  
கனநாளாய் நோயற்ற காரணத்தால் நாகதீப  
மன்னனென முடிகொண்ட மாணிக்க நாகன்றன்  
இன்னுயிரை நீத்தனனே ஏற்றிட்டான் மகனாட்சி.

1038

திங்களொன்று கடந்தனால் செய்தியான்றை உடையார்வேள்  
அங்கிருந்தே அனுப்பிவைத்தார் அரசர்வந்தே அவர்கரத்தால்  
மங்களமாய் மைந்தனுக்கு முடிகூட்ட வேண்டுமென  
சங்கையவர் வார்த்தைக்குச் செவிசாய்த்தல் எனச்சென்றான்.

1039

அன்னைதந்த வாழ்த்தினொடு ஈழவூர்போய் அந்நிலத்தின்  
மன்னனாகப் பாலநாகன் முடிகூட்டு விழாமுடித்து  
தன்னாட்சித் தலம்நோக்கி எல்லாளன் மீனாகையில்  
முன்சொன்ன தத்தனையும் முடிவுற்ற தாகுமரோ.

1040

அனுராத புரம்நெருங்க அதிதூரம் இலாப்போழ்தில்  
கனமழைக்குக் கொடிகாட்டும் காரணம்போல் வானிருண்டு  
பனித்துளிபோல் முதற்றாவிப் படிப்படியாய் அதிகரித்தே  
சினங்கொண்டு வீசுவபோல் தொடர்ந்துமழை கொட்டியதே.

1041

வழமைக்கு மாறாக வான்பொழியப் பெருங்காற்று  
கிழக்கிருந்து வீசியதே கொண்டல்வளி சூறைக்காம்  
வழக்கமது என்பதனை விளக்கமுற்றான் எல்லாளன்  
வழிநெடுகே நீர்மேவி வேகத்தைத் தடுத்துவாம்.

1042

நெடுஞ்சாலைத் தளமண்டீர் நிறைறந்ததால் நெகிழ்ந்திருக்கத்  
தடையுண்ட தாம்வேகம் தேர்மெல்ல நகர்ந்ததனால்  
இடையிலைங்கு மோரிடத்தில் இருந்துமழை ஓய்ந்தபின்னர்  
தொடர்வோமைம் பயணமெனத் தளகர்த்தன் வினவினனே.

1043

வேண்டாயிவ் வாறுசெல்வோம் வெகுதூரம் இல்லையென்னப்  
பூண்டார்தம் பயணத்தைப் பெருமழையின் பொழிவிடையே  
காண்பாரோர் புரவிதனைக் கதம்பநநி தாண்டிமுன்னே  
நாண்விட்ட சரமொப்ப நாடிமுன்னே வருவதனை.

1044

வருபவனைன் நோக்குடனே வருகின்றான் என்றறியார்  
உருவியவாள் கையடிடனே உள்ளிக்கண் பதித்தார்கள்.  
மருவாராங் கிண்ணுமுளார் மன்னர்க்குத் தீங்குவர  
ஒருபோதும் இடந்தற்கென்று) ஒவ்வாத படைவீர்.

1045

வந்தவனோ பகைவனால்ல வாளுங்க்குப் பலியாகான்  
புந்தியடன் நின்றான்தன் பரிவிடுத்துக் கரையொதுங்கி  
உந்தினனே கால்பரிமுன் உடனேக மகாகொத்தன்  
வந்ததென்ன காரணத்தை விளக்கமுறக் கேட்டறிந்தான்.

1046

தலைகுளிந்து தளகர்த்தன் தனக்குமரி யாதைசெய்து  
சொல்லினனே சேதியான்றைச் சோகமுகங் கொண்டவனாய்  
எல்லாளன் அன்னையொரு இடருமற்றே இருந்தேயோர்  
பொல்லாநோய் திடீரன்று பற்றியதால் வருந்துவதாய்.

1047

சுயவுணர்வும் அற்றுள்ளார் தேர்ந்தபல மருத்துவர்கள்  
வயப்பட்டார் இரவுபகல் வைத்தியமும் செய்யவென  
நயத்தலிலை யவர்வார்த்தை நிலைமைமிகக் கடுமையென்றும்  
உயிர்பிரியும் ஆபத்தும் உண்டென்றும் உரைப்பரென்றான்.

1048

சேதிகாண்ட மாமன்னன் துயரத்தைத் தாங்கானாய்  
வீதியிடர் தனைமறந்தே வேகத்தைப் பன்மடங்காய்க்  
காதமொன்றை அரைநொடிக்குள் கடப்பதொப்பம் பார்ப்போர்கண்  
பீதியுறக் கூட்டினனே பரிகளுந்தம் பலங்கொள்ளும்.

1049

குதம்பநந்திக் கற்பாஸ் கடந்ததன்பின் நகரத்தின்  
ஒதுங்குபுறக் குறுவழியில் ஓடியது தேர்முன்னே  
எதிர்காண்ட வளைவுகளில் இடையிடையே தடைப்பட்டும்  
கதிசிறிதுங் குறையாதே காற்றென்னப் பறந்தனவால்

1050

கட்டிடங்கள் சைத்தியங்கள் கோயில்கள் இருமருங்கும்  
கட்டிடுள்ள காரணத்தால் குறுகியதுப் பாதைமிக  
தொட்டேகும் அதூபத்ம சைத்திய"த்தைத் தொடருந்தேர்  
பட்டத்தில் பெரும்பிழைழக்குப் பாதைச்சமைத் திட்டதுவே.

1051

மிகப்பழைமை வாய்ந்ததது மழைத்துளிபோல் தூபியொடு  
மிகஅருகில் விகாரைபிக்கு வதிபுலமுங் கொண்டிருக்கும்  
புகுந்ததந்த வழியில்தேர் பத்மபீடந் தனில்பட்டு  
வகுந்ததொரு புறத்தினைக்கல் வீழ்ந்திடவே சோதனையாம்.

1052

கொட்டுகின்ற மழைந்ரால் கட்புலனும் மங்கலுற  
மட்தரையுஞ் சேராகி முறையான பாதையினைத்  
திட்டமிட்டுச் சென்றிடவுந் தோதில்லா வாற்மையும்  
இட்டம்போல் தேர்வமுக்கி இடம்மாறும் வீதிவிட்டே.

1053

கழவாள வார்பற்றிக் குதிரைகளை நிறுத்தவெனப்  
பிழியிறுக்கி னான்மன்னன் கணப்பொழுதுள் நிலைமாறும்  
தடுமொறித் தேர்ச்சுவரில் தேய்ந்துநிற்கச் சிலகற்கள்  
உடைந்திடத்தை விட்டகள்று உறுபட ளானதுவே.

1054

யின்னலிடை நடந்ததனால் மனமொழிந்த எல்லாளன்  
உன்னிறிலாவு குதித்திட்டான் உடல்மெல்ல நடுக்கமுறும்  
மன்னனுக்கு நடந்தவினை மகாகொத்தன் நந்தன்தம்  
கண்படவே ஓழவந்தார் காரணத்தை யூகித்தார்.

1055

அன்னையவள் உடல்நிலையும் அடைமழையின் கொடும்பிழியும்  
மன்னரினைத் தடுமோற வைத்ததென உணர்ந்தவராய்ச்  
சொன்னார்கள் அரண்மனைக்குச் செல்லுங்கள் இதைத்தொடர்ந்து  
பின்னுள்ள அத்தனையும் பேசிநாங்கள் செய்வோமனா.

1056

சொன்னவன்வாய் மூடுமுன்னே சினாங்கொன்டே எல்லாளன்  
என்னசொன்னாய் மகாகொத்தா ஈடுசெய்ய மாட்டாத  
பென்னாம்பே ரோர்குற்றம் புரிந்துவிட்ட பாவியினை  
தன்வழியில் போகவென்றா கூறுகின்றாய் என்பதுவாய்.

1057

இதற்கிடையில் விகாரையினுள் இருந்தபிக்குத் தவசீலர்  
அத்தலத்தை அடைந்தார்கள் அவரண்டி மகாமன்னன்  
நொந்துரைப்பான் தாயாரின் நோயறிந்த காரணத்தால்  
மதிகலங்கித் தவறிமழுத்தேன் மன்னிக்க வேண்டுமென்றே.

1058

பத்மசைத்தி யத்திற்குப் பழுதுண்டு பண்ணிவிட்டேன்  
சித்தத்தில் பெருங்கவலை தாங்கினநஞ்சம் வாடுகின்றேன்  
எத்தனைதான் பெரிதெனினும் ஏற்பேன்நான் தண்டனையை  
உத்தரவைத் தாருங்கள் உடனேற்பேன் என்பணிவான்.

1059

காசிபத்தே ரர்தமது கைத்தலத்தைப் பற்றியைன  
ஆசியுங்கள் பெருந்தவறோன்(று) இயற்றிவிட்டேன் சுவாமியெனப்  
பேசியதும் அவருரைப்பார் பெரிதாயொன் றில்லையதைப்  
புசிச்சாந் திட்டாலே போதுமெனப் புகன்றிட்டார்.

1060

செல்லுங்கள் நாங்களைத்தச் செய்கின்றோம் எனவுறைப்பும்  
செல்லாதே கொத்தர்தமை கொணரவைத்துச் சீர்செய்து  
நல்லதொகை சொர்ணைத்தின் நாணயங்கள் வழங்கியிபின்  
செல்லவிழைழந் தான்மன்னன் தேரேறி நகர்ந்தனனே.

1061

அரண்மனையை அடைந்தார்கள் அழுகுரவின் பேரோசை  
விரவியது எங்கனுமே வேந்தன்றன் கோமாதா  
பிரிந்தாருயிர் எனுஞ்செய்தி பேசாமற் புரியவைக்க  
கருமுகில்தன் வாழ்வினிலே கவிந்ததுபோல் கலங்குவனே.

1062

இன்கூடி அழுததுதம் உயிர்களான்றிப் போனதென  
வேரறுந்த மரங்களை வானதெங்கள் வாழ்வென்று  
கார்குழலார் ஒப்பாரிக் குரலெடுத்தார் தத்தமது  
மார்பினிலுந் தலையினிலும் மாறிமாறி அறைந்தனரே.

1063

மாளிகையின் உள்நுழைழந்த மன்னனவன் தாயருகில்  
தாள்பொருத்திக் கைகூப்பித் தாறைதாறை யாய்க்களன்றீர்  
தாழோழித்த வெள்ளமெனச் சிந்தினனே கண்ணுழந்றோர்  
ஆழப்பெருஞ் சோகத்துக் காட்டட்டார் அமைதியுற்றார்.

1064



காமினி கவல் கொண்ட படம்

அறுசீர் விருத்தம்

காய்ந்துதன் கடமை முற்றிக் கதிரவன் காலை தோன்ற  
ஓய்வினைக் கொள்வான் போன்றே ஒன்றினன் மேற்கு வாளில்.  
பாய்ந்துளெஞ் சகத்தில் ஈட்டி பெருவடு தோன்றச் செந்நீர்  
தோய்ந்ததாம் வீரன் மார்பைப் போல்தி வானந் தோன்றும்.

1065

அரண்மனை நிலாமுற் றத்தில் உருகுவை இராச்சி யத்தின்  
அரசிதன் விழிகள் வாஸ்கா தொன்றிட அழவா எத்தைக்  
கரிசனை யோடு நோக்குங் காரணம் என்னே: அன்னாள்  
வரித்ததாம் சபத மொன்று விண்டதாம் மனத்தில் அஃதே.

1066

விகாரமா தேவி யன்னாள் வன்மனாவ் கொண்டாள் முன்னாள்  
அகங்கொண்ட காதல் தன்னை அலட்சியம் செய்த தாலே  
பகைமையின் பிழும்பாய் மாறிப் பிறப்பினால் தமிழ் ராணோர்  
முகங்காண வெறுத்தாள் சற்றும் மறந்திலள் வன்மம்

நெஞ்சில் 1067

எல்லாளன் மீது கொண்ட இனங்காண மாட்டாக் காது  
சொல்லினன் மறுத்தா னன்னாள் முதன்மனை இருந்த தாலே  
இல்லாது செய்வே னுன்னை என்றன்னாள் மனத்தி னுள்ளே  
பொல்லாத சபத மொன்றைப் பற்றினன் காலங் காத்தாள்.

1068

சிவப்பேறிக் கிடந்த வானின் செம்மையைக் கண்ட போழ்தோ  
உவந்தனள் ருகுணை வீரர் எல்லாளன் படையி னோரைத்  
துவம்செய்த வர்தம் செந்நீர் சிந்திய களத்தைப் போன்றே  
அவண்புல மிருத்த லாலே அதுவன்றி வேறொன் றில்லை.

1069

காமினி அபயன் என்றன் கருவினில் உதித்த வீரன்  
தாமாகப் படைநடத்தித் தம்பியின் துணையி னோடு  
தீமைசெய்கின்ற பொல்லாத் தமிழரைக் கொன்றோ ழிப்பான்.  
ஆமந்த நாளைக் காணா துயிர்விடேன் எனநி னைந்தாள்.

1070

கல்யாண தீசன் தந்தை கடலுக்குப் பரிசாய் அந்நாள்  
கல்மனாஸ் கொண்டு தந்த கொடுமையைக் கொண்ட நாளே  
பொல்லாலெநஞ் சுறுதி ஏற்றாள் பூண்டொடு தமிழர் தம்மை  
இல்லாது செய்தல் வேண்டும் என்பதாய் "மகாதே வீப்பெண்.

1071

அனுராத புரத்து மன்னன் அரியனை மீத மர்ந்தே  
அனுபவங் கொள்ள வேண்டும் எல்லாளன் தனைய ழித்தே  
எனதுகை ஆட்சி தன்னை ஏற்றிட வேண்டும் என்னும்  
மனவெறி கொண்டி ருந்தாள் மகாதேவி வளர்ந்த தஃதே.

1072

மரக்கலத் தேற்றி மன்னன் மகள்மகா தேவி தன்னை  
பெருங்கடற் பரப்பில் விட்டான் போயது கரையொ தூங்கும்  
உருகுணை மகாக மத்தின் இலங்காவி காரை யின்பால்  
தெரிந்திலை அவளுக் கொங்கு சேர்வனென் றற்றைப் போழ்தே.

1073

கரைதொட்ட கலத்தைக் கண்டார் காக்கவண் ணன்ப டைப்பேர்  
உரைத்தனர் மன்னன் பாலே உடன்கரை கொணரச் செய்தான்  
வரித்தனர் மன்னன் ஆஸை வினைப்படும் செய்கை பின்னாள்  
சரித்திர நிகழ்வா யஃது சேர்ந்தது வரலாற் றேட்டில்.

1074

கடலோடு வந்த கப்பல் கொணர்ந்ததாங் கொள்ளைச் செல்வம்  
உடனொரு அழுகு நங்கை உற்றதால் அதிர்வு கொண்டார்.  
படையினர் மன்னன் காதில் புகுந்திடச் செய்தார் சேதி  
உடனாங்கு வந்தான் கண்டான் உணர்வற்ற சிலைபோல்

பெண்ணை. 1075

வதனத்தில் தெளித்த நீரால் விரிந்தன நயனப் பூக்கள்  
அதிசயத் தோடு பெண்ணாள் ஆங்குற்றோர் தமைவி ஸிக்க  
மதிதுலங் கிற்றென் ரெண்ணி மன்னவன் நீயார் என்ன  
புதுமுகங் கண்ட நங்கை பதில்தர அஞ்சி னாளே.

1076

நானேயிந் நாட்டு மன்னன் நினக்கொரு தீங்கும் நேரா  
ஏனோந் அஞ்ச வேண்டும் என்பதி அடைக்க லம்நீ  
வீணாகப் பயங்கொள் ஓதே விளம்புன்றன் விவர மென்ன  
நாளொரு மன்னன் செல்வி நாமம்"மகா தேவி" யென்றாள்.

1077

கல்யாணி நாட்டு மன்னன் கல்யாண தீசன் தந்தை  
சொல்லினள் விவரம் முற்றும் சேர்த்தனர் அரண்ம னைக்காம்  
எல்லையில் மகிழ்வு கொண்டான் எதிர்பார்த்தே இருந்த வன்னான்  
பல்வகைப் பேரை யுன்றன் பால்வர அழைத்திட்டானே.

1078

முதல்மனை "அபிஸல்வ ரீயா" மந்திரச் சுற்றுத் தார்கள்  
மதித்தவன் அழைப்பை ஏற்று முன்றிலில் வருகை தந்தார்.  
எதிரிருப் போரை நோக்கி இவெளி வரசி யென்றும்  
கொதித்திரைக் கடல ஸித்த கண்ணியென் றுரைப்பான் மேலும்.

1079

விகாரையின் முன்ப ரப்பில் வந்திவள் கரையுக்கு சேர்  
விகாரமா தேவி யென்னும் வாசகம் பெயரென் றாகும்.  
புதுந்தனள் என்ம னையாய் பட்டத்து மகிழிய யானாள்  
மகிழ்வுடன் ஏற்பீரன்றன் மாமனின் மகனு மென்றாள்.

1080

மன்னளின் முதல்ம னைவி மறுத்தனள் வேண்டா மென்றாள்.  
சொன்னானர் மதியு ரைப்போர் தோதிலை தீதுவா மென்றே  
என்னதாள் எடுத்து ரைத்தும் இறுதியில் விழுஞ்சீராகும்  
கன்னியைக் கரம்பி ழத்தான் காக்கவன் னைன்து ணிந்தே.

1081

கணவனின் செய்கை யாலே கவன்றமா தேவி யாவாள்  
தன்மகன் திக்க பாயன் தனையுடன் அழைத்த வாறு  
தன்னுடைத் தந்தை யான தர்மரா ஜன்றன் நாடு  
சென்றனள் கண்ணீர் வெள்ளம் கரைபுரண் டோட வன்றே.

1082

நினைந்தனள் நடந்த காதை நியாயமென் றுரைக்கும் நெஞ்சம்  
தளக்குடை அபிலா கைஷகள் செயலுற அவளி ருத்தல்  
நினைந்திட மாட்டா தொன்றாம் நல்லது சென்ற தொன்றே.  
மனத்தினில் திருப்தி கொண்டாள் மன்னனும் அடிமை யானாள். 1083

கட்டுண்டு கிடந்தான் அன்னாள் கவர்ச்சியின் பிம்பந் தன்னில்  
கிட்டாத தொள்று மில்லை கைப்படும் கேட்ட மாட்டே  
கொட்டினன் பாசந் தன்னை காமயினி அவள்க ருப்பைத்  
தொட்டிலில் தாங்குங் காலை தினைத்தனள் மகிழிபேறே.

1084

என்னதான் வேண்டு மென்றே இரந்தனன் மதிம யங்கித்  
தன்னையே இழந்தி ருந்தான் தாய்மையற் றிருந்த தாலே  
சென்னிற முடையாள் கன்னாஞ் சிவந்ததாம் இன்னு மின்னுங்  
கன்னிமைக் காலச் சோபை கருவுறப் பொலிந்த பாங்கே.

1085

பெரியதோர் தேன்வ தையென் பிரியத்துக் குரியதின்றே  
பெருந்தொகைப் பிக்கு மார்கள் புசித்திடநானும் உண்ண  
கருத்தினில் கொள்க ஓன்றே கைப்பட வேண்டும் என்றாள்.  
பொருந்தினன் பறைய ரைந்தான் பெற்றிட வகைந்த தேற்றாள். 1086

வேறென்ன வேண்டு மென்றான் விபரீத ஆசை மாற்றார்  
உறைவிடம் புரத்தி ழுள்ள ஒருதனித் தடாகத் தின்கண்  
செறிந்துள வாடாப் புஷ்பப்பந் தாமரை தனைக்க வர்ந்தே  
நறுமலர் மாலை யொன்று நின்பரி சாக வேண்டும். 1087

பிற்புலங்க காணா வாறு புகுந்தாங்கு பாங்க ஜத்தைப்  
பறிப்பது சிரம மென்று புரிந்திட்ட போதும் அஃதை  
நிறைவுசெய் திடநல் வாக்கு நவின்றனன் காக்க வண்ணாள்.  
குறும்பாக வார்த்தை சொல்வான் கமலத்தை அவவோ டான்றி. 1088

தாமரை வண்ண முன்றன் தேகமும் அதுபோல் செம்மைத்  
தாமரை இதழை யொக்கும் செவ்விதழ் கரங்கு விந்த  
தாமரை மொட்டுன் கண்கள் தோடுடைச் செவிகள் தாமும்  
தாமரைக் கூறிரண்டே சொர்க்கத்துப் பெண்டீ யென்றான். 1089

கமலத்தில் மாலை கோத்துக் கழுத்தினில் அணிவிப் பேன்நான்  
இமையொடித் திடாதே நோக்கி இன்புற்றுப் பருகு வேன்நான்.  
அமைதியாய் வார்த்தை கூட்டி ஆராதித் தானே மன்னான்.  
சுமத்தினாள் காலம் நோக்கிச் சுமையொன்றை அவன திரந்தான். 1090

பருகுங்கள் எழிலை நீங்கள் பருகிட எனக்கொன் றுண்டு  
தருவதற் கியலு மாமோ சொல்லுங்கள் என்றாள் கேட்டே.  
உறையதை என்ன வென்று உடன்தர வைப்பே னென்றான்  
கருத்தினில் செய்து காட்டும் குறிப்பினைக் கண்ணுறும் றானே. 1091

ஒன்னாற் வரிபுத்தின்

எல்லாள மன்ன நோடே இருப்பவன் நந்த வென்பான்  
பொல்லாதான் படைமு தல்வன் பற்றியே அவன்சி ரத்தை  
இல்லாதே உடலை விட்டும் இறக்கிடச் சீவிச் செந்நீர்  
கல்லையிற் பருக வேண்டும் கொணர்ந்தீட வேண்டும் என்றாள். 1092

சொன்னவவ் வார்த்தை கேட்டுத் திடுக்குற்றான் காக்கை வண்ணன்.  
கண்ணிமைப் பொழுதுள் மாறிக் கல்லெனச் சமைந்து நின்றான்.  
“உண்மையா” என்றான் வார்த்தை உமிழுந்தனள் “ஆமாம்” என்றே.  
பெண்மையைக் கொன்ற பாங்கில் புலால்வெறி கொண்டு நின்றாள். 1093

“இயன்றிடில் கியற்ற லாகும் இல்லையேல் விடுக ஈங்கு  
புயலங் கொண்ட வீரர் பரம்பரை இல்லைப் போலும்  
வியத்தகும் பருமன் கொண்ட வல்லவர் எனப்ப தின்மர்  
செயலற்ற தாமோ சேனை சொல்லுக” எனவி கழுந்தாள். 1094

“சீலமே யுருவாய்க் கொண்ட சற்றிருந்தீயா இந்தக்  
காலனின் உள்ளங் கொண்டாய் கூறுமீதேவி: நாளஞ்சும்  
சீபைண் டிதர்கள் பிக்குப் பேர்களுக்கு) அன்னம் ஈயாக  
காலமும் உண்டோ ஏனிக் குரூரெநஞ் சுற்றாய் ராணி. 1095

விகாரைகள் எத்த னைதான் விரும்பிநீ கட்டி யுள்ளாய்  
பகருதற் கெளிதோ நீயும் பற்றிய சீல வாழ்வு”  
உகந்தநல் ஓபதே சங்கள் ஓதினான் இருந்த போழ்தும்  
விகாரமா தேவி விட்டு விடவில்லைப் பணிந்தான் மன்னன். 1096

அக்கணம் நினைவில் தோன்றும் அவள்நினைந் திட்ட வாறே  
வக்கிரந் தணிய மன்றில் வாளொடு நந்தன் சென்னி  
புக்கிடச் செய்த செய்கை பசுமையாய் மனமுன் சொல்லும்  
தக்கதே எளார வக்கித் தண்டனை என்ப தாக. 1097

உப்பரி கையில் நின்றே உற்றதாம் நிகழ்வை யெல்லாம்  
தப்பாதே யொவ்வொன் றாகத் தன்மனத் திரையி லிட்டு  
கப்பிய இருளைப் போக்குங் கடமையில் பணிசெய் பெண்டிர  
அப்புலத் தியங்கி னார்கள் அவரோடு சிறுவர் வந்தார்.

1098

சிறுவர்கள் இருவர் பத்தும் சிறியவன் எட்டு மாகக்  
குறும்பர்கள் ஓடி யாடி களித்தனர் ஓய்தலில்லார்  
நிறத்தினில் தாயைப் போன்றும் நேர்த்தியாம் தோற்றப் பாங்கில்  
சிறந்தனர் தாதை யொப்பத் தாயன்டை வந்து நின்றார்.

1099

குழந்தைகள் தம்மை அன்னை கட்டியே அனைத்தாள்: மூத்தோன்  
விழைந்தனன் கேள்வி யொன்றை வினவிடத் தாயை நோக்கி  
மொழிவுதென் காதை உண்டு மறுபடி இன்றாம் என்றே  
இளையவன் அவர்பாற் கண்கள் ஏறிட்ட வாறு நின்றான்.

1100

“இன்றைக்கோர் கதையைச் சொல்வேன் எல்லாள மனன்னன் என்பான்  
தன்னுடைத் தேரை மோதித் தர்மசைத் திரியந் தன்னை  
மன்னோடு மன்னாய்ச் செய்த மறக்கொணாக் காதை யஃது”  
என்றும் மெந்தன் கேட்பான் “என்னபொல் லானோ” என்றே.

1101

“பொல்லானே அவனா” மென்று புகலுவாள் அன்னை பிள்ளை  
“இல்லாது செய்ய வேண்டும்” என்றனன் கோபங் கொண்டான்.  
“நல்லதுன் என்னைம் நீயே நிகழ்த்துதல் வேண்டு” மென்றாள்  
சொல்லொடு மார்ப ணைத்தே தாய்மனம் பூரித் தாளே.

1102

“உருகுணை இராஜ ரட்டை இரண்டையும் வேறு வேறாய்ப்  
பிரிப்பது மகாகங் கைதான் பரந்தகன் றிருக்கும் ஆட்சி.  
உரித்தாகும் எல்லா ஸன்பால் ஓருசிறு பிரதே சத்தை  
உரிதாக்கிக் கொண்டுள் ஸோம்நாம் உடன்பாடு எமக்குள் இல்லை. 1103

தன்னாவற் கூர்புத்தின்

இச்சிறு அரசைத் தாக்கி இலாதொழித் திடுவோ ரென்ற  
அச்சத்தில் வாழு கிண்ணோம்: எல்லாளன் பரந்த சேணை  
பசிகொண்டு கங்கை தாண்டிப் பாத்தைப் பதிக்கு மானால்  
திசைதெரி யாதே ஓடும் துன்பத்துக் குள்ளா வோமே.

1104

சமுத்தீரந் தன்னில் பாய்ந்து சாவதைத் தவிர வேறு  
எமக்கிலைப் பாதை ஏனில் விடரைமைச் சூழ வேண்டும்.  
எமக்குரித் தாகும் அந்த எல்லாளன் ஆளும் பூமி  
நம்முடைக் குருதி கொண்டோர் நாடது புரிந்து கொள்வாய்.

1105

அரியனை அமர்ந்தே ஆட்சி ஆற்றிட வேண்டும் நீதான்  
உரியவன் அதற்கு நெஞ்சில் உறுதிகொள்: பெளத்த தர்மம்  
பரந்திடச் சிங்க ஸர்தம் பறியுண்ட உரிமை கொள்ள  
சிரம்முடிதாங்க வேண்டும் செய்வையோ” என்றாள் அன்னை.

1106

“செய்குவேன் தாயே உங்கள் தாகத்தைப் புரிந்து கொண்டேன்  
வையத்தில் இதனை யன்றி வேறில்லைப் பணியை எக்கு  
கைப்படும் எல்லா என்மன்” காமினி உறுதி செய்தான்.  
மெய்யொடு மகன எண்த்தே மகிழ்ந்தனள் பூரித் தாளே.

1107

“போசனம் தயா” ரென் நோர்பெண் பணிவாக வந்து ரைக்க  
நேசமாய் உடல எண்த்தே நடவுங்கள் என்றவாறு  
போசன விடுதிக் கண்ண போயினள் தந்தை வந்தார்.  
ஆசனத் தமர உண்டி அழைத்தபெண் அளிக்க உண்டார்.

1108

கவன்தீசன் மனைவி மக்கள் கூட்டாக உணவு உண்ண  
உவப்பொடு செய்தி யொன்றை உரைத்தனன் மன்னன் தேவி.  
தவப்பணி முழியும் நாளை சேத்தியந் தன்னை சங்கத்  
தவசீலர் கைய ஸிக்க தக்கநாள் பார்ப்போ மென்றே.

1109

ஆகாச சேத்தி யத்தின் அறப்பணி முழந்த செய்கை  
பாகாக இனித்து தன்னாள் பிரியம் போல் தொடப்பிற் ரஃது  
வாகான தருணம் என்று வேறான சிலவுந் தந்தை  
ஊகித்தே யுரைப்பான் மக்கள் உள்ளத்தில் உண்ற வென்றாம். 1110

மக்களை நோக்கித் தந்தை மொழிந்தனன் “அபயா தீசா  
எக்கணைத் தேனும் நீங்கள் இசைவின்றிப் போக லாகா  
பிக்குகள் வார்த்தை மீறிப் பணிவாக ஒழுக வேண்டும்  
மக்களைப் பாது காப்போர் மகாசங்கத் தார்கள்” என்றே. 1111

மகாநாயக்கர் வார்த்தை மந்திர மாகக் கொள்வீர்  
தகுந்தநல் வழிகள் செப்பும் தகுதியன் னார்க்கே யுண்டு.  
நகஞ்சதை போல நீங்கள் நேயமாய் இறுதி மட்டும்  
உகப்புடன் வாழ வேண்டும் ஒருக்காலும் பிரித லாகா. 1112

“ஒருவருக் கெதிராய் மற்ற ஒருவர் கையாடு தத்தை  
வரித்திடல் ஆக என்மேல் வாக்குரை தருவீ” ரெண்ண  
“ஒருக்காலும் நேரா ரஃதாம் ஓம்புகு” என்றார் மக்கள்  
பெருமிதங் கொண்டான் மன்னன் பார்வையில் கனிவுங்  
கொண்டான். 1113

“வேறேதும் உண்டோ நெஞ்சில் வைத்திட” என்றார் சொல்வான்  
“ஆற்றினுக் கிப்பால் நம்மின் ஆட்சிக்குட் பட்ட பூமி  
பாற்படின் போதும் மாற்றார் பூமிமேல் ஆசை வேண்டாம்.  
நோற்பதும் வேண்டாம் வஞ்சம் நம்மயல் தமிழர் மீதே” 1114

இறுதியாய்ச் சொன்ன வார்த்தை எஃகினைப் பழக்கக் காய்ச்சி  
நிறுவிய போலாம் நெஞ்சுள் நெருப்பெனச் சுட்டாள் இராணி  
அறிவினுக் கொவ்வாச் சொற்கள் அறைந்ததேன் நீங்க ளென்றே  
பொறுமையை இழுந்தோ ளாகப் பதறினாள் பேய்போ ளானாள். 1115

ஈன்னாவற் கூபத்தின்

புயலென எழுந்தான் மைந்தன் தாய்நிலை பொறுக்கானாகி  
வயங்கொண்ட உணவுத் தட்டை வீசியூ வேச முற்றான்  
பயத்துடன் உறைந்தான் தம்பி பிரிந்தனன் அண்ணன் ஆங்கு  
செயலற்றுப் போனார் தந்தை தாய்ட னகன்றிட் டாளே. 1116

வெறுத்தனன் வார்த்தை தந்தை விருப்பத்தை மறுத்தோ னாகப்  
பறந்தனன் படுக்கை நோக்கிப் பிரிசுடல் கட்டி லிட்டுக்  
குறுக்கியே கைகால் ஒன்றக் கூட்டியே கிடந்தான்: அன்னை  
பொறுத்திலாள் மகனின் கோலம் பதறினாள் அருக மர்ந்தாள். 1117

“என்னயிக் கோலஞ் செல்வா இருகால்கள் நீட்டி நன்றாய்  
உன்னுடல் நோகா வாறு உறங்குநீ” என்றாள்: மைந்தன்  
“சொன்னவா றுறங்க என்ன சாத்தியம் உண்டு தாயே”  
என்றனன் பின்னுஞ் சொல்வான் இளவுலுக் கொவ்வாச சொல்லே. 1118

“வடக்கினில் தமிழ் ராட்சி விரிந்திடத் தெற்கில் பொங்குங்  
கடலதும் உண்டா மன்றோ குறுக்கியென் னுடல்நெ ருக்க  
இடையைப் பட்ட நான்பின் எப்படித் தூயில்வே” னென்றாள்.  
விடைகாண மாட்டா ளாக விகாரமா தேவி நின்றாள். 1119

பொறுமைகொள் மைந்தா காலம் பார்த்தேநான் காத்துள் னேன்றீ  
அறிந்துகொள் அனைத்தும் தந்தை அன்றியர்க் கடங்கி வாழும்  
உறுதியில் மிக்கார் மான உணர்ச்சியுங் கொன்றார் போலாம்  
முறைவரும் நாமு மிந்த மண்டலத் தரச கொள்வோம். 1120

இன்றுதொட்ட டெதிர்கா லத்தில் எல்லாளன் தன்னை வீழ்த்தி  
நன்றேநாம் அரசு கொள்ளும் நாள்வரை அதற்காம் ஆன  
முன்னெடுப் பணைத்துஞ் செய்வோம் முதலில்நீ உடல்வ ஸர்த்துத்  
தன்னிக ரில்லா வீரத் தகைமையுங் கொள்ள வேண்டும். 1121

பிஞ்சிளாம் பிள்ளை நெஞ்சில் பதித்தனள் துவேஷத் தீயை  
வெஞ்சினாங் கொண்டி ருந்தாள் வாழ்வினில் நினைந்த தொன்று  
தஞ்சமுற் றிடாது தோற்ற தருணத்தை மறந்தி லாளே  
வஞ்சத்தை தீர்க்கும் பொல்லா வெறிவிழி கொப்ப எிக்கும்.

1122

அன்னையின் வார்த்தை கேட்ட அபயனும் விடமுண் டான்போல்  
கண்களில் சீனாங்கொ திக்கச் சொல்லுவான் “தாயே யுங்கள்  
என்னம்போல் நடப்பேன் நானும் எல்லாளன் றன்னை வீழ்த்தி  
மன்னனாய் முடியை ஏற்பேன் மனக்கவல் ஒழிக” வென்றே.

1123

உன்றிய விதையோர் போழ்துள் உரம்பெறக் கண்ட அன்னை  
தேழுண்டாள் போலு மாணாள் தனயனை மார்ப ணைத்தே  
ஈன்றநாள் மகிழ்ந்தேன். இன்றோ: ஈடுலாப் பெருமை கொண்டேன்.  
நான்பெற்ற செல்வா நின்னை நம்பினேன் செய்வாய்” என்றாள். 1124



எல்லாகூர்மீ

### போரெதிர்கொள் படலம்

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

எல்லாள மன்னனை ஏறிட்டு நோக்கினாள் இஷ்ட தேவி  
இல்லாது போயிழ்னும் இளமையவர் தனைவிட்டே இன்னு மேதான்  
வல்லமையுங் கொண்டவராய் வீரரிடை வீரருமாய் வீற்றி ருந்தார்.  
சொல்லிடலுக் கரிதான தீர்ரவர் எனவிழிகள் செப்பும் பாங்கே. 1125

முதுமைக்காம் அடையாளம் முகத்தினில் பொலிந்தனவாம்

நரைக்கே சங்கள்

செதுக்கியது போலுமெனத் தோன்றினவாம் தாழியாடு  
மீசை யென்றும்

இதுங்காத உடற்கட்டும் உயர்ந்தவுடல் தோற்றமுமோர்  
உயர்கு லத்தின்

நிதியவரென் ரோதினவே நாணிடுமாம் பெருங்குன்றம்  
நோக்குங் காலே. 1126

செல்வனுக்கு வாட்பயிற்சி செய்விக்குங் கால்கரம்வாள் கையி லேந்தி  
நில்லாதே யோரிடத்தில் சுற்றிவந்து சுழற்றுகின்ற வேகம் போன்றே  
கொல்வினைசெய் வேலைடுத்துக் குறிதவறா தெறிகின்ற  
திறமை கண்டும்

எல்லையில்லாப் பெருமைகொள்வாள் தேவி அதிசயத்தாலே  
அதிர்ந்தே போவாள். 1127

பட்டத்து யானைமகா பரவதத்தின் மீதமர்ந்து பயிற்சி கொள்ளுங்  
கட்டத்தில் காட்டுகின்ற கொள்ளலைவிதச் சாகசங்கள் மன்ன ருக்குத்  
திட்டமாய் வயதறுப தில்லையின்றே தோன்றுகிற: இளமை வேகம்  
அட்டிசொல்ல இயலாதே ஆளுமைக்கும் அற்புதராம்

அவரென் பாரே. 1128

தந்தைசெய்யுஞ் சாகசங்கள் தனயன்பால் வியப்புட்ட அவனு ரைப்பான்  
“விந்தையிந்த வயதினிலும் வாளேந்திப் படைகளினைத் தடுத்தெ திர்க்க  
முந்துகின்ற செய்கைபிறர் மாட்டுவரா” தென்கின்ற மகிழ்ச்சி யந்தத்  
தந்தையுந்தன் மகனுரையால் சந்தோசங் கொண்டிடத்தாய்

பூரித் தாளே. 1129

“நீதிபிற ஓதிந்த நாட்டினையாள் ஞானமொடு வீர மொன்றும்  
போதன்றோ உந்தைநீள் பெருங்காலம் ஆட்சியிலே

நிலைத்து நின்றார்”

ஒதினளே அன்னையது வொப்புவபோல் மன்னன்நோக்க  
மகனுரைப்பான்.

“சாதகமின் றில்லையது தொடர்வதற்குப் போலுணர்ந்தேன்  
தாயே” யென்றான். 1130

ஐயமொடு மகனுரைத்த தேற்காத தந்தைமகன் றன்னை நோக்கி  
“ஐயமுனக் கேளனங்கள் அனுராத புரப்படையிற் குறைவொன் றில்லை  
மைய்யாக ஈழத்தில் மிகப்பெரிய படையொன்றை வைத்துள்ளார்

பாலு நாகன்

ஐயங்களை நாமின்றும் எம்மளவில் பலங்கொண்டோம்”

என்ற வாரே. 1131

ஈன்னாவும் வரிபுத்தின்

“என்றாலுங் காக்கவண்ணன் உருகுணையில் ஒருபெரிய  
கைணி யத்தைத்

நின்றுநிலை செய்துள்ளான். சிற்றரசர் தம்மையெல்லாம்  
தன்வ யத்தில்

கொண்டுள்ளான்: மட்டுமன்றிக் கலியாண தீசனுடை  
செல்வ னுக்குப்

பெண்ணாகத் தந்துள்ளான் பிறப்பிலவ னுடன்பிறந்தாள்  
சோமா தேவி. 1132

புனிதயாத்தி ரையென்னும் போர்வையிலே சேருஅர சாட்சி  
தம்மைத்

தனதுரிமை யாக்கவென திக்விஜயம் செய்துவென்றான் நமது  
எல்லைக்கு)

அண்மியதாம் சிற்றரச அதிவீர பராக்கிரமர் பதின்மர் தம்மைக்  
கொண்டுள்ளான் படைப்பிரிவுத் தளகர்த்தர் எனுமுயர்ந்த  
பொறுப்பிலாகும். 1133

உத்தமனின் சொல்லேற்றே “உள்ளதெம்மில் தளகர்த்தர்  
அவர்போ” லென்ன

“சத்தியமே மகாகொத்தர் திக்கஜனார் உண்ணாமன்  
போன்றோ ரன்னார்

மொத்தத்தில் உங்களைப்போல் மிக்கவய தானவர்கள்”  
என்றான்: தந்தை

“யுத்தத்தில் வல்லவர்கள் இன்றுமவர் வலிமைகொண்டோர்”  
எனம றுத்தார். 1134

“எம்மவரை மதிக்காது நானுரைக்க வில்லை உருகு ஜெமாநாட்டார்  
தம்மிலுள்ள தளகர்த்தர் சுரநிமல மகாசேன கொத்தம் பார  
தம்மோடு வேலுசுமண தேரபுத்தாய நந்தமித்ர புஸ்ஸ தேவ  
சிம்மங்க ளாமென்னுஞ் சேதியுண்டு போரினிலே தகவ லாகும்” 1135

“உள்ரீதி யாவியங்கள் உறுதியினை இவ்வாறே உடைப் பரஃ்றை  
உளாங்கொள்ள லாகாது உத்தமாந் உன்மனத்தின் உறுதி மாறாய்”  
களாங்கண்ட தந்தைசொல் கேட்டதுமே மகனுரைப்பான் “நந்தனன்றே  
இழுந்திட்டான் வேலுவின்கை வாஞ்சுக்குச் சிரசினையேன்

அறிகிலோமோ” 1136

கண்கள்தீக் குண்டங்கள் காய்வதுவாய்க் கோலமிட உடல்வி ரைக்க  
புண்ணுண்ட வோங்கையெனப் புதல்வன்றன் வார்த்தைகளால்  
பாராள் வேந்தன்  
கண்ணுண்ட தாம்மகனைக் கடுமையினைத் தாங்காதே தாயை நோக்க  
உண்மையென்ன வென்றவனும் உணரவைத்தாள் உத்தமனும்  
ஓர்வா னென்றே. 1137

“வேலுவைவந் வீரனென விளம்பாதே விவரங்கேள் வரித்த செய்கை  
சாலுமொரு கோழையின்பால் தொழில்தேஷ வந்தேயெம் பரிக்கூட்டத்தில்  
காலுங்றினான் நந்தன்முன் குதிரையொன்றைக் களவாக்கிக்  
கொண்டே யோட  
வேலுவினைப் பின்தொடர்ந்தான் வரித்துவர அசுவத்தை  
வினைமா றிற்றே 1138

வேகமாகச் செல்லுமொரு விலங்கினைத்தான் வகுத்துள்ள திட்டம் வெல்ல  
வாகாகக் கொண்டனனே வேலுசுமண விரைந்தகன்று வழியொளிந்தே  
ஏகியதும் அருகினிலே இடைபாய்ந்து தலைகொய்தான் ஈனச் செய்கை  
தேகபலங் கொண்டெதிர்த்த செய்கையல்ல தெரிந்துகொள்ளீ  
என்பா” ரின்னும் 1139

இன்னாவற் யிருபுத்தின்

“எங்களது தளகர்த்தர் ஏற்றத்தை இந்நாடே நன்கறியு  
கிளைய தாக  
தங்களிடம் வேண்டுமெனத் தயார்நிலையில் மல்லர்கள்  
பத்துப் பேரை  
சிங்களத்துக் காக்கைவன்றான் சேர்த்துள்ளான் அச்சத்தால்  
வீர மெத்தால்  
தங்குவதோ அவரவர்தம் தோற்றத்தா லல்லமன  
ஓர்மை கொண்டாம்” 1140

“ஒளிந்திருந்து தாக்கியவன் உயிர்பிரித்த காரணத்தால்  
உருகு ணைமேல்  
களங்காணா துற்றதெங்கள் கோண்மைக்கோர் இழுக்காகும்”  
என்றே சொல்ல  
இளங்கன்று மகன்தோளை இறுகவனைத் துரைத்திவோர்  
தந்தை “மைந்தா  
எளிதோன் யுத்தமொன்றை ஏற்படுத்தல் ஆனாலும் நான்தனை  
விரும்பே” எனன்றார். 1141

மாற்றாரைத் தாக்கியவர் மக்கள்தமை அழிப்பதொன்றும்  
பெரிதே யல்ல  
சாற்றிடுங்கால் பவத்தின்பாற் சேருமது மனுவழித்துத்  
தீங்கு செய்தல்  
ஏற்படைத்தோ சொல்லுதற் கேற்படைத்தாம் காரணமொன்  
நில்லாப் போழ்து  
வேற்றாரைச் சாடுவது விவேகமாகா தென்பதைநீ  
உணர் வேண்டும். 1142.

தனிமனித னொருவனுக்காய்த் தவறாமோர் நாட்டோடு  
 யுத்தம் செய்தல்  
 உனக்குரிய உரிமைதான் உண்டிந்த மண்வாழும்  
 ஒவ்வோர் பேர்க்கும்  
 சரிசமமாய் வாழ்வதற்கும் தமைத்தாமே ஆள்வதற்கும்  
 நினைந்திருந்தால்  
 ஒருகுடையுள் கொணர்ந்திருப்பேன் உற்றுஅயல் முற்றையும்நான்  
 உவந்தே ஸில்லை.      1143

“படைபலத்தைக் காக்கவெண்ணான் பெருக்குகின்றான் பகைகாண்டே”  
 புதல்வன் கூற  
 விடையாகச் சொல்லிடுவார் வேண்டுமது தன்மக்கள் சுதந்திரத்தைக்  
 காத்துக் கொள்ளा,  
 கடமையுண்டு தனதுமண்ணைக் காப்பதற்குப் படைபெருக்கல்  
 சக்தி மிக்க  
 திடமான ஆட்சியெனத் திகழுவைக்க விரும்புகின்றான் தப்பே  
 யில்லை.      1144

சண்டையிடச் செல்லாதீர் தமிழுருடன் எனமக்கள் தமைத்  
 தடுத்தே  
 ஒன்றாகப் புதல்வர்களை ஓரிடத்தில் தரிக்காது பிரித்து  
 முத்தாள்  
 தன்மகனை எல்லைப்படைத் தளகர்த்த னாக்கித்தன்  
 மனையாய்க் கொண்ட  
 இன்னொருத்தி பிள்ளைகளை இருவேறு பொறுப்புகளில்  
 இருத்தி யுள்ளான்.      1145

இன்னாவும் யிருபுத்தின்

உருகுணைக்கு காமினியே யுவராஜா சத்தாதீசன் தீட்டாப் பீயில்  
பொருள்பெருக விவசாயப் பெருக்கஞ்செய்ய நியமித்துளான்  
ஒன்றே போல

பொருட்பலமும் படைப்பலமும் வேண்டுமென்னும் -  
உயரெண்ணம் கொண்டே யுள்ளான்  
அருமந்த திட்டமவை அவன்வழியில் ஆகுமவை  
அறிவாய்" என்றார்.

1146

வரிசுக்கென் றுரியவனோ வரிசையின்பால் திக்காபயன்  
காமி னிக்குப்

பொருந்தியதெவ வாறாகும் எனவினவ அவன்பிறப்பில்  
சத்தி ரீயன்

பொருந்தாத ததனாற்றான் பெற்றாளின் புறத்ததுவம்  
பங்கென்றோத

உருவான ஜயமெனக் கதுவேதான் என்றமகன்  
இன்னுஞ் சொல்வான். 1147

"இனத்தோடு மதத்தினையும் இனைத்தெமக்கென் றதிரான  
போரை யன்னான்

மனங்கொண்ட காரணத்தால் முறையற்றே காமினியை  
முடிக்கு ரித்தாய்

இனங்கண்டான் எதிர்மறையாய் உபதேசித் துருவாக்க  
எண்ணி யுள்ளான்"

எனக்கூற எல்லாளன் "இருப்பினது நாமுமதை  
ஏற்போ" மென்றான். 1148



திக்காபயன் வருகைப் படம்

எண்சீர் விருத்தம்

தாயுடைய தந்தைமகா தீசன் ஆடசி  
செய்தபுலம் வாழ்ந்திருந்த திக்கா பாயன்  
போடுற்றான் தாதைகாக்க வண்ண னின்பால்  
புறத்தோற்றாஸ் கண்டவனும் புதுமை யுற்றான்.  
காயபலங் காட்டுமூடற் கட்டி ணோடு  
கட்டமுகு மேனியனாய்க் காட்சி தந்தான்  
சேயெழுதற் பார்வையிலே தெரிந்து கொள்ளான்  
தந்தைசில வினாகில்லாய் உறைந்திட பானே.

1149

நெட்டுயேர்ந்த தோற்றுமோடு நீண்ட கேசம்  
நிலைத்திருக்க சிரசினிலே சீலைப் பட்டி  
கட்டியதாம் பஞ்சக்கச்ச சேலை வீழுக்  
கூடாதே இருக்கவென உதர பந்தம்  
அட்டிகைபோல் சொர்ணத்தி லான மாலை  
அணிகலன்கள் வேறாக உத்தரீயம்  
இட்டத்துக் கியைந்தபடி தோளில் தொங்க  
இடைநீண்ட வாள்கொள்ள நின்றான் மைந்தன்

1150

இன்னாவற் வரிபுத்தின்

கண்கொள்ளாக் காட்சிகாக்க வண்ண நுக்குக்  
கட்டிலெந்தோ டயைத்தனேன கலங்கிப் போனான்.  
கொண்டானவ் வுணர்வினையே மகனுங் கூடக்  
கூறவொண்ணா மனவாருமை கூழிற் ராங்கே.  
கண்டுபெடு நாளதனால் களிப்பா வுந்தக்  
கரைகாணா மகிழ்ச்சியிலே திளைத்திட் டார்கள்.  
கண்காணா திருந்தாலுங் குருதிப் பந்தம்  
குறையாதே என்பதற்குச் சான்ற தாமே.

1151

சிறுபொழுது பேசுதற்குச் சொற்க எற்றே  
தந்தைமகன் இருபேரும் தனித்த பின்னர்  
உற்றதொரு வினாத்தந்தை இடத்தி ருந்தே  
“உன்வருகை இப்போதேன் வியப்பாம்” என்றே  
“பெற்றவரைக் காண்பதற்கு பொழுதெதற்குப்  
பேசிவிட்டா வரவேண்டும்” என்றான் மைந்தன்.  
“பெற்றவரைக் காண்பதற்குப் படையை தற்கு  
போரணிகொள் வீரரூடு புகுந்தா” யென்றார்.

1152

தன்மீது சந்தேகந் தேக்கித் தந்தை  
சொன்னமொழி கேட்டதுமே திக்கா பாயன்  
“என்னவிதாம் ஏனிந்த ஜயம் என்மேல்  
எனதுபடை என்னளவே உருகு ணையின்  
பென்னம்பெரு சேஷைமுன்னே பின்பிறந்தார்  
பெருஞ்சேஷை கொண்டுள்ளார் தீசன் தன்பால்  
முன்னரிலும் ஆயிரம்பேர் மிகைக்க ஏற்றான்  
மன்னர்தந்த தாகுமது முறைய தாமோ.

1153

தீகவாப்பி தனில்செய்கை செழிக்கச் செய்யும்  
திட்டத்தின் படியெனினும் உருகு ணையின்  
பாகமொன்றைக் கிழக்கினிலே பிரித்தாற் போன்று  
பாலனமுஞ் செய்கின்றான். பிறப்பால் முத்தோன்

இகுவனே நானிருந்தும் காபி னிக்கேன்  
 அரசுரிமை தந்தீர்கள்: நீதி கொன்றே  
 ஏனிவைகள்” என்றனனே திக்கா பாயன்  
 ஏற்றமுற்ற வெஞ்சினமும் வெறுப்புந் தோன்ற.

1154

புத்திரனின் வார்த்தைகளால் புண்ணுவன் டோனாய்ப்  
 பேசிவோன் காக்கவண்ணன் பதினுக் காக  
 “சத்தியமாய் அரசியலோர் சுதாட் டந்தான்  
 தெரிந்திருப்பாய் மகாகங்கைக் கப்பா லுள்ள  
 மொத்தநிலப் பரப்பினிலும் தமிழர் ஆட்சி  
 மேவியுள்ள தறியாயோ மகனே” யென்ன  
 “சித்தத்தில் கொள்கவதை எல்லா என்தான்  
 செய்பவனாம் என்பதனை” என்றான் பிள்ளை.

1155

“இரண்டுமொன்றே எல்லாளன் இணையற் றோனாய்  
 இருக்கின்றான் மன்னோடு மக்கள் நெஞ்சை  
 ஒருமிக்க வெற்றிகொண்டோன் உயர்மா மன்னன்  
 உண்டவன்பால் சிங்களரின் ஒருமைப் பாடாம்  
 பிரித்தெடுக்க வேண்டுமெனில் பெளத்தர் தம்மைப்  
 பொருந்துபவன் காமினிதான் ஆட்சி ஏற்கும்  
 புரிந்துகொள்ளீ” எனக்காக்க வண்ணன் சொல்லப்  
 பொருந்தேனா நானென்றே மகனுங் கேட்பான்.

1156

“அனுராத புரத்தரசப் பரம்ப ரையில்  
 உருவான ஒருவனுக்கே உருகு ணைக்கும்  
 அரசுரிமை கோருகின்ற உரிமை யுண்டாம்.  
 அவ்வரிமை காமினிக்கே உண்ட தாகும்  
 உனக்குரிய வம்சவழி வேறொன் றாகும்.  
 ஓன்றியவன் சத்திரியர் பரம்ப ரைக்காம்  
 உனதன்னை அபிஸ்வர்யா மனையில் முத்தாள்  
 என்றாலும் உகரியும் அவள் தேகத்தில் தமிழர் இரத்தம்.

1157

தமிழரத்தம் ஒடுவதை பெளத்தம் மீதில்

சங்கத்தில் நம்பிக்கை கொண்டா ஸில்லை.

சமமாக அவள்தந்தை மகாதீ சன்னும்

சேர்ந்தவனின் தந்தைதர்ம ராஜா வின்னும்

எமைச்சேர்ந்தோ ரல்லவைவன் தம்பி மாரும்

இவின்கத்தை ஸ்கந்தனையும் பூஜிப் போர்கள்

அமைவதிந்தச் சங்கடந்தான் உருகு ணையும்

அனுராத புரமதை ஏற்கா” தென்றான்.

1158

சொல்லுவதைச் சொல்லியின் தலைதி ருப்பிச்

சங்கடத்தைக் காட்டாதே நீன்ற போது

சொல்லுவனே “நானுங்கள் செல்வ” என்று

தந்தைசற்றுக் கடுமொழியில் “ஆமாம்” என்றன்

“சொல்லுக்கென் றிபணிய வேண்டும் நீயென்

திட்டத்தில் தலையிடாதே காமி னிக்கன்

றில்லைவே றவர்குமிந்த ஆட்சி” யென்றான்

“என்னிலைமை என்ன”வன மகனுங் கேட்டான்

1159

“உனக்குமொரு பிரதேசம் உள்ள தாகும்.

உருகுணையின் காமினிக்குட் பட்டதாக

உனதினையான் சதாதீசன் கிழக்கில் ஆட்சி

ஊன்றியபோல் நீயுமதில் ஆட்சியுண்று

மனமொப்பு மகாகங்கைக் கிழக்கி னுற்ற

மலர்க்கச் சீர்த்தமொடு நாலி சேயா

இலைக்கின்ற பதினாறு கிராமங் கள்நான்

இடும்பெயர்”தீக் காபயகல்” அதற்கா” மென்றான்.

1160

முடிவுதனை மாற்றமாட்டார் மன்னர் என்ற

முடிவுடனே தானோர்நல் முடிவு கொண்டான்.

கடல்போன்ற உருகுணையின் சேனை முன்தான்

கொண்டுள்ள சிறுபடையோ கடுகு போலாம்.

அடம்பிடித்தால் கிடைப்பதுவும் கிடையா தென்றே  
ஆழ்ந்தோர்ந்த திக்காபயன் சரியென் ஹாப்பி  
இடம்பெயர்ந்தான் பிரச்சினைக்கும் எளிதில் தீர்வு  
ஏற்பட்ட நம்மதியில் மன்ன னுற்றான்.

1161

பாதுகாப்புக் காக்சிறு படையி ணோடு  
பார்க்கவாந்த முதல்மகனை அச்சத் தோடே  
ஏதனும் பிரச்சினையை ஏற்கத் தோன்றும்  
எனவெண்ணித் தந்தைமனக் கவலுற் றாற்போல்  
வாதிட்டான் மைந்தனுமே வாரி சாகும்  
வரந்தனக்கே உண்டென்ற கார ணத்தால்  
தீதான்றும் நேரவில்லை பேச்சு வார்த்தை  
சுமுகமாக முழந்தனால் திருப்தி கொண்டான்.

1162

முத்தவனென் றிருந்தாலும் மாதா வேற்று  
மதத்தவளாய்த் தாதைவழி மாறு பட்ட  
கோத்திரத்தைக் கொண்டிருந்த கார ணத்தால்  
கையளவுந் தன்பக்கங் கிட்டா தொன்று  
நேத்துவரை எண்ணியவன் நம்பா வாறு  
நடந்ததனை எண்ணிமனத் திருப்தி யுற்றான்  
காத்திருந்தால் மனம்மாறிக் கிடைத்த தொன்றுங்  
கைகடக்கும் எனவஞ்சிக் கோன்வி டுத்தான்.

1163



துட்டகாமினி தந்தைக்குப்  
பெண்டிருடை அனுப்பிய படலம்

அறுசீர் விருத்தம்

முத்தவன் பிரச்சி ணையோர் முடிவுக்கு வந்த பின்னர்  
காத்திரா தொன்று தோன்றிக் கவலையுட் புதைத்த தஃது  
வார்த்தைக்குள் அடங்காச் சோகம் வெள்கினன் மன்னன் கேட்டே  
கோத்தனன் பழியை மைந்தன் காமினி அபயன் மீதே.

1164

காமினி அபயன் பாலே கொண்டனன் துயரந் தந்தை  
தாமாக வரித்த துன்பம் தந்தனன் யுவரா ஜன்சீர்  
ஏமாற்றம் நினைந்த தற்கும் எதிர்மாறாம் விளைவு என்றே  
கோமனங் குமிறிற் றஃதே கடைசிலுச் சுண்ணாச் செய்யும்.

1165

யுவராஜா பட்டங் கொண்ட உடன்மகா கங்கை யின்னோர்  
புவிப்புலம் கச்ச தீர்த்தம் போகவென் றாணை யிட்டான்  
கவன்தீசன் காக்க வண்ணன் காமினி அபய னுக்கே  
அவண்காவல் அதிக ரிக்க அவனொப்பிப் படையோ டுற்றான்.

1166

மன்னனின் ஆணை கொண்டு முடுகியே கச்ச தீரத்தம்  
உன்னத அரசெனன் றாக்கி உறைந்தனன் அபய னாங்கே.  
பன்முறை தாதை கொள்ளப் பனையோலைத் தூது செய்தும்  
தன்வழி கொண்ட சேதி சாதக மற்றுப் போகும்.

1167

கங்கையைக் கடந்து சென்று கொண்டதாம் தமிழ் ராட்சி  
தங்களின் வசத்தி லேற்கச் சைனியத் தோடே ஆணை  
தங்கள்பால் வேண்டு மென்ற தூததாம்: மன்னன் ஏற்கான்  
பொங்கினன் சினத்தால் மைந்தன் பிழைபடச் செயற்பட்ட டானே.

1168

தமிழர்கள் ஆட்சி மீது சைனியம் ஏவ இன்னும்  
அமைவற வில்லைக் காலம் அமைதிகொள்: சங்கத் தாரின்  
எமக்கான ஆசி யோடே அனுமதி கூட வேண்டும்  
சமமிடைப் படைப்ப ஸம்ந் தேரந்திட வேண்டு மென்றும்..

1169

நீதியும் நேர்மை யோடும் நெறிகுன்றா தாட்சி செய்யும்  
போதினில் மக்க ளைநம் பக்கலில் மாற்ற உற்ற  
ஏதுக்கள் ஓர்ந்த றிந்தே உருவாக்கம் செய்ய வேண்டும்.  
தீதின்று போர்தொ டுத்தல் தற்கொலைச் செயல தாகும்.

1170

இரதகஜ பதாதி யோடும் எண்ணறு வீர ரோடும்  
பரந்தமா சமுத்தி றம்போற் படைபலம் கொண்டார் அன்னார்.  
இருப்பதோ பத்து மல்லர் எபில்வீர் நாறுநாறே.  
பொருதினால் உருகுணையும் பறிபோகும்” என்பார் மைந்த..

1171

அவசரம் வேண்டாம் நாங்கள் அரசாஞ்சும் நிலமே போதும்.  
எவ்ராடும் பகைத்தல் வேண்டாம்” எனத்தந்தை எழுதக் கண்டு  
தவித்தனன் மைந்தன் தந்தை தோள்வலு வற்ற கோழை  
புவியினில் பெண்டிர்க் கொக்கும் பேஷயென் றிகழு ளானான்.

1172

பெண்ணென்றே இகழ்ந்த தோடு பெண்ணை அணிகள் ஆடை  
கொண்டொரு தூதன் றன்னை கொடுத்திட அனுப்பி வைத்தான்.  
கண்டதுங் கொதித்தான் தந்தை கோபத்தால் கண்சி வக்க  
விண்டன வார்த்தை “யந்த வீணானைக் கொணர்க” வென்றே.

1173

பழிப்புரை தாங்க மாட்டான் பிள்ளையென் றெண்ணொன் தந்தை  
தளபதி தனைய மைத்துச் சினத்தொடு வார்த்தை கோத்தான்  
“அமைத்துவா அவனைக் கட்டி அவைக்கந்தக் துட்ட ணை” முன்  
விழித்தனன் மன்னன் ஆணை விடுத்தவை அகன்றிட்டானே.

1174

வந்தனன் காக்கை வள்ளனன் வேகமாய்ச் சயனா கூடம்  
அந்திசாய்ந் திருந்த வேளை அரசியுங் கூட வந்தாள்  
வெந்துளாங் கலங்கிச் சோக வலைப்பட்டான் போலு மாகக்  
குந்தினன் மஞ்சம் சாய்ந்தான் கோமகள் கதறி னாளே.

1175

பொருந்திட மாட்டாச் சோகம் பற்றிட மயங்கி மஞ்சம்  
சரிந்தவன் விழித்த போழ்து தன்னரு கமர்ந்தி ருந்த  
உரித்தினன் அவன்பால் நோக்கி உரைத்தனன் “தேவி” யென்றே  
“கருத்தினில் கொள்றீ என்றன் கூற்றினை” எனத்தொடர்ந்தான்.

1176

“காமினி துஷ்டன் என்னைக் கொன்றனன் செய்கை யாலே.  
ஏமாற வேண்டாம் நாட்டை அவனிடம் தந்தி டாதே.  
பூமியை ஆள தீசன் பொருந்துவான்: நல்லான் கையில்  
அமையட்டும்” என்றான் தேவி அதைமறுத் துரைக்க லானாள்.

1177

“தமிழரை வெற்றி கொண்டு சீங்கள இனத்தின் மேன்மை  
எமதுடை பெளத்தம் மற்றும் எமக்கான உரிமை யெல்லாம்  
அமைவற வேண்டு மாயின் ஆவன செய்யுங் கோன்மை  
அமைந்தவன் அவனே மூத்தோன்” என்றவள் தொடர்ந்துஞ்  
சொல்வாள்.

1178

“மாபெருஞ் சைனி யத்தை மன்னாநீர் பெருக்கி யுள்ளீர்.  
ஆபத்தில் நாட்டைக் காக்க அதுமட்டு மல்ல வென்றும்  
காபந்துப் பணியில் னோடு கங்கையைக் கடந்து வெற்றி  
தாபிக்க வெண்டு மென்றும் தானென அறியு வேண்நான்..”

1179

எண்ணத்தை வழிந டத் தெற்றவன் முத்த வன்றான்  
ஆண்மையும் துணிச்சல் வீரம் அடங்கியோன் அவனே யாகும்”  
என்றவள் மறுத்து ரைக்க இதயத்தில் சோகங் கவ்வ  
கண்ணிழை துழிக்க மூச்சுக் கழுன்றிடச் சோர்ந்திட டானே.

1180

அடங்கிட மூச்சுத் தேகம் அசைவறக் கிடத்தல் கண்டே  
உடனரு காமை சென்றே உலுப்பினாள் கட்டை போன்று  
கிடந்தனன் அரசன் கண்கள் குத்திட விழித்த வாறே  
முறந்தது வாழ்வா மென்றே மனஞ்சொலப் பதற்ற முற்றாள்.

1181

மகன் செய்த தவறை யெண்ணி மனையவள் வெகுண் டிடாதே  
அகத்தினி லேற்ற வஞ்சம் அடங்கிடாள் பதியும் வார்த்தை  
பகன்றதும் மறுத்து ரைத்தே புண்ணுறச் செய்தாள் நெஞ்சம்  
மிகுந்ததாம் கவலை மன்னான் மரலனிக்கக் கருவா கிற்றே.

1182



கதியைக் கைப்பிழத்த படலம்

அறுசீர் விருத்தம்

பனிக்குளிர் நீங்கி லாத புலர்காலைப் பொழுது மேகந்  
தனைத்தாழ்த்திப் பள்ளத் தாக்கில் தவழ்ந்தது மலையி ருந்தே.  
புனலள்ளி அருவி பூமி பொலிந்திடக் கொட்டும் குன்றின்  
தனியையில் காண்ப தற்குத் தவப்பயன் வேண்டும் போலாம்.

1183

டெக்கரம் மேழி தாங்க ஏந்திடும் கழிமற் றோர்கை  
பழந்திடும் பனிமுட் ததில் பதமுன்ற எருதை யோட்ட  
தொடர்ந்தனன் உழுவை யந்தத் திடம்படு தேகன் வேர்வை  
உடல்நனைத் தோடும் கண்டும் உணர்விலான் தொடர

லானான். 1184

திடந்தோனும் அகன்ற மார்பும் சேர்ந்திரு கரமும் எஃகின்  
தடம்படு வாறி ருக்கும் செந்நிற மேனி கொண்டோன்.  
பழந்தது சேற்றின் தீட்டுப் பட்டிடைக் கச்சாஸ் கால்கள்  
கடுகுதி கொண்டான் வேலைக் களைப்பறி யாதான் போன்றே.

1185

திமிலொட்டைத் திமிலை யொக்குந் தோற்றுத்தில் உயரினத்தில்  
அமைந்தன வாகு மன்ன அழுகுவென் எருதி ரண்டு  
சமமாக நூக்குத்தை ஏந்திச் சென்றன வயற்ப ரப்பில்  
கமத்தொழில் கற்ற நிந்த கலைஞர்கள் போனு மாமே.

1186

காலைகள் தேகக் கட்டின் கோன்மையைக் காட்டு மாறு  
தோளினை மேலு யர்த்திச் சென்றன ஓட்டு கின்ற  
காலையின் வேகத் திற்கு கைத்தரும் பாங்கு கொண்டோ  
ஆலையாள் வெல்லு கின்ற ஆற்றலோ அறிவா ராரோ.

1187

புனலொடு குழமுந்தே ஏரின் புரட்டலில் புரண்ட பூமி  
கனதியை இழந்து சேறாய்க் கரைந்தது விதைப்புக் கேற்ப  
தனித்தனி உழவர் தத்தம் செய்கையில் கருத்தாய் நின்றார்  
மனுப்பலம் மலையைக் கூட மாய்த்திடும் என்பார் போன்றே.

1188

காமினி அபயன் அந்தக் காலையாம் தூட்ட என்று  
நாமமிட்டமைக்கப் பெற்றோன் நாட்டின வரச னானோன்.  
பூமியை ஆள வந்தோன் பூமியை உழுதல் நோக்கி  
காமக்கண் விரிந்தா னோர்பெண் களமேட்டில் நின்ற வாரே.

1189

நீண்டுயேர் தோற்றம் கண்கள் நீலோற்ப னாங்கள் வண்டு  
தீண்டாத கமலம் தேகம் செந்நிற வண்ணம் மார்பில்  
பூண்டதாம் பட்டாடைக்குள் பூரித்த மார்ப கங்கள்  
காணாத இடைபின் பிட்டம் கர்ப்பகக் கனிக ளாமோ.

1190

“வாருங்கள் போதும் மேலே வாருங்கள்” என்றாள் அன்னாள்  
தேரூருந் தேகம் மண்ணில் தினைப்பதைச் சகிக்க மாட்டாள்  
ஏர்பிடத் தானு கின்ற இளையவன் அவனை நோக்கி  
இரிரு வயல்கள் இன்னும் உழுதுவிட்டகல்வே னென்றான்.

1191

“கதி கொஞ்சம் பொறுவென் ஹோனைக் கழிந்தனள் வயல்வே லைக்காம்  
அதிகம்பே ருள்ளார் நீங்கள் அதற்குரித் துடையா ரல்ல  
விதித்தது போர்ப்ப யிற்சி வீரர்க்காம் வீரர் நீங்கள்  
மதிகொள்க வருக வென்றே மனையானை மனையாள்

கேட்டாள். 1192

சிரித்தனன் மனத்துக் குள்ளே தன்னிலை ஓர்ந்தோ னாக  
வரித்தனன் மலையை கத்தை வாழ்புல மாகத் தந்தை  
விரித்திட்ட வலையில் தப்பி வந்தனன் சைனி யத்தை  
இருத்தியே மகாகங் கையின் ஏற்றதாம் புத்தில் அன்றே.

1193

மகாகங்கைக் கரையி ருந்து மற்றவர் தவிர்த்து மட்டும்  
புகுந்தனன் கொத்தும் வையுள் பரிவழி சுமந்த தாகும்  
அகப்புறப் பெருஞ்சா வைக்குள் அடிவைத்தான் கண்டா னாங்கோர்  
திகைப்புறாங் காட்சி நோக்கத் தாக்கினான் கொடுவாள் கையில்.

1194

கண்ணிலை பட்ட காட்சி கரையினில் பல்லக் கொன்று  
தனிமையில் தனித்தி ருக்கத் தூக்குவோர் தம்மை மூவர்  
தனித்திட வைத்து காவல் தாங்கினர் பல்லக் குள்ளே  
மனைத்திரு இரண்டி ருக்க மூர்க்கராய் மூவர் நின்றார்.

1195

அணிகலன் அனைத்தும் வேண்டி ஆணையிட டார்கள்: பெண்கள்  
பணிந்திடார் மறுத்தார் பொல்லார் பலாத்கார முயற்சி கொள்ள  
துணிவினை இழுந்தார் கத்தத் தலைப்பட்டார் ஒலியே மூப்பக்  
கணத்தினுள் உணர்ந்தான் ஆங்கு காமினி உதய மானான்.

1196

தாங்கிய கைவா ளோடு தாவினான் கொள்ளள யர்மேல்  
வேங்கையின் சீற்றம் அந்த வாள்வீச்சில் மினிரும் மாற்றார்  
தாங்கிட மாட்டா ராகத் தம்முயிர் தப்பி யோட  
வாங்கினன் பார்வை யந்த வளிதையர் கண்ணுள் தோய்ந்தார்.

1197

வயோதிப மாதொ ருத்தி மற்றவள் மகள்போ லாவாள்  
உயர்குதிப் பெண்டிர் போல உருவத்தில் சமைந்தி ருந்தார்  
யயந்தெளிந் திருந்தார் காத்த பணிக்கென அன்னை நோக்கி  
நயம்பட உரைப்பாள் “வீர நன்றி”யென் றகம்பு ரித்தே.

1198

கொத்மலைக் கிராம மக்கள் கெளரவத் தலைவர் என்றன்  
உத்தமக் கணவர் உற்றாள் ஓரேமகள் எம்மின் என்றே  
புத்திரி “கதி”யை அன்னை புதியவன் தனக்கு ரைக்க  
வித்தான்றும் விழிகள் அந்த விண்மக ளாப்பாள் மீதே.

1199

ஊன்றிய பார்வை மீட்க உவப்பின்றித் தரிக்க வெட்கம்  
தோன்றிட நிலம்பு கைத்தாள் தோகைதன் பார்வை தன்னை  
வேண்டினான்.விடைதாய் கேள்வி விடுத்தனள் “வீர் நீர்யார்”  
காண்புல னகற்றிச் சொல்வான் “காமினி என்பேர்” என்றே. 1200

“உருகுணைக் கவன்தீ சன்றன் உற்றதாம் படையில் வீரன்  
சிறியவன் நானாம்” என்றே செப்பினன் நம்பும் வாறே  
இருவரும் அவன்றன் வார்த்தை ஏற்றனர் போலு மாக  
மறுமுறை கரங்கள் கூப்பி வணங்கியே நன்றி யென்றார். 1201

மருவிய இடரைத் தூசாய் மதித்தெமை மீட்ட இந்த  
ஒருவனே இவ்வாறாயின உருகுணைப் படையி லுள்ள  
பெருந்தொகை வீர ரொன்றின் பலம்பெரி தாகு மென்று  
கருதினள் இளையாள் நாட்டின் காவலை நினைந்த யர்ந்தாள். 1202

“என்னதாம் நோக்கம் வந்தீர் ஈங்கென” அன்னை கேட்க  
சொன்னனன் “சிறிது காலம் தங்கியிப் புலத்தில் வாழ  
மன்னரின் ஆடை அஃதாம் மொழிந்திட லாகா நோக்கம்”  
என்றதும் அவள்பால் அன்னான் எதிர்நோக்கா வார்த்தை  
கொண்டான். 1203

நல்லதே அவ்வா றாயின் நமக்கெனச் சொந்த மான  
இல்லமொன் றாங்க ஞக்காய் ஏற்பாடு செய்ய லாகும்  
தொல்லையில் வென்றால் நீருந் தொடர்ந்ததில் வேண்டு காலம்  
நல்லது நாடு மட்டும் நிலைத்திட லாமே என்றாம். 1204

ஏற்றனன் விருப்பைச் சுற்றும் எதிர்பாரா வாய்ப்பென் றெண்ணி  
வேற்றவர் என்று நோக்கா வாறுவர் உதவி னார்கள்  
ஏற்றவா றனைத்தும் தந்தை இல்லத்தில் பொருந்தச் செய்ய  
காற்றுள்ள போது தூற்றுங் கருத்தொடு நலன்கொண் டானே. 1205

கிரிமித்ரா என்பா ரந்தக் கிராமத்தின் தலைவர் நல்லா  
பெருமனால் கொண்டார் நன்றிப் பெருக்குடன் உதவலானார்:  
விரும்புவ தனைத்துஞ் செய்தார் வேண்டியுஞ் செய்தார் தம்மின்  
இருவரைக் காத்த செய்கை இதயத்தில் நிலைத்த தாலே.

1206

வந்ததாஸ் கார ணாத்தை வென்றிட வேண்டும் என்ற  
சிந்தையில் காக்கை வள்ளைன் தனயனாம் அபயன் நானும்  
எந்திரம் போலி யங்க எலாம்நல மாகும் வாகே  
விந்தையில் அவன்பின் னாளில் வரலாறு பேசும் வீரன்.

1207

கொத்மலைப் பிரதே சத்தின் காளையர் பத்துப் பேரை  
ஒத்திட வைத்தான் தம்மின் உள்ளோக்கை உரையா வாறே  
யுத்தத்துக் கான எல்லா உடல்வழிப் பயிற்சி வெல்லும்  
யுக்திக ளனைத்தாங் கற்றே உயர்வழக் செய்திட்ட டானே.

1208

போர்க்களப் பயிற்சி கொண்ட பத்தினாம் வீர மல்லர்  
சார்பினில் பத்துப் பத்தாய்ச் சேர்ந்தனர் நூறாய் மாறும்.  
பார்த்துளாம் அதிச யித்தார் புகவிட மளித்த மித்ரா  
ஓர்வினா அறிய மாட்டா உந்திட வினவி னாரே.

1209

எனிந்த முயற்சி யென்றே எழுந்தது வினாவும் கேட்டு  
சாணிடந் தானும் நாட்டில் தமிழ்பா லிலாதோ மூத்தல்  
வேணுமிப் படையும் நாங்கள் வென்றிடத் தமிழு ராட்சி  
உண்டுயில் இலையை னக்காம் ஓன்றிடு மட்டு மென்றான்.

1210

மகாகங்கை கடந்து நாங்கள் முன்னேறு காலை இந்தப்  
பகுதியின் படையுங் கூடப் புறப்பட்டு வருதல் வேண்டும்.  
வகைப்படின் பொத்த தர்மம் விரவிட இனத்தின் மானம்  
வகைப்பட உரிமை கிட்ட வரித்ததிம் முயற்சி என்றான்.

1211

இனப்பற்றும் தம்மப் பற்றும் இணைந்ததாம் நாட்டுப் பற்றும்  
கனத்தது மொழியில் வீர காயினி உணர்ச்சி பொங்கச்  
சினத்தொடு பேசக் கேட்டு திருப்திகொண்டு) உன்றத்த வைவர்  
தனையவன் மார்பி னோடு சேர்த்தனைத் திதயம் பூத்தார்.

1212

உன்போன்ற வீர ருண்டேல் உறுதியாம் வெற்றி நாட்டை  
அன்னியர் புறத்தி ருந்தெம் ஆட்சிக்குள் கொணரல் கூடும்  
என்னினா லான எல்லாம் இயற்றுவேன் கேள்நீ என்றே  
சொன்னதும் மகிழ்ந்தான் மன்னன் திருமகன் அபயன் என்பான். 1213

கொத்மலை இருந்த காலை காயினி அபயன் ஆக்கு  
சக்திமிக் குடைத்தாம் வீரச் சைனியம் ஓன்றை ஆக்க  
வித்திட்டான் வெற்றி கண்டான் வினையிடை மக்கள் தம்மின்  
அத்தனை பணிக் ஞக்கும் அனுசர ணையு மானான்.

1214

உலைக்களம் ஓன்ற மைத்தே உருக்கினால் வாள்வேல் அம்பு  
விள்ளட்டி கவசம் போன்ற வகைப்படு போர்க்க லங்கள்  
கில்லையென் றதுவு மற்றே ஏற்றவை முழுமை யாக்க  
எல்லாமே செய்தான் ஊரார் இணங்கியே உதவி னார்கள். 1215

ஓய்வென்றோர் பொழுது மற்றே உழைத்தனன் களனி உய்ய  
வாய்ப்பினைப் பயன்கொண் டான்நெல் வயலிலும் பணிகள் செய்தான்  
ஆயன அனைத்தும் ஊரின் அதிபரின் மனத்தைக் கவ்வச்  
சேயிமை “கதி”ய வன்றன் தோள்பற்று நிலைக்குள் ளாகும். 1216

யாரென அறிய மாட்டார் இருவரும் தன்னை யோர் போர்  
வீரனென் றுரைத்த தாலே வேந்தனின் செல்வ னென்றால்  
ஊரொடு ஊர்த்த வைவர் ஒப்பிடார் சமமாய்க் கொள்ளக்  
காரணம் பொய்க்கு மென்றே கூறினன் பொய்யொன் றன்னாள். 1217

திருமணம் நடப்ப தற்குந் தோததாய்ப் போன தஃதும்  
திருமணம் பொருந்தி னாலும் இடைவெளி பெரிதென் றாகும்  
விரும்பியே மணந்தான் ஒன்றி வாழ்ந்தனர் வயல்வி டுத்து  
திருவரும் இல்லம் வந்தார் திருப்பரும் இழப்ப றிந்தார்.

1218

புரவியில் “கதி”யை ஏற்றிப் புறப்பட்டே இல்லம் சேர  
உருகுணைப் படைத்த வைவன் உடன்பரி வாரத் தோடு  
சிரந்தாழ்த்தி வணக்கம் செய்தான் சூரநி மலனுஞ் சார்ந்தோர்  
பெருமொலி கிளர்த்த தாகும் புலமெலாம் அதிரும் மாறே.

1219

“யுவராஜா காமி னிக்கு ஜயவேவா” என்ப தாக  
அவனுற்ற அனைத்துப் பேரும் ஒன்றித்தார் குரல்கொ டுத்தார்.  
புவிவிண்டு பிளந்து தம்மை பாதாளத் திழுத்த பாங்கில்  
இவைகண்ட “கதி”யின் தந்தை கதியுடன் அதிர்ந்தே நின்றார்.

1220

“திருதிரு” வெனவி பூத்தார் தந்தையும் மகனும் என்ன  
மருவிய தெம்பால் இவரோர் மன்னரின் புதல்வ ரென்றே  
உரையாது போன தென்னே உடலெலாம் பதற வேர்த்தார்.  
தரைவரை சிரம்ப தித்தார் தந்தையும் தம்கோன் என்றே.

1221

கையினில் தோள்கள் தாங்கிக் காமினி யுரைப்பான் உங்கள்  
செய்கையை ஓப்பேன் என்றன் துறைவியின் தந்தை நீங்கள்  
மெய்யாய்ன் தந்தைக் கொப்பீர் முறையல பணித லென்ன  
“ஜயாந்ரி என்றன் மன்னன் ஆகுவீ” ரெனக்க னிந்தார்.

1222

கண்களீர் குளமாய்க் கண்ணீர் கசிந்தகு மாறிப் பிஞ்சுப்  
பெண்மன மேங்கும் ஒன்றும் பேசிட நாவை மூடே  
என்னதான் நடக்கு தென்றும் இனங்காண மாட்டா வாறாம்  
அண்மினான் மன்னன் செல்வன் அனைத்தனன் அடங்கி னாளோ. 1223

- விம்மினள் மார்போ டொன்றி விளக்கினன் கார ணத்தை:  
நம்பினள் பொய்யை முன்னர் நானுரை செய்த தாலே  
தம்மனச் சாட்சி யுந்தச் செப்புவான் “தேவி! உன்னை  
நம்பிடச் செய்தேன் என்னை நீபாறுத் தருள்வா” யென்றே.                    1224
- “வாழ்வில்நான் கொண்ட தான விலைமதிப் பற்ற செல்வம்  
கேளோந்தன் தேவி நீதான் கரம்விடேன் தாங்க மாட்டேன்”  
வாளேந்துங் கைக ஞக்குள் வாங்கினான் வதனம் ஏங்க  
விழுந்தன விழிந்ர் வீரன் வரித்ததன் பலமி முந்தான்.                    1225
- தகர்த்தனன் அமைதி வந்த தளகர்த்தன் சொல்வான் “மன்னா  
புகுந்ததெம் மாமன் னரதும் புனிதநல் ஆவி விண்ணே  
தகுமீமக் கிரியை யெல்லாம் தாயொடு தம்பி தீசன்  
வகுத்தவா றியற்றிச் சென்றார் வேண்டாத தொன்றுஞ் செய்தே.                    1226
- வரன்முறை பிழைத்தே நீங்கள் வதிபுலம் இலாத வேளை  
உருகுணை மன்ன னாக ஊர்ப்பறை செய்து கோணாய்த்  
தரித்தனன் கிரீடம் பின்னர் தாயொடும் பட்டத் துக்காஸ்  
கரியொடுந் திகவாப் பிக்காம்” கூறினான் கோன்சி னந்தான்.                    1227
- கோவையின் கனியென் செம்மை குருதியின் சிவப்பாஸ் கண்கள்  
காவிய சேதி கேட்டுக் கொடுவெறி கொள்ளும் நெஞ்சம்  
கேள்வியொன் றுதிரும் வாயால் “கொண்டனோ கிரீட” மென்றே  
யாவையு மறிந்து வந்தோன் ஏற்றனன் “ஆமாம்” என்றே.                    1228
- அமைச்சர்கள் ஒன்று கூடி ஆக்ஞையிட டார்கள் அன்னார்  
எமையடுன் போகச் செய்தார் இன்றோம் செல்லல் வேண்டும்  
அமைவுறின் யுத்த மொன்றும் இருவருக் கிடையி லென்றால்  
எமைப்புலம் சார மன்னர் இணாங்கிலார் ஏவிச் சென்றார்.                    1229

இன்னாவற் கூபுத்தின்

“தண்டிக்க வேண்டு மந்தத் துரோகியை சத்தா தீசன்  
தன்னெனயே தான ழிக்கக் துளீந்தனன் உருகு ணையின்  
மன்னனுக் கான சேனை முற்றுமே வேண்டா என்மேல்  
கொண்டுள படையும் இந்தக் கொத்மலைப் படையும் போதும்”. 1230

சிங்கத்தின் சிற்றும் கண்ணில் தெறித்தது “சத்தா தீசன்  
பங்கமுற் றழியச் செய்வேன்: பிறப்பிலென் உடன்பி றந்தான்  
இங்ஙனந் துரோகம் செய்தால் எப்படிப் பொறுப்போ” என்றான்.  
சிங்களர் விழவுக் கென்றே தோன்றியோன் அபயன் என்பான். 1231

சோகத்தின் உருவாய் முற்றுஞ் சமைந்தவா றிருந்த நங்கை  
சோகத்தைப் போக்கு வான்போல் சென்றனன் அருகில்: வேந்தன்  
ஆகாது வருந்தல் நீயெய் ஆவியைச் சுமந்துள் ளாய்ந்தான்  
ஏகியென் கடைமை நீக்கி இவணுகென அடைவே என்றான். 1232

துரோகியை நிலத்தில் சாய்த்துத் திரண்டதோர் படையி னோடு  
பொருதுவேன் எல்லா என்மேல் பற்றுவேன் இமுந்த மன்னை  
மருவிடும் வெற்றி என்பால் முழுநாடும் வசமென் றாகும்:  
பொறுத்திரு சிறிது காலம் போய்வர விடைதா என்றான். 1233

“உருகுணைச் சிறிய தேச அரியனை யல்ல நீயே  
பொருந்திடும் முழுமை நாட்டுன் பட்டத்து மகிழி யாவாய்  
தெறிந்துகொள் விரைவி லுன்னைத் தேநான் வருவோ” என்றான்.  
பிரிந்திடத் தெம்பி லாதாள் புயத்திடை தவழ்ந்திட்டாளோ. 1234

பெருகிய கண்ணீ ரோடு பேசிட வார்த்தை யற்றே  
மருவிய பிழியி ருந்து மீண்டனள் அவனும் வேண்ட  
நிரந்தரப் பிரிவொன் றில்லை நிச்சயம் வருவே என்ற  
திருமொழி நெஞ்சத் தூன்றத் தனித்தனள் விடையுந் தந்தாள். 1235



திக்காபயன் கோரிக்கை விட்ட படலம்

அறுசீர் விருத்தம்

அனுராத புரத்தின் ஆட்சி ஆலோச ணைக்காம் கூடம்  
இனந்தெரி யாத வாநோர் இறுக்கத்தில் இருந்த தாங்கு  
பொருந்தினோர் வதனம் நோக்கின் பெரியதோர் அரசுச் சிக்கல்  
உருவான பாங்காம் மன்னர் உணர்வினில் தனித்தி ருந்தார். 1236

மந்திரச் சுற்றத் தாரும் மதகுருத் தவத்தி னோரும்  
புந்திஶால் பால ஸத்தோர் படைத்தள கர்த்தோர் மன்னர்  
சந்ததித் தொடர்காக் கின்ற தனயனும் அரச தேவி  
வந்தவை வீற்றி ருந்தார் விடைகாணு நோக்கி லுற்றார். 1237

காவலர் முகத்தை நோக்கிக் கொடுமூடி யுரைப்பான்: உற்றோர்  
நாவினை அசைப்பா ரற்றே நினைப்பெலாம் ஒன்று கூட்டிச்  
சேவித்தார் செவியினாட்சி திறம்பட அமைதி காத்தார்.  
யாவுமே புதிதாம் செய்தி இருப்பவர் தமக்கா மன்றே. 1238

உருகுணை மன்னன் சாவும் உண்டான இடைவை ஸிக்கென்று)  
உரியவன் இல்லாப் போழ்துதே அடுத்தவன் தீஸன் தானே  
உரியவ னாகக் கொண்டவ வாட்சியை வசம தாக்கிக்  
கரியொடு தாயைக் கூட்டிக் கொண்டகன் றிட்டா னென்றும். 1239

கட்டிலுக் குரியான் மூத்தான் காமினி அபயன் றன்னை  
எட்டவைத் திருந்தான் துந்தை ஏவலுக் கஞ்சியக்கால்  
பட்டத்தைக் காக்க ஆட்சிப் புறத்தினர் தூது னுப்ப  
விட்டிலன் படைக ளோடு புறப்பட்டான் றுகுணை வந்தான்.

1240

குருமாரின் ஆசி யோடு காமினி அரச கட்டில்  
பொருந்தினன்: தீச னுக்குப் பட்டத்து யானை யோடு  
தருவிக்கத் தாயைத் தூது செய்வித்தான்: தம்பி சற்றும்  
பொருந்தினா னல்லன்: பின்னர் பகைமுற்றிப் போரா கிற்றே.

1241

பலநாறு பேர்கள் போரிற் பலியானார் ஈற்றில் தீசன்  
நிலைத்தனன் தோல்வி யில்தான் நாடினான் புத்தர் பள்ளி  
நிலைமையை அறிந்த தேரர் நாடினார் கிருவ ருக்குள்  
உலவிய பகையைக் கொல்ல இறங்கினார் தாயு வந்தாள்.

1242

மீண்டனன் தாயி ளோடும் மாட்சிமைக் கரியி ளோடும்  
புண்டனன் சபதம் எம்மேல் படைநடத் திடுவ தென்றே  
வேண்டுவ தனைத்தும் சேர்த்து வந்துளான் நம்மை அண்மி  
வேண்டும்நாம் விழிப்புக் கொள்ள விவரங்கள் இன்னும் உண்டு. 1243

ஆயிரக் கணக்காம் வீரர் அவன்படை தன்னில் இன்னும்  
ஆயிரம் பல்லாயிரமாம் ஓயுதத் தளவா டங்கள்  
வாய்த்துன பரிகள் யானை விவரத்துள் ளடங்க மாட்டா  
காய்கறி யுணவுப் பண்டம் கொண்டதாம் வண்டி நாறே.

1244

கொடுமுடி சபையின் முன்னே கூறுவ தனைத்துங் கேட்டே  
அடுத்தரை செய்தார் மன்னர் அஞ்சிடேன் போருக் கென்றாம்  
விடுத்தது தவநா கிற்று வரித்திடா தெம்முள் என்றும்  
விடுத்ததோ இறைமை காக்க வேண்டுமென் றாகு மென்றே. 1245

மகாகங்கை அருகி வூள்ள முக்கிய அரண்கள் கோட்டை  
தகர்த்தவர் வருவ தொன்றுஞ் சிறிதல்ல முயற்சி ஓரீர்.  
பகவுக்குள் ளாகா என்று புகன்றிடத் தூதன் சொல்வான்  
பகைவர்கள் மதத்தைக் காட்டிப் பலன்கொளத் துணிந்தா ரென்றே. 1246

“அனுராத புரத்து யுத்தம் அமைந்திடும் புனித யுத்தம்”  
எனப்பறை சாற்றி யுள்ளார்: ஐந்நாறு பிக்கு மார்கள்  
மனைகொண்டார் ஆசி கூற மகாகம விகாரை தன்னில்  
எனவறிந் துள்ளேன் என்றான் இன்னும்பல் சேதி சொல்வான். 1247

“பிரசாரஞ் செய்கின் றார்கள் புனிதப்போர் சிங்க ளர்தம்  
உரிமையைக் காக்க” வென்றும் “ஒன்றிடும் விடுத லைக்கும்  
உரியதாம் தமிழ் ராட்சி ஊனப்பட்டழிய” வென்றும்  
பெரியதாய்த் திட்ட மிட்டுப் பொய்யுரை வீரர்க் குள்ளாம். 1248

மதச்சார்பே யற்ற மன்னர் மாட்சிமை கண்கொள் ளாது  
மதவெறி யூட்டு கிண்றார் மக்களைத் திசைதி ருப்ப.  
பொதுநீதி அனைவருக்கும் பாகுபாடற் றுட்சி  
எதிர்த்திட வக்கில் ளாதார் வேண்டாத பழிக ளஃதே. 1249

அனுராத புரத்தில் பெளத்த ஆலய மனைத்தும் எம்மின்  
சனத்தவரால் பூந்து தரைமட்ட மான தென்றும்  
மனத்தினுக் கொவ்வாப் பொய்யை மக்களின் வெறுப்பைத் தோற்ற  
இனங்காட்ட முயலு கிண்றார் இனுமது போலும் வேறாம். 1250

உண்மைக்கோர் அழிவே யில்லை உருகும்பொய் தீயில் பட்ட  
பண்டத்துக் கிணையாம் வெந்து பொசங்கிடும் எல்லா ளன்னோர்  
பெண்ணுக்கு நிகரென் றாகான். படைத்தள தர்த்தர் என்போல்  
தன்மானங் கொண்டோர் வீர் தாழுமல் வாறாம் என்றார். 1251

படைப்பலந் தனைப்பெருக்கிப் போதுமாம் ஒயுத தங்கள்  
 உடையுண வனைத்துங் கூட்டுத்தர விட்டார் மன்னர்  
 உடன்கரைக் காவ லெல்லாம் உறுதிகொண் ழிட்டுமே: கோட்டை  
 இடைப்படும் எல்லை கூட இருக்கட்டும் அதுவா றென்றார். 1252

கொடுமேழி மேலும் ஏதோ கூறிட உன்னி நிற்க  
 அடுத்தென்ன உண்டா மென்றே அரசரும் வினவச் சொல்வான்.  
 கிடைத்ததோர் தகவல் மன்னன் கவந்தீசன் மனையாள் கூடப்  
 படையுடன் வருவ தாகப் போர்க்களாப் புலத்துக் கென்றான். 1253

வழக்கத்தி லில்லா வாறு விகாரமா தேவி யுத்தக்  
 களத்துக்கு வருத லென்ற கூற்றினைக் கேட்ட போது  
 விழித்தன ஓருவர் கண்கள் மற்றவர் கண்கள் நோக்கி  
 முழுச்சை தனிலு மந்த மாற்றத்தை உணர்த லாகும். 1254

எல்லாளன் அமைதி காத்தார் ஏனிந்த வாறா மென்று  
 சொல்லாமற் சொல்லும் நெஞ்சம் சென்றநாள் நிகழ்வை மீட்கும்  
 வல்வினைக் காத லேற்க விரும்பாத போது நின்னை  
 இல்லாது செய்வே ணென்றே ஏற்றதாம் சுதம் தேரார். 1255

துட்டகா மினியா லன்னாள் தோன்றிடும் சமரை வெல்லத்  
 திட்டங்கள் வகுத்தார் மன்னர் தளகர்த்தர் தம்மோ டொன்றி.  
 கட்டளை பிறந்த தெல்லாக் கரையோரக் காப்ப ரண்கள்  
 உட்படுள்ளுங் காவல் உறுதிகொண் ழிடவென் றாகும். 1256

வான்சுட்டிப் பரிதி மேற்கே விண்ணம் ஒளியு மட்டும்  
 ஊன்றிய தலையும் யுத்தம் உடன்படு வியூகம் தீட்ட  
 தோன்றினான் மன்னர் முன்னால் தலைதாழ்த்திச் சேதி காவி  
 வேண்டுவ தென்ன சொல்ல வினவிட அவனு ரைப்பான். 1257

கவந்தீஸன் முதன்ம னைவி கருவினில் உதித்த மைந்தன்  
 இவனுங்கள் சமுகங் காண இணாப்கிவெந் துள்ளா னன்றான்.  
 அவைமுழிந் தணைத்துப் பேரும் அகன்றிட எழுந்தார் மன்னர்  
 அவைதொடர்ந் திட்டும் என்றார் அனைவரும் இருக்கை

கொண்டார். 1258

வியந்தனர் உற்ற பேர்கள் வந்ததன் நோக்கந் தேரார்  
 வியந்திலை அரசன் நோக்கம் வரித்ததன் வினைவாய் நாவும்  
 பயந்தது வார்த்தை தம்மின் பட்டத்து மகிழி பாலாம்  
 “வயப்பட லாகு மொக்கும் விபூடனர் தேவி” யென்றே.

1259

“கவந்தீஸ மன்னர் செல்வா கனஞ்செய்தோம் வருக: மன்னர்  
 உவந்திலா மகிழி பெற்ற அன்பரே வருக” என்றே  
 அவைவந்த திக்கா பாயன் அரசினை இழுந்தோன் றன்னை  
 உவப்பொடு வரவேற் றார்மன் உயரிய இருக்கை தந்தார்.

1260

அனைத்தையும் அறிந்தோ னாக அரசரைக் கண்ட போத்து  
 முனைந்தனன் கேள்வி யொன்றை மன்னர்பால் வினவ ஓரந்து  
 தனக்கெலாந் தெரியு மென்ப சொல்லுவார் “உன்ற னன்னை  
 எனக்குடைத் தாகுஞ் சென்னீர் ஏற்றவ எதனா லென்றே..”

1261

தாய்தமிழ்க் குருதி கொண்ட தப்பொன்றே நின்றனுக்கு  
 வாய்க்காது போன தாட்சி. விகாரமா தேவி மைந்தன்  
 தாய்தந்தை இருபே ரும்மே சிங்களர் என்ற தால்தான்  
 வாய்த்தது யுவரா ஜன்பேர் வரித்திட முழியு” மென்றார்.

1262

எல்லாளன் உபச ரிப்பை ஏற்றபின் திக்கா பாயன்  
 சொல்லுவான் “இலையோர் பேருந் தனியிரத் தங்கொண் டோராம்  
 சொல்லிழில் அனைத்துப் பேரும் சார்ந்துளார் கலப்பி” லென்றான்  
 வல்வினை யொன்று தோன்றி வருவதும் விளம்பு வானே.

1263

“உருகுணை அரசுகட்டில் உரியதாம் எனக்குத் தந்தை  
பொருந்திலா தளித்தார் தம்பி பெற்றனன். இன்று தானோர்  
பெரும்படை யோடே யுங்கள் புண்ணிய ஆட்சி மீது  
பொருதிடநாட்டாங் கொண்டு புறப்பட்டான் அருகி வூற்றான்.

1264

மகாகங்கை தாண்ட முன்னர் மறித்தவன் தலையைச் சீவி  
புகவேண்டும் உருகு ணைக்குள் பற்றிட வேண்டும் நீங்கள்”  
மிகுசினத் தோடு வார்த்தை மிளிர்ந்தது செவியுள் வாங்கிப்  
பக்ருவார் கூறும் உன்றன் பங்கிதில் என்ன வென்றே.

1265

“சேருவே ஞாங்க ளோடு தம்பியின் எதிர்ப்ப டையில்  
சேருவார் முந்நாறென்றன் கைப்படு வீரர் தாழும்  
சேருமென் சொந்த மான திக்காப கலையும் உங்கள்  
சீர்பெறும் ஆட்சிக் குள்ளாம் சொல்லுக்குள் அடங்கும் பாங்கே.

1266

“இதுபெருந் துரோக மாக இல்லையோ திக்கா பாயா  
உதவிட முனை கின்றாய் நீ உடன்பிறந் தானை வெல்ல”  
“மதிகொளின் இல்லை மன்னா முற்றுமே அரசி யல்லில்  
இதுவான்றும் புதிதே யல்ல என்னுடை அரசு கொள்ள..

1267

கோதாப யன்முன் நாளில் கதிர்காமச் சத்ரி யர்க்காம்  
மீதான உருகு ணையை முறையறக் கவர்ந்து கொண்டான்.  
தீத்தாம் சீங்க ளர்செய் துரோகத்தைச் சாரு மங்கு.  
நீதியே இல்லை நானும் நாடுனேன் கரந்தா ருங்கள்”

1268

“எவ்வாறாம் உதவி வேண்டும்” என்றாரு வினாவந் தோன்ற  
பல்விய மாகச் சொல்வான் “படைவென்று நாடு கொண்டு  
செவ்வையாய்ப் பாட மொன்றுந் தம்பிக்குப் புகட்டிப் பின்னர்  
இவ்வுக் திரைசெ வூத்தும் ஒருவனாய் எனக்க ஸிப்பீர்”

1269

“சிந்திக்கக் காலம் வேண்டும். தங்குக விருந்தில் தம்மில்  
இந்தப்பேரவையோர் ஆய்ந்தே எய்துவோம் முடிவும்” என்ன  
சந்திப்பைத் திக்கா பாயன் துண்டித்தே நகர்ந்தான்: ஆன்றோர்  
வந்தனர் ஏற்ப தென்னும் விடையினுக் கறியச் செய்தார்.

1270

வந்ததன் காரி யத்தில் வெற்றியுண் டான தென்னுஞ்  
சிந்தையில் மனநி றைந்தே சென்றனன் திக்கா பாயன்  
தந்தைபால் சிறுப ரப்பே சேர்ந்தது தம்பி தம்மின்  
சொந்தமாய்ப் பெரும்பு லத்தைச் சேர்த்ததை எண்ணி

நொந்தான். 1271

போரினில் வெற்றி கொண்டால் பேசிய வாறு செய்ய  
நேருமே எல்லா ஸர்க்கு நிச்சயம் கிடைக்கும் நாடு  
பாராஞ்சும் பாக்கி யத்தைப் பெற்றிட லாமே என்று  
தேர்ந்திடத் திருப்தி யோடே தலைநகர் விட்ட கன்றான்.

1272



**அரண்கள் சரிந்த படலம்**  
(அம்மதீர்த்தம் அந்நியர் கரம்)

கவிவிருத்தம்

கங்கையி னோர்புறத் திருந்ததைக் கடந்திடச்  
சாங்கற்பங் கொண்டவன் காமினி அபயனும்  
பொங்குமா பெருங்கடல் போலவே சைனியம்  
தங்கிய கண்டுமே செருக்குளங் கொண்டனன்.

1273

திங்களொட்டாகின தலைநகர் விட்டவர்  
இங்குற வைக்கவே ஏந்தினார் பற்பலர்  
சிங்கக் கொழியினைச் சேனைமுன் னாகவே.  
புங்கமு ணைப்படு பெருவேலின் கொழியுமாம்.

1274

புத்தரின் தாதொன்று பதிந்ததாம் வேலதே  
உத்தம மானதென் றுறுத்துவர் பெளத்தர்கள்.  
புத்தத்தின் வெற்றியில் உண்டதன் பங்கெனுஞ்  
சத்தியம் அவர்வழி செப்புதல் வேண்டுமே.

1275

படையணி முன்னிகலை பேசுவான் காபினி  
திடம்படு வார்த்தைகள் கோத்துமே சினத்தனன்.  
“உடன்பட வில்லைநான் யுத்தத்துக் கதன்வழி  
கிடைத்திடு போகங்கள் கொண்டிட” வென்றனன்.

1276

“பெளத்த சாசனப் பெருமையைக் காத்திடப்  
பெளத்தராம் சிங்களர் பரம்பரைப் பேர்களும்  
கைத்தலம் கொண்டுமென் கோன்மையை ஏற்றிட  
வைத்தநற் குறியதே வேறில்” என்றனன்.

1277

குளுரை கேட்டதும் ஜயகோஷம் விண்ணினைத்  
தூள்படச் செய்யுமால் சேனைபா லெழுந்து  
வாழ்த்துரை போருக்கு வழங்கிய வாறைனவ்  
வேளையி ருந்ததாம் வேந்தனும் வாழ்த்தினான்.

1278

கரைபுரண் டிருக்கரை கிழித்துமா கங்கையும்  
பெருக்கெடுத் தோடுப் படைகொண்ட யானைகள்  
அருகினில் நீண்டுயேர்ந் தடர்ந்ததாம் மூங்கிலைக்  
கருவினோ டிமுத்தவை கசக்கியே யுண்டன.

1279

பாரிய மூங்கிலிற் பெருந்தொடை யகற்றினர்  
சீரிய வழியொன்று சுமைத்திட ஆற்றிடை  
நேரிய குற்றிகள் நான்கைந்து பினைந்தனர்  
சேர்ந்திட மறுக்கரை தெப்பங்க ளாகின.

1280

ஓரிரு நாட்களில் ஒடுங்கிடும் பெருக்கென  
நீர்மட்ட நிலைகளை நிதானித்த விற்பனர்  
சார்புற ஓதினர் தெப்பங்க ஞதவியால்  
சேலாம் மறுக்கரை தெம்புரை யானது.

1281

முதன்முதல் சண்டையும் மூண்டதூம் அங்குதான்  
எதிர்த்திடத் திராணியும் இலாதவர் போயினர்  
குதித்தோடு புனலிடை கரைந்திடு மண்கில்போல்  
எதிர்த்திட வந்தவர் இலாதொழிற் தடங்கினர்.

1282

தளகர்த்தன் சேத்தியன் சூரநி மல்லனால்  
இழுந்தனன் சிரசினை “அம்பதீர் தம்” மதன்  
விளக்கினை அனைத்தது வெற்றியை இழுந்ததால்  
அழித்திட நீண்டநாள் ஆனதும் உண்மையே.

1283

“அம்பதீர்த் தம்” மிக்க உறுதிகொள் கோட்டையாம்  
செம்மையாய்க் கொத்தளம் சேர்ந்துள நான்கு” தித்  
தம்பன்” ஆம்தலைத் தளகர்த்தன் தந்திரன்  
வம்பிடும் பகைவரை விடாதெதிர்த் தழிப்பவன்.

1284

வான்தொடு வாகினில் விட்டத்தில் அகன்றதாய்  
தோன்றிய தாமந்தத் திடமான கோட்டையும்.  
நான்கமைந் திருந்தன நாற்புறம் வாயில்கள்  
புண்டன எஃகினில் பெரும்பெருங் கதவுகள்.

1285

கோட்டையைத் தாக்குமுன் காமினி மன்னனோர்  
போட்டியை வைத்தனன் பெருவீர் பதின்மருள்  
மேட்டிமை யுறுதியை மதித்திடு நோக்கொடு  
காட்டினர் திறமையைக் கண்டுளோம் மகிழ்ந்தனன்.

1286

போரினை நடத்திடும் பெருவீர் ரண்னவர்  
யார்வெல்லு வாரவர்க் கேற்றதாம் வெகுமதிச்  
சீர்பெறு வாரெனச் செப்பினன் மன்னவன்  
காரிய மானது “கந்துல” வந்ததே.

1287

பட்டத்துப் பெருங்கரி பருகிடச் செய்தனர்  
மட்டிலா எண்டரு மதுக்குடம் மதும்பெற  
கொட்டினர் பெரும்பறை குழலொலி யொன்றிடக்  
கட்டையும் அவிழ்த்தனர் கந்துல வெருண்டதே.

1288

கானகக் களிறுடல் குலுக்கியே முன்வர  
யானையை அடக்குவோன் யாரெனக் கேட்டனர்  
நானென வந்தனன் நந்தமித் தீரனுடன்  
வானையும் விண்டது வாழ்த்தொலி விந்தையே.

1289

யாருமே முன்வரா நிலையினில் நானென  
வீரப் ராக்கினன் வந்தனன். தொடையினில்  
ஈர்கரந் தட்டியே எதிரிட்ட கரியின்கூர்ப்  
போர்முகக் கொம்பினைப் பிடித்ததில் தொங்கினான்.

1290

துதிக்கரங் கைப்படான் தொங்கினன் தலையினைப்  
பதிக்குமே ஒயர்த்தியும் புரட்டி யானையும்  
அதிபலாங் கொண்டுமே ஆட்டிய போழ்திலும்  
விதித்திலை வெற்றியும் வீரனே வென்றனன்.

1291

கள்ளுண்ட போதையில் களிறுதன் பலமொலாங்  
உள்ளிடத் தேக்கியே உடல்கொண்ட சினத்தொடு  
பள்ளமும் மேடென்றும் பார்த்திலா வாறுமே  
துள்ளித்தி ரிந்தது சக்திவீ ணானதே.

1392

ஓடிய தெங்கனும் உதைத்தது கால்களை  
நாடிய தெதுவுமே நடந்திலை கணைத்தது.  
கூடிய தாஞ்செவி கைத்தலம் வீரனின்  
பாடுபோர்த் துந்தியே புயத்தினில் அமர்ந்தனன்.

1293

மற்றுமோர் சோதனை மல்லருக் கிடையிலாம்  
கொற்றவன் ஆணையைக் காத்திடு வாறன  
உற்றனர் பதினொன்றாம் உறுவினை கொண்டிட  
நற்செய் எல்லவே நுகர்வது கள்ளதாம்.

1294

பதினாறு கொத்துக்கள் பருக்ட வேண்டுமே  
உதிராது துளியெனும் உடலினில் நிலத்தினில்  
விதிபிறழ்ந் தால்வெற்றி விரயமாம் என்றனர்  
அதிலாரு வீரனே அருந்தினன் முழுமையாய்.

1295

நிமலவே வென்றனன் நாமாங்கொண் டான்”சர  
நிமலாவன் றன்றுடன் நிலைத்தது பின்னரும்.  
அமைந்தது தொடரப்போர் அணிதிரண் டார்களே  
நிமலனோர் வாயிலின் நாயக னாகினான்.

1296

கந்துல யானையும் கூடவே யதனுடன்  
நந்தமிக் திரவுமாய் நிமலனுக் குதவிட  
வந்தனர் தெற்குயர் வாயிலைக் காக்கவே  
முந்தியி ருந்தது மிகுபலந் தன்னிலே.

1297

உருகுணை முகம்நோக்கி உள்ளதால் எல்லாளன்  
பெரும்பலங் கொண்டதாய்ப் படைப்பலம் பிறவுமே  
பிறமுன்று வாயில்கள் போலன்றி உறுதியாய்  
அறுக்கை செய்ததோர் அதிசய மல்லவாம்.

1298

அரசவை கூட்டினான் எல்லாளன். அரசுயர்  
பெருமக்கள் ஓன்றினர். போரினினை வென்றிட  
உரியதாம் காரியம் ஓர்ந்தனர் அவையினில்  
கருத்தினைச் சொல்லிட கருத்தொன்றி னார்களே.

1299

“கிறுதிலுச் சூடவினில் கிருக்கும் வரைநாமும்  
பொருதுவோம் மண்டியிட் பழிவதொன் நிலைநிலை  
மருவலர் புறஞ்சாரின் வரலாற்றில் வாழுவோம்  
உரியதென் செய்வது உரையுங்க” ளளன்றனன்.

1300

ஒற்றர்கள் அறிந்தவை உரைத்தனர்: “மற்றவர்  
சற்றெனும் மன்னாருக் கெதிராகச் சமரிட  
முற்படு வானென மனாங்கொளா திருந்தது  
முற்றுமெம் பிழையென” மொழியுவார் வருந்தியே.

1301

பெரும்படை சேர்ப்பது பற்றிநாம் அறிந்துளோம்  
தெரிந்துமெம் படையினைப் பெருக்காது விட்டனம்  
வருந்துதல் தவிர்த்துநாம் வேண்டுவ தெதுவென  
உரையுங்க ளளன்றுபல் வாறுரை பேசுவார்.

1302

“காமினி படைவரு காலினெனத் தேர்ந்தவை  
நாமெதிர் கொண்டுமே நசுக்குதல் வேண்டுமாம்”  
“ஆமெ”ன அனைவரும் ஆமோதித் ததற்குயர்  
வாமனு மனைத்துமே வரித்திடத் துணிந்தனர்.

1303

மகியங்க ணையினை வந்தடைந் திருந்தனர்  
பகைவர்கள் சிங்களப் படையினர் பெருந்திரள்  
மகாவலி கங்கையை மீறிடா வாறுபோர்  
நகர்ந்தது பலநாட்கள் நரபலி கொள்ளையாம்.

1304

தந்திர மொன்றினை செய்தனன் காமினி  
புந்தியோ டோர்படை பின்புறக் கான்வழி  
வந்திடச் செய்தனன். விவரம் நிந்திலார்  
சிந்தைகு வைந்திடத் தடுமோறி நின்றனர்.

1305

பின்புறத் தாக்குதல் பெரும்படை புரிந்ததால்  
பின்னடைந் தேகிடும் பாற்படத் தமிழர்கள்  
சென்றனர் அம்பதீர்த் தம்வரை ஆங்குளோர்  
வன்மையாய் எதிர்த்திட வீறுகொண் டிருந்தனர்.

1306

கொன்றொழித் திடுவதே கொண்டதாம் நோக்கமாய்  
நின்றவப் படையினை வந்திப்படுத் திட்டனன்  
தன்னிக ரற்ற தித் தம்பானும் தளபதி  
மன்னனின் ஆணையை மனத்தினில் இருந்தியே.

1307

முப்பெரும் பிரிவினில் முன்னேறி வந்தனர்  
எப்புலம் நோக்கினும் எலாமவர் சைனியாம்  
செப்பிடில் அனுராத புரத்தன் தலைவிதி  
இப்போரிற் தீர்ப்புறப் போவது போலுமாம்.

1308

எல்லாளன் படையின்முன் னுள்ளதாம் காப்பரண்  
வல்லமை கொண்டதாய் வாய்த்ததால் வந்தவர்  
பல்வகை முயற்சிகள் பொருத்தியும் வகைத்திலார்  
வெல்வகை தோல்வியே வரித்தன ராமரோ.

1309

படைப்பலம் பெரிதென்ற போழ்திலும் காப்பரண்  
திடம்பெற அறுக்கையாய் திகழ்ந்ததால் மோதியோர்  
முஷந்திடும் இத்தோடு முற்றுமெம் கதையெனத்  
திடமழிந் தார்களே தாய்வந்து காத்தனள்.

1310

தோல்வியைத் தாங்குதல் தனக்குறு மென்பதால்  
கோல்கரம் பற்றிடக் குறுக்கிலோர் வழியினைக்  
கால்கொள் வைத்தனள் காமினி அன்னையும்  
கூல்கொண்ட கூட்சியின் தேறலா யாமரோ.

1311

வீழ்ந்திடா வீரத்தை வீழ்த்திட வேண்டிழன்  
கீழ்மையென் றாயினும் கொண்டிட எண்ணினாள்  
தோழமை கொண்டிடத் தித்தம்பன் மீதிலே  
வீழ்ந்தனன் மோகவ வையினில் தோற்றுமே.

1312

தன்னொடு வீரர்கள் சிலரினைத் தேர்ந்தெடுத்து  
அன்னவன் முன்றிலை அடைந்தனள் கூடவே  
வெண்ணிறப் பதாகையை வரித்தனர் தளபதி  
தன்னிலை மறந்தனன் சென்றவள் ஜயிக்கவே.

1313

சென்றனள் தித்தம்பன் துணையினை வேண்டினாள்  
பெண்வழி பலவீனம் பெற்றவன் பணிந்தனன்  
உண்டனன் அழகினை உடல்பசி நீர்த்திட  
எண்ணிய போழ்தினில் இருண்டது கண்களே.

1314

குறுக்குவாள் ஒன்றினைக் கழுத்தினில் பொருத்தமாய்  
அறுத்திட இயக்கினாள் அழிமதி கொண்டவள்.  
பறித்தது பிராண்னை படுகொலைக் கருவிதன்  
பிறப்பதன் பேறினைப் பெற்றதாய் மகிழ்ந்ததே.

1315

தளபதி தித்தம்பன் துணையற்றுப் போனதால்  
இழுந்தது பலத்தினை எல்லாளன் சேனையும்.  
ஆழ்கடல் மாலுமி அற்றதோர் மரக்கலம்  
போல்நிலை யானது பேரழி வொன்றிடும்.

1316

நான்கடி நகர்ந்திட நாதியற் றிருந்தவர்  
வான்கத வொழிந்தவோர் நீரைண யூடேர்  
தான்படு வாகினில் தடையறப் பாய்வபோல்  
ஊன்பசி கொண்டுமே உட்புக ளாகினார்.

1317

இங்னால் வரிபுத்தின்

பசிகொண்ட வோங்கைகள் புறம்நான்கும் பாய்ந்திட  
உசிரினுக் கஞ்சிடா உராங்கொண்ட சிம்மமாய்  
வசிபுலத் திருந்தவர் வெறிகொண்டு பொருதினர்.  
இசைந்திலை வெற்றியெவ் வொருவர்பா லாம்ரோ.

1318

வாள்கொண்டு தலைகளை வாங்கினர்: வேல்களும்  
ஆளறிந் துயிர்களை அள்ளிப்பு சித்தன.  
தோள்தாங்கு தூணியில் சயனித்த சரங்களும்  
வீழ்த்தின உடல்களை விசைகொண்டு சொருகியே.

1319

குன்றிரண் டொன்றுடன் ஒன்றெனக் கொண்டுமே  
நின்றெதிர்த் திடுவேபோல் நேர்கொண்டு கரிகளும்  
முன்னும் மோதின மேலுள வீரர்கள்  
சென்னிக் களைந்திடத் தோதன வாகுமே.

1320

பரிப்படை புகுந்திடப் பரிப்படை யெதிர்த்தி  
உருவிய வாளிரு பக்கமும் சுழன்றன  
மருவிய மருவரை மூர்க்கமாய் உறைந்தபேர்  
இருப்பிருந் தகற்றினர் எஞ்சின குதிரைகள்.

1321

கூறுண்ட உடலங்கள் குருதியைப் பொழிந்திடச்  
சேறுண்ட நிலத்திடை தனித்தனி யாகவே  
வேறுண்ட சிரங்களும் கைகளுங்க கால்களும்  
தாறுமா றாகவே சிதறிக்கி டந்தன.

1322

யானையின் கால்களில் இடறுண்ட முண்டங்கள்  
ஊன்பாதி போலவே உருண்டன: பத்ததி  
ஆனவை நசிந்துடன் சேற்றன வாகின.  
ஊனமுற் றோர்க்குரல் ஓங்கியை வித்ததே.

1323

இன்றுக்குப் பலவென உள்நுழைந் தோர்களால்  
வென்றிடும் வாய்ப்புடன் வாராத போழ்திலும்  
இன்றிய திறுதியில் ஒவ்வொரு அரணுமே  
சென்றது வந்தவர் தாழிடை சோகமே.

1324

மகாகங்கைக் கருகினில் முகங்கொண்ட அரண்களை  
வகைப்படுத் திடவைர் வல்லமை கொண்டனர்.  
அகப்புல மிருந்தவர் அனைவரும் அழிந்தனர்  
பகைகொண்டு வந்தவர் பக்கலுஞ் சேதமே.

1325

மகாகொத்தன் மாண்டனன். மன்னாவன் காமினி  
மிகைகொண்ட பலத்தினால் மோதலில் சளைத்திலான்  
பகைவரின் வாளுக்கு பலியானார் ஜல்வர்யன்  
மிகைப்பட நாளிகன் தளகர்த்தன் கரவனும் .

1326

விகாரமா தேவியும் வந்தனள் மகனிடம்  
வகைந்தவோ ரிட்தினில் வீற்றிருந் தாளெடன்  
“பகைவர்கள் பிழையொன்று புரிந்தனர் வெற்றியெம்  
வகைப்படு வாறனை” விளம்பினள் மகிழ்ந்துமே.

1327

பேச்சினைப் புரியாத புத்திரன் வினவுவான்  
“ஆச்சதோ தப்பொன்றும் அன்னவர் புறத்தெது  
மாட்சிமை பொருந்திய மாமன்னர் எல்லாளன்  
வீட்சிக்கு காரணம் விளக்குக” என்றுமே.

1328

“கங்கையின் வலக்கரை கொண்டதாய் முப்பது  
தாங்கரன் கோட்டைகள் செய்ததால் சைனியம்  
அங்காங்கு வேறைன அகன்று பரந்ததால்  
எங்களுக் கழித்திட ஏற்றதாய்ப் போனது”

1329

“முந்நாறு நானுாறு மறவர்கள் தனித்தனி  
தன்வயங் கொண்டன தடுப்பரன் யாவுமே  
பன்னாறு வீர்க்காள் படையெங்கள் போரனி  
என்னதான் செய்குவர் எதிர்த்துமே தோற்றனர்”

1330

“தனித்தனி பிரித்தது தவறென வானதே  
அனைத்துமே ஒன்றென ஆகிழின் நம்முடன்  
இணைந்த பலத்தினை ஏற்றிடற் கூடுமே  
கணத்தினுள் வெற்றியெம் தகைப்படா கிங்துபோல்”

1331

அன்னைசொல் அனைத்துமே ஆமெனும் பாற்பட  
மன்னன்பின் நோக்கியே மீட்டனன் நடந்தவை  
முன்னதாம் போரினில் மகியங்க ணையினை  
தன்வயங் கொண்டதைத் தேர்ந்தனன் ஓப்பினான்.

1332



எல்லாளகாவியம்

### விஜிதபுர வீழ்ச்சி

கலிவிருத்தம்

காப்பரண் பலவற்றைக் கைப்பற்றி அழித்தபின்  
மோப்பம்பி டித்தனர் விஜிதபு ரத்தினை.  
தீப்பொறிக் ககப்படும் செய்கையென் றாயினும்  
வாய்ப்பினைக் கொள்ளவி மூழ்ந்தன ராமரோ.

1333

காமினி கோட்டையைக் குறிவைத்துத் தாக்கியும்  
ஏமாற்ற மேமுதல் ஏற்றனன்: நாட்களோ  
தாமாக நகர்ந்தன தினம்நூற்றோ டிருபதாம்  
ஏமாற்றம் நீங்கிட இடையறா முற்றுகை.

1334

நாற்புறம் பெருஞ்சுவர் நாற்பெரு வாயில்கள்  
ஏற்றதாம் அகழிகள் எவருமூட்புகாபடி  
மேற்புறப் பாலங்கள் மூடிய பாங்கினில்  
காற்றுமூட்புகாவெனுங் கட்டிட நேர்த்தியாம்.

1335

அம்புவேல் அண்மிடா அகன்றதோர் இடைவெளி  
தம்புல மேற்றிடத் தக்கதாய்ப் பாசறை.  
செம்மையா யமைத்தனன் செய்ததோர் தவறினால்  
வம்மிய இழப்பினை வரித்ததால் காமினி.

1336

ஒன்னாவற் வரிபுத்தின்

கோட்டையை யொருமுறை கடுகிட முயன்றதால்  
மீட்டிட மாட்டாதோர் இழப்பினை ஏற்றனன்  
தோட்பலம் மிகுசேனைத் தளகர்த்தர் மகாசேனன்  
ஆட்பலி யாகினார் சித்தன்றைகச் சரத்தினால்.

1337

பாசறைப் பதியினுள் பலபடக் காமினி  
யோசனைக் கெனத்தள கர்த்தரை அனுகினான்  
பேசிய தொப்பவே மறுபுறம் எலாளனும்  
யோசனை நடத்தினன் எலாஞ்சமர்ப் பட்டதே.

1338

திக்கஜன் பேசினான் தளநிலை யாதெனப்  
“புக்கினர் எதிரிகள் பெருந்திர ஸாகுமாம்  
சக்கர வியூகமொன் றமைத்துளார் அந்நியர்  
எக்கண மாயினும் எதிரிகள் தாக்கலாம்”

1339

“கொலையுண்ட தளகர்த்தர் கழிவுற எஞ்சினார்  
வில்லாளி சித்தனோ(டு) உண்ணாமன் நந்திகன்  
பொல்லாரை எதிர்கொளப் படையணி யோடுமே  
வல்லமை குன்றினோம் விவரமீ” தெள்றனன்.

1340

“வெற்றியுந் தோல்வியும் வரும்பக விரவுபோல்  
உற்றதை உவப்பதே உகந்ததாம் உறுதிகொள்  
சற்றும்நாம் மனத்தினைத் தளர்ந்திட விடாதெமக்  
குற்றதில் ஜயம்பெற எதுவழி எனப்புகல்”.

1341

“தனித்தனி அரண்களைத் தக்கவைத் திடவென  
தனிப்படை அமைத்ததால் சிதறிய தாம்பலம்.  
கினியெனும் ஓன்றித்தே எதிரியைத் தாக்கிட  
முனைவதே முக்கியம் மன்னவு” என்றனன்.

1342

“அடையுண்டார் கோட்டையுள் ஆயிரம் வீரர்கள்  
படைகழிந்த நிலையவர் புறத்தினில்: உணவுக்கும்  
தடையுண்டாம் என்பதால் துணிவுடன் வெளிவந்து  
கடுஞ்சமர் புரிவதே காவல நல”மென்றான்.

1343

“கோட்டையின் கதவுகள் திறந்திட வீரர்கள்  
கோட்டைவிட் தேசமர்க் களத்தினில் குதிக்கட்டும்.  
மேட்டிமைப் படையொடு முடுகுவோம் நாமவர்  
கூட்டினி லகப்பட்ட கையறு நிலைபெற”

1344

“கிருக்கின்றான் எதிரிநம் எல்லையுள் புரத்தினுள்  
வருமுதல் தவிர்த்திட வேண்டும்நாம் விஜிதவில்  
புரிகின்ற போரினில் புறங்காட்டி மகாகங்கைக்  
கரைதாண்ட வைத்திட வேண்டுமென் ரோதுவார்.

1345

கிழப்புலி முகத்தினில் கடுஞ்சினாஸ் கவ்விட  
விழிசிவந் தேயுல் விறைத்தது கண்டதும்  
இளம்புலி உத்தமன் எல்லாளன் புத்திரன்  
வினித்தனன் தந்தையை வாள்கரம் பற்றியே.

1346

“ஆணையி டூங்கள்மா அரசரே நானேமுன்  
சேனையை நடத்திடத் தளகர்த்த ணாகவே  
வீணரை வென்றுநான் வெற்றியைக் கொண்டுவேன்”  
ஆணைவங் குடிகொள அறைந்தனன் சினத்தனாய்.

1347

சினங்கொண்டு சீரிய சிறுசிங்கம் நோக்கியே  
மனங்கொளாத் திக்கஜன் மறுத்தனள் “இளவலே  
உனக்கது பொருந்தாது யுத்தமு ணைபுது  
அனுபவம்” என்றனன் உத்தமன் வெகுண்டனன்.

1348

“மனக்குறை வேண்டில மாமனே எனெநீங்கள்  
மன்னிக்க வேண்டும்நின் வயதொத்த தில்லைநான்  
முன்னிலை வகுத்துப்போர் முன்றிலுக் கேகநீர்  
மன்னர்தம் படையினை வலுப்பெறச் செய்கவீர்”

1349

ஆண்மையின் மிடுக்குடன் உத்தமன் உரைத்ததும்  
காண்புலன் மன்னர்பா லக்றினான் திக்கஜன்  
வேண்டுவ தென்னவென் றறிந்திடு நோக்கொடு  
புண்டதோர் புன்னகை பதிமுகம் நோக்கினார்.

1350

உத்தம னேபடை நடத்தட்டும் எனுமோர்  
உத்தர வவர்புலம் உறுதியாய்ப் புறப்பட  
நந்தின ரேயது நாயகர் கட்டளை  
எத்துணை முரண்படு வார்த்தையும் இல்லையே.

1351

அனுராத புரத்தினில் ஆனதம் முடிவுடன்  
முனைந்தனர் யுத்தமு யற்சியில் ஆங்குளோர்  
வினைப்படு செயலினை விஜித்த புரத்தினர்  
மனத்தினி லிருத்தியே வகுத்தனர் வியூகமே.

1352

வீழ்ந்திடில் அந்நியர் வசமது புரத்தினை  
வீழ்த்திய தாகுமாம் வெற்றியின் பசுங்கொடி.  
நாள்பல கடந்ததம் மாபெருங் கோட்டையை  
வீழ்த்திட வெற்றியை வரித்திடத் துணிந்தனர்.

1353

அனுராத புரத்தினுக் கானதாம் அரண்களில்  
தனித்ததொன் றானது தமிழர்கள் தனித்திறன்  
அணைந்திடா திருப்புற ஆருயிர் போக்கவும்  
துணிந்தனர் வீரர்கள் எல்லாளன் படையினர்.

1354

“மானமி முந்துமே மண்டியிட் டவர்வசம்  
தானம ஸிப்பதோ தமிழர்கள்” என்றுதன்  
மானஉ\_ணர்ச்சியால் மருஞ்ஞன்ட வீரர்கள்  
உண்வவுக் கொண்டனர் உவந்தனர் உயிர்தர.

1355

கோட்டையின் கதவுகள் கால்கள கற்றின  
போட்டனர் அகழியின் பாலங்க ளாமலவை  
நீட்டின கரங்களை நெடுங்கிடை யாகவே  
வேட்டைக்கு வந்தவர் விருப்பது போலவே.

1356

முன்னேற முயன்றனர் மாற்றாருள் மறித்தன  
மின்னலுள் பண்ணாறு மேலிருந் தேவிய  
சென்னீர யுண்டிடத் தாகித்த சரங்களும்  
பின்னேறு நிலையவர்க் கானதே தரித்தனர்.

1357

கூரிய அம்புகள் காலனைக் கைதுந்து  
வீரியங் கூட்டியே விஶைத்ததால் வீரர்கள்  
தேரிலார் திணைறினார் தடுத்திட மாட்டிலார்  
போரதன் தொடக்கமே பயங்கொள வைத்ததே.

1358

முப்பு வழிகளும் முற்றாக விரிந்தன.  
உட்புற மிருந்தவர் ஓங்கிய வாஞ்சன்  
கப்பிய வெறியொடு கடந்தனர் அகழியைச்  
செப்பிட லாகுமோ தொடர்ந்ததென் றாமரோ.

1359

சித்தனோர் வாயிலில் தோன்றினான்: நந்திகள்  
ஒத்தனன் மற்றொன்றில்: உண்ணாமன் ஒருபுறம்:  
தத்தமக் கானபோர் வீரர்கள் சகிதமாய்  
ஒத்தனர் நோக்கினில் உயிர்ப்பலி கொள்ளலே.

1360

ஈன்னாவற் வரிபுத்தின்

படைசிறி தானதால் பிழைப்பது பொய்யென  
அழிமன முரைத்ததே அதற்குமுன் அடலைர  
முழிப்பதைத் தொழிலெனக் கொண்டிட முனைந்தனர்  
துடித்துயிர் போக்கிடச் சீராங்களுஞ் சரிந்தன.

1361

முண்டதாம் யுத்தத்தின் மும்முரம் உரைப்பினில்  
புண்டதம் வெறிகொண்டு பொருதின படைகளும்  
மாண்டவெர் தொகைசொல்லி மாளாது சடலங்கள்  
காண்டபடு திக்கெலாங் குவிந்ததென் கொடுமையோ.

1362

காலையில் தொடங்கிய கடுஞ்சமர் பகலவன்  
மாலைக் கருக்கலில் முடிவுற லானது.  
வேலொடு வாள்சிலை வில்லெனும் போர்க்கலம்  
சாலவு டற்பலி செய்துத ணிந்தன.

1363

தூட்டகா மினியினோர் தளகர்த்தன் கொத்தம்பன்  
வெட்டுண்டு மாண்டனன் உண்ணாமன் கரத்தினால்.  
விட்டகன் றதேயுயிர் கஞ்சதே வன்கரம்  
பட்டவாள் சித்தனைப் பலிகொள்ள வானதால்.

1364

அஞ்சிடா தியற்றியும் அடலர்கை ஓங்கிட  
வஞ்சனை வென்றது வாட்பலத் தாலுமே.  
பஞ்சினில் பட்டதாம் பெருநெருப் பாமென  
எஞ்சிய பேர்களும் இன்னுயிர் நீத்தனர்.

1365

வெற்றியின் இறுதியில் வாள்தோய்ந்த குருதியை  
முற்றாய்த்து டைத்துறை மீட்டனன் காபினி  
அற்றறையோடனைத்துமே அகன்றது என்னுமால்  
பொற்கர மாடுக்கிவான் பரிதியும் சாய்ந்தனன்.

1366



எல்லாளகாவியம்

விஜிதபுர இறுதி யுத்தப் படம்

அறுசீர் விருத்தம்

சாய்ந்தது பொழுது மாலைச் சயனத்தி லுறைவான் போன்றே  
தோய்ந்தனன் வெய்யோன் மேற்குத் திசைவாவித் தடத்தில்

எங்கும்

காய்ந்துறைந் திருந்த செம்மைக் குருதியின் கறைகள் கண்டு  
மாய்ந்ததோ உள்ளம் அன்றி மற்றன்றி வழக்கம் போன்றோ.

1367

காமினி உடைவாள் தன்னைக் கூண்டினுட் புதைத்த வேளை  
பூமியே யதிர்வ தொக்கப் பேராலி புலனை மாய்க்கும்  
சோமாரி பொழிய வெள்ளந் தாழ்புலம் பெருக்க லொப்பத்  
தாமந்த வரவு சேனை தோன்றிலாப் போழ்தி லம்ம.

1368

யானைதேர் பரியுங் காலாள் எனுநான்கு வகைகொள் சேனைக்  
கோன்வழிப் படைக ளான்றிக் கடுகிய போழ்தெ முந்த  
வான்தொடும் அரவ மாங்கே வெற்றியின் பாற்றி ளைத்தோர்  
ஊன்றுடே நடாவ்கச் செய்யும் ஒன்றுங்கால் இருள்கூழ்ந் திற்றே.

1369

களிறுகள் பிளிற வேகக் குதிரைகள் கணைக்கத் தேரின்  
உருளைகள் உருளும் ஓசை ஒன்றுடன் ஒன்று மோதப்  
பெருகிய ஒலியி னோடு பதாதிகள் குரலும் கூடிக்  
கருக்கிய தவர்தம் காதின் கேள்புன் குருடாய்ப் போகும்.

1370

இருளடர்ந் திருந்த தாலே இருபடைப் பிரிவி னோரும்  
இருபுற மாகத் தத்தம் இருப்பினை நிலைத்துக் கொள்ளல்  
உருவழித் தொளித்த வெய்யோன் உட்டணக் கதிர்கள் கூட்டி  
வருநாளின் வரவு கூற வெளிவந்தான் கிழுக்கொ ஸிர்த்தே.

1371

விழியலைக் காத்துத் தத்தம் வியூகங்க எமைத்தி ருந்தோர்  
கொடுவெறி கொண்டார் மாற்றார் கண்டங்கள் குறியாய்க் கொண்டார்.  
வெழித்தது யந்தம் வீரர் வீரரைக் கொல்லும் வேகம்  
படையிடை மலியத் தேகப் பெருமலைக் குவியல் காணும்.

1372

உத்தமன் தலைமை தாங்க உற்றதாம் சமரில் அன்னான்  
கத்தியின் சுழற்சி கண்டோர் கலங்கியே ஓடி னார்கள்.  
எத்தனாஞ் செய்த பல்லோர் இன்னுயிர் இழுந்தார் யுத்த  
விந்தையில் தந்தைக் கொப்ப வலிமைமநுட் பங்க னோர்ந்தோன்.

1373

காமினி படைத்த வைவன் கடுகினன் கஞ்ச தேவன்  
பூமியில் புரண்டான் சௌன்னி பறந்தது தொலைதூரத்தே.  
ஏமாற்றாஸ் கொண்டார் வீரர் இடும்பையில் திணைறல் கண்டார்  
காமினி வீரர் தம்மைக் கொன்றிடக் குரல்கொ டுத்தான்.

1374

புரவியில் அமர்ந்த வாஹே படையினை ஊட முத்துச்  
சிரங்களைந் தேகு வேகங் சிறுநூடி தன்னைந் தானே  
பரியினில் செய்கை யற்றே பதித்திட வைத்த செய்கை  
கருத்தினில் ஊன்ற மன்னன் காமினி அதிர்ச்சி யற்றான்.

1375

“யாரிவன்” இதயத் துள்ளே எழுந்ததோர் கேள்வி சற்றுள்  
புரிந்ததாம் எல்லா என்றன் புத்திரன் உத்த மன்றான்  
உருவினன் வாளை ஓங்கி உதைத்தனன் பரியைச் செல்லக்  
குருரமாய்ப் பின்னி ருந்தோர் குத்தீடி பறக்கக் கண்டான்.

1376

உத்தமன் பின்பு றத்தே ஒளிந்திருந் தெறிந்த வேல்போய்  
குத்திய தாகும் தோள்கள் கூடிடும் முதுகில் பாய்ந்தே  
பியத்துடல் பீறி மார்பின் புறம்வெளி யாகச் செய்யும்  
எத்தனாம் பலிக்க வீர இளவவும் நிலஞ்ச ரிந்தான்.

1377

தளகர்த்தன் பராளா செய்த தருமத்துக் கடுக்காச் செய்கை  
முழுமையாய் யுத்தந் தன்னை முடிவறச் செய்த தன்றே  
களத்தினை விடுத்தான் மன்னன் காமினி படையி னோரை  
விளித்தனன் புரத்தை நோக்கி விரைந்திட யவருஞ் செய்தார்.

1378

மீண்டுந்தா யுரைப்பாள் வெற்றி முனைப்புறும் நம்பால் ஆங்கு  
தோன்றிய இழப்போ கொள்ளை தலைமைகள் பலச ரிந்தே  
புண்டதாம் பலமுங் குன்றிப் படையணி பலவும் பேரில்  
மாண்டதும் உண்மை ஒற்றர் மெய்யுரை கேள்ந் யென்றாள்.

1379

என்னதா னுரைப்பாய் தாயே எம்புலத் திருந்தும் வீரர்  
பன்மடாஸ் கழிந்துள் ஓார்கள் பலமெங்கள் புறத்தும் சோர்வே  
பன்னிரு திங்கட்ட போரில் பேரிழப் பிருபு றத்தும்  
இன்னமும் வேண்டு மாமோ என்றனன் தாயு ரைப்பாள்.

1380

முனம்போவும் படைகள் மோதல் முறையுத்த முறைமை நீயேன்  
தனிச்சமர் வேண்டு கின்றாய் தன்னைத்தான் அழிக்குஞ் செய்கை  
மனத்தோர்மை இருந்திட்டாலும் மதியூகம் வேண்டும் போரில்  
தனிச்சம ரியற்ற தேகத் திடமொன்று மட்டும் போதா.

1381

தாயுரை கேட்ட மைந்தன் சினந்தனன் தாயை நோக்கிப்  
பாயச்சினன் சொல்வேல் நானோர் பேஷபோல் சாக மாட்டேன்  
வாய்ப்பிது தானென் பக்க வீரத்தைக் காட்டு தற்கே  
ஓய்ந்திடேன் யார்த தேதும் ஓய்பிடேன் எனமொ ழிந்தான்.

1382



எவ்வளக்காவடி

காசபர்வதத் தோல்விப் படலம்

அறுசீர் விருத்தம்

அனுராத புரத்தை நோக்கி அகலுக எனப்ப ணிக்கக்  
கனப்பெரு படையி னோடு காமிளி மன்னன் சேலன  
அணுகிய தாகும் வெற்றி அடைந்ததாஞ் செருக்கில் வேண்டுந்  
தினஞ்சில மட்டே ஆண்டு தேறிட யுத்தக் காலம்.

1383

காசபர் வதத்தில் தங்கக் கூடார மமைத்தார்: மூன்று  
யோசனைத் தூர மாகும் அனுராத புரத்துக் கண்மை  
தேசம்யார் கையில் என்னத் தேர்ந்திடும் இறுதிப் போரின்  
நாசத்தை நோக்கார் யாரும் நாட்டமோ வாகை பாலே.

1384

உத்தமன் இழப்புஞ் சேர்ந்தே இணையிலாத் தளகர்த் தர்கள்  
மொத்தமாய் வீர் சொர்க்க மறுவாழ்வு கொண்ட தீங்கும்  
சித்தத்தில் அமைதி போக்கச் சிந்தனைத் தீயில் மன்னர்  
யுத்தத்தின் இறுதியெண்ணி இருக்கையில் கஜனும் வந்தான்.

1385

வயோதிகள் என்ற போழ்தும் வயோதிபம் தோன்றாத் தேகம்  
புயலைப் பொதிந்த நோக்கு பூத்தசெந் தீக்க ணாங்கண்  
அயவென் சமனாய் நிற்க அருக்கை யாரு மற்றோன்  
வயப்பட வீரம் முற்றும் வந்தனன் அருகில் நின்றான்.

1386

போரணி சகித ணாகப் புடையினில் வாள்து லங்க  
வீரத்தின் வாற்பி னோனாய் வந்தவ னுரைப்பான் “மனா  
வேராடு கணளவேன் வந்த விளைதனை உயிரி னோடு  
யாரையும் விடாது கொல்வேன் இழப்பநின் சோகம்” என்றே.

1387

எல்லாளன் அருகில் நின்றே இரும்பொறை வார்த்தை செப்ப  
அல்லவில் அணைக்குங் கைபோல் ஆனவன் றன்னை நோக்கி  
“வல்லவ! இனிய தோழு! வெற்றியுன் பக்க லாக  
செல்லுக வாகை கொள்நீ வாழ்த்துக்கள்” என்றார் மன்னர்.

1388

திக்கஜன் சேனா வீரர் ஜெயபே ரிகைமு மங்க  
புக்கனர் களத்தை நோக்கிப் பகைவரைப் பொசுக்க வென்றே  
அக்கணத் தவரி னோடே அணித்தலைப் பொறுப்பில் மித்தா  
சிங்களத் தளகர்த் தன்னும் சிம்மத்தின் ஓர்மை ஏற்றான்.

1389

காடுகள் கானின் வெட்டை குக்கிரா மங்க ளெல்லாம்  
தாண்டினர் மறுநாட் காலை சேர்ந்தனர் பரவ தத்தை  
வேண்டிய படையி னோடு வாட்பலி யுண்ணும் வேகங்  
கூட்டியே நின்றா னாங்கு காமினி அபயன் மன்னன்.

1390

கண்படு தூர மெல்லாம் காமினி மன்னன் சேனை  
மண்படு சொந்தங் கொண்டு மேட்டிமை யாய யைத்தும்  
தம்படக் கொண்டு நின்றார் தயார்நிலை பொருதற் கென்றே.  
திண்ணமாய் எங்கள் பாலே ஜெயதேவி யென்னும் பாங்கே.

1391

எழுபெரும் பிரிவாய்ச் சேனை இருப்பினைக் கொண்ட தாங்கு  
முழுவதும் ஆய்ந்து மித்தா முன்புறப் படையி ரூப்பில்  
கொழுகொழு வென்ற தோற்றங் கொண்டவ னொருவன் சுட்டி  
“தளகர்த்தன் அவனே வேலு சுமணை”வென் றினாங்கான் பித்தான். 1392

“நந்தசா ரதியைம் வீர நாயகன் றன்னைப் பொல்லாத்  
தந்திரத் தால்ம றறந்தே தலைகொய்த கேடன்” என்ன  
செந்தனல் வாகாய்க் கண்கள் சிவந்தன திக்க ஜன்பால்  
நந்தனை ஓர்கா ழுள்ளாம் நினைந்ததன் மாற்றந் தானே.

1393

உருகுனை மன்னன் எங்கே உள்ளனன் என்னப் பின்னால்  
இருப்பார்முன் மல்ல ரெல்லாம் இருக்கின்றார் அதோபா ருங்கள்  
புரவியின் மீது உள்ள பேரினை மன்னன் அன்னை  
இருக்கின்றார் என்றான் என்ன இடியென ஒவிவான் மேவும்.

1394

பேரிகை முழங்கலோடு பறந்தன பரிகள் யானை  
தேர்களுங் களத்தை நோக்கிச் சென்றன காலாட் சேணை  
பேராவி எழுப்பி வாள்வேல் பற்றியே உயிர்ப றிக்கச்  
சேர்ந்தன சிறுபோழ் துள்ளே செந்தீரின் ஆறு கண்டார்.

1395

வெறிகொண்ட சிங்கம் போல வேவுசு மண்ணன் றன்னைக்  
குறிவைத்து திக்க ஜன்னுங் காற்றெனப் பரியை ஓட்ட  
அறிந்தனன் அவனும் வாளை உறையிருந் உருவிலீச  
விறலைவர் பாலுற் றென்னும் விதிகாணப் பொருதலானார்.

1396

இருவாளுஞ் சங்க மிக்க எழும்பொறி விலக மாயும்  
பொருதிட மீண்டும் மீண்டும் பறந்திடும் நீண்ட நேரம்  
சரிசம மாகத் தம்மைத் தரித்திட வைத்த போழ்தும்  
நெரித்தது திக்க ஜன்கை நெஞ்சினில் சுமணை வீழ்ந்தான்.

1397

இடதுகைக் கேட யத்தால் இடித்தனன் வளத்தைப் பார்த்தே  
தடாலெனச் சரிந்தான் வேவு சுமணைமண் புரண்டெ முந்தான்  
விடுத்தனன் புரவி தானும் வீரத்தை மதித்தோ னாக  
அடுத்திரு பேரும் நேர்நேர் அரிகளாய்ச் சமரிட்டாரே.

1398

காட்டெரு தொக்குந் தேகாங் கைகால்கள் இருப்புத் துண்டம்  
நீட்டுயர் மேனி மார்பின் நிலைத்ததாம் சதைப்பிழப்புக்  
காட்டுவான் சுமணை மல்லன் கொண்டதன் பலத்தை யெல்லாம்  
நோட்டத்தில் அவனை வெல்ல நிலமிசை வேறா ரற்றே.

1399

சுமணைவின் பலத்திற் கேற்பத் திக்கஜன் பொருது நுப்பம்  
சமமெனத் தோன்று காலை திடெரனத் திக்க ஜன்வாள்  
இமைப்பினுள் சுமணை மார்புள் இடந்தேடப் புகுந்த போழ்தில்  
அமைந்ததென் அவன்பால் சோகம் அதிர்ந்தவன் முழந்தா பூட்டான். 1400

எவராலும் வெற்றி கொள்ள இயலாதென் நிருந்த வீரன்  
தவிர்ந்தனன் உடைவாள் மண்ணில் சோர்ந்துகை குருதி பீறிக்  
கவிந்தது மார்பென் திண்மக் கரரயிலாப் பெரும்ப ரப்பில்  
கவர்ந்தது சிரசை அந்தக் கணத்தில்திக் கஜன்வாள் சாய்ந்தான். 1401

“ஒளிந்திருந் தென்றன் நண்பன் உயிர்பறித் திட்டாய்: நந்தன்  
வழிபழி கொண்டேன் உன்முன் வீரனாய் நின்ற வாரே.  
இழிதொழில் செய்தாய் நீயும் ஏற்றனை தண்ட னைநான்  
விழுத்தினேன் போரில் உன்னை” வரித்தது கஜனின் நெஞ்சே. 1402

பாய்ந்தனன் பரியின் மீதே பழிகொண்ட திருப்தி யோடாம்  
ஓய்ந்திலை வாட்ப சிக்கென்(ரூ) உணவுட்ட மித்த சொல்வான்  
“வாய்த்தது தருணம் உங்கள் வெஞ்சினாஸ் கொல்ல ஆங்கு  
போய்த்தலை கொய்க” வென்றே பார்த்தனன் பகைவர் மன்னன். 1403

பகைப்படை யிடையி ஞாடே பறந்தது புரவி வீரர்  
வகைசெய்த வாகாம் பக்கம் விலகினார்: சுமணை வீழ்ந்த  
செய்கையால் திகைப்ப டெந்தார் சென்றனன் துட்டன் பாலே.  
வகிர்ந்தனன் சிரசைக் கண்டான் வேற்றொரு உருவம் அஃதே. 1404

“உருவத்தில் ஒன்று போல உள்ளனர் எழுவர் ஈங்கே  
உருகுணை மன்னன் தன்பால் உற்றதந் திரத்தின் செய்கை  
மருவின ரிருவர் சாவை மன்னனின் உருவங் கொண்டோர்”  
“சுரியான அடையா எத்தைச் சொல்” லெனச் செப்பி னானே. 1405

“ஒருபுறம் நந்த மித்த உள்ளனன். மறுபுறத்தே  
இருப்பவன் சூரநி மல்லன் இருவருக் கிடையில் உள்ளான்  
உருகுணை மன்னன்” என்ன உருவிய வாளி னோடு  
கரும்புண்ணக் களிகொண் டேகும் கரியெனக் கஜன்ப றந்தான். 1406

ஷ்ணாவும் வரிபுத்தின்

திக்கஜன் வருதல் கண்டு சூரநி மல்லன் முன்னே  
புக்கினான்: வோங்கை யொன்று பாய்ந்ததற் கொப்ப தாக  
வக்கிரப் பொருத வொன்று வகைந்தது இருவர் பாலும்  
உக்கிரம் ஒன மோதல் நீண்டது முடிவிலாது.

1407

மாலையின் கருக்கல் மண்ணில் மேவிடும் வேளை யாகும்  
காலனைக் கையிலேந்திக் கடுஞ்சமர் இயற்றும் வேளை  
சாலுமோர் நூடியும் வாய்ப்பாய்ச் சூரநி மல்லன் வாகில்  
கோலினான் கைவாள் கொண்டே கஜன்வாஞ்ச தெறிக்கக்  
கண்டான். 1408

நிராயத பாணி யாக நிற்கையில் நிலைமை ஓர்ந்து  
தரவிழழந் தெறிந்தான் மித்தா தன்கரத் திருந்த வாளை.  
சரிந்ததை எடுக்க முந்தச் சிதறிய கவனப் போழ்தில்  
சொருகினான் நிமல நெஞ்சள் திக்கஜன் தரையில் வீழ்ந்தான். 1409

திக்கஜன் இழப்பி னோடு சாய்ந்தனன் வெய்யோன் மேற்கே  
தக்கதில் பொருத வென்றீர் சாராரும் பொருந்தித் தத்தம்  
திக்கினி கென்றார் வீரர் சிறுதாகை மித்தா கூட:  
எக்காலு மில்லாத் தோல்வி எல்லாளன் புறத்திலாகும்.

1410

உருகுளை யிருந்து வந்தே அனுராத புரத்தைச் சேர  
வருடமொன் றான தொங்கும் வகைப்பட்ட யுத்தத் தாலே  
பெருமனுச் சேதம் கண்டார் புறமிரண் டாரும் ஈற்றில்  
வருந்தின ரான போதும் வெற்றியே இலக்கா யிற்றே.

1411

இலக்கினை நோக்கிச் செல்ல ஏவினான் எஞ்சி யோரை  
எல்லாளன் தன்பு றத்தில் ஏற்றதன் தலைமை கொண்டு  
நல்லதோ கேடோ ஏது நிகழ்ந்திட்ட போதும் அந்தப்  
புல்லரை எதிர்ப்பேன் என்றே படையணி சேர்த்தெடுத்தான். 1412

இருபுறத் தாரும் தத்தம் இருப்பினில் உறுதி கொண்டு  
பொருதிடக் காலம் நோக்கும் பொழுதினில் உருகு ணைக்கோன்  
கருதினான் தூத னுப்பக் கடந்திட்ட காலப் போழ்தில்  
பெருந்திரட் படையி னோரைப் பலிகொண்ட கார ணத்தால். 1413

நம்பிக்கை யான தூதாய் நந்தமித் திரவைத் தேர்ந்தே  
தம்வழி எல்லா ள்பால் சென்றிடப் பணித்தான் தூதாய்.  
“சும்மையாய் இழுந்தோம் வீரர் தவிர்த்திட வேண்டு மாயின்  
நம்மைநாம் நேரில் மோதி நரபலி தவிர்ப்போம்” என்றே. 1414

“தனிச்சமர் புரிந்து யார்தான் ஜெயிப்ரோ அவர்க்கே இந்த  
மன்சொந்த மாக வேண்டும் முறைப்பி” என்றும் சொல்ல.  
அனுப்பினான் நந்த மித்த ஆணையைப் பற்றிச் சென்றான்  
முனைப்பினை அறிந்த அன்னை மகன்முன்னே தோன்றி னாளே. 1415

“என்னதான் கருமஞ் செய்தாய் எல்லாள னோடு நீயுந்  
தனிச்சமர் செய்ய ஏன்தான் துணிந்தனை: இதுகால் மட்டும்  
மனுப்பிறப் பில்லை யந்த மாவிரன் தன்னை வென்றோர்  
தனிச்சமர் தன்னி வந்தச் சிங்கத்தைப் பொருதல் வேண்டா” 1416

“கிழுச்சிங்கம் போர்நூட் பத்தில் குன்றாத வலிமை தன்னில்  
இழுப்பற்ற தாகும் நீயோ கிளைகுன்னன் அன்புச் செல்வா  
பழுத்தாலும் நெஞ்சின் ஓர்மை பிழைப்பா வீராக் குன்றா”  
அமுத்தமாய் உரைத்தா ள்னை அதுவிழும் பொழிந்த நீரே. 1417

மாற்றிடேன் முடிவை என்றான் மகன்தொடர்ந் தாங்கள் வாழ்த்தும்  
போற்றுதற் குரிய சங்கப் பெறியோரின் ஆசி யுண்டாம்  
ஏற்றிடேன் தோல்வி என்றும் எல்லையில் தமிழர் தம்மைக்  
கூற்றுவன் கைய ஸிக்குங் கொடுமையைத் தவிர்க்க வென்றான். 1418



**ஆட்சி அஸ்தமனப் படம்**

அறுசீர் விருத்தம்

அரண்மனை அடங்க லாக அனுராத புரத்தைச் சூழ்ந்து  
பெரும்படை யோடு நின்றான் புத்திருந் துற்ற மன்னன்  
ஒருங்கிணைந் தார்கள் வீரர் எல்லாளன் தலைமை யின்கீழ்  
வருவதை ஏற்ப தென்னும் வைரமே நெஞ்சிற் கொண்டார்.

1419

யுத்தத்தை நடத்தும் பாங்கை ஒன்றித்துத் தளகர்த் தர்கள்  
வித்துவச் சுற்றத் தார்கள் வகுத்திடு போழ்தில் தூதன்  
உத்தர வோடும் அந்த அவை புகுந் தரசர் முன்பாய்ப்  
பத்திர ஓலை தந்தான் படித்தனர் சினாங்கொண் டாரே.

1420

“மாண்புறு மன்ன ருக்கு மிக்கநல் வணக்கம்: கிஃதென்  
வேண்டுதே லாகும் ஏற்க விரும்பினால் குருதி ஒழு  
பூண்டிடா தொழித்த லாகும். பன்னாறு வீரர் தம்மை  
வீண்பலி கொடாதி ருக்க வகையுமாம்” என்று மேலும்:

1421

“தனிச்சமர் செய்வோம் நாங்கள் தோட்பலம் பார்ப்போம்: வெற்றி  
கனிந்திடில் எவர்பால் அன்னார் கோன்முறை கொள்வார்” என்றும்  
புனைந்திருந் தனவாம் ஓலை பெற்றவை வாச கங்கள்  
நினைந்தினை எவரும் அந்த நிருபத்தைக் காண்போ மென்றே.

1422

அவையினில் சலச பெபு ஆனங்க ணைத்தா ருள்ளே  
கவிந்தினை அமைதி நீண்ட கணப்பொழு தகலும் மன்னர்  
அவையெழுந் துறைப்பார் நானும் அழைப்பினை ஏற்றே ணென்றே  
நவின்றது கேட்டு மன்னர் நாயகி மறுத வித்தார்.

1423

“ஏற்றிட வேண்டா மிளிதை கிளைகுனோ டெதற்கு மோதல்”  
சாற்றின எரசி மன்னன் சிம்மமாய் வெகுண்டெ முந்தான்  
தோற்றத்தில் விழிகள் செந்தீத் துண்டமாய் கனற்ற ளாகும்  
காற்றையும் பொசுக்கும் பாங்கில் குரல்வழி கனல்சிந் திற்றே.      1424

“என்னாந் புகன்றாய் தேவி என்வீரத் திழுக்கு ரைத்தாய்.  
இன்னமும் வலிமை வற்ற கிளையென்ற ஞுடலில்: ஜயம்  
சென்னியில் சேர்ந்த தென்னே சொல்”லென்றார் அமைச்சர் சொல்வார்.  
“உண்மையில் இதிலோர் சூழ்ச்சி உண்டென விவரத் தோடே.      1425

“நம்பிடற் கரிது முன்னர் நாட்டினைச் சொந்த மாக்கத்  
தம்பியோ ஹெற் போரில் துட்டகா மினியில் தொக்க  
நம்பிடச் செய்தான் சூழ்ச்சி நிச்சயம் இதன்பே ருண்டாம்  
எம்மையே மாற்று தற்கென் நிருக்கலாம்” எனவு ரைத்தார்.      1426

எல்லாளன் எழுந்து நின்றான் கிமைப்பிலா தனைத்துப் பேரும்  
சொல்வதை அறியும் நோக்கில் செவிதாழ்த்திப் புலனும் ஈய  
சொல்லுவார் அவையை நோக்கித் “தனிச்சமர் செய்ய வென்றே  
வல்வினைக் கழைத்தால் மாற்றான் வரிப்பதென் கடனா” மென்றே 1427

“போட்போல் பதுங்கல் என்போல் பாராள்வோர் தமக்கோ ஈனம்  
நாமினார் வீர சொர்க்கம் நம்வழிப் படையோர்” மேலும்  
சூடவே தளகர்த் தர்கள் கோமகன் என்றன் பிள்ளை  
தேழனான் அழிவை மாற்றான் தனிச்சமர் ஏற்றே ணென்றார்.      1428

“அவனுயிர் என்க ரத்தால் அழிவதென் றாயின் ஆகும்  
அவன்கரத் தென்ற னாவி இருந்திழில் அதுவா கட்டும்”  
இவணங்சொல் செப்பச் சொல்வார் கிளைவிலா தமைச்சர் மன்னா  
செவிகொள வேண்டும் என்றன் சொல்லினை என்ற வாடே.      1429

“உங்களின் வீரம் வெற்றி ஒன்றிடும் தமிழர் தம்மில்.  
தங்கிய வீரம் வெற்றி தும்பிலும் நல்வாழ் விஞ்தாம்  
சங்கமித் திடுமோல். தோல்வி தமிழர்க்குந் தோல்வி யாகும்  
இங்கிதை மனங்கொண் டாலோ ஏற்றிடப் பழியுஞ் சேரும்”

1430

மந்திரி வார்த்தை கொண்ட மந்திரத் தாக்கத் தாலே  
சிந்தனை வயப்பட் டார்கற் சிலையென வானார் மன்னர்.  
பந்தியில் துலக்கம் பெற்றார் பொழிப்பொழு துடனோர் மாற்றம்  
தந்தது வதனம் சொல்வார் “தேருக வெற்றி யொன்றே”.

1431

பட்டத்து மகிழி மீண்டும் பேசவார் “எழு வூர்க்குக்  
கொடுமூடி சென்றுள் ளான்கை கூடுமோர் சேனை நாகன்  
படைகொண்டு வருமட் டேனும் பொறுத்திட வேண்டு” மென்றே  
அடுத்துரை செய்தார் மன்னர் அழிவினைப் புலனில் கொண்டே.

1432

“அறிகுவாய் பேதைப் பெண்ணே அழிவுகள் போதா தென்றா  
குறிகொண்டாய் இன்னும். வீரர் கொள்ளையாய்ப் பெறநீ இத்தால்  
இறந்தவர் தொகையோ எல்லை இலாத்து குருதிச் சேற்றில்  
இறங்கவா ணேண்டும் இன்னும் எண்ணிப்பார் இதுவுங் கேள்நீ..”

1433

“வெட்டுண்டு மாண்டோர் வேறு: வேல்பசி தீர்த்தோர்: அம்பு  
உட்புக உயிரை விட்டோர்: ஊனாராய் வாழ்வி முந்தோர்:  
மட்டுமோ இளமை வாழ்வை மகிழ்ந்திடக் கொடுத்து வையாக்  
கட்டிளாம் பெண்கள் வாழ்வைக் கருத்தினில் கொள்நீ” யென்றார்.

1434

பெரும்படை இன்னும் உண்டு போரினில் பொருதி வெல்லும்  
தருணமும் கடக்க வில்லை தாங்களேன் தனித்து மோத  
விருப்பமுற் ற்றகள் வெற்றி வகைப்படும் எம்பால் சற்றே  
கருத்தினில் கொள்க என்றே கூறுவா ரவையுற் றோரே

1435

யார்ததுடேத் திட்ட போதும் ஏற்றதன் முடிவில் மாற்றங்  
சார்ந்திடச் செய்யா மன்னர் தனிச்சமர் செய்ய நாடு  
போருடை தாங்கி வாஞ்சும் பற்றிய வேவி ணோடும்  
மேருவென் நாமாங் கொண்ட மகாபரு வதத்தி ழுற்றார்.

1436

கோட்டையின் கதவு மெல்லக் கரத்திளை விரித்த போது  
கூட்டுறை பறநாள் உண்ணாக கொடாதடை யுண்டு ருந்தே  
வேட்டையை நாடும் வீர வேங்கையின் வழவு மாகக்  
காட்சிகொண் டகன்றான் மன்னன் களத்திலைக் குறியாய்க்

கொண்டான். 1437

தன்படை சகித னாகச் சென்றான்முன் ருகுணை மன்னன்.  
கண்டுல கொம்பன் யானைக் கழுத்தினில் அணிகள் பூண்டு  
தன்படை சகித னாக எல்லாளன் களம்பு குந்தான்  
கண்ணுற மாட்டா வாறு சாந்தமே கோண்மை கொள்ளும்.

1438

நெருங்கின கரியிரண்டும். நோக்கினர் நோக்கு வேறாம்  
சரிசமன் சமரில் என்னைச் சந்திக்க விளைந்த திந்த  
உருவனா என்றும் நாட்டை உன்னத ஆட்சி செய்த  
பெருமக னிவனா வென்றும் பொருள்வேறு பட்ட தாகும்.

1439

சுற்றியே இருபுறத்துச் சைனியம் நிலைத்தி ருக்க  
உற்றாம் பெரும்பு லத்துள் ஓன்றின கரியிரண்டும்  
வெற்றியை நெஞ்சு றுத்தி விழிகள்முன் போர்ந டத்தி  
முற்றிய பாங்கில் மூத்த மன்னன்வாய் மொழியச் செய்யும்.

1440

யானைமீ தெழுந்து நின்றே எல்லாளன் தம்படைக்கோர்  
ஆணையை விடுத்தான் “உங்கள் ஆயுதம் தரையா கட்டும்  
பூண்டும் போரில் கைகள் பிழைத்தெனும் உருகு ணைக்கோன்  
தீண்டுலாகா உங்கள் கரங்கொண்ட எதுவும்” என்றே

1441

தீண்ணாவற் வரிபுத்தின்

கட்டளை கேட்டு மன்னன் காமினி திகைகத்துப் போனான்  
கட்டளை அதுவா ரேதான் கொண்டதம் மன்னன் சேனை.  
விட்டகன் றார்கள் வீரர் வயப்பட்ட கலங்க ளால்ளாம்.  
எட்டியே நின்றார் கண்கள் இணைந்தன சமரின் மீதே.

1442

மோதின முதலில் வாட்கள் மும்முரந்: தொடக்கந் தொட்டே  
காதுண்ட தாகும் சப்தம் கணீர்கலனிர் எனவும்: கண்ணில்  
மோதுண்ட மின்னல் கீற்று மிகைகத்தன ஒயு தங்கள்.  
மோதுண்ட காலை தோன்றும் மிகைகத்திலை வெய்யோன் கைகள். 1443

மார்பினை நோக்கிப் பாடும் மரணத்தைக் கரத்தி வேந்திக்  
கூரிய முனைவாள் கையின் கேடையந் தடுக்கும் தம்பால்  
சார்ந்திடும் வளத்தைத் தாங்கிச் சொருகிட முனைவார் யாரும்  
சீர்பெற வில்லை நீண்டு சென்றதாம் பொழுதாங் கண்டார்.

1444

அனுபவம் போர்நுட்ட பங்கள் அறிந்தவர் முத்த மன்னன்  
தனக்குரித் தான தெல்லாஞ் செய்துகுஞ்சற் றிடந்த ராதே  
முனைந்தனன் இளையான் வெற்றி மீதவன் பால்நி லைக்கக்  
கணத்தினுள் எல்லா ஓன்கை கூடிட நிதானாஸ் கொண்டான். 1445

வீசிய எல்லா ஓன்வாள் வீரரெனச் சூழன்று சென்றே  
இசைந்தது கரம்ப றிக்க எதிரியின் வாளை வீழ்த்தும்  
திசைசமாறிப் போகு முன்னே தாக்கிய மறுவீச் சலிதை  
திசைசமாறக் கேட யத்தால் தடுத்தனன் இளைஞன் மாறும். 1446

வாளினைத் தடுத்த வேகம் விடைபெறா வாகில் வேலைத்  
தாழ்ந்துடல் சரித்தெ தேதான் சிறுநொழுப் பொழுதுள் கையில்  
வாளின்றி வேல்க ரத்தில் வந்ததும் எல்லா ஓன்தன்  
வாளினை உறையுள் சேர்த்து வேல்கரம் ஏந்தி னானே. 1447

துட்டகா மினிதன் வேலைத் தோள்வரை உயர்த்தி ஓங்கி  
விட்டனன் வேகங் கூட்டி வெறிகொண்ட நிலைக்குள் ளானான்.  
பட்டா ததுநன் மேனி புலம்மாற்றக் கேட யத்தால்  
தட்டினான் எல்லா ளன்தன் செய்கையில் வெற்றி கண்டான். 1448

தன்னுயிர் காத்த தோடு தாக்கியோன் உயிரைப் போக்க  
உன்னிய எல்லா ளன்வேல் ஊடறுத் தகலும் காற்றை  
சொன்னது போல சென்று சாஷ்டும் கேட யத்தைப்  
பின்னது போலும் ஆகும் பலமுறை சோர்வுற் றாரோ. 1449

எல்லாளன் எறிந்த வேல்கள் எல்லாமே திண்ணற டிக்க  
வல்லமை இழுந்த போதும் விடாதுநின் றெதிர்த்தான் வீரன்  
இல்லையென் றான தெல்லா எறிவேலும் ஒன்றொன் றேதான்  
சொல்லுதற் கிருந்த வேளை திருப்பமும் நிகழ்ந்த தன்றோ. 1450

அரையினில் வாஞும் கையில் ஏந்திய வேலும் கூட  
ஒருங்குறக் கேட யம்மும் ஒன்றிடப் பருவ தத்தில்  
கிருந்தனன் எல்லா ளன்முன் கிளைஞனாம் ருகுணை மன்னன்  
பொருந்தினன் வேலும் முற்றும் பழுதுற்ற தடுப்பி னோடே. 1451

மகாபரு வத்த்தை முட்டி மோதிடக் களியை ஏவ  
நகர்ந்தது கண்டுல முன்னே காமினி சோர்ந்த வேளை  
பகைமையை இரண்டு மொன்றிப் புரிந்தவை போலு மாக  
வகுத்தன வியுகம் மோத வாயிலா உயிர்க்குன் றங்கள். 1452

ஆயுத பலத்தால் வெல்ல ஆகாதென் றுணர்ந்த போது  
தாயுள்ளாந் தவித்த தோழச் சென்றனள் கராங்கள் கூப்பி.  
சாய்த்திடா தொழிக என்றன் செல்வனை எனயி ரந்து  
வாய்விட்டு வேண்டு வாள்போல் விழித்தனள் “மன்னா” என்றாள். 1453

ஒன்னாவும் ஷபுத்தின்

விகாரமா தேவி கண்முன் வந்ததது கண்ட வேந்தன்  
பகையென அறிந்தும் நோக்கப் புளன்களைந் திமேப் போழ்தில்  
வகைத்ததே வாய்ப்பு அஃதை வீண்படச் செய்யா மைந்தன்  
தகுந்ததோர் யுக்தி செய்தான் தன்வயம் நிலைமா றிற்றே.

1454

கந்துல வலிமை மிக்க குன்றனைக் கரியாம் நீண்ட  
தந்தங்கள் கொண்ட தஃது தீட்டிய கழுவை யொக்கும்  
சொந்தத்தில் வயதோ கொஞ்சம் துணிவொடு வலுவும் கூடும்  
விந்தையாம் மிருகங் காண்போர் வியப்பிலா திருப்ப ராயின்:

1455

தருமத்துக் கொவ்வாச் செய்கை செய்தனன் தேவி மைந்தன்.  
மருமத்தில் பர்வ தத்தை முட்டிடக் கரியை ஏவ  
கருமத்தில் வென்ற தஃது கந்துல: நிலைகு வைந்தே  
உருவத்தை தாழ்த்த லாகும் எல்லாளன் சரிய லானான்.

1456

ஒருகணப் பொழுதி னுள்ளே உற்றதாம் நிலையில் மாற்றம்  
பொருந்திய தாகும் வேலைப் பாய்ச்சிடக் காமி னிக்கே  
நெருங்கிச்சுற் றறிந்தான் ஓங்கி நெஞ்சினைப் பிளக்க வென்றே  
கருமமும் ஆன தந்த குறுநொடிப் பொழுதி லம்மா.

1457

வான்நோக்கி மார்பி ருக்க வீழ்ந்தனன் தரையில் வேந்தன்  
தோன்றிய வடுவி ரூந்தே சீறிய குருதி மண்ணில்  
ஆண்பேல் ஆட்சி செய்த அடையாளப் பெருமை கூற  
புண்டது சொந்தம் ஊறிப் பொலிந்தது வரலா றாகும்.

1458

வெற்றியின் களிப்பி னோடு வான்விண்டு ஜெயகோ ஷங்கள்  
உற்றதவு வேளை கேட்ட உருகுணை மன்னன் சீற்றம்  
பெற்றனன் கழந்தான் வேண்டாம் புகழ்பாடு தருண மல்ல  
பற்றற்றேன் உங்கள் செய்கை புரிந்திலேன் எனப்பு கண்றான்.

1459

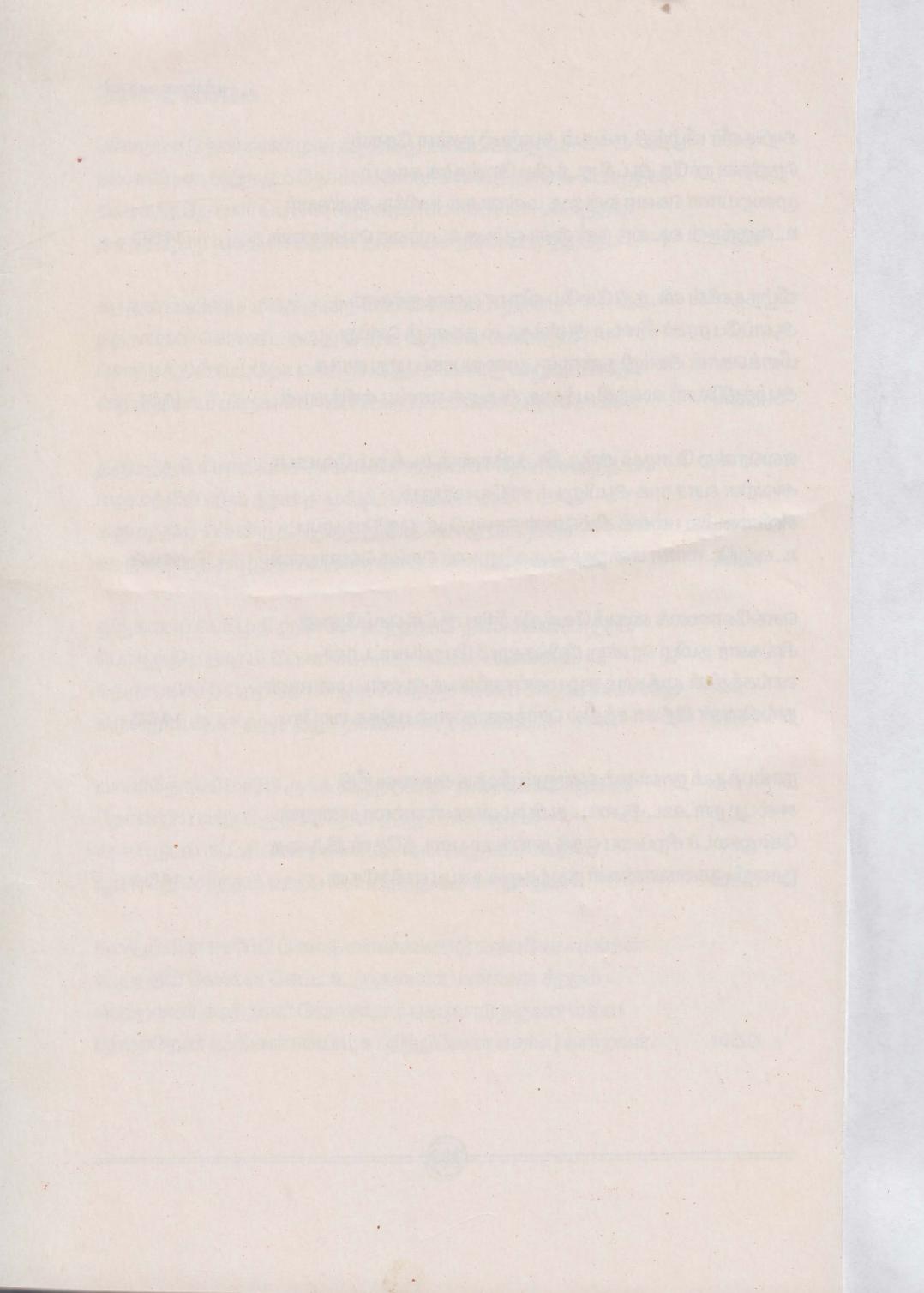
அறிகுவீர் வீழ்ந்தி ருக்கும் ஆவியற் றுள்ள தேகம்  
நெறிதவ நாதே ஆட்சி நடத்திய வேந்தற்க் காகும்  
முறையான கெளர வத்தை மன்னருக் களிக்க அன்னார்  
உறைந்தவ் வடலந் தன்னை ஓம்புக உயர்வா யென்றான். 1460

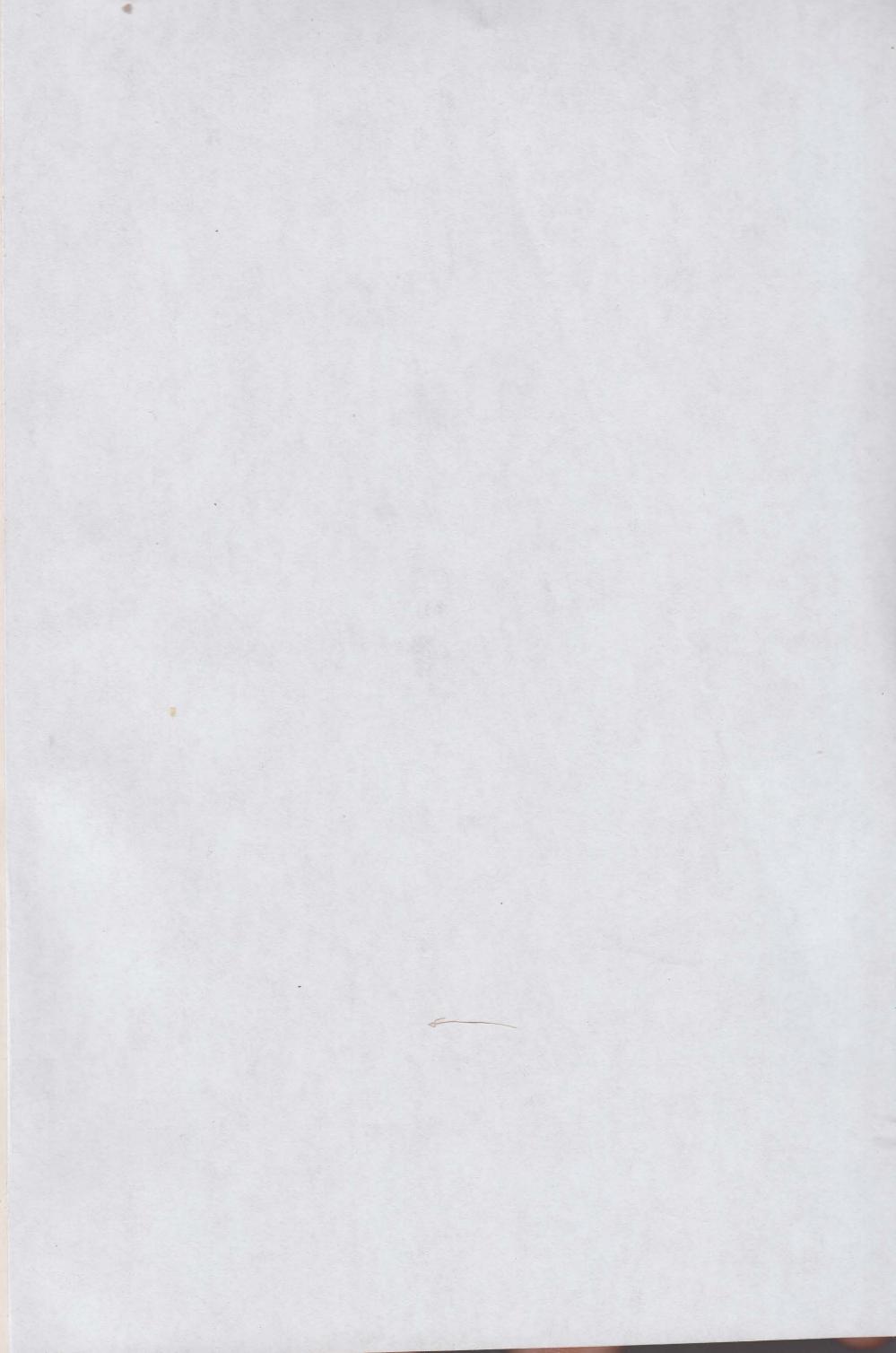
வீழ்ந்தவிவ் விடத்தி லேயே வீரமா புருஷருக்காம்  
ஆளப்பே ராச்ச சீர்மை அளித்துடல் தகனஞ் செய்து  
மீளக்கொள் அஸ்தி தன்னை முறையாகப் பாது காக்க  
ஆழ்த்தியோர் சைத்தி யத்தை ஆக்குக எனப்ப ணித்தான். 1461

எவரென்ற போதும் அந்த டெத்தினைக் கடக்கும் வேளை  
அவரிள வரச ராக ஆயினுஞ் சரியே மற்றும்  
சிவிகையில் பல்லக் கில்லைன் சென்றிழல் ஒலியே முப்ப  
உவந்திட லாகா என்றும் ஒருகற்றான் செய்க வென்றான். 1462

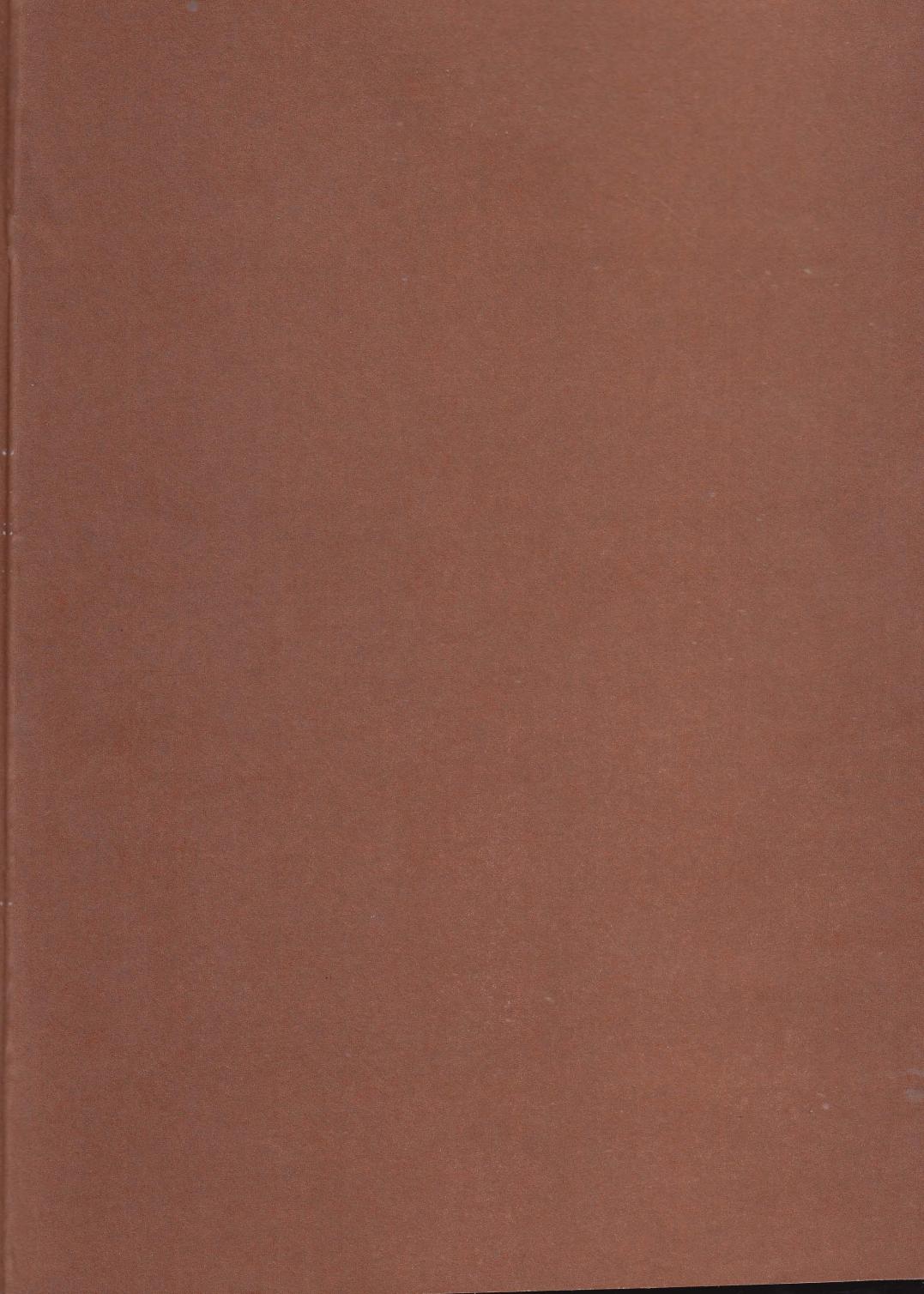
சொங்கோலைக் கையி லேந்திச் சீரிய ஆட்சி செய்தோன்  
சிங்களர் தமிழ ரென்று சிறிதெனும் பேதும் காட்டான்  
வங்கத்தின் முத்தாம் ஈழ மண்ணினை ஆண்ட மன்னன்  
தாங்கினன் இதிகா சத்தில் சொர்ணச்சொல் பதித்த வாறே. 1463

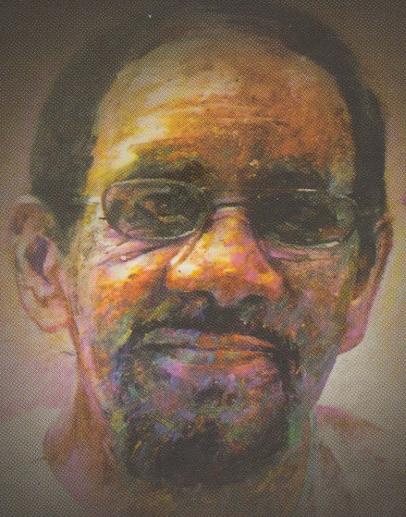
நால்பத்தும் நான்கும் ஒன்றும் நீடித்த அகவை நீதி  
சால்புற நாட்டை ஆண்ட தமிழ்மன்னன் எல்லா என்றன்  
கோலுடைச் சிறப்பை ஒதுக் காவியம் படைத்தேன் கிஃகைத  
நூலறி ஞானவான்கள் நயத்தலுக் கரப்ப ணித்தேன். 1464











கல்லாது கைவரும் பாதியென் னும். நற்  
கவிதையிலோர்

சொல்லாடல்: அந்தத் துறையின் வெளிவு  
சுழிவுகளை  
வல்லாளன் ஜின்னாஹ் ஷிரிபுத்தீன் வாரி  
வழங்குகிறான்  
எல்லாளன் காவியம் வாசகர்கெல்லாம்  
இது விருந்தே!

யாப்பு மரபை வழுவாது பேணும்  
கவிஞரிந்தக்  
காப்பியக்கோவென் றுகைறியும் நவ-  
கற்பனைகள்  
கோப்பதில் வல்லவென் நால்பல செய்து  
கொழுநட்டவென்  
ஸ்ரீப்பறி யாதவன் ஜின்னாஹ். அழகு  
முறுவலனே!



- சோ.ப

600/-

